

Tích Duyên

Thơ
Đào
Cung
Cung
Cung
Cung
Cung

Đào Cung

Table of Contents

Mục lục
Giới Thiệu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Lời Cuối Truyện

Ngoại Truyện 1

Ngoại Truyện 2

Ngoại Truyện 3

Ngoại Truyện 4

Ngoại Truyện 5

Mục lục

Giới Thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Lời Cuối Truyện

Ngoại Truyện 1

Ngoại Truyện 2

Ngoại Truyện 3

Ngoại Truyện 4

Ngoại Truyện 5

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Văn án:

Đều nói vùng khí ho cò gáy nhiều điều dân, quả không sai.

Cậu đường đường là nhị thiếu gia dòng chính của Trấn quốc công phủ tôn quý, là biểu đệ ruột của đương kim Hoàng đế;

Một thôn đồng nho nhỏ lại dám trực tiếp cự tuyệt sự ban ơn của cậu, khiến thể diện cậu mất sạch;

Cùng lắm chỉ biết có mấy chữ mà dám nói cậu "đọc sách quá ít"!

Nhưng... cậu như không có tự trọng mà cứ thích trò chuyện cùng cậu ta, đồng thời cũng tự khiến bản thân không thoải mái.

Mười năm chưa từng gián đoạn việc gửi thư cho cậu ta, nhưng báo đáp thu được chính là mỗi ba tháng một phong thư gây lộn;

Nay gặp nhau ở kinh thành, cậu mới phát hiện cậu ta quả thực không chút kiêng kỵ, vô pháp vô thiên đến cực điểm____

"Cậu ta" lại dám giả làm nam nhân tham gia khoa cử, cứ thế trở thành cử nhân, rồi còn định thi trạng nguyên nữa chứ!

Cậu biết cô làm nhiều như vậy đều là bất đắc dĩ,

Nhưng sao cô có thể một mình bí quá hóa liều, cam lòng phạm tội khi quân cũng không muốn cân nhắc đến việc nhờ cậu giúp đỡ?

Người này bất kể là nam hay nữ đều là một phiền toái khiến người khác đau đầu đến cực điểm.

Dù cô đã rửa sạch cổ chờ bị chém, cũng phải hỏi xem cậu có đồng ý hay không.

Cậu không muốn chỉ quen biết cô mười năm...

* * * * *

Đôi lời của editor:

- Lại đào một hố mới, mong mọi người ủng hộ.
- Mình có cái tật nhỏ nhỏ khi đọc truyện là chỉ nhìn nội dung, không nhìn tác giả; chỉ khi đọc xong hoặc khi không muốn đọc tiếp nữa mới ngó tên tác giả. Vì vậy mà khi đọc xong truyện này, tìm hiểu về tác giả mà mình sợ hết hồn chim én với list truyện đồ sộ (gần 100 quyển) cũng như độ thâm niên (cô viết truyện từ khi mình chưa ra đời) của tác giả. Má ơi, gặp phải đại tác gia rồi. Truyện này được tác giả viết gần đây thôi (đăng năm 2013). Cho nên, mọi người cứ yên tâm về chất lượng truyện đi nhé.
- Truyện rất nhẹ nhàng và đầy tính nhân văn, nhiều triết lý cuộc đời sâu sắc. Nếu ai đó chê ngôn tình là thứ tào lao, hãy bảo người đó đọc truyện này (tốt nhất là đọc bản gốc vì bản chuyển ngữ của mình không hoàn hảo).
- Vô cùng cảm tạ và hi vọng nhận được nhiều đóng góp thiện ý của mọi người.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tuy trên hoàng lịch viết tháng này đang là mùa thu nhưng ở thôn Tiểu Quy dưới chân Vô Quy Sơn, mùa đông tới rất sớm, mới hạ tuần tháng chín, khắp đất trời đều đã nhuốm màu sương.

Trong rừng chỉ có tùng bách là còn lại chút sắc xanh, phần nhiều đều đã trở cằn; cỏ dại khắp núi cũng mang màu vàng héo úa. Các thôn dân đã đổi sang y phục mùa đông từ lâu, từng món y phục khoác thêm lên người, co đầu rút cổ để chống lại gió núi từ phương Bắc thổi tới; gió núi ấy lạnh như dao cạo xương, xuyên qua vải vóc, thấm vào da thịt, cạo đến ngay cả xương cũng đau.

Đồng ruộng đã thu hoạch xong, không còn bóng dáng hoa màu nữa, chỉ có các loại cỏ dại sức sống mạnh mẽ mới có thể chui ra khỏi đất. Thôn Tiểu Quy nằm ở phía Tây Bắc nước Đại Ung, do yếu tố thời tiết mà một năm miễn cưỡng thu hoạch được hai mùa, nếu mùa đông muốn lợi dụng đất đai để trồng hoa màu rau dại gì gì đó để có thể gắng gượng no bụng cũng là suy nghĩ xa vời, nơi đây chỉ có đất hoang, mặc kệ các loại cỏ dại mọc lung tung, đợi đến mùa xuân năm sau mới cày lên được chút đất màu mỡ.

Vào thời tiết này, các nông dân toàn bộ đều vào trong trấn tìm công việc ra sức để làm, không ai chăm sóc đất đai không trồng trọt gì cả. Thế là, một mảng đất lớn trở thành nơi vui chơi cho mấy đứa trẻ trong thôn; bọn chúng có thể tìm trong ruộng chút rau dại ăn được, có thể đào chuột đồng rắn nhỏ cho nhà thêm món ăn, đôi khi may mắn còn có thể bắt được một hai con thỏ hoang.

Ngày hôm đó, mặt trời hiếm khi ló đầu ra, tuy thời tiết vẫn lạnh khiến tay chân người ta rét run nhưng không ngăn được lòng ham chơi của bọn trẻ khắp thôn khắp núi. Mấy đứa trẻ lớn hiếu động tinh nghịch dẫn mấy đứa nhỏ hơn cầm cây trúc gậy gỗ chơi đánh đánh gõ gõ khắp ruộng, tìm hang chuột đồng thỏ hoang, thỉnh thoảng còn chơi đánh trận, cầm cây trúc gậy gỗ quơ quơ tạo ra tiếng gió, người đánh ta chặn người đuổi ta chạy loạn thành một đám.

Các cô bé hoặc khom lưng hoặc ngồi xổm trong ruộng thì an tĩnh hơn nhiều, trên tay họ đều cắp theo một giỏ trúc nhỏ, cố gắng mở to mắt tìm rau dại ăn được giữa đám cỏ dại để hái về nhà, thỉnh thoảng còn phải dùng tay làm xẻng xới đất tìm củ ăn được, vận may tốt một chút thì có thể đào được khoai lang khoai sọ đậu phộng gì đó không bị chủ ruộng phát hiện, vậy thì quá may mắn___ dĩ nhiên, khả năng xảy ra loại may mắn này vô cùng nhỏ. Dù sao thì ruộng của thôn Tiểu Quy thực sự sức sản xuất quá nghèo nàn, thu hoạch có hạn, người nông dân khi thu hoạch hoa màu không khỏi vô cùng cẩn thận, cẩn thận tìm kiếm, chỉ còn thiếu đào ba thước đất lên thôi, như vậy sao có thể để rơi lương thực?

Thôn Tiểu Quy ở khu vực biên cương cực Bắc của quốc gia, lại là một sơn thôn, địa hình không bằng phẳng, đất đai không màu mỡ, khí hậu không tốt, văn hóa yếu kém, văn không hưng, võ không thịnh, chính là nơi hoang vu hẻo lánh, thâm sơn cùng cốc mà người bình thường hình dung, trăm ngàn năm qua luôn là nơi lưu đày tội phạm. Nếu không phải Đại Ung lập quốc hai trăm năm qua đều sinh ra các đế vương hùng tài vĩ lược, dám mở rộng lãnh thổ quốc gia về phương Bắc hơn nghìn dặm, khiến cho các tội phạm lưu đày có nơi lý tưởng hơn để lựa chọn chịu khổ chịu tội thì e rằng bây giờ thôn Tiểu Quy chính là vùng đất ác không khác gì địa ngục, là nơi mà nếu phạm tội thì thà bị mất đầu còn hơn đến để lưu đày trong nhận thức của con người chốn kinh thành phồn hoa.

Nhưng, cho dù hiện tại có vùng phương Bắc giá lạnh hơn để thôn Tiểu Quy trở thành nơi áp chót thì địa vị của thôn Tiểu Quy cũng không cao lên được bao nhiêu, vẫn là vùng đất ác trong mắt người đời, các quan viên muốn lập nên thành tích, muốn vơ vét của cải đều vĩnh viễn sẽ không xem huyện thành nhỏ có thôn Tiểu Quy là nơi làm việc lý tưởng, thậm chí có thể nói là tránh còn không kịp, thà rằng đau khổ ở kinh thành đợi chức quan nơi khác thiếu người, đợi ba năm hay năm năm đều được, miễn là không phải tiếp nhận ấn quan nơi huyện thành hoang vu phía Bắc này.

Cho nên mấy trăm năm nay, bất luận triều đại thay đổi thế nào, vị trí huyện lệnh huyện Vĩnh Định nếu không phải bỏ trống thì chính là do những người không có bối cảnh không có thân phận, đường làm quan vô vọng nhưng cứ muốn làm quan tới đảm nhiệm. Huyện lệnh nào cũng mặt nhăn mày nhó đến nhậm chức, sau khi lĩnh ngộ được hàm ý sâu sắc của câu "vùng khí ho cò gáy nhiều điêu dân" thì hoặc là đóng cửa sống mơ mơ màng màng, hoặc là cố gắng hết sức tìm cách luôn cúi bợ đỡ, chỉ mong có thể sớm ngày thoát khỏi bể khổ; thật sự trốn không thoát thì vứt chức quan bỏ đi cũng là tình huống thường gặp.

Không ai chịu tiếp nhận chức vị này, triều đình thường phái một huyện lệnh đến làm tới khi chết già cũng không thuyên chuyển. Về cơ bản, triều đình bỏ mặc những nơi không ai chịu tới như thế, Lại bộ mỗi ba năm khảo hạch thành tích quan lại luôn bỏ qua mấy tiểu huyện này không thèm để ý. Hậu quả của việc buông xuôi tự sinh tự diệt chính là: huyện lệnh lẳng lẳng vứt chức quan bỏ đi không người truy cứu, mà tên vẫn cứ nằm trong danh sách Hộ bộ để Hộ bộ đỡ phải vất óc đi dụ dỗ những kẻ ngốc nghếch không rõ tình hình tới nhận công việc khổ sai này.

Tình huống hiện tại của huyện nha huyện Vĩnh Định chính là một nha môn có lại không có quan (lại: là nhân viên công vụ bậc thấp, lo việc văn thư giấy tờ), dù sao cũng không có công vụ gì cần xử lý, những việc vặt vãnh thông thường đều do các bô lão thôn trưởng địa phương tự giải quyết,

không báo lên trên; nếu xảy ra đại sự___chẳng hạn như trộm cắp hoặc người ngoài đến xâm phạm gì gì đó thì tự có quân đội đóng giữ ở phương Bắc xử lý. Có thể nói trong huyện Vĩnh Định, rất nhiều thôn trấn làng xóm đều mạnh ai nấy lo, dù sao cũng không phải là vùng đất béo bở gì, dĩ nhiên không có người ngấp nghé.

Thôn Tiểu Quy mấy trăm năm qua đều do người nhà họ Vương làm thôn trưởng, tất cả mọi việc do Vương gia định đoạt, pháp lệnh bên ngoài đối tới đối lui cũng thế, chủ nhân hoàng cung đối người cũng vậy, hết thầy đường như không chút liên quan gì đến sơn thôn nhỏ bé này, dù sao tất cả mọi người chỉ nghe theo thôn trưởng___

Thôn trưởng nói: giang sơn đổi chủ, con dân Đại Trần chúng ta từ nay đổi gọi thành con dân Đại Ung! Các thôn dân ồ lên một tiếng, ra vẻ đã biết.

Thôn trưởng nói: huyện lệnh nào đó đến nhậm chức, huyện lệnh nào đó cầm pháp lệnh Đại Ung bảo người dân nộp thuế, huyện lệnh nào đó bị một đám thổ phỉ khổng lồ không biết tên đánh cho một trận, huyện lệnh nào đó suốt đêm mang theo gia quyến chạy mất... các thôn dân vẫn ồ một tiếng, ra vẻ đã biết.

Thôn trưởng nói: năm nay mưa ít, phải tranh nước. Các thôn dân tranh cho tốt, chúng ta đánh thôn Đại Thụ phía Đông, chặn thôn Lý Gia phía Tây, cướp thôn Đại Phong phía Nam; tóm lại, năm nay thôn chúng ta không đủ nước tưới thì ba thôn kia cũng đừng mong được mùa! Các thôn dân kích động giơ cao hai tay_____trên tay là đủ loại hung khí gậy gỗ, cuốc xẻng, dao chặt củi, búa rìu các thứ, cần gì có đó.

Thôn Tiểu Quy rất nghèo, là nơi nghèo nhất huyện Vĩnh Định, nghèo đến mức không nộp nổi thuế, nghèo đến mức vào mùa đông có thôn dân chết rét, chết đói là chuyện thường, cho nên vì sinh tồn, bọn họ rất đoàn kết, cũng rất nhanh nhẹn dũng mãnh. Mà các đời Vương thôn trưởng sở dĩ có thể có tiếng nói trong thôn, được thôn dân ủng hộ đương nhiên là vì họ luôn

rất được lòng dân. Không biết là bởi Vương thôn trưởng phúc hậu gia truyền hay bởi thôn dân quả thực quá dũng mãnh, khiến Vương gia không dám có tâm tư ý thế hiếp người. Tóm lại, uy vọng của cả nhà Vương thôn trưởng từ xưa tới nay luôn giống như Hoàng đế được tôn sùng vậy, chỉ cần không xuất hiện một người thừa kế thôn trưởng tính cách quá tệ là được, từ đó suy ra, dù có qua trăm ngàn năm nữa, chủ nhân hoàng cung đổi đến mười mấy họ thì thôn trưởng thôn Tiểu Quy vẫn cứ thuộc về Vương gia.

Mà ruộng đất nhà Vương thôn trưởng chính là nơi tìm bảo vật ưa thích nhất của các cô bé, các nàng luôn có thể tìm được chút thức ăn trên đất nhà Vương thôn trưởng. Nếu nhà người khác khi thu hoạch sẽ tìm kiếm trên ruộng đất ít nhất bảy tám lần để đảm bảo không có hoa màu lương thực bị rơi hay sót lại thì nhà Vương thôn trưởng chỉ tìm kiếm ba lần, dù còn lương thực bị rơi hay bị sót cũng mặc kệ, xem như cho những người nghèo trong thôn chút cơ hội sống.

Lúc này, trong số các cô bé đi tìm lương thực cả ngày, cuối cùng cũng có người kêu lên vui vẻ:

- Ha ha! Ta đào được một củ khoai!

Tiếng hoan hô của cô khiến các cô bé đang đào xới xung quanh toàn bộ đều vây lại.

- Tiểu Phương, khoai bao lớn? Mau cho ta nhìn với.

- Lớn cỡ nắm tay đấy!

Một cô bé khoảng bảy tám tuổi đặc ý giơ cao củ khoai màu đen to cỡ nắm tay cô; nhưng mà, thân là một cô bé dinh dưỡng không đủ trong thời gian dài, một năm không được mấy bữa no bụng, nắm tay của cô quả thực rất nhỏ, chỉ có da bọc xương, căn bản không thấy chút thịt nào.

Củ khoai nhỏ như vậy, dù là đứa trẻ hai tuổi ăn cũng không đủ no, nhưng lại khiến tất cả những cô bé xung quanh hâm mộ.

- Thật tốt, ta chỉ kiếm được cọng cải, cải này khó nuốt lắm.
- Trong giỏ của ta chỉ có rễ đấng thôi.
- Đào được chỗ nào vậy? Chừa ta chỗ đó, ta cũng muốn đào.

Một cô bé ngang ngược đẩy cô bé vừa đào được khoai kia ra, chiếm địa điểm.

- Tiểu Phương, đệ đệ ta còn chưa mọc răng, chỉ có thể ăn chút cháo, củ khoai này người cho ta nha, ta dùng những thứ này đổi cho người.

Một cô bé dùng vài lá rau cải trong giỏ đến thương lượng.

Cô bé tên Tiểu Phương vốn không muốn đổi nhưng thấy các cô bé xung quanh nhìn chăm chăm củ khoai trên tay mình bèn thăm cân nhắc, nuốt nước miếng, miễn cưỡng đồng ý, nhưng vẫn phải ra điều kiện. Cô nói:

- Đại Nữu, trừ mấy lá rau này, người còn phải cho ta một miếng dưa muối.

- Ta chỉ có thể cho người một miếng nhỏ thôi, miếng nhỏ nhất ấy, như vậy mẹ ta mới không chú ý, chứ để bà ấy phát hiện sẽ đánh ta.

- Vậy được.

Giao dịch đạt thành, hai bên xem như hài lòng với kết quả này.

Cô bé tên Tiểu Phương tuổi còn nhỏ, thân thể yếu ớt, gia cảnh lại đặc biệt nghèo, sau khi bị chen đẩy qua một bên, không chiếm được chỗ đất tốt may mắn đào được củ khoai vừa rồi; chỗ đó đã bị mấy cô bé tương đối to khỏe

chiếm mất, dù bọn họ có đào thật lâu vẫn không đào được thứ gì có thể ăn cũng không muốn nhường chỗ cho người khác.

Tiểu Phương nhìn quanh, giống như đang tìm gì đó nhưng không thấy, bèn rũ mi xuống, chậm rãi đi về hướng ít người. Trong giỏ của cô chỉ có vài rễ đắng, đừng nói là không thể khiến cô no một bữa, trong nhà cô còn bốn miệng ăn nữa, nhưng chỗ đất tốt có thể đào được khoai đã bị chiếm mất rồi, cô phải làm sao đây? Thôi đi, cô vẫn nên đi tới ruộng phía Tây bên kia xem xem có thể có rau cỏ gì ăn được hay không. Thân là một trong những gia đình cực kỳ nghèo trong thôn, chấp nhận số phận và thức thời là những kỹ năng sinh tồn tất yếu cần có.

- Tiểu Phương, người đi đâu đấy?

Đại Nữ đang bận đào đất, ngẩng đầu quan tâm đến Tiểu Phương, cất tiếng hỏi.

Tiểu Phương co người lại trả lời:

- Ta qua bên kia xem xem có rau cỏ gì ăn được hay không.

Cô chỉ vào mảnh ruộng trụi lụi phía Bắc.

- Bên đó không có gì hết, bọn này đã tìm rồi, một chút màu xanh cũng không thấy nữa là, phía sau mảnh ruộng đó đều là cỏ khô, không ăn được.

Đại Nữ tốt bụng cho biết.

- Ta vẫn nên tìm thử xem... Dù sao bên đây cũng không có chỗ cho ta đào.

Tiểu Phương sợ hãi quét mắt nhìn các cô bé đã chiếm một khoảnh đất lớn.

Đại Nữ cũng nhìn thoáng qua, thở dài, không nói nữa, lòng thầm nghĩ lát về sẽ tìm miếng dưa muối to to chút cho nhà Tiểu Phương, trong giỏ Tiểu Phương không có gì coi được cả, cho dù có cũng không để lâu được.

- Vậy người đừng đi xa, trời sắp tối rồi, chúng ta nên nhanh chóng về thôn trước khi trời tối.

- Ừ, biết rồi.

Trong lúc đám trẻ bận rộn, bầu trời rất nhanh chuyển sang màu mực; tuy canh giờ vẫn còn sớm nhưng sắc trời đã dần đen, gió núi cạo xương liên tục thổi từng cơn, khiến người ta lạnh run cầm cập, ngón tay như sắp bị đông cứng, mới có người nói muốn về. Sau đó, cả đám trẻ từ lớn tới bé, từ nam tới nữ tùm năm tùm ba vào thôn.

Vật họp theo loài, người chia theo đàn, những người gần giống nhau đương nhiên sẽ đi cùng nhau; người có gia cảnh tốt một chút sẽ đi cùng người có gia cảnh ăn ngày ba bữa, vì thế đương nhiên cũng sẽ chia thành những nhóm khác nhau rất rõ ràng. Những đứa trẻ mà y phục ít vá hơn, mặc ấm hơn sẽ ngẩng đầu sai bước đi phía trước; còn những đứa trẻ mà y phục vá chằng vá đụp hoặc y phục trên người là do đủ thứ vải hỗn tạp may thành, miễn cưỡng xem như y phục đương nhiên sẽ rụt rè đi ở sau cùng của đoàn người... có lẽ, có đám người phía trước chắn gió sẽ khiến những đứa trẻ áo quần rách rưới mỏng manh căn bản không đủ để chống lạnh này có thể cảm thấy ấm hơn một chút về tâm lý.

Mà cô bé tên Tiểu Phương kia hiển nhiên đi ở sau cùng bọn trẻ. Nhà cô cực kỳ nghèo, người nghèo trong thôn đều sống ở phía Tây Bắc của thôn, gần bãi tha ma, là nơi đón gió nên càng rét dữ; hễ là người có chút năng lực đều sẽ không chọn sống ở nơi này - nơi mà bất kỳ thôn dân nào không nơi nương tựa không nhà không cửa đều có thể đến xây nhà. Mảnh đất này luôn vô chủ, cho không cũng chẳng ai cần.

Từ khi Tiểu Phương mới ra đời, nhà cô đã sống ở đây, tính ra cũng bảy năm rồi. Không biết nên xem như may mắn hay bất hạnh, Tiểu Phương nghèo khó như vậy mà cũng có hàng xóm.

Hàng xóm duy nhất của nhà cô từ trong thôn dọn ra đã hai năm, ở trong căn nhà đất cách nhà cô hai mươi bước, là một đôi cô nhi quả phụ. Dù nhà Tiểu Phương khá nhiều người nhưng phụ mẫu cả ngày vì để cho cả nhà bốn miệng ăn không bị chết đói chết rét vào mùa đông mà liều mình nỗ lực, nhưng so với hai mẹ con này, Tiểu Phương cảm thấy mình vẫn hơi có tư cách thương hại hàng xóm.

Tiểu Phương tốt xấu gì cũng có cha__tuy cha cô đã bị mất nửa cánh tay, nhưng ít ra vẫn còn sống, còn có thể làm chút việc nhà nông nhẹ nhàng. Nhưng hàng xóm của cô - Bạch đại nương và nữ nhi sáu tuổi Tiểu Vân của bà còn bi thảm hơn! Cha Tiểu Vân vốn là thợ săn giỏi đứng đầu trong thôn, tuy nhà không có ruộng đất nhưng nhờ Bạch đại thúc vừa làm thợ săn vừa làm tiêu phu mà cuộc sống trôi qua không tệ; ngờ đâu hai năm trước Bạch đại thúc vào sâu trong núi săn heo rừng thả hoang gì đấy rồi không về nữa, mọi người đều nói nhất định đã dữ nhiều lành ít.

Quả nhiên, nửa năm sau, một thợ săn trong thôn phát hiện một đồng xương trắng bị dã thú gặm trong một khe núi kín đáo; dựa vào y phục trên bộ xương để phán đoán thì đó là Bạch đại thúc không thể nghi ngờ.

Thế là, Tiểu Vân vốn được xem như người trong thôn may mắn không lo ăn mặc bổng chốc trở nên mất cha, mùa đông năm cha Tiểu Vân qua đời, cô bé ấy và mẹ suýt chết đói. May mà năm trước xem như được mùa, nhà thôn trưởng có lương thực cứu tế mới có thể để hai mẫu tử đáng thương này kéo dài hơi tàn, cầm cự đến mùa xuân.

Haiz, Tiểu Phương ra vẻ người lớn thờ dài.

Cô thích có người bạn chơi hoàn cảnh giống nhau, nhưng thấy nhà Tiểu Vân thảm như vậy thật tội nghiệp. Bạch đại thúc nếu có thể không chết thì tốt biết mấy.

Nhưng, nói ra thì, Tiểu Vân rốt cục đi đâu vậy? Rõ ràng khi cô đào được khoai thì cô bé ấy vẫn còn đó mà, Tiểu Vân chỉ nói với cô phải tránh đi thật xa, rồi lại tìm cô bé ấy hội họp sau; nhưng khi mọi người cùng nhau trở về, cô cũng không thấy Tiểu Vân đâu, hay là vẫn đang ở trong mảnh ruộng nào đó?

Đám trẻ sau khi về thôn Tiểu Quy thì ai về nhà nấy, người đi cùng càng lúc càng ít, cuối cùng chỉ còn lại một mình Tiểu Phương sống ở xa nhất. Nhà cô ở hướng Tây Bắc của thôn, cách trung tâm của thôn rất xa. Cô khép tấm áo bông không đủ ấm chặt hơn, hai tay khoanh trước ngực, cảm thấy như vậy sẽ ấm hơn một chút, sau đó một mình run rẩy bước đi, thỉnh thoảng giậm giậm chân để đôi chân tê cóng có thêm chút sức.

Sau khi quẹo qua một con đường nhỏ lên dốc, chợt có người từ bên rừng phi lao gọi cô.

- Tiểu Phương!

- A, Tiểu Vân, sao hôm nay người lại đi trước vậy?

Thấy người hàng xóm mà trong lòng đang nghĩ đến, Tiểu Phương nhanh chóng chạy tới hỏi.

- Ta chạy về trước. Trong nhà thiếu củi, ta tới đây nhặt ít cành khô đem về.

Tiểu Vân là một cô bé mặt vàng vọt vì đói, tuy mới sáu tuổi nhưng cao hơn Tiểu Phương bảy tuổi nửa cái đầu; ngoại trừ tướng mạo tương đối cao, vì ở trong tình trạng bị đói lâu ngày nên gầy đến mức da bọc xương, thoát

nhìn cũng không tốt hơn Tiểu Phương chỗ nào, thậm chí còn thảm hơn một chút.

- Muốn nhặt củi thì trên đường về tiện thể nhặt luôn, sao lại chạy về trước?

Tiểu Phương nghi hoặc hỏi xong, chợt nghĩ đến gì đó liền vội vàng nín thở, nhìn chung quanh, xác định chỉ có hai người họ mới dùng âm lượng rất nhỏ hỏi:

- Người... đào được nhiều khoai hơn đúng không?

Hỏi xong, cô vội vã kéo Tiểu Vân, nhìn tới nhìn lui sau lưng cô bé.

- Gùi của người đâu?

- Đây.

Tiểu Vân vút sợi dây cỏ trên tay, kéo Tiểu Phương đi đến một khe núi nhỏ khô cạn, chỉ vào cái gùi cô bé giấu trong đó cho cô nhìn.

- Woa.

Tiểu Phương vội dùng tay che miệng, giống như sợ bị người khác nghe thấy. Cô mở to mắt, ngơ ngác chỉ vào số khoai hơn nửa gùi cũ kỹ kia, một chữ cũng không thốt ra được.

Tiểu Vân có chút buồn cười kéo bàn tay che miệng của Tiểu Vân ra, nói:

- Người bây giờ dù có la rách họng cũng chẳng ai nghe đâu.

- Tiểu Tiểu Tiểu Vân! Ta không có hoa mắt chứ? Trời tối không sai, nhưng mắt ta rất tốt, không thể nào nhìn nhầm được, ta không phải đang nằm mơ chứ?

- Không nhìn nhầm, đúng là nửa gùi khoai, chỗ đất chúng ta phát hiện kia, chỗ cỏ khô ấy, có một dây khoai chưa được thu hoạch, bị khuất trong đất và trong khe, nhà thôn trưởng chưa đào, bỏ sót, hời cho chúng ta.

- Từ đầu người đã biết chỗ đất đó có nhiều khoai rồi à?

Tiểu Phương nghĩ đến đồng khoai đó có thể giúp hai nhà họ ăn được một bữa no thì nước miếng không khỏi ứa ra, cô không ngừng nuốt lại.

- Ta sao có thể biết chứ?

Tiểu Vân bĩu môi, nói:

- Ta chỉ nghĩ, khoai luôn mọc thành chùm, nếu người có thể đào được trên lớp đất cạn một củ, thì đào sâu thêm nữa, rất có khả năng sẽ đào được nhiều hơn. Ta nghĩ, ruộng của nhà thôn trưởng, nếu có thể đào được chút lương thực thì chính là chỗ mà hôm nay người đào.

- Cho nên người mới bảo ta cầm củ khoai đó đi thật xa, rồi giả vờ như phát hiện được khoai ở bên kia, dẫn dắt mọi người qua đó đào, sau đó người sẽ lên tìm ở chỗ chúng ta phát hiện khoai để tránh cho vị trí bị chiếm mất, khoai đào được cũng sẽ không bị cướp, đúng không?

Tiểu Phương hiểu ra nói.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 2

- Mọi người bận rộn cả ngày chỉ tìm được vài cọng rau, trong khi một mình người đào được khoai, người cho rằng có gì tốt?

Tiểu Phương gật đầu lung tung, không biết là có nghe hiểu được lời Tiểu Vân nói hay không, ánh mắt cô bé từ đầu tới cuối luôn nhìn chăm chăm vào đống khoai kia, hai bàn tay nhỏ run run sờ củ khoai, cầm lên ước lượng, run giọng nói:

- Tiểu Vân, hình như củ nào cũng to hơn củ mà ta đào được.

- Ừ, đương nhiên.

Những củ này đều là khoai ẩn sâu dưới đất, hút no chất màu mỡ của đất suốt một mùa, sao có thể không to cho được.

- Được rồi, người đừng ngại ra đó nữa, chúng ta mau chia khoai, mỗi người một nửa, người chọn đi.

- A... ta không ngờ người sẽ đào được nhiều như vậy, hay là, người cho ta hai ba củ là được rồi...

Mặc dù rất luyến tiếc, nhưng Tiểu Phương cảm thấy mình không nên cầm nhiều đến thế.

- Nếu đã nói là chia cho người một nửa thì ta sẽ không vì đào được nhiều hơn ý muốn ban đầu mà nổi lòng tham, chỉ chia cho người số ít. Đừng nói nhiều nữa, mau lấy đi!

Tiểu Vân nhỏ hơn Tiểu Phương một tuổi nhưng về tính cách thì cô dứt khoát gọn gàng hơn nhiều.

Sau khi thoái thác mấy câu không được, tuy cảm thấy mình không nên cầm nhiều như vậy nhưng Tiểu Vân rất kiên trì, Tiểu Phương bèn chọn ra một nửa; đương nhiên, đều là chọn những củ tương đối nhỏ. Thân là hai gia đình nghèo nhất thôn Tiểu Quy, hiểu rõ sự thiếu thốn lương thực trong nhà lẫn nhau, mỗi ngày đều rầu rĩ vì cái ăn bữa tiếp theo, họ thật sự không có năng lực để tỏ ra khí phách.

Sau khi chia ra mỗi người tám củ khoai, Tiểu Phương giúp Tiểu Vân bó ít cành khô đem về nhà.

Lúc này trời đã hoàn toàn đen kịt, những căn nhà đất lợp cỏ tranh rách nát của hai cô bé xa xa đã lọt vào tầm mắt. Tiểu Phương bình tĩnh nhìn căn nhà có vẻ lung lay sắp ngã, bất cứ lúc nào cũng có thể bị một cơn mưa lớn làm sập của gia đình mình, đột nhiên cô bé quay đầu nói với Tiểu Vân:

- Tiểu Vân, người có tin hay không, một ngày nào đó, ta sẽ để gia đình ta dọn vào trong thôn, xây một căn nhà gạch lợp ngói, chỉ cần đóng cửa, gió lạnh sẽ không thể thổi vào nhà; trong nhà có một cái giường ấm thật to, có bếp lò thật lớn, mua củi tốt nhất cháy lép lép ấm áp cả ngày. Như vậy, bất kể mùa đông thôn Tiểu Quy lạnh cỡ nào, chúng ta cũng không bao giờ sợ chết khi đang ngủ. Người tin hay không?

Đi một đoạn đường dốc dài, lưng đeo gùi trúc nặng, tay kéo bó củi, Tiểu Vân xương như que củi sớm đã thờ hồng hộc, cho nên câu trả lời của cô thờ không ra hơi:

- Ta tin... chỉ cần dám nghĩ, con người sẽ không... khổn khổ cả đời... ít nhất, sẽ không... lúc nào cũng đói...

- Dĩ nhiên! Ta sẽ làm được! Ta sẽ không ở nơi đây cả đời!

- Chúng ta... sẽ trưởng thành.

- Tiểu Vân, nếu ta phát đạt, chắc chắn sẽ giúp đỡ người! Hai nhà chúng ta cùng dọn vào trong thôn! Phải xây nhà lớn!

- Được, ta cũng vậy.

Tiểu Vân bình ổn hơi thở, trịnh trọng gật đầu.

Trên gương mặt khô vàng của Tiểu Phương hiện ra nụ cười ngây thơ hiếm hoi, cũng trịnh trọng gật đầu.

- Ta nói này, Bạch gia, lão Bạch nhà cô mất đã hai năm rồi, hai năm qua cuộc sống của mẹ con cô ngày càng sa sút, chưa nói tới chuyện mùa đông năm ngoái còn suýt chết đói, mùa đông năm nay có thể chống đỡ qua nổi hay không cũng là một vấn đề, không phải sao?

- Lão thẩm, sáng nay Thúy Hoa tẩu nói với tôi, nghe nói Thận Nghiêm Am trên núi muốn tìm vài người làm việc giặt giũ quét dọn, hai ngày nữa tôi định đi theo Thúy Hoa tẩu lên núi hỏi thăm, nếu có thể được thì mùa đông năm nay không sợ nữa.

Tiểu Vân ngồi ở sau nhà, cầm một con dao chẻ củi mượn từ nhà Tiểu Phương, gắng sức chặt những cành phi lao nhỏ, chặt những nhánh cây hỗn độn thành đồng củi ngay ngắn để dùng, đồng thời cố gắng phớt lờ cảm giác lạnh lẽo trên đầu.

Dao rất cùn, cô lại nhỏ người sức yếu, thường thường cùng một chỗ cô phải chém tới bốn năm nhát mới có thể chặt xuống được những nhánh cây không to lắm. Cô đã chặt rất lâu, nhưng không chặt được bao nhiêu củi trong khi chân đã tê đến mức không còn cảm giác. Nếu đã không còn cảm giác thì dứt khoát mặc kệ, cứ ra sức chặt củi, tai vểnh lên, tỉ mỉ chú ý tiếng nói chuyện đã cố ý giảm thấp âm lượng trong nhà.

Vương lão thâm trước nay luôn lớn giọng, mặc dù đã cố gắng giảm thấp âm lượng nhưng nhà Tiểu Vân cũ nát thảm hại, có thể nói là bốn bề lộng gió nên dù giọng nói nhỏ đến đâu vẫn có thể truyền ra ngoài, truyền được bao xa không biết nhưng ít nhất, chỗ Tiểu Vân ngồi có thể nghe được rất rõ ràng.

Cho nên Tiểu Vân rất rõ Vương thâm đang xúi giục mẹ cô tái giá.

Cô sáu tuổi đã hiểu tái giá nghĩa là gì. Không phải cô thông minh sớm mà là hơn một năm nay, số người tới cửa khuyên mẹ cô tái giá không hề ít; cô nghe nhiều, cũng hiểu được cái gọi là tái giá chính là gả cho một nam nhân khác, sống ở nhà người khác, trở thành thê tử và mẫu thân người khác, không còn là "Bạch gia" trong miệng người ta nữa, cũng không còn là mẫu thân của một mình Tiểu Vân nữa.

Tiểu Vân từng gặp rất nhiều đứa trẻ theo mẫu thân tái giá, có đứa chết đói vào năm mất mùa _____ kế phụ dĩ nhiên sẽ đem số thức ăn có hạn để giữ mạng cho con mình; có đứa bị đem bán, từ đó biến mất khỏi thôn Tiểu Quy; những đứa trẻ khác trong thôn đều nói, bọn họ bị bán làm nô bộc, sống những ngày như súc vật. Đương nhiên cũng có một hai đứa không chết đói cũng không bị bán, nhưng ở trong gia đình mới phải làm lưng đầu tắt mặt tối, mệt mỏi rã rời mà suốt ngày còn bị đánh bị mắng bị bỏ đói một hai bữa.

Cho nên, nếu có thể, Tiểu Vân hi vọng mẫu thân đừng tái giá.

Ở nơi nghèo khổ như huyện Vĩnh Định, thông thường cả nam lẫn nữ mất vợ hoặc mất chồng đều sẽ nhanh chóng xây dựng gia đình mới, hết thảy vì sinh tồn, mấy thứ trinh liệt gì đó đều chưa từng nghe tới; mẹ của Tiểu Vân là mỹ nhân nổi tiếng khắp vùng, từ sau khi hài cốt của cha Bạch được xác nhận, người tới cửa làm mai chưa từng gián đoạn, nhưng đều bị Bạch nương tử cự tuyệt.

Không ai cho rằng Bạch nương tử thật sự muốn thủ tiết__mặc dù bà từng nói vậy. Nhưng một nữ nhân không nơi nương tựa không có nhi tử như bà, hoặc là đợi một mùa đông nào đó chết rét chết đói, hoặc là tái giá, chứ không có lựa chọn nào khác. Bạch nương tử hơn một năm nay không hề gặt đầu đồng ý tái giá chỉ chứng tỏ rằng những người kia treo giá không đủ tốt, bà vẫn đang chờ.

Cho nên cứ mỗi cách mười ngày nửa tháng, luôn có vài phụ nhân đến tìm Bạch nương tử trò chuyện, không phải dò hỏi yêu cầu của bà thì là nói về nam nhân nào đó ở thôn nào đó không vợ muốn cưới bà. Tiếc là cho đến nay vẫn chưa ai có thể nói khiến Bạch nương tử động tâm.

Bạch nương tử nhiều lần cự tuyệt khiến các phụ nhân trong thôn bắt đầu bàn tán những lời không hay, rằng Bạch nương tử ý mình nhan sắc tốt nên mắt để trên đầu, yêu cầu rất cao, không vừa mắt các nông phu thợ săn thông thường, mà muốn người tốt nhất mới được! Nhan sắc đẹp đến mấy cũng không chống chọi được với tuổi tác dần già đi, làm giá cao như vậy, chẳng mấy chốc đã ba mươi rồi, một nữ nhân qua ba mươi tuổi rất khó sinh nhi tử, đến lúc đó đừng nói là chọn được một người tốt, cho dù muốn gả cũng không có nam nhân trẻ tuổi nào muốn cưới.

Đối tượng mà Vương lão thẩm lần này tới làm mai là một người ở thôn Đại Phong ba mươi tuổi góa vợ, trong nhà có ruộng, lại là ruộng nước, khoảng mười mẫu. Thôn Đại Phong là thôn giàu nhất trong bốn thôn quanh đây, các cô nương thôn Tiểu Quy có năm mơ cũng muốn được gả qua đó, Vương lão thẩm tin rằng lần này nhất định sẽ thành, đối tượng lý tưởng như vậy, Bạch nương tử dù sao cũng nên động tâm chứ nhỉ? Kết quả bà đến chưa nói được mấy câu đã nghe Bạch nương tử nói muốn đi Thận Nghiêm Am tìm việc làm, bèn giật mình lớn tiếng__

- Ai da! Cô đừng vờ ngớ ngẩn, Thận Nghiêm Am đó là nơi nào chứ, cô gả tới thôn Tiểu Quy cũng đã bảy tám năm rồi, không thể không hiểu, đó là chỗ có thể đi được sao? Đi có về được sao?

Thận Nghiêm Am? Tiểu Vân cau mày suy nghĩ mới nhớ ra đó là ngôi miếu ma nổi tiếng ở Vô Quy Sơn, ở đó có mấy ni cô quanh năm mặc y phục màu xám tro, sắc mặt cứng rắn nghiêm nghị sinh sống. Am không nhận đờ thờ cúng nhang đèn của thôn dân, không cho phép thôn dân vào dâng hương lễ Phật, các ni cô trong am cũng không qua lại với thôn dân; cổng am quanh năm đóng chặt, nếu có người hiếu kỳ muốn thăm dò bên trong sẽ bị nghiêm giọng xua đuổi. Nghe đâu trong am thỉnh thoảng có tiếng kêu khóc thảm thiết thê lương của nữ tử truyền ra, cho nên cái tên miếu ma mới âm thầm lan truyền trong bốn thôn dưới núi. Với tất cả những đũa tré mà nói, loại nơi như Thận Nghiêm Am là một sự tồn tại còn kinh khủng hơn cả bãi tha ma.

- Lão thẩm, đó là am ni cô, cho dù... bên trong có chuyện gì chúng ta không biết cũng không liên quan với chúng ta. Tôi nghe Thúy Hoa tâu nói hai bà hầu vốn làm việc cho Thận Nghiêm Am hình như phạm lỗi gì đó nên bị sa thải. Tin tuyển người vừa truyền ra chút phong thanh đã có nhiều người muốn có công việc này. Có lẽ tiền lương và thức ăn sẽ không ít đâu.

Trong giọng nói ôn hòa của Bạch nương tử tràn đầy kỳ vọng.

- Cô đừng có cần tiền không cần mạng. Cô không biết, mấy năm trước có một bà tử thôn Lý Gia ở trong đó lặng lẽ biến mất, quan phủ không phải người truy cứu còn không nói, thôn trưởng và thôn dân thôn Lý Gia chạy đi đòi một lời giải thích, cuối cùng chỉ cầm được vài đồng tiền về, một cái mạng cứ thế mà toi mất. Bạch gia, cô dù không yêu quý mạng mình thì cũng phải nghĩ cho Tiểu Vân mới sáu tuổi nhà cô chứ, tội nghiệp nó bốn tuổi mất cha, chỉ dựa vào cô nuôi nó khôn lớn thành người. Theo ta thấy, ôn hòa nhất đương nhiên là cô tìm một nam nhân để gả. Lão thẩm sẽ không hại cô, cô xem, người lần này của thôn Đại Phong, không phải điều kiện tốt đứng đầu sao? Với điều kiện gia đình người này, dù muốn cưới một đại khuê nữ còn được nữa là, nhưng người ta cứ vừa ý cô, mời ta tới làm mai, lần này cô đừng có đùn đẩy nữa.

- Tôi từng nói không muốn gả cho người khác nữa. Lão thẩm, tôi nói thật đấy.

- Bạch gia... ôi, lão Bạch nhà cô dù sao cũng mất rồi, ta không gọi cô là Bạch gia nữa, trực tiếp gọi cô là Thuận Nương đi. Ta nói này Thuận Nương, cô sao lại cứng đầu không biết linh hoạt như vậy hả? Cô không nghĩ xem hai năm qua may không gặp năm mất mùa, nhà thôn trưởng mới có chút dư tiếp tế cho các cô, không để các cô bữa no bữa đói chống đỡ đến bây giờ. Nhưng cô cũng đừng nghĩ chỉ dựa vào chút lương thực cứu tế đó mà sống cả đời chứ! Lão Bạch nhà cô không ruộng không đất, buông tay ra đi thì mẹ con cô không phải chờ chết đói sao? Bình thường cô liều mạng may đồ giặt giũ, xuống ruộng làm công, bận chết bận sống cả ngày cũng không kiếm đủ thức ăn một ngày. Cuộc sống như vậy, cô rốt cục còn cố chấp cái gì? Dù lão Bạch tốt với cô, cô cảm động và ghi nhớ ơn nghĩa của hắn, nhưng ơn nghĩa này có thể no được sao? Lão Bạch nhà cô dưới đất có biết cũng mong cô tìm được một người tốt, nuôi lớn Tiểu Vân đàn hoàng, không phải sao?

Vương lão thẩm không để Bạch nương tử có cơ hội nói chuyện, những lời trong bụng cứ thế tuôn ra ào ào, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Thực sự không phải Vương lão thẩm thích cầu nhàu mà là tiền làm mai cho Bạch nương tử quá khó kiếm!

- Lão thẩm, tôi...

Bạch nương tử vẫn không bị thuyết phục, vẻ mặt bà nhẹ nhàng đầy áy náy:

- Tôi rất cảm kích sự giúp đỡ của thôn trưởng và mọi người, tôi cũng mong đến một ngày có thể tự lực cánh sinh, không cần phiền toái trong thôn nữa, cho nên tôi sẽ theo Thúy Hoa tẩu lên núi; nếu cha Tiểu Vân trên trời phù hộ, có lẽ hai mẹ con chúng tôi sẽ có một công việc ổn định để tôi có thể nuôi Tiểu Vân khôn lớn...

- Thuận Nương, sao nói mà cô chẳng nghe được vậy! Dù cô không sợ chết, thật sự muốn kiếm việc làm ở cái miếu ma kia thì có thể làm bao lâu? Mười năm hai mươi năm? Sau đó thì sao? Cô không có nhi tử, tương lai ai sẽ dưỡng lão, ai sẽ lo việc lâm chung cho cô? Mọi người đều sống không dễ dàng, chưa từng thấy ai cưới vợ lại tiện thể rước luôn mẹ vợ. Dù người của thôn Đại Phong không thiếu lương thực cũng không muốn như vậy. Cô vẫn trông cậy vào Tiểu Vân nhà cô nuôi cô sao? Cô nếu nghĩ thế, chính là hại Tiểu Vân không thể gả được!

Lão thẫm bị Thuận Nương làm cho giận muốn bốc hỏa.

- Thẫm đừng nóng giận, là Thuận Nương không tốt, không biết tốt xấu. Lão thẫm uống miếng nước đi, nước vẫn còn ấm đấy.

- Không uống. Ta uống nhiều một hớp thì nhà cô ít đi một hớp, hai mẹ con cô không có bao nhiêu sức, còn phải chạy hơn nửa thôn qua phía Đông gánh nước. Nhà lão thẫm cũng nghèo, không giúp được gì cho cô, nhưng để cô đỡ gánh chút nước vẫn là có thể. Ôi, ta nói, người nam nhân thôn Đại Phong kia muốn cưới cô ấy mà, cách cửa nhà không tới nửa dặm là có một con suối trong, tốt lắm. Cô thật sự nghĩ cho kỹ đi, đặc biệt là khi cô đi bảy tám dặm đường núi gánh nước thì càng phải nghĩ.

Thuyết phục không được, Vương lão thẫm cũng không có ý định nán lại lâu, kéo tay Bạch nương tử dài dòng lái nhai một hồi mới rời đi.

Bạch nương tử vừa đóng cửa trước, xoay người thì thấy nữ nhi Tiểu Vân đứng ở cửa sau lặng lẽ nhìn bà.

- Tiểu Vân, đói à? Trong bếp còn một củ khoai, con ăn đi.

- Mẹ, mẹ muốn sinh nhi tử sao?

Tiểu Vân hỏi.

- Không muốn.

Bạch nương tử cười cười, đi tới trước mặt nữ nhi, sờ sờ đầu cô bé, cười nói:

- Mong rằng tới mùa xuân tóc con sẽ dài ra.

Tiểu Vân lắc lắc đầu vung tay mẩu thân ra. Cô không thích người khác chạm vào đầu mình___đặc biệt là khi đầu trọc. Các cô bé khác trong thôn dù bị rận đầy đầu cũng không ai cạo sạch. Chỉ có con trai mới cạo sạch đầu mà thôi. Nhưng mẹ Tiểu Vân luôn có suy nghĩ khác thường, ít nhất, bà cho rằng cạo sạch tóc trên đầu là cách đối phó rận trực tiếp và hữu hiệu nhất. Ở nơi thiếu nước tắm rửa, không có thuốc nước diệt rận này, Bạch nương tử chỉ cần phát hiện trên đầu nữ nhi có rận thì chắc chắn sẽ lấy dao cạo râu của cha Bạch năm xưa ra, không nói hai lời đem tóc trên đầu nữ nhi cạo sạch.

Cho nên Tiểu Vân sáu tuổi đã biết bình tĩnh đối mặt với lựa chọn cũng như cảm nhận được nỗi bất đắc dĩ của cuộc đời__bị cạo trọc, sau đó trốn trong nhà không ra ngoài; hoặc là, cố gắng để đầu mình chỉ nuôi tóc, không nuôi rận.

- Tại sao mẹ không muốn sinh nhi tử?

Tiểu Vân không hề bị chuyển đề tài, hỏi.

- Chẳng lẽ Tiểu Vân lớn rồi không muốn nuôi mẹ sao?

- Con sẽ nuôi mẹ.

- Cám ơn con, mẹ sẽ xem những lời này là thật.

Bạch nương tử từ ái nhìn nữ nhi.

Trái với Bạch nương tử luôn sắc mặt nhẹ nhàng tươi cười, nữ nhi Tiểu Vân của bà lại có vẻ quá nghiêm túc, ít nhất cô bé không biết nói ngọt,

không thích cười, càng không hòa đồng, không quá thích chơi với bọn trẻ trong thôn; không biết có phải do phụ thân mất quá sớm, cuộc sống quá khổ cực hay không, tóm lại, Tiểu Vân là một đứa trẻ chịu khó và không thích chơi đùa.

- Con nói thật. Mẹ không tái giá, không sinh nhi tử, con sẽ nuôi mẹ. Con sẽ để mẹ mặc y phục không có miếng vá nào, sẽ mua cho mẹ trâm vàng vòng vàng để đeo, sẽ để mẹ bữa ăn nào cũng có cơm có thịt. Con sẽ lớn lên, sức cũng dần nhiều hơn, chỉ cần con lớn hơn chút nữa là có thể tự mình đi gánh nước, ngày nào cũng sẽ đổ đầy vại nước, để mẹ có thể tắm rửa mỗi ngày, một ngày muốn tắm ba lần cũng được.

Tiểu Vân kể ra từng chút một về cuộc sống tốt trong tưởng tượng để cam đoan với mẹ.

Bạch nương tử mỉm cười, trong nụ cười ấy mơ hồ mang theo ánh lệ, đôi tay bị vô số việc nặng khiến cho khô gầy thô ráp, làn da nứt nẻ lốm đốm sợ làm đau khuôn mặt nữ nhi, chỉ dám cẩn thận vỗ về nhẹ.

- Mẹ, con sẽ làm được. Mẹ cứ nhìn xem!

Tiểu Vân sáu tuổi trịnh trọng lập lời thề.

Cho nên, mẹ ơi, đừng đi làm thuê tử người khác, cũng đừng làm mẫu thân người khác.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 3

- Tiểu Vân, sao người lại cạo trọc rồi?

Tiểu Phương xách một thùng nước đến nhà Tiểu Vân, vừa mở cửa liền la lên như vậy.

Cha mẹ cô sáng sớm đã vào thôn gánh nước, sau khi đổ đầy vại nước thì luôn chia một thùng nhỏ để cô mang sang nhà Tiểu Vân; cô nhấc thùng nước đến chỗ để vại nước nơi bếp, nhanh nhẹn mở nắp vại ra, nín thở dùng sức nhấc thùng nước lên, đổ vào trong vại luôn thấy đáy của nhà Tiểu Vân. Hoàn thành xong công việc, cô mới thở ra nói:

- Mấy ngày nay không thấy người vào thôn chơi, hóa ra là vậy.

Tiểu Phương hoàn toàn thông cảm.

Tiểu Vân bĩu môi, lấy cái mũ vải nhỏ treo trên bệ cửa sổ đội lên đầu trọc, không kêu một tiếng, tiếp tục cúi đầu cầm nhánh cây vẽ lung tung gì đó trên đất.

- Ở trong nhà mà đội mũ gì chứ, hôm nay lại không lạnh lắm. Đừng đội nữa, ta sẽ không cười người trọc đầu đâu.

Nhìn đầu trọc của Tiểu Vân, đương nhiên sẽ nghĩ đến nguyên nhân bị trọc, thế là Tiểu Phương vô thức cảm thấy da đầu mình ngứa, không kiềm chế được gãi lung tung.

- Người gãi đầu xong nhớ rửa tay đấy.

Tiểu Vân nhìn hai móng vuốt của Tiểu Phương gãi trên đầu không ngừng, sắp gãi hai bím tóc thành ổ gà, cô vẫn không ngăn cản, chỉ dặn phải rửa tay. Mẹ nói bất cứ lúc nào cũng phải rửa tay, giữ hai tay sạch sẽ mới không bị bệnh.

- Tại sao phải rửa tay? Ta đâu có xuống ruộng đào đất, đâu có bắn. Ta đem nước sang cho người là để nhà người dùng chứ không phải để ta rửa tay. Các người dùng nước lung tung như vậy, vại nước mới luôn hết đấy.

Tiểu Phương nhìn cái tay vừa gãi đầu xong, cảm thấy rất sạch sẽ.

- Người không rửa tay sẽ bị bệnh.

Tiểu Vân hất cằm về phía ngón tay Tiểu Phương:

- Kẽ móng tay người cũng đen.

- Kẽ móng tay ai mà không đen...

Nhìn ngón tay Tiểu Vân, Tiểu Phương lúc này mới phát hiện kẽ móng tay cô bé không hề đen, trong lòng rất kinh ngạc.

- Chỉ là kẽ móng tay bị đen thôi, chút xíu bắn đấy sao lại bệnh?

Cô cảm thấy mắt hơi ngứa, bèn đưa tay định dụi.

- Đừng dụi! Người làm vậy sẽ bệnh đấy. Tay người vừa bắt rận xong, bây giờ dụi mắt, trứng rận sẽ chạy vào trong mắt người, sau đó nó lớn lên sẽ cắn mắt người, làm người mù.

Tiểu Vân nghiêm túc nói.

- Người nói bậy!

Tiểu Phương ngoài miệng nói không tin nhưng không dám thật sự dụi mắt mà len lén bỏ tay xuống, chà chà vào y phục, giống như muốn đem trứng rận có thể tồn tại trong kẽ tay chà hết vào y phục vậy.

- Ta không có nói bậy. Người mù họ Lưu ở phía Bắc thôn, khắp người đều là rận, một năm không tắm được hai lần, nếu không phải bị rận ăn hư mắt thì sao lại mù?

Tiểu Phương bị chứng cứ mạnh mẽ này dọa sợ, ấp úng nói:

- Vậy, vậy là thật à? Nhưng, nhưng thôn Tiểu Quy chúng ta ai lại không có rận? Cả mùa đông lạnh lẽo, không chết đã là may mắn lắm rồi, ai còn đi tắm rửa? Mấy tháng không tắm cũng rất bình thường mà, nhưng đâu thấy người khác bị mù.

- Tin hay không tùy người.

- Không phải không tin, chỉ là... ta không muốn cạo trọc... chỉ có con trai mới cạo trọc. Người nhìn người đi, dù mặt mũi giống mẹ người nhưng đôi mày rậm này nghe nói giống hệt cha người, đầu cạo trọc lóc y như con trai, ai nhìn ra được người là con gái chứ? Người không phải vì không muốn bị mấy thằng thối tha kia cười là đồ giả trai nên mới trốn trong nhà đó ư?

Tiểu Vân lại bĩu môi, buồn bực nói:

- Ta bận lắm, không phải sợ bị người khác cười đầu trọc mới không dám ra ngoài.

Không muốn nói đến chuyện khiến mình không vui này, Tiểu Vân quay lại chủ đề ban đầu:

- Dù sao mẹ ta nói, không muốn bệnh thì rửa tay cho sạch. Người móc kẽ móng tay cho sạch đi rồi múc gáo nước rửa tay.

- Vậy sao được, vại nước nhà người sắp thấy đáy rồi mà còn lãng phí như vậy.

Tiểu Phương tuy có chút dao động nhưng vẫn cảm thấy nên khuyên nhủ Tiểu Vân tiết kiệm. Nhà cô không thiếu nước nhưng cũng không dám dùng nước tùy tiện như vậy, dù sao nguồn nước cách nhà cô quá xa, lại là đường núi dốc, gánh nước chính là một công việc khổ sai.

- Dù sao bây giờ trong ruộng không có việc gì làm, gánh nhiều hơn chút nước thì sao chứ. Người nếu không muốn bệnh thì rửa tay cho sạch là được.

Tuy nhà Tiểu Vân nghèo hơn nhà Tiểu Phương, nhưng cô hào phóng hơn nhiều.

Tiểu Vân mặc dù không cảm thấy người nghèo rớt mồng tơi như họ cần gì phải so đo chuyện vật vãnh như sạch sẽ hay không sạch sẽ, nhưng nếu thật sự vì không sạch sẽ mà bị bệnh thì rất nghiêm trọng. Cả thôn Tiểu Quy dù là nhà thôn trưởng giàu nhất cũng không giàu đến mức cho phép bị bệnh.

Nhà ai mà không có bệnh vật này nọ, tùy tiện nấu chén canh gừng uống, ngủ một giấc là xong chuyện; nếu bệnh nặng thì đành chờ chết. Cả huyện Vĩnh Định căn bản không có một lang trung ra hồn, thỉnh thoảng lúc giao mùa xuân hạ, thời tiết không quá lạnh sẽ có lang trung du hành đi ngang qua nhưng cũng không hữu dụng, chưa nói tới việc các lang trung du hành kê đơn chưa chắc hiệu nghiệm, chỉ nói người ta bệnh chẳng lẽ có thể để dành? Đợi thời tiết thay đổi và đúng lúc lang trung du hành đi ngang mới dám bệnh?

- Dù không sợ phí nước thì cứ rửa tay như vậy cũng thật phiền phức.

Tiểu Phương lẩm bẩm, nhìn màu đen bẩn trong kẽ móng tay được móc ra hết mới đến bên vại nước múc một gáo nước nhỏ cẩn thận rửa, không để giọt nước nào bị lãng phí.

- Các lão gia phu nhân có tiền dù bình thường không bị bệnh cũng có một trăm thang thuốc tốt bên cạnh chờ. Còn chúng ta có gì? Ngay cả một cái giường với chăn bông dày có thể chống đỡ qua mùa đông cũng không có. Người chỉ cần nghĩ người như chúng ta nếu bị bệnh, chỉ có thể chờ chết thì sẽ không cảm thấy phiền phức nữa.

Tiểu Vân ra vẻ người lớn nói đạo lý.

Để không bị bệnh, Tiểu Vân rất nghe lời mẹ, bất cứ lúc nào cũng giữ đôi tay sạch sẽ. Đặc biệt là khi ăn, bất kể tay có bẩn hay không đều phải rửa tay___ đây cũng là nguyên nhân hai mẹ con cô mỗi ngày phải đi gánh rất nhiều nước; dù người khác không biết nhưng lượng nước mà hai mẹ con cô dùng ngang ngửa với một nhà năm người của Tiểu Phương.

Tiểu Phương đem bàn tay đã rửa sạch lau khô trên người, ngồi xõm cạnh Tiểu Vân, hai tay chống mặt mơ mộng nói:

- Tiểu Vân, người nói xem, những đại lão gia đại phu nhân có tiền kia, ngoại trừ cả đồng thuốc tốt bất cứ lúc nào cũng có thể chữa bệnh ra, có phải họ có nhà thật to, có giường chăn thật ấm, hơn nữa nhà cũng không bị dột, trên y phục cũng không có miếng vá nào? Còn nữa, trên bàn cơm nhà họ, có phải thịt cá luôn đầy bàn, nhiều đến mức ăn không hết?

- Điều đó là đương nhiên.

Tiểu Vân luôn mang dáng vẻ rất có kiến thức.

- Thật tốt...

Tiểu Phương kéo kéo Tiểu Vân:

- Tiểu Vân, người nghĩ xem, y phục cũ của họ, thịt cá mà họ ăn không hết có phải sẽ thưởng cho hạ nhân không?

- Nếu là người cực kỳ có tiền, đại khái sẽ làm vậy. Người ta có tiền dĩ nhiên là ngày ngày mặc y phục mới, trên bàn ăn luôn luôn dọn ra cá thịt mới, một bữa ăn không hết, nếu không đem đồ thì chính là thưởng cho hạ nhân ăn. Nếu họ giống chúng ta Tết mua thịt về muối để ăn cho đến Nguyên Tiêu thì không phải quá mất thân phận sao? Người ta là người có tiền đấy.

Tiểu Phương gật đầu như già tở, liên tục nuốt mấy ngụm nước mới có thể nói chuyện.

- Phải phải! Người nhớ không, mùa xuân năm nay nhi tử của thôn trưởng thôn Đại Phong cưới vợ, không phải đã tiêu rất nhiều tiền chạy đến huyện thành mời "gánh hát Hi Khánh" tới hát tuồng sao? Các lão gia phu nhân trong tuồng chính là sống như vậy! Tuồng cũng diễn như vậy thì nhất định không phải gạt người!

Sau khi kích động nói xong, Tiểu Phương sâu kín thở dài:

- Người có tiền thật tốt...

- Ta sẽ trở thành người có tiền.

Tiểu Vân từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh, không bị tâm tình kích động của Tiểu Phương làm lây nhiễm.

Tiểu Phương dĩ nhiên không tin. Thằng nào trong thôn chưa từng tuyên bố muốn làm người có tiền? Nhưng kỳ thực mọi người đều biết, có thể bình an trưởng thành không chết đói đã là may mắn lắm rồi. Có điều, dù không tin, Tiểu Phương vẫn rất tôn trọng tự do mơ ước của người ta. Giống như cô vậy, suốt ngày mơ ước có thể ăn một bữa cơm no thơm phức, có thịt có cá; dù điều đó hầu như không thể thực hiện được nhưng mơ ước đâu có tổn tiền, không phải sao?

- Tiểu Vân, ta... muốn được ăn no. Ta muốn đến nhà người có tiền làm việc, ăn thịt cá mà các lão gia phu nhân mỗi bữa ăn không hết thưởng cho hạ nhân. Ta nghĩ, nhất định ăn rất ngon rất ngon...

Tiểu Phương nhỏ giọng ở bên tai Tiểu Vân nói ra giấc mơ của mình.

- Người muốn làm người hầu cho người ta? Người biết làm gì?

- Ta biết làm nhiều lắm! Ta biết nhóm lửa nấu cơm, biết làm ruộng, biết gánh nước, còn biết vá y phục_____

- Những chuyện này, ai mà không biết làm?

- Các đại lão gia mua người hầu không phải là muốn chúng ta làm những việc nặng nhọc này sao?

- Chuyện ai cũng biết làm, mắc mớ gì người ta phải chọn người?

Tiểu Vân thấy Tiểu Phương mờ mịt ngây ngốc, đành giải thích rõ hơn:

- Trừ những thứ cơ bản, người còn phải biết những thứ đặc biệt nữa. Ai mà không muốn được vào nhà giàu ăn thịt cá? Người tưởng chỉ một mình người muốn chắc? Mùa đông mỗi năm bốn thôn chúng ta có bao nhiêu đứa trẻ được dẫn đến huyện thành cho Chu mẹ mìn chọn lựa, người thôn Tiểu Quy chúng ta bị trả lại nhiều lắm, người không phải không biết.

Tiểu Phương nhớ lại, phát hiện Tiểu Vân nói quả không sai. Chu mẹ mìn chỉ thiếu mỗi chưa nói thẳng là không bao giờ nhận trẻ con thôn Tiểu Quy nữa thôi_____không có can đảm nói thẳng, sợ thôn trưởng dẫn các thôn dân hung hãn đến cửa đòi công đạo, bà có dũng mãnh đến đâu cũng chống không lại cả đám điêu dân không cần mạng.

- Tiểu Vân, Chu mẹ mìn tại sao không muốn những đứa trẻ thôn chúng ta? Chúng ta rõ ràng rất biết chịu khổ, đâu thua gì ba thôn kia.

Tiểu Vân nhún nhún vai.

- Có thể là nhìn mặt khiến người khác cảm thấy quá giỏi ăn, tiền bán thân chỉ có mấy trăm đồng nhưng lại mang về một người ăn khỏe, một bữa ăn hết mấy chục đồng nhà người ta, người ta tính tới tính lui cảm thấy rất lỗ nên không cần.

- Trẻ con bán thân làm nô tài ai mà không nghèo? Đói đến điên rồi, thấy đồ ăn, ai lại không liều mạng ăn chứ! Tại sao thôn Tiểu Quy chúng ta lại bị kỳ thị?

Tiểu Phương cảm thấy lòng tự trọng của một người thôn Tiểu Quy bị tổn thương, môi trề ra, mắt nheo lại, khí thế hung ác quen thuộc của thôn Tiểu Quy mơ hồ tỏa ra ngoài.

Tiểu Vân khoát khoát tay, nói:

- Người hung dữ cho ai nhìn? Người nghĩ đi, Vương Hương Hoa của thôn chúng ta, nếu lúc xem mặt không giả vờ ngoan ngoãn hiền lành thì cô ta có thể thuận lợi gả đến thôn Đại Phong ư?

- Chúng ta đang nói Chu mẹ mìn, người queo sang Vương Hương Hoa làm gì?

Tiểu Phương nghĩ tới nữ nhân hung hãn nổi tiếng khắp thôn Tiểu Quy kia bây giờ đã thành thê tử hung hãn đáng sợ nhất thôn Đại Phong. Cũng không biết cô nên lo lắng vì tương lai khó gả của mình hay nên tự hào vì người của thôn Tiểu Quy đi khắp thiên hạ chỉ có ức hiếp người khác chứ không để cho người khác ức hiếp.

- Tiểu Phương, nếu Vương Hương Hoa lúc xem mặt để cho người Triệu gia thôn Đại Phong thấy mặt hung hãn của cô ta thì Triệu gia sẽ không để cô ta qua cửa. Cũng giống vậy, Chu mẹ mìn chọn người vào nhà giàu làm người hầu, đương nhiên sẽ hi vọng chọn được loại người làm nhiều ăn ít,

nhát gan nghe lời, không có chủ kiến. Người thôn Tiểu Quy chúng ta tuy làm không ít hơn người khác nhưng sao có thể ăn ít? Sao có thể nhát gan không có chủ kiến?

Trên thực tế, chỉ cần có cái ăn trước mắt, người thôn Tiểu Quy chắc chắn sẽ nhào tới tranh đoạt, nhất định phải dùng năng lực lớn nhất kiếm được nhiều thức ăn nhất, sau đó nhét toàn bộ vào trong bụng, không từ thủ đoạn.

Nghe Tiểu Vân nói thế, Tiểu Phương rất nhanh đã hiểu, bàn tay vỗ mạnh lên đùi, bừng tỉnh.

- Hóa ra là vậy! Bọn họ biết giả vờ nên được Chu mẹ mình chọn vào nhà giàu hưởng phúc! Còn chúng ta không biết giả vờ nên vừa vào sân Chu mẹ mình liền bị đuổi về nhà.

Tiểu Vân kéo kéo khóe miệng, vốn định nói gì đó, nhưng nghĩ lại thì thấy Tiểu Phương hiểu như vậy cũng không sai, nên thôi.

- Tiểu Vân, có người nhắc nhở, mùa xuân sang năm ta đến nhà Chu mẹ mình, cũng biết nên làm thế nào. Tiểu Vân, nếu ta được chọn, sống những ngày thật tốt, ta sẽ không quên người!

Tiểu Phương cảm thấy giấc mơ của cô đã không còn là xa không với tới nữa.

- Vậy ta cảm ơn người.

Tiểu Vân cong môi cười.

- Người đừng không tin! Chỉ cần ta được vào nhà người có tiền làm việc, ta nhất định sẽ ra mặt. Đến lúc đó ta sẽ ở trước mặt chủ nhà cất nhắc người, để người cũng được vào ăn thịt cá, mỗi ngày đều ăn thật no nê_____ui da!

Tiểu Phương nói rất kích động, không cần thận va phải thùng nước cô mang đến, đau ôm ngón chân phải nháy lò cò khắp phòng, cuối cùng vì nghe tiếng la gọi của mẹ cô từ cổng nhà xa xa mới vội xách thùng nước lên, tạm biệt Tiểu Vân, chạy về nhà.

Tiểu Vân nhìn Tiểu Phương chân thấp chân cao chạy về nhà, rất nhanh đã không thấy bóng dáng, lúc này cô mới cúi đầu, nhánh cây vẫn nắm trong tay phải, dù tán gẫu với Tiểu Phương thật lâu nhưng động tác trên tay chưa từng dừng lại.

Trên nền nhà đất, từng nét từng nét tạo nên những con chữ nắn nót_____

"Vân đối vũ, tuyết đối phong, văn chiếu đối tình không. Lai hồng đối khứ yến, túc điều đối minh trùng.

Tam xích kiếm, lục quân cung, lĩnh Bắc đối Giang Đông. Nhân gian Thanh Thử Điện, thiên thượng Quảng Hàn Cung.

Lưỡng ngân hiếu yên dương liễu lục, nhất viên xuân vũ hạnh hoa hồng."

(Trích "Thanh luật khai mộng" của Xa Vạn Dục triều Thanh, đây là quyển sách vỡ lòng luyện cách ứng đối, nắm giữ luật về âm vần; nghĩa:

"Mây đối với mưa, tuyết đối với gió, trăng sáng đối với trời quang. Chim nhận đến đối với chim yến đi, chim về tổ ngủ đối với côn trùng kêu to.

Kiếm ba thước, cung sáu quân, núi Bắc đối với Giang Đông. Thanh Thử Điện ở nhân gian, Quảng Hàn Cung ở trên trời.

Dương liễu xanh hai bờ sông sương sớm, hoa hạnh đỏ khắp cả vườn mưa xuân.")

Không có Tiểu Phương quấy rầy, cô cuối cùng cũng viết xong bài tập mẹ giao ngày hôm nay_____

"Nữ tử mi tiêm, ngạch hạ hiện nhất loan tân nguyệt; nam nhi khí tráng, hung trung thổ vạn trượng trường hồng." (Trích "Thanh luật khái môg", nghĩa: nữ giới chân mày nhỏ như vầng trăng lưỡi liềm dưới trán; nam giới hơi thở mạnh như nhả ra vạn trượng cầu vồng.)

Gác hành cây qua một bên, Tiểu Vân nhìn chăm chăm hai câu viết cuối cùng kia, không nhịn được đưa tay sờ chân mày đen đậm của mình. Chân mày nhỏ và trăng lưỡi liềm có liên quan gì? Nam nhi nhả ra vạn trượng cầu vồng lại là cái gì? Chẳng lẽ người nam nhi kia ăn vụng cầu vồng trên trời, bị ông trời đòi lại, cho nên đành phải nhả ra, có phải không?

"Nếu là mình, đồ ăn vào bụng chắc chắn sẽ không nhả lại." Gật đầu. "Dù ông trời có đòi, cũng không nhả." Cô khinh bỉ nhìn câu cuối cùng kia, cảm thấy mình còn mạnh hơn cả nam nhi.

Cuối thu đầu đông, trời sắp hoàng hôn, tiếng gió rít gào, cái lạnh đánh úp người.

Đám trẻ thôn Tiểu Quy đứng thành đường thẳng, cùng với đám trẻ thôn Đại Thụ cách nhau một con suối nhỏ, một cái cầu, giếng co.

Thủ lĩnh bọn trẻ thôn Tiểu Quy hiện nay là Vương Đại Thành mười tuổi, trong bọn trẻ cu cậu lớn tuổi nhất, dáng người to khỏe nhất, thân phận cao nhất (thôn trưởng là đường thúc tổ của cu cậu), hề bọn trẻ có bất kỳ chuyện giao thiệp gì với các thôn lân cận (kỳ thực là đánh nhau), người đứng đầu chắc chắn là Vương Đại Thành.

- Vương Đại Thành, các người hôm nay không được phép qua đây!

Thủ lĩnh bọn trẻ thôn Đại Thụ chặn ở bên kia cầu lớn giọng nói.

- Các người nói không được phép là không được phép à? Người thôn Tiểu Quy chúng ta không dễ bắt nạt đâu!

- Ai thích bắt nạt người khác như các người chứ! Người thôn Đại Thụ chúng ta biết nói đạo lý nhất! Nên biết rằng, thôn Đại Thụ chúng ta là thôn duy nhất trong bốn thôn có tú tài đấy! Mọi người tuy kiếm ăn trên cùng một mảnh đất, nhưng chúng ta thì khác, chúng ta có thư hương, chúng ta có thân phận, chúng ta gọi là, gọi là...

Đang dương dương đắc ý muốn khoe khoang nhưng lại không nghĩ ra được nên nói từ đó thế nào, thủ lĩnh bọn trẻ thôn Đại Thụ vô cùng bất hạnh ấp a ấp úng, khí thế toàn thân tức thì mất sạch.

May mà bên cạnh mỗi thủ lĩnh ngang ngược luôn có một tay sai lanh lợi, đằng sau cu cậu là một thằng bé gầy như que trúc khom người tiến lên trước, nhỏ giọng nói:

- Chúng ta gọi là canh độc thế gia. (canh: làm ruộng, độc: đọc sách)

- Đúng! Chúng ta gọi là canh độc thế gia! Chỉ duy nhất thôn Đại Thụ chúng ta mới có! Phạm vi trăm dặm quanh đây, chỉ thôn Đại Thụ chúng ta có tú tài, chúng ta là người có thân phận!

- Thế gia cái rắm! Tú tài có gì hay? Thôn Tiểu Quy chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ có tú tài! Không chỉ tú tài mà còn có, còn có_____ dù sao chính là tài gì đó lợi hại hơn, lợi hại hơn cả tú tài!

Hai thủ lĩnh bọn trẻ luôn dùng năm đấm tung hoành đều là kẻ vô học dốt nát, ngực không vết mực, Vương Đại Thành có lòng muốn ba hoa thôn mình cũng có người đọc sách lợi hại, nhưng khổ nỗi nhất thời không nhớ được người đọc sách lợi hại hơn tú tài gọi là gì, suy nghĩ thật lâu, cũng chỉ đành nói như vậy.

- Ha ha ha! Vương Đại Thành, người ngu quá, trên tú tài không phải là tài gì đó! Người ta gọi là trạng nguyên!

Thủ lĩnh bọn trẻ thôn Đại Thụ chợt cảm thấy mình giỏi hơn Vương Đại Thành nhiều, ít nhất nó còn biết cái từ trạng nguyên, trong khi Vương Đại Thành cái gì cũng không biết.

- Biết trạng nguyên có gì giỏi không? Đi thi rất lợi hại! Dù sao thôn Tiểu Quy chúng ta nhất định là thôn đầu tiên trong bốn thôn thi được trạng nguyên!

Nhìn kẻ ngu ngốc chống nạnh ngửa đầu cười ha ha ở đầu cầu kia, Vương Đại Thành vừa khoác lác vừa ngẫm ra hiệu cho đồng bọn bên cạnh.

Mặc dù gây nhau rất quan trọng, nhưng không phải trọng điểm hôm nay của chúng. Gây thì lúc nào cũng có thể gây nhưng nhiệm vụ quan trọng chiều nay thì một chút cũng không được trì hoãn.

- Ha ha ha! Vương Đại Thành, thôn Tiểu Quy các người mấy trăm người nhưng học văn biết chữ lại không có mấy, còn muốn đậu trạng nguyên! Trước tiên đậu tú tài đã rồi hẵng nói, ha ha ha! Muốn thi được tú tài, thôn Tiểu Quy các người đợi một trăm năm nữa nhé, ha ha ha_____A! Các người làm gì? Mau ngăn lại! Mau ngăn lại! Đừng để bọn chúng qua cầu! Mau đuổi bọn chúng về!

Thủ lĩnh bọn trẻ thôn Đại Thụ vốn đang kêu gọi đám trẻ trong thôn cười lớn hưởng ứng, khi phát hiện tình huống không ổn thì người của thôn Tiểu Quy đã xông qua cầu, hai đứa trẻ to khỏe ngăn ở đầu cầu đang cười bị đụng ngã lăn ra đất, phòng ngự thôn Đại Thụ nhanh chóng thất thủ.

Trận thế đã bày xong bị người của thôn Tiểu Quy phá vỡ, chỉ có thể tổn công ngăn cản lung tung, dù sao thì chặn được người nào hay người nấy, nhất định không cho phép mấy đứa hung hãn thôn Tiểu Quy lao tới phía Bắc thôn.

- Mau ngăn lại! Ngăn người lại! Mau lên!

- Thôn Tiểu Quy, chúng ta lên!

Vương Đại Thành hô lớn, dẫn đầu chạy như điên, mục tiêu rất rõ ràng_____bãi tha ma phía Bắc thôn Đại Thụ.

- Thổ Đản, các người chạy chậm kéo người lại, kéo người lại!

- Tuân lệnh!

Đứa trẻ tên Thổ Đản cất giọng the thé nhận lệnh rồi nhào tới ôm lấy chân của một gã to con, cứ thế ôm cứng ngắc không buông, khiến hẳn ta ngã xuống đất; mấy đứa nhỏ con khác cũng bắt chước làm theo, kéo ngã bảy tám đứa trẻ thôn Đại Thụ khiến sức chiến đấu của thôn Đại Thụ bỗng chốc vơi đi một nửa, những kẻ còn thừa lại đều không đáng lo, rất dễ dàng hạ gục.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Bên kia cầu đang trình diễn một màn chiến tranh giữa các thôn oanh oanh liệt liệt, chấn động lòng người như vậy, nhưng hai cô bé thôn Tiểu Quy lại không hề để ý, cũng không gia nhập. Trên thực tế, hai cô trốn rất khá, từ trước khi bọn trẻ hai thôn giăng co trên cầu, các cô đã tìm chỗ nước cạn của con suối, chịu đựng cái lạnh lẽo của nước suối mà lội qua, đến được phía Bắc thôn Đại Thụ chờ sớm hơn bọn kia.

Thôn Đại Thụ tuy không phải thôn giàu nhất bốn thôn nhưng cũng xem như không tệ, ít nhất họ có dư tiền mở học quán mở mang văn hóa, thỉnh thoảng còn ảo tưởng trong thôn sẽ cho ra một tú tài.

Thôn Đại Thụ hai mươi ba năm trước cho ra một tú tài, mục tiêu cả đời của tú tài nọ đương nhiên là thi cử nhân, sau đó thi tiến sĩ, làm đại quan gì đó; đây đồng thời cũng là kỳ vọng của thôn dân thôn Đại Thụ. Vị tú tài nọ cả ngày chỉ biết đọc sách, ngoài đọc sách ra, cái gì cũng không biết, ông được thôn trưởng mời, mở lớp dạy học, mỗi ngày dành chút thời gian dạy bọn trẻ trong thôn biết chữ, học phí do trong thôn cung cấp, bảo đảm cả nhà ông được ấm no.

Dù không phải dạy học vấn gì cao thâm đủ để đi thi, căn bản chỉ là dạy viết tên họ mình; người học khá hơn chút thì dạy tính toán và những chữ thường dùng. Chỉ vậy thôi cũng đủ để thôn Đại Thụ ra vẻ "người đọc sách" cao quý. Trong một đám mù chữ thì người viết được tên họ mình chính là kẻ tài trí hơn người_____thôn dân thôn Đại Thụ chính là tự cảm thấy mình tốt đẹp như vậy.

Người thôn Đại Thụ tự nhận rất có khí khái văn nhân, đương nhiên vô cùng coi trọng lễ pháp; cái gọi là lễ pháp mà họ biết khởi nguồn từ ba nơi: nghe người trong thành tán gẫu, nghe lời hát trong tuồng, và, nghe từ người từng đi huyện thành thi tú tài, đi quận thành thi cống sinh (thất bại), đi châu thành thi cử nhân (đương nhiên không đậu), cũng chính là vị tú tài duy nhất trong bốn thôn.

Thôn trưởng thôn Đại Thụ rất tin tưởng lễ pháp chắp vá từ ba nơi đó nhất định không sai, tất nhiên phải lập thành quy củ. Cho nên hai mươi mấy năm nay, ông luôn dẫn dắt thôn dân cả thôn sống theo lễ pháp, yêu cầu mọi người bất cứ giá nào cũng phải thực hiện lễ pháp trong việc ăn mặc ở đi lại, dù không có của cải phong phú như các nhà giàu trong thành cũng phải cố hết sức không thể bủn xỉn.

Thôn Đại Thụ không bủn xỉn lại thích thể hiện "lễ pháp", mỗi khi có đại sự cưới hỏi ma chay gì đó chính là lúc bọn trẻ các thôn lân cận thích nhất, bởi vì có thể có đồ ăn miễn phí.

Đây cũng là nguyên nhân hôm nay bọn trẻ thôn Đại Thụ tập trung bày trận đón địch bên cầu thông với thôn Tiểu Quy_____để phòng bọn trẻ hung ác thôn Tiểu Quy xông tới cướp thức ăn bố thí.

Hôm nay là ngày hạ táng lão mẫu thân của Diệp đại gia - phú nông giàu nhất thôn Đại Thụ, vì lão mẫu thân của Diệp đại gia tám mươi tám tuổi qua đời nên là hỉ tang, nghi thức long trọng náo nhiệt, các thứ đồ cúng chuẩn bị đương nhiên vô cùng phong phú. Những thứ đồ cúng mà người bình thường ngày Tết cũng không được ăn như bánh bao bột mì, chè viên, bánh đậu chiên, nhà Diệp đại gia đều đã chuẩn bị khiến các thôn dân khi bước lên thắp hương tế bái lão phu nhân đồng thời cũng nhịn không được chảy nước miếng với thức ăn ngon thơm phức trên bàn cúng.

Những đồ cúng này dù đã đặt trên bàn cúng bảy ngày, có thể đã bị hư cũng không ngăn được sự thèm thuồng của mọi người với nó. Người lớn

còn đỡ, nuốt nước miếng rồi thôi; nhưng bọn trẻ thì không kiềm chế được, từ sớm đã tụ tập lại dùng nắm đấm để phân chia quyền sở hữu.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là: không để bọn trẻ hung ác thôn khác cướp đi. Cái gọi là bọn trẻ hung ác đương nhiên là chỉ mấy đứa thôn Tiểu Quy.

Loại hành động ngang ngược quá giới hạn này, dỗi mắt khắp trăm dặm cũng chỉ có người thôn Tiểu Quy làm được; những thôn khác không phải không có trẻ con hung ác nhà nghèo nhưng chưa từng thấy ai hung ác rành rành như vậy. Cho nên thủ lĩnh bọn trẻ thôn Đại Thụ rất biết tính toán, từ sớm đã kéo những đứa to con trong thôn canh giữ bên cầu, đề phòng người của thôn Tiểu Quy đi qua.

Lúc bọn trẻ hai thôn vừa đánh vừa chạy tới bãi tha ma thì Tiểu Vân và Tiểu Phương đã đứng bên ngôi mộ mới của Diệp gia.

Người Diệp gia đã thực hiện xong nghi thức cuối cùng, những người lớn tuổi đã theo thôn trưởng về trước dùng bữa và nghỉ ngơi, còn lại những người trẻ tuổi tiểu bối của Diệp gia đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về.

Thôn Đại Thụ trọng lễ pháp, mà lễ pháp cũng không biết đã hình thành như thế nào, dù sao thì từ hai mươi năm trước, hễ trong nhà có tang sự, người ta đều sẽ đem những đồ cúng cuối cùng đặt trên bàn cúng để lại bãi tha ma, nếu có người thật sự khó khăn sẽ tới bãi tha ma nhặt những thứ đồ cúng nửa hư nửa thiu này về nhà chống đỡ qua mấy bữa, xem như tang gia bố thí tích đức cho người chết; nếu người nhà nghèo sợ xúi quẩy không chịu ăn thì bố thí cho chó hoang mèo hoang.

Diệp gia là phú nông giàu nhất thôn Đại Thụ, đồ cúng nhà họ đương nhiên là đồ tốt nhất, bị người khác ham muốn không có gì bất ngờ. Nhưng__ không tới nỗi người của tang gia còn ở đây mà bày ra dáng vẻ ta tới lấy đồ cúng chứ? Như vậy khiến tang gia làm sao chịu nổi? Theo lý

thuyết, bất kể ai có quyết tâm lấy đồ cúng, dù đợi không được đến ngày mai thì tốt xấu gì cũng phải đợi người Diệp gia đi hết mới ra tay chứ? Đây là lễ pháp mà.

- Nhóc, tụi con là người thôn nào?

Một thiếu thanh niên Diệp gia tò mò hỏi.

Tiểu Phương vô thức định trả lời thì bị Tiểu Vân giãm mất tiếng, dù không rõ tại sao nhưng cô vẫn ngoan ngoãn cắn môi, cúi đầu ra vẻ xấu hổ.

Một nàng dâu của Diệp gia tỉ mỉ đánh giá hai đứa trẻ áo quần lam lũ này, đoán theo trực giác:

- Là thôn Tiểu Quy à?

- Sao lại nghĩ đến thôn Tiểu Quy?

Thanh niên nọ cau mày hỏi.

- Hừ.

Nàng dâu khế hừ, lười nói. Ai cũng biết, trong bốn thôn quanh đây, chỉ có thôn Tiểu Quy da mặt đặc biệt dày, tính tình đủ ngang ngược, khiến ba thôn kia phải cam bái hạ phong.

- Hai đứa là người của thôn Tiểu Quy à?

Thanh niên nọ tính tình rất tốt, cảm thấy nên hỏi cho rõ ràng để tránh trách lầm.

Tiểu Vân lắc đầu lia lịa, dùng giọng điệu lấp bắp của đứa trẻ thật thà chốn thôn quê nói:

- Tụi, tụi con là người của thôn Lý Gia. Tụi con muốn, muốn nhân lúc người thôn Tiểu Quy chưa đến, lấy một cái bánh ngô____tụi con không tham lam, chỉ lấy một cái thôi, cái nhỏ nhất là được____

Nói đến câu cuối, vẻ mặt cô bé đầy quần bách và đáng thương, khuôn mặt đen đúa biến thành màu đỏ tím.

- Không lẽ người thôn Tiểu Quy thật sự dám tới đây cướp?

Nàng dâu kia cất giọng the thé nói.

Những người khác của Diệp gia đều đã thu dọn đồ đạc xong, nghe tiếng của nàng dâu kia thì đều đi sang bên này, mồm năm miệng mười nói____

- Người thôn Tiểu Quy dĩ nhiên dám tới, có điều sợ là lúc này không tới được. Sáng sớm ta đã nghe thê tử Trần gia nói Trần Đại Hồ nhà cô ấy tụ tập cả đám trẻ chạy đến đầu cầu ngăn người, Vương Đại Thành đó đúng là đủ ngang ngược, nhưng Trần Đại Hồ của chúng ta cũng không phải giấy, nhất định sẽ không để chúng chiếm được chút lợi ích nào.

- Khó nói khó nói. Trần Đại Hồ tuy sức lớn nhưng chống không nổi kiểu đánh không cần mạng của bọn hung ác thôn Tiểu Quy đâu. Ta thấy, đầu cầu kia, tám phần là thủ không được. Cuối cùng những thứ đồ cúng này vẫn để người của thôn Tiểu Quy cướp đi hơn phân nửa.

Có hàng xóm ác là nổi đầu chung của cả ba thôn cạnh thôn Tiểu Quy. Bọn họ vô cùng thống hận, nhưng lại không dám gây chuyện, cố hết sức không có bất kỳ lui tới nào với thôn Tiểu Quy, bình thường chấp nhận chịu thiệt một chút nhưng đáy lòng vẫn tức giận khó mà an ổn. Cho nên bất kể lúc nào nơi nào người nào, chỉ cần nhắc tới thôn Tiểu Quy đều sẽ cau mày.

- Đúng là không có vương pháp, người thôn Tiểu Quy thật càn rỡ!

Có người dậm chân than thở.

- Ơ! Mọi người nghe xem, có phải một đám trẻ đang chạy qua đây không?

Có người thính tai, mơ hồ nghe được tiếng ồn ào của bọn trẻ cách đó không xa.

- Ôi! Nhất định là người thôn Tiểu Quy tới rồi, ta đã nói Trần Đại Hồ thủ không được mà.

Lúc này người nam tử trẻ tuổi nói chuyện với hai đứa trẻ đầu tiên cau mày suy nghĩ, đưa tay cầm lấy cái gùi trên tay Tiểu Vân.

Tiểu Vân nhút nhát không dám ngăn, chỉ lúng túng nói:

- Đại ca ca, trong gùi chỉ có hai gốc rau đắng và rễ cỏ, chẳng đáng gì... ờ, nếu huynh muốn dùng gùi, lấy đi cũng không sao, trở về lại đan một cái là được...

Người nam tử trẻ tuổi bị lời của đứa trẻ đang hoảng làm xúc động, bước chân đang đi về phía đồ cúng ngừng lại, xoay người cười với Tiểu Vân, nói:

- Nhóc, đừng sợ, ta không lấy rau đắng của đệ, cũng không lấy gùi của đệ, mấy đứa hung ác thôn Tiểu Quy sắp tới cướp đồ cúng rồi, ta lấy một ít cho hai đứa, hai đứa mau theo hướng kia về thôn Lý Gia đi, đừng để bọn thôn Đại Thụ thấy. Những thứ đồ cúng này, bọn chúng đã thèm thường lâu rồi, còn lén phân chia xong nữa. Không ai lấy được sẽ không có tranh chấp, nếu người có người không ắt sẽ náo loạn.

Nói xong, cậu ta càng đi nhanh hơn về phía đồ cúng, không lâu sau đã đem hết những đồ cúng trông còn sạch sẽ chưa bị hư vào trong gùi, chỉ để lại chỗ cũ những món bị dính quá nhiều tàn nhang bụi bặm và những món rõ ràng đã bị ôi thiu.

Thức ăn bần và hư đến mức hoàn toàn không thể cho vào miệng, tin rằng ngay cả những đứa trẻ có tính thổ phỉ hung ác bẩm sinh của thôn Tiểu Quy cũng không muốn cướp; cho nên dù đồ cúng có bị chiếu cố thì những thứ này cũng có thể yên ổn để lại. Mộ phần lão tổ tông dù sao cũng phải bày ít đồ đẹp mắt, suy cho cùng cũng là một ngôi mộ mới.

- Nào, đệ đeo vào, mau đi đi. Chúng ta cũng phải về.

Người nam tử trẻ tuổi cẩn thận khoác gùi lên lưng Tiểu Vân để cô đeo.

- Đúng đúng, huynh muội các người mau đi đi! Nếu không đợi lát nữa bọn hung ác thôn Tiểu Quy qua đây thì các người ngay cả cọng cỏ cũng đừng mong giữ lại.

Nàng dâu nọ liên tục khoát tay đuổi người.

Tiểu Vân vẫn diễn cho đủ, vẻ mặt đầy bất an và cảm kích, bước chân cũng chần chừ, lúng túng nói:

- ...Đại ca ca cho quá nhiều, con không cần nhiều như vậy, con, con có thể chia một ít cho họ...

- Người cái đứa ngốc này! Nghèo đến vậy mà còn sinh ra cái tính đàng hoàng, cả đời này của người hết hi vọng rồi! Đi mau đi mau! Nhìn cái bộ dạng ngốc của người là ta phiền!

Nàng dâu nọ tính cách quả quyết gọn gàng, đau đầu nhất chính là loại người tốt rách việc làm việc lê thê không dứt khoát này.

Những người Diệp gia khác cũng giống vậy, vừa tội nghiệp hai đứa trẻ nghèo khó mà đàng hoàng này, vừa không ưa nổi bộ dạng rụt rè của chúng, chỉ muốn mau chóng đuổi hai đứa đi.

Nam tử trẻ tuổi kia là một người tốt bụng, dẫn hai đứa trẻ đến một con đường tắt đi qua thôn Lý Gia, sau khi thấy họ biến mất trong rừng cây mới quay lại hội họp cùng người nhà, rời khỏi bãi tha ma.

Người Diệp gia vừa ra khỏi bãi tha ma, người đi đầu suýt bị mấy đứa trẻ đụng ngã, nhận ra là Vương Đại Thành của thôn Tiểu Quy, người Diệp gia bĩu môi nhưng không nói gì, chỉ lùi lại mấy bước cách xa bọn trẻ đang đầu đá lung tung, nghe bọn chúng kêu gào đòi lấy hết đồ cúng, người Diệp gia đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt có chút khoái trá.

Hễ là chuyện có thể khiến người của thôn Tiểu Quy chịu thiệt đều khiến thôn dân của ba thôn kia vui vẻ thật lâu.

Không lâu sau, người Diệp gia thấy Trần Đại Hồ dẫn mấy đứa trẻ nhón nhác chạy tới, thậm chí chưa kịp chào hỏi người Diệp gia đã vọt vào bãi tha ma, nói những lời tức giận muốn khiến Vương Đại Thành đẹp mặt_____rất rõ ràng là đã chịu thiệt nhiều.

Người Diệp gia lại nhìn nhau mấy lần, cười trộm rồi lẳng lặng về thôn.

Tuy lần này thôn Đại Thụ không có được chỗ tốt nhưng thôn Tiểu Quy phí nhiều công sức xông qua cướp cũng không cướp được gì, thật sự là hả lòng hả dạ.

- Tiểu Vân, tại sao bọn họ nhắc tới thôn Tiểu Quy chúng ta là cau mày?

Tiểu Phương hỏi.

- Bởi vì chúng ta nghèo, nghèo đến cùng cực, nghèo đến không cần mạng nữa.

- Bọn họ khinh chúng ta nghèo?

- Không phải. Bọn họ khinh chúng ta không nói đạo lý với bọn họ.

- Sống không nổi mà còn nói đạo lý gì chứ?

Tiểu Phương bĩu môi.

- Sống không nổi mà người còn có sức để ý người ta có khinh người hay không?

Câu nói nhẹ nhàng của Tiểu Vân đã đánh tan lòng tự ti và tự tôn của Tiểu Phương không còn tung tích.

- Tiểu Vân, người thôn Đại Thụ đủ ngu, chúng ta không chia thức ăn cho người khác đâu.

Tiểu Phương không nhịn được ló đầu lần thứ ba mươi hai vào trong gùi Tiểu Vân, vén lớp rế cỏ rải phía trên ra một chút, nuốt nước miếng nhìn những thứ bánh ngọt, bánh bao bột mì trong đó mà cười ngây ngô. Những đồ cúng này trông rất ngon, cả đời cô cũng chưa từng thấy chứ đừng nói tới ăn.

Hai cô bé mấy ngày trước đã lên kế hoạch xong xuôi, phải tranh thức ăn trước khi bọn Vương Đại Thành chạy tới, lấy một ít rồi mau chóng chuồn mất. Phong tục của thôn Đại Thụ là đồ cúng lễ bảy ngày sẽ đặt tại bãi tha ma, người khác lấy dùng hay tự ôi thiu đều mặc kệ. Các cô đã nhắm tới đồ cúng này từ lâu, quyết định muốn tranh một ít nhưng không ngờ người Diệp gia lại đích thân cho.

Chủ động đi lấy và được người khác bố thí, cảm giác không giống nhau.

- Có lẽ đến khi người có đủ thức ăn rồi, ăn không nổi nữa, cũng sẽ đưa thức ăn mà người không muốn ăn cho người khác.

Tiểu Vân không thích cảm giác được người khác bố thí nhưng cô hiện tại không có lựa chọn nào khác.

- Ta không có đâu. Đưa thức ăn cho người khác rồi bị người ta cười ngu ở sau lưng à? Ta lại không ngu.

Tiểu Phương hăm hừ nói xong, suy nghĩ một chút rồi lại nói:

- Nếu ta cho người khác thức ăn thì nhất định là người đó giúp ta làm việc. Cho dù thấy người ăn xin sắp chết đói, ta cũng tuyệt đối sẽ không cho không. Khi ta không còn đói nữa thì mới nói đạo lý với người ta. Đạo lý của ta chính là: giúp ta làm việc, ta sẽ cho thức ăn.

Cảm thấy mình rất có hùng tâm tráng chí nhưng không được Tiểu Vân phụ họa, Tiểu Phương bất mãn chạy đến bên cạnh Tiểu Vân, kéo ống tay áo cô bé hỏi:

- Người nói xem, đạo lý của ta như vậy có phải rất có đạo lý không?

- Ừ, người cảm thấy có đạo lý là được.

Tiểu Vân trả lời rất qua loa.

Tiểu Phương đẩy cô một cái, nói:

- Người sao thế? Chúng ta hôm nay lấy được nhiều thức ăn ngon vậy cơ mà! Người còn có gì bất mãn.....A, ta nói, người không phải là để ý người ta nhận nhầm người thành con trai chứ? Vậy cũng hết cách, ai bảo người đầu trọc_____

Tiểu Vân lờm khiến Tiểu Phương im lặng. Cô cao giọng:

- Ta mà để ý loại chuyện nhàm chán này à!

Rõ ràng rất để ý... Tiểu Phương chỉ dám oán thầm trong bụng.

- Nếu không thì vẻ mặt mất hứng của người là thế nào?

- ...Tiểu ca vừa nãy của Diệp gia là một người đọc sách.

Giọng Tiểu Vân rầu rĩ.

- Ngưng! Cả thôn Đại Thụ ai không nói mình là người đọc sách? Lần trước gặp Trần Nhị Nữ, nó còn nói với ta cả nhà nó đều biết viết tên của mình, nó còn viết lên đất cho ta xem nữa, khi dễ ta không biết chữ, rõ ràng chính là vẽ lung tung mà cứ nói là tên của nó. Nó nói phải thì là phải, ta nhìn đâu có hiểu.

Tiểu Vân không hề tiếp lời phê bình sự ra vẻ cũng như tư thế luôn cao hơn người khác một bậc của thôn dân thôn Đại Thụ. Cô cúi đầu nhớ đến những lời nói của người thanh niên họ Diệp kia khi đưa đồ cúng còn ăn được cho cô, từ đó cô tổng kết ra được, câu nào đó trong những câu chữ mẫu thân dạy cô không phải là nói lung tung__ "bất hoạn bản nhi hoạn bất quân". (câu của Khổng Tử, nghĩa là "không lo phân chia ít mà chỉ lo phân chia không đồng đều")

Mẫu thân luôn muốn cô học thuộc những câu kỳ quái nhưng lại không giải thích được những câu đó nói gì. Chỉ một phần rất ít là mẫu thân có thể nói rõ, còn đa phần là không, mẫu thân chỉ có thể ép buộc cô học thuộc lòng, bảo là đợi sau này cô lớn sẽ từ từ hiểu được.

Mặc dù mẫu thân chưa từng nói với cô ý nghĩa của những câu mà cô học thuộc lòng một cách máy móc kia, nhưng hiện tại, Tiểu Vân phát hiện cô hình như đã hiểu được một ít rồi.

Những câu cô học thuộc lòng kia tuy không hoàn chỉnh nhưng hẳn là thứ mà người đọc sách hay học; chứ không phải như mẫu thân thuận miệng lừa cô rằng chúng chỉ là những bài đồng dao dân dã ở quê bà.

Tiểu Vân chợt phát hiện mình cũng rất có khí thế thẳng lưng ưỡn ngực, thân thể đang đeo gùi nặng bất ngờ ưỡn lên, sau đó_____

Phịch!

- Ai da! Tiểu Vân! Sao người lại ngã ngựa? Mau đứng dậy mau đứng dậy! Đừng đê hư thức ăn ngon!

Tiểu Phương hét lên.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Thận Nghiêm Am đối với bốn thôn nhỏ dưới núi Vô Quy Sơn mà nói, là một nơi thần bí khó mà thân thiết.

Các thôn dân chỉ biết am này thờ Phật Tổ nhưng không nhận cúng bái lễ Phật hay nhang đèn cung phụng của người ngoài.

Cổng lớn của am quanh năm đóng chặt, không mở ra bên ngoài, trong am là ba bốn ni cô sinh sống, họ mỗi ngày ngoại trừ niệm kinh thì xuống ruộng trồng trọt; mỗi tháng sẽ xuống núi một lần mua những vật dụng cần thiết, cuộc sống cực kỳ đơn giản, đồng thời hầu như không giao thiệp với thôn dân.

Thận Nghiêm Am xây am mười mấy năm nay đều sống như vậy, các thôn dân sớm đã nhìn thành quen, dù vẫn đầy hiếu kỳ với am ni cô này nhưng không ai vì tò mò mà tùy tiện đi nghe ngóng chuyện trong am. Ngược lại những lời đồn bậy lan truyền ra những sự tích rất dọa người. Những chuyện ma quái, chết chóc này nọ đều là người lớn thuận miệng lấy ra dọa con nít để chúng đừng khóc đêm. Thật sự rất hiệu quả.

Đối với những lời đồn đãi không hay bên ngoài, người của Thận Nghiêm Am chưa bao giờ ra mặt làm sáng tỏ mà cứ mặc kệ, chỉ cần thôn dân không đến cửa quấy rầy, đôi bên đều bình an vô sự.

Mọi người đều cố hết sức cách xa Thận Nghiêm Am trên núi này, cho nên Tiểu Vân không hiểu tại sao mẫu thân mới đi làm việc mười ngày đã yêu cầu cô cùng đi.

- Tại sao mẹ muốn con đi cùng đến Thận Nghiêm Am? Họ sẽ cho mẹ thêm nhiều tiền ư?

Tiểu Vân ăn một bữa no hiếm thấy với mẩu thân, trong miệng vẫn còn dư vị thơm ngon của bánh chiên, cô đem mùi vị còn sót lại trong miệng cùng với nước miếng nuốt vào trong bụng, thỉnh thoảng chép chép miệng, không để lãng phí chút nào.

Mẹ Tiểu Vân đang ngồi trong góc bên bếp lò, cúi đầu nướng theo ánh lửa trong bếp khâu vá y phục, nghe nữ nhi hỏi bèn trả lời:

- Không phải vấn đề tiền. Các ni sư chỗ đó đều hiểu văn biết chữ, mẹ đã nói với mấy sư phụ xong rồi, để con đi giúp họ chép kinh Phật, mẹ xin rất nhiều ngày họ mới miễn cưỡng đồng ý.

- Con không làm không công cho người ta đâu.

Tiểu Vân nói:

- Con ở nhà còn có thể gánh nước chẻ củi, vào núi tìm chút rau dại, đi Thận Nghiêm Am thì được cái gì?

Cô luôn rất thực tế.

- Một bữa cơm chay đủ no.

Bạch nương tử nhẹ nhàng nói một câu đã làm tiêu tan kháng cự của Tiểu Vân. Mắt cô sáng lên, rất biết được voi đòi tiên, hỏi:

- Chỉ một bữa sao? Nếu con chép muện, có được ở lại ăn tối không?

- Vậy thì phải xem bản lĩnh của con rồi.

Bạch nương tử nói đến đây, thở dài:

- Cũng không thể cứ để con cầm nhánh cây viết chữ trên đất mãi được, con phải biết cách cầm bút thế nào, tư thế cầm bút rất quan trọng. Có lẽ chờ con được các sư phụ ưu ái, họ sẽ sẵn lòng tặng con những cây bút cùn. Đến lúc đó con ở nhà có thể thấm nước viết chữ lên bàn. Chúng ta không mua nổi mực, trước tiên chỉ có thể như vậy.

- Chữ biết viết là được rồi, cần gì phải chú trọng?

- Nét chữ tốt rất quan trọng.

- Trong thôn chúng ta chỉ có người nhà thôn trưởng biết chữ, con thấy chữ của thôn trưởng cũng chả ra sao nhưng ông ấy vẫn cứ là một thôn trưởng.

Tiểu Vân nghĩ nghĩ rồi lại nói:

- Hôm nay con thấy chữ trên bia mộ của lão tổ tông Diệp gia thôn Đại Thụ cũng không tính là ngay ngắn, nghe nói chữ đó là của tú tài thôn Đại Thụ viết. Chữ con còn đẹp hơn chữ tú tài đó nhiều.

- Con đừng có so sánh với người bình thường.

Bạch nương tử không có tài ăn nói, ít nhất khi dùng để thuyết phục nữ nhi trước giờ luôn rất có chủ kiến của mình, bà luôn lộ vẻ vụng về. Nhưng bà có một trái tim kiên định, chuyện bà đã quyết tâm làm thì dù người khác cảm thấy không có lý lẽ, bà vẫn cắn răng làm cho bằng được.

- Vậy con phải so sánh với ai? Người bên ngoài thôn Tiểu Quy sao? Hay người trong huyện thành? Nhưng con cả đời đều sống ở đây, không gặp được người bên ngoài thì so sánh thế nào? Và lại, con không phải con trai, sau này con sẽ kiếm nhiều tiền nuôi mẹ nhưng mấy chuyện như làm rạng rỡ tổ tông gì đó, mẹ đừng có mong chờ, cái đó con nỗ lực cũng không được.

Tiểu Vân rất rõ ràng, đây không phải thời đại nữ nhân làm chủ. Một nữ nhân dù có thành công đến đâu đi nữa cũng không khiến họ hàng quê quán cảm thấy vinh quang.

Bạch nương tử nghe nữ nhi thực tế như vậy, bèn dừng công việc trong tay lại, kinh ngạc nhìn ngọn lửa trong bếp lò, nhất thời không nói gì, ánh mắt ngờ ngàng.

- Mẹ, mẹ mong con tiến bộ nhưng con cố sức học chữ đọc sách thì có thể tiến bộ đến đâu? Cho dù con thành người viết chữ giỏi nhất cả thôn thì cũng đâu được làm thôn trưởng.

- Tiểu Vân, cha con từng là thợ săn có năng lực nhất thôn, vì có năng lực nên ông không cam lòng làm một người thôn Tiểu Quy bình thường, dù một số việc làm của ông bị người khác cho rằng ngu ngốc...

- Chuyện này con biết. Con nghe Vương lão thẩm bàn tán về cha với người khác, bà ấy nói cha là một người ngốc, tích góp được nhiều tiền mà không tranh thủ mua đất cất nhà, lại đem hết gia tài vào huyện thành mua vợ. Lão thẩm còn nói, dù là mua vợ cũng chưa thấy ai mua mắc như vậy, số tiền đó có thể đến các nhà nghèo mua về tận ba cô vợ. Cho nên cha nhất định là bị người trong thành lừa gạt, thật là ngốc.

Do tiếng xấu của thôn Tiểu Quy ở huyện Vĩnh Định, thông thường nếu không phải gia đình quá khó khăn, cộng thêm điều kiện bản thân của nữ tử quá tệ thì không nhà nào gả khuê nữ đến cái thôn nghèo này. Cho nên nam nhân thôn Tiểu Quy muốn cưới vợ chỉ có hai con đường: cưới nữ tử cùng thôn, và, tốn nhiều tiền đến các nhà nghèo mua vợ.

Mẹ Tiểu Vân cũng là được mua về, nhưng không phải mua từ nhà nghèo mà là khi cha Tiểu Vân tới huyện thành bán hàng da thấy một người rêu rao bán lỗ vốn một nữ tử đang bệnh nặng__cũng chính là mẹ Tiểu Vân. Không biết tại sao chỉ vừa gặp lần đầu tiên, cha Tiểu Vân đã nhất quyết mua cho

bằng được nên móc hết cả gia tài cộng thêm tiền vay được của một thôn dân khác, dưới tình huống người bán cảm thấy rất lỗ vốn còn cha Tiểu Vân hầu như táng gia bại sản đã giao dịch thành công mẹ Tiểu Vân.

Khi đó không chỉ người thôn Tiểu Quy thấy cha Tiểu Vân ngu mà ngay cả người của ba thôn lân cận cũng xem đây như một câu chuyện thú vị tán gẫu hơn ba tháng, lúc nào cũng chỉ chỉ chỏ chỏ cha Tiểu Vân, cảm thấy thôn Tiểu Quy vô cùng hung ác lại cho ra một kẻ ngốc vung tiền lung tung, quả là hả dạ.

Khi mẹ Tiểu Vân được dùng "số tiền lớn" mua về, kỳ thực đã bệnh đến mức thoi thóp; nhưng cha Tiểu Vân kiên quyết không để bà chết, cắn răng thể chấp đất đai cho tộc huynh, mời đại phu tới chữa bệnh cho bà, cẩn thận điều dưỡng, cuối cùng sau nửa năm thì khỏi hẳn; kể đó, những nam nhân từng cười cha Tiểu Vân ngu thì không cười nổi nữa. Với những nam nhân quê mùa chưa từng thấy việc đời mà nói, mẹ Tiểu Vân da trắng eo thon, khí chất thanh tú, dung mạo xinh đẹp, quả thực là một tiên nữ.

Các nữ nhân vẫn nghiêng răng nghiêng lợi nói cha Tiểu Vân ngu, không chịu sửa miệng; nhưng các nam nhân thì ngậm miệng không nói người khác ngu nữa, thỉnh thoảng nhìn Bạch nương tử ở xa xa, họ không nhin được mà thầm đỏ mặt liên tục nuốt nước miếng, hâm mộ cha Tiểu Vân có phúc.

Nam nhân là động vật rất cảm tính, tuy lý trí biết rằng cưới vợ nên cưới người giỏi giang khỏe mạnh dễ nuôi, nhưng nếu họ cũng gặp đại mỹ nhân như mẹ Tiểu Vân thì e rằng cũng sẽ bất chấp tất cả đem hết gia sản đi cầu hôn.

- Tiểu Vân, người lớn nói chuyện phiếm, một đứa trẻ như con sao có thể nghe?

Bạch nương tử không ngờ nữ nhi sẽ kéo đề tài đến đây, bèn nghiêm giọng quở trách:

- Loại chuyện thế này về sau không cho phép nữa.

- Người ta nói to tiếng như vậy, chẳng lẽ mẹ bảo con bịt tai trốn sao? Người ta dám nói, tại sao con không dám nghe?

Bạch nương tử nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngang ngược bướng bỉnh của nữ nhi, cảm thấy có chút bất lực. Con bé này, ngoại trừ tướng mạo đặc biệt thanh tú hơn bọn trẻ trong thôn ra, còn tính tình thì đúng là điển hình của người thôn Tiểu Quy, vừa ngang tàng vừa bá đạo, mặc kệ người khác bàn tán khó nghe thế nào đều không hề chịu thiệt.

- Tiểu Vân, nghe mấy lời bàn tán đó không có ý nghĩa. Mẹ không muốn con nghe thành thói quen, cho rằng cuộc sống nên là như vậy, sau khi lớn cũng thành người như vậy. Còn nhớ câu chuyện "Mạnh mẫu ba lần chuyển nhà" mẹ kể cho con chứ?

("Mạnh mẫu ba lần chuyển nhà": Chuyện kể rằng, lần thứ nhất, mẹ con Mạnh Tử sống gần bãi tha ma. Hàng ngày, Mạnh Tử vẫn thường ra đó nô đùa, Mạnh Tử thường diễn lại những cảnh ông nhìn thấy ở bãi tha ma. Mạnh Mẫu nhận thấy đây không phải là chỗ ở tốt cho con trai mình, bà liền chuyển nhà sang một khu phố mua bán sầm uất nhưng tình hình không khả quan cho lắm. Mạnh Tử học cách cân, đong, đo, đếm của những kẻ mua bán, hay khoe khoang đồ của mình. Lần này, Mạnh Mẫu chuyển nhà đến gần một ngôi trường, Mạnh Tử sống gần đây nên học những khuôn mẫu lễ giáo, học hành chăm chỉ, lúc bấy giờ Mạnh Mẫu mới thở phào: "Đây mới là chỗ ở của con ta".)

Tiểu Vân gật đầu, nhanh chóng đọc một đoạn về Mạnh mẫu:

- "Tích Mạnh mẫu, chọn láng giềng; con không học, phá khung dệt."

Tiểu Vân cảm thấy Mạnh mẫu đúng là một người không tiếc của. Tức giận thì đánh con mình một trận là được, tại sao phải phá khung dệt? Sửa lại tốn rất nhiều tiền chứ bộ.

- "Tam tự kinh" của mẹ chỉ dạy đến đó thôi, phần sau thì không nhớ.

Những lời bộc trực mà vô tâm của Tiểu Vân khiến Bạch nương tử nhất thời có chút lúng túng__ hết cách, bà dù sao cũng không phải người sinh ra và lớn lên ở thôn Tiểu Quy, không có thuộc tính mặt dày; so với việc huých tẹt, bà quen kiểu uyển chuyển hàm súc hơn. Hít sâu mấy hơi, bà mới cắn răng nói:

- Con cứ mặc kệ mẹ nhớ "Tam tự kinh" đến đâu. Cái mẹ muốn nói là sợ dĩ Mạnh mẫu ba lần chuyển nhà là vì mong con mình có một môi trường trường thành tốt, một cách tự nhiên mà trở thành người quân tử có đạo đức tốt. Điều này nói rõ những người con tiếp xúc rất quan trọng, bởi vì con rất có thể sau này sẽ trở thành người như vậy.

- Mẹ không mong con lớn lên thành người thích bàn tán chuyện người khác như một số người trong thôn Tiểu Quy, vậy mẹ mong con sau này làm ni cô à? Nếu không thì tại sao bảo con theo mẹ đi Thận Nghiêm Am?

Tiểu Vân hiểu kỳ hỏi.

- Mẹ sao có thể muốn con làm ni cô chứ! Mẹ nói rồi, muốn con đi Thận Nghiêm Am là để con học cầm bút, viết chữ. Bút nghiên giấy mực đều là những thứ mẹ lo không nổi nhưng lại là thứ con nhất thiết phải cần.

- Mẹ không sợ con theo các ni cô chép kinh Phật lâu ngày thì cũng chạy đi làm ni cô sao?

- Con sẽ không làm ni cô.

Bạch nương tử nhẫn nại không nguyền rủa, cố gắng duy trì tác phong xử sự lạnh nhạt của mình, không để mình học theo các bà thô bạo thôn Tiểu Quy, vừa nghe trẻ nhỏ cãi lại là lập tức dùng bạt tai đánh, kèm theo những lời mắng chửi đầy thô tục.

- Tại sao không?

- Làm ni cô không thể ăn thịt. Đợi khi con có tiền, con có thể nhịn không ăn thịt sao?

- Không nhịn được.

Tiểu Vân lắc đầu, đôi mắt xoay chuyển, nói:

- Nhưng nếu con lén ăn thì ai mà biết?

- Trời biết, đất biết, chính con biết.

Bạch nương tử không còn sức tức giận, bà kéo Tiểu Vân ngồi bên cạnh, chỉ lên trán cô:

- Tiểu Vân, con là một đứa trẻ thông minh, một câu nói bình thường của người khác, con có thể dễ dàng tìm ra được lỗ hổng; những quy tắc thông thường của cuộc đời, con có thể từ trong đó đào ra được chỗ tốt cho bản thân. Thông minh như vậy sẽ khiến con rất nguy hiểm, nên con phải đặt ra cho mình một giới hạn.

Bà sợ đứa trẻ này sẽ sinh ra tính tình quá mức tùy tiện làm bậy.

- Giới hạn là ý gì?

Tiểu Vân không hiểu từ này nghĩa là gì. Cô còn quá nhỏ, mà mẫu thân lại nói với cô những đạo lý quá lớn, đa phần cô đều không hiểu.

- Ừm... mẹ không dùng đạo đức để yêu cầu con, tóm lại chính là: có cái nên làm, có cái không nên làm. Ý của câu này...

Con bé còn nhỏ như vậy, dạy thế nào đây? Bạch nương tử rất phiền não. Nói quá đơn giản, nó sẽ không để tâm; nói quá phức tạp, nó sẽ nghe không

hiểu. Mà kiến thức trong bụng bà lại vô cùng có hạn, không đủ để truyền thụ hay giải đáp thắc mắc...

- Hở?

Tiểu Vân chớp mắt chờ đợi.

Bạch nương tử cố gắng suy nghĩ nhưng không nghĩ ra được cách giải thích nào chuẩn xác. Mặc dù bà luôn dạy Tiểu Vân đọc thuộc lòng một ít tác phẩm kinh điển nhưng lại không có năng lực giải thích__ dù sao năm đó sở dĩ bà gắng gượng học thuộc những câu văn chương này đều là vì yêu cầu công việc chứ không ai giải thích rõ cho bà.

- Tóm lại, đợi con lớn lên, học được nhiều kiến thức hơn, hiểu được nhiều đạo lý hơn, con sẽ hiểu ý mẹ.

Bạch nương tử cuối cùng chỉ có thể nói như vậy.

Lời nói không có trách nhiệm như thế hiển nhiên không thể khiến Tiểu Vân hài lòng. Cô cau mày hỏi:

- Học văn biết chữ chính là để nói đạo lý với người khác sao?

- Không. Nói chính xác là để con có cuộc sống tốt hơn. Khi con nhất thiết phải nói đạo lý thì con đã học được hết thầy, đủ để con ứng phó.

Bạch nương tử thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve đầu tóc của nữ nhi, nói:

- Năm dặm mạnh, giọng nói to chỉ có tác dụng ở trong thôn. Ra khỏi cái thôn hoang vắng chốn biên thùy này thì con nửa bước cũng khó đi. Khi con có cơ hội được đi xa, được leo cao, hiểu biết càng nhiều, con sẽ càng hiểu, đọc sách biết chữ mới là cội nguồn để vươn lên. Ít nhất, khi biết chữ, ở bên ngoài con sẽ không bị người ta lừa gạt ký giấy bán mình trong nháy mắt.

- Nam nhi dòng chính nhà thôn trưởng đều được đưa đến huyện thành đi học, cũng là vì vậy sao?

- Ủ. Con nghĩ xem, thôn trưởng và phú hộ của mỗi thôn, tại sao hễ có chút tiền đều đưa con mình đi học? Chẳng lẽ đi học có thể khiến những người kia càng thêm được vài mẫu ruộng sao? Tại sao họ không dùng tiền mua đất cất nhà tích trữ lương thực? Mà lại tốn rất nhiều rất nhiều tiền để cho con mình đi học?

- Là vì đi học có thể giúp họ thu hoạch nhiều hơn cả mua đất sao?

- Ủ, có thể nói như vậy.

- Là chỉ việc thi trạng nguyên sao?

Tiểu Vân đột nhiên nghĩ đến cô thường nghe Vương Đại Thành ba hoa nói đường ca nhà hãn trong thư viện ở huyện thành học hành rất tốt, sau này chắc chắn sẽ thi đậu trạng nguyên.

- Thi trạng nguyên quá khó, khó hơn cả lên trời. Đại Ung ba năm tổ chức một kỳ thi, học sinh giỏi nhất cả nước tụ tập ở kinh thành, trong mấy trăm mấy ngàn người chỉ lấy một trạng nguyên đứng đầu, con nói dễ lắm sao?

Bạch nương tử bật cười, hồi lâu mới nói với nữ nhi vẻ mặt đang nghi hoặc:

- Dù là nhà giàu có sinh ra và lớn lên ở kinh thành, ba tuổi học vỡ lòng, sáu tuổi đến thư viện nổi tiếng nhất học tứ thư ngũ kinh với giáo sư tài giỏi nhất, cần cù chăm chỉ không ngừng khổ luyện, thiên phú nỗ lực không ít nhưng cả đời cũng chưa chắc thi đậu được trạng nguyên.

- Ý mẹ là, thứ gọi là trạng nguyên, thôn Tiểu Quy chúng ta đừng hi vọng?

Bạch nương tử gật đầu đương nhiên, không chút mảy may khinh thường, đây đơn thuần là sự thật. Bà bình luận:

- Mẹ thấy trưởng tôn dòng chính nhà thôn trưởng rất tốt, đậu tú tài không thành vấn đề. Thi đậu tú tài, được công danh là có thể đảm bảo cho chi chính miễn đóng thuế. Cố gắng thêm chút nữa, bậc cao hơn, có lẽ có cơ hội thi đậu cử nhân. Muốn làm huyện lệnh huyện Vĩnh Định, thân phận cử nhân là đủ rồi.

Dù sao huyện Vĩnh Định là vùng đất ác mà các tiến sĩ thông thường tránh còn không kịp.

- Thì ra thôn trưởng thật sự muốn tôn tử ông ấy sau này làm huyện lệnh?

Tiểu Vân hiểu ra:

- Đây là chỗ tốt của đi học phải không? Thi cử nhân thi trạng nguyên, sau đó làm quan. Dân chúng trông trọng, dù bản thân ăn không đủ no cũng phải nộp thuế cho quan gia, bọn họ nói thu bao nhiêu là thu bấy nhiêu, rõ ràng không hề tự tay cày bừa lao động mà có thể lấy đi lương thực trong tay các nhà nông.

- Không phải như thế, làm quan cũng không phải muốn làm gì thì làm__ôi, loại chuyện này không liên quan đến con, chúng ta đừng nói nhiều nữa. Quay lại chuyện đi học đi! Nếu con có sức, cùng lắm có thể cày bừa thêm vài mẫu ruộng; nhưng nếu con có kiến thức, con có thể làm được rất nhiều.

- Nữ nhi có thể thi trạng nguyên không?

Bạch nương tử ngăn người, cười khổ lắc đầu.

- Mẹ bảo con đọc sách viết chữ không phải vì muốn con thi trạng nguyên.

- Nếu con đọc sách tốt hơn cả tôn tử của thôn trưởng, tốt hơn cả tú tài thôn Đại Thụ cũng không thể thi trạng nguyên sao?

- Không được. Tiểu Vân, con là nữ nhi.

Bạch nương tử trù mển ôm lấy nữ nhi, nói nhỏ:

- Con không làm được trạng nguyên nhưng sau này con có thể làm mẫu thân của trạng nguyên, để nhi tử của con kiếm cho con một lệnh phong, được triều đình nuôi dưỡng, được người đời tôn kính. Cha con ấy, chí khí lớn, lúc con chưa ra đời đã nghĩ đến việc tích góp tiền cho con sau này đi học, nói là dù không phải nhi tử cũng có thể học văn biết chữ, sau này dạy cho đệ đệ. Sau khi con ra đời, cha con nói, khuê nữ này tướng tá thông minh, nhất định phải cho con đi học, sau này gả vào một gia đình tốt, dạy dỗ ra một đại trạng nguyên. Hiện tại mặc dù mẹ không có tiền cho con đến học đường nhưng sẽ cố hết sức để con học được nhiều kiến thức.

Tiểu Vân trước nay không phải người cảm tính, cho nên dù lúc này mẹ cô mặt đầy hồi ức, khóe mắt loang loáng ánh lệ, cô cũng không có tự giác "nắm tay nhìn nhau nước mắt rơi" (Trích "Vũ lâm linh" của Liễu Vĩnh thời Tống) mà chỉ bưng tỉnh nói:

- Cho nên, tối nay mẹ nói nhiều như vậy, ngay cả cha cũng lôi ra, chính là muốn con đọc sách học chữ chứ gì, đúng không? Kỳ thực dù mẹ không nói nhiều đến thế, con cũng có thể không đọc sách sao? Bảo con đọc thì con đọc, không cần đem cha ra dùng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trăng treo nghiêng nghiêng trên ngọn cây phía Tây, Tiểu Vân lại quay đầu nhìn mẹ, nói:

- Xem đi, hơn nửa đêm rồi, sáng mai làm sao mà thức?

Bạch nương tử kéo kéo khóe môi, cuối cùng cũng nhịn không được, gõ một cái lên đầu trọc nữ nhi, trầm giọng:

- Đi, lấy nước nóng trên bếp pha thêm ít nước lạnh rửa ráy tay chân rồi đi ngủ.

Thấy nữ nhi chạy vắt giò lên cổ, bà vội nói với theo:

- Đừng quên lấy nhanh liểu đánh răng súc miệng!

- Biết-rồi-mà__

Tiểu Vân chưa bao giờ cảm thấy mình đặc biệt thông minh, cùng lắm là cảm thấy người khác tương đối đần mà thôi, những chuyện rất dễ dàng nghĩ thông suốt mà có người cứ nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không thông, phiền não vò đầu bứt tai, nhờ người giúp đỡ; kết quả là người giúp đỡ kia nếu không phải đưa ra ý kiến càng tệ hại hơn thì chính là cả hai người cùng nhau nhăn mày ủ mặt, cuối cùng theo thói quen trông cậy vào nhà thôn trưởng. Người lớn tìm thôn trưởng, trẻ con thì tìm tôn tử của thôn trưởng.

Chuyện người lớn, Tiểu Vân không có quan điểm gì. Còn tranh chấp của trẻ con, trong mắt cô thì xử lý chả ra sao nhưng cô chưa từng nói lời phê bình ra khỏi miệng. Thân là nhà nghèo trong thôn, lại sớm mất đi người cha ruột có thể chống đỡ một mảnh trời cho hai mẹ con cô, Tiểu Vân rất biết ngậm miệng__mẹ cô cũng vì điều này mới nói cô thông minh.

Cô không cảm thấy mình thông minh, điều cô khá tự hào là mình không rước họa về cho gia đình. Không hiếu thắng, không lắm mồm, không thu hút sự chú ý của người khác, tai họa đương nhiên sẽ ít. Cô thể hiện ra bên ngoài là một người an tĩnh giữ đúng bốn phận, nhìn như không chút mảy may tò mò với chuyện bên trong Thận Nghiêm Am, cũng không đi lung tung, người ta bảo đợi trong phòng chép kinh thư là cô có thể ngồi cả ngày ở đó, không hề nhìn ngó ngoài cửa sổ, cử chỉ ngoan ngoãn biết điều như thế cuối cùng cũng thông qua khảo nghiệm của các ni cô, thuận lợi theo mẫu thân vào Thận Nghiêm Am, bắt đầu cuộc sống mỗi ngày chép kinh Phật và được một bữa trưa no đủ.

Tiểu Vân ở Thận Nghiêm Am ăn được sáu bữa cơm trưa, người thôn Tiểu Quy mới phát hiện đôi mẫu tử Bạch gia đến làm việc ở Thận Nghiêm Am cực kỳ đáng sợ trong truyền thuyết. Tin tức này bỗng chốc trở thành đề tài nóng hổi trong thôn, thậm chí còn có người vì chứng thực mà sáng sớm chạy đến đường mòn nhỏ lên núi ra vẻ như đang cắt cỏ chỉ vì muốn nhìn xem mẫu tử Bạch gia có thật đi lên núi hay không; đợi khi thật sự thấy họ đi lên núi, người nọ liền vội vàng chạy về trong thôn báo cho mọi người biết.

- Tiểu Vân, hèn gì mấy ngày nay ta gánh nước đến nhà người đều tìm không thấy người. Ta còn tưởng người chạy lên núi nhặt củi tìm rau dại rồi chứ.

Vào một buổi tối, Tiểu Phương đến nhà Tiểu Vân, nói cho Tiểu Vân biết hai mẹ con họ đã thành đề tài nóng trong thôn, đồng thời liên tục oán trách Tiểu Vân không xem cô như bạn thân.

- Hiện nay trời lạnh, mọi người buổi tối đều ở nhà đóng cửa sưởi ấm đi ngủ sớm, ta và mẹ ta sáng sớm trời còn chưa rạng đã lên núi, lúc xuống núi thì nhà nhà đều đóng cửa cả rồi, nhà người cũng vậy, ta sao lại đặc biệt đi gõ cửa nhà người chỉ để nói cho người biết ta đi Thận Nghiêm Am?

- Vậy nếu mọi người không phát hiện thì người sẽ không nói à?

- Thật ra ta tưởng mọi người biết từ lâu rồi.

- Các người không nói thì làm sao mọi người biết?

- Nửa tháng trước mẹ ta đã nhắc đến việc đi làm ở Thận Nghiêm Am với Vương lão thẩm. Sau khi lão thẩm về trong thôn, không có đi nói khắp nơi à?

Tiểu Vân có chút kinh ngạc.

- Không có. Nữ nhi gả đến huyện thành của lão thẩm sắp sinh, nửa tháng trước lão thẩm đã ngồi xe lừa của nhà thôn trưởng đi rồi, đến nay vẫn chưa về.

Tiểu Phương bất mãn nói:

- Chuyện này, người khác không truyền đi giúp người thì người sẽ không nói à?

- Ta đương nhiên sẽ nói với người. Đây lại không phải chuyện gì không thể nói, nhưng phải đợi đến ngày mẹ ta không cần đi làm, ta mới rảnh rỗi đi tìm người. Thận Nghiêm Am một tháng cho mẹ ta nghỉ một ngày, ta định đến ngày đó sẽ đi nói với người.

- Vậy à, vậy ta không giận người nữa. Đúng rồi, thẩm đâu?

Tiểu Phương nghe giải thích, rất rộng lượng bỏ qua việc này, quay đầu nhìn trái nhìn phải, tìm được bóng dáng của Bạch nương tử.

- Mẹ ta ra phòng chứa củi phía sau tắm rồi.

- Lạnh thế này mà tắm cái gì!

Tiểu Phương vừa nghe đến chữ tắm thì rùng mình.

Hai mùa thu đông của thôn Tiểu Quy quả thực lạnh đến mức có thể đóng băng nước, phần lớn mọi người cả mùa đông đều không tắm, mỗi ngày rửa mặt rửa tay chân đã xem như rất thích sạch sẽ rồi.

- Dù sao cũng không thể thật sự không tắm suốt mùa đông chứ? Mẹ ta nói nhân lúc còn chưa quá lạnh, tắm nhiều một chút. Hơn nữa trong phòng chứa củi có đốt bếp lò, vừa nấu nước, vừa sưởi ấm, sẽ không bị bệnh.

- Nhưng cũng quá phí nước, còn phí củi nữa.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tiểu Vân nhún vai không nói, cô đến bên bếp, mở nắp nồi lên, lấy ra một cái bánh bao đưa cho Tiểu Phương.

- Nè, cho người ăn.

- Ôi? Đây đây, đây là... ực, bánh bao?

Ra sức nuốt nước miếng trào khắp miệng vào, Tiểu Phương mới nói xong một câu hoàn chỉnh.

- Vừa hâm trong bếp, còn nóng lắm. Mau ăn đi.

Tiểu Phương đưa hai tay nhận lấy, nắm thật chặt trong tay, nhỏ giọng hỏi:

- Người từ đâu có vậy?

- Ta mang về từ Thận Nghiêm Am.

Cái này là cô để dành từ bữa trưa của mình.

- Thật cho ta?

Tiểu Phương không dám tin.

- Người nhất định đói rồi, mau ăn đi.

Tiểu Vân biết vào mùa đông không cần xuống ruộng, nhà Tiểu Phương mỗi ngày chỉ ăn một bữa, cứ thế chịu đựng qua hết mùa đông này đến mùa

đông khác, chịu không nổi thì chết. Trong nhà Tiểu Phương, một thúc thúc, một tiểu ca ca, một tỷ tỷ đều chết như vậy.

Tiểu Phương không kiềm chế được nữa, cắn một ngum lớn bánh bao, cắn thật nhai trong miệng, chậm rãi không nỡ nuốt, sau khi miếng đầu tiên xuống bụng, cô nắm chặt bánh bao nhưng không cắn tiếp nữa, chỉ hít hít mắt nhớ lại mùi vị:

- Ôi chao, ngon quá! Trong đây không có sạn cũng không có trấu, mịn mịn dẻo dẻo, không hề cộm cở.

Tiểu Vân thấy Tiểu Phương định nhét bánh bao vào ngực thì ngăn cản nói:

- Người ăn đi, đừng giữ lại.

- Đương nhiên phải giữ. Đệ đệ muội muội ta vẫn đang đói đấy.

Tiểu Phương thở dài:

- Cha mẹ ta cũng đói, cả ngày đều rót nước nóng uống, không dám nhìn về phía vại gạo, nó sắp cạn rồi, không biết nên làm sao mới tốt.

Tiểu Vân lấy một cái giỏ trúc nhỏ, vén miếng vải đậy trên giỏ ra cho Tiểu Phương nhìn.

- Đây là mấy ngày nay ta để dành được, lát nữa người mang về đi.

Tiểu Phương nghe vậy nhảy dựng lên, giật mình liên tục xoa tay lắc đầu.

- Chuyện này sao được! Người đừng có làm bậy với đồ ăn! Người làm vậy, thậm sẽ tức giận!

Tiểu Phương suy bụng ta ra bụng người, nếu cô dám đem gạo trong nhà cho người khác một hạt, chỉ một hạt thôi, nhất định sẽ bị mẹ đánh cho gằn

chết.

- Mẹ ta không giận đâu. Đây là thức ăn ta để dành được, mẹ đồng ý để ta xử lý. Nhà người ngày nào cũng chia nước cho nhà ta mà ta lại không có gì tốt để báo đáp người, mọi người phải có qua có lại thì tình nghĩa mới bền lâu. Hơn nữa, chúng ta đều nghèo, nghèo đến mức sắp mất mạng rồi, chúng ta đều là người lớn lên muốn kiếm nhiều tiền, sao có thể còn chưa lớn đã chết đói được?

Tiểu Vân nhét giỏ trúc vào tay Tiểu Phương, khoát tay nói:

- Tiểu Phương, mau ăn bánh bao đi, sau đó mang năm cái còn thừa này về nhà, ăn hết chúng, cả nhà người tối nay có thể ngủ ngon rồi.

- Tiểu Vân, người thật tốt.

Tiểu Phương rất cảm động:

- Sau này ta có thịt có cá, nhất định sẽ chia một nửa cho người, người không cần làm gì giúp ta cả, ta tình nguyện cho không.

Cho không? Sao nghe quái quái nhỉ? Tiểu Vân gãi gãi đầu, cũng không nghĩ nhiều. Dù sao để một người ước mơ sau này có thịt có cá có thể ăn một mình tình nguyện giao ra một nửa thức ăn ngon cho một người ngoài như cô mà không cần đền đáp, Tiểu Vân cảm thấy Tiểu Phương đối đãi với cô đã đủ chí cốt rồi.

Tiểu Phương được Tiểu Vân thúc giục, cuối cùng cũng lưu luyến không rời bắt đầu ăn cái bánh bao nóng hôi trên tay, do cô ăn rất chậm nên họ có thể tán gẫu một chút.

- Tiểu Vân, người biết không? Tôn tử của thôn trưởng được nghỉ từ thư viện trở về rồi, còn nói với thôn trưởng mùa xuân sang năm huynh ấy định đi thi tú tài.

- Huynh ấy mới mười bốn tuổi, vội gì chứ? Không thi đậu không phải là phí một khoản tiền sao.

- Ôi! Nhà thôn trưởng có tiền mà, đủ cho Vương Thi Thư đi thi tú tài mười lần cũng còn dư dả đấy.

Tiểu Phương khoát khoát tay. Sau đó cô chia sẻ tin đồn thứ hai:

- Ta nói người biết, Tiền đại nương mấy ngày nay luôn đưa Tiền Linh Nhi dạo qua dạo lại quanh nhà thôn trưởng, tuy giả bộ như đi ngang qua nhưng ta biết, bọn họ muốn mời chài Vương Thi Thư.

- Vương Thi Thư trêu chọc gì họ à?

- Ngưng! Là Tiền Linh Nhi muốn trêu chọc Vương Thi Thư. Ôi! Người ít vào trong thôn nên không biết, hiện tại bọn trẻ khắp thôn ai mà không biết Tiền Linh Nhi muốn làm nương tử tú tài.

Tiểu Vân bĩu môi.

- Nương tử tú tài thì sao chứ?

- Thì có thể vươn tới huyện lệnh phu nhân chứ sao.

Tiểu Phương hừ nói:

- Tệ đến mấy thì Vương Thi Thư về sau cũng là một thôn trưởng, vẫn là một lang quân như ý của thôn Tiểu Quy này.

- Tiền gia có nhà có ruộng tốt, thôn khác cũng sẽ chịu cưới cô ấy.

- Tiền gia có nhà có ruộng tốt, tầm mắt mới cao, nhi tử hay tôn tử của thôn trưởng thôn khác bằng lòng cưới cô ta? Năm mơ! Ta thấy Vương Thi Thư cũng không nhìn trúng cô ta. Cả nhà Tiền Linh Nhi điệu bộ nịnh bợ, chưa nói tới cô ta lại không đẹp như mẹ người__

- Tiền Linh Nhi so với ai cũng xấu, lời mẹ ta ra làm gì!

Tiểu Vân không vui ngắt lời Tiểu Phương. Tiểu Phương đẩy Tiểu Vân.

- Mẹ người đẹp là người đẹp nhất thôn, tại sao sợ người ta nói? Nếu không phải mẹ người đẹp thì mấy năm nay, sao lại luôn có người đến nhà người làm mỗi chứ?

Nói đến đây tự nhiên sẽ thuận miệng hỏi một chút:

- Nè, Tiểu Vân, mẹ người rất cục nghĩ thế nào? Người trong thôn đều nói mẹ người mãi không chịu đồng ý, e là đang đợi cãnh cao nào đó.

Tiểu Vân nhướn mày, đột nhiên dùng biểu cảm rất cao thâm khó lường nói:

- Người biết mẹ ta tại sao đẹp hơn người khác không?

- Đâu có tại sao, chẳng phải do cha mẹ sinh ra đẹp à?

- Không hoàn toàn như vậy. Nghe nói Tiền đại nương lúc trẻ cũng là một đóa hoa trong thôn, tại sao bà ấy không sinh ra Tiền Linh Nhi đẹp?

- Ờ, hình như vậy ha.

Tiểu Phương nhớ lại dung mạo của mẹ con Tiền gia, cảm thấy ví dụ này vô cùng có sức thuyết phục.

Bèn vội hỏi:

- Vậy Tiểu Vân, chẳng lẽ còn có gì khác khiến người ta trở nên xinh đẹp à?

Thân là một nữ nhi tướng mạo bình thường, Tiểu Phương đương nhiên hi vọng có cơ hội có thể thu hẹp khoảng cách với mỹ nữ một chút.

- Đương nhiên, cái này là ta hỏi mẹ ta lâu lắm mới được đấy. Mẹ ta nói...

- Nói gì? Người nói hết ra nào!

Tiểu Phương lắc lắc tay Tiểu Vân thúc giục.

Lúc này có tiếng Bạch nương tử vọng ra từ phòng chứa củi:

- Tiểu Vân, mẹ xong rồi, con vào đi, mẹ giúp con tắm.

- A, dạ...

Tiểu Vân vô cùng không tình nguyện đáp lời, sau đó nhún vai với Tiểu Phương:

- Hôm khác lại nói, ta đi đã__

- Ê! Chỉ một câu thôi, người đừng cố ý lấp lửng với ta!

Tiểu Phương kéo lại không cho Tiểu Vân đi.

Dưới sự quăn lầy nhất quyết không buông tay của Tiểu Phương, Tiểu Vân đành bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, sợ người luôn. Mẹ ta nói, nữ nhi muốn xinh đẹp thì ít đi bàn tán chuyện người ta, đặc biệt là những lời khó nghe, càng nói nhiều thì tướng mạo sẽ càng xấu.

- Thật hay giả?

Tiểu Phương sợ hãi che ngực.

- Thật. Người nhìn mẹ ta đi, bà có bao giờ thích tụ tập bàn tán chuyện của người khác không?

Tiểu Phương suy nghĩ, phát hiện quả thật không có ấn tượng thì bưng tỉnh:

- Hóa ra là vậy. A... ta vừa nói với người nhiều như vậy...

Cô ôm lấy hai má mình, bi thảm hỏi:

- Tiểu Vân, ta có xấu đi không?

- Không xấu, người không phải đi rêu rao khắp nơi mà chỉ nói với ta thôi, không tính.

An ủi thế này rất không có căn cứ, nhưng Tiểu Phương tin là được. Cô bé thở dài một hơi, chợt vỗ ngực.

- Ta sau này nghe được gì cũng không nói với người khác, muốn nói thì chỉ nói cho một mình người. Dù sao người giống với mẹ người, chưa từng đi ngồi lê đôi mách.

Tiểu Vân vui vẻ vỗ vỗ vai Tiểu Phương.

- Ủ, người như vậy lớn lên sẽ đẹp ra.

Nói xong, tiếng mẹ gọi nơi phòng chứa củi lại vọng ra, cô đẩy Tiểu Phương ra cửa.

- Được rồi, người mau về đi. Ôm giỏ cho tốt, đừng để rơi.

- Ủ, vậy ta về. Trong nhà ta có nước nóng, đúng lúc ngâm bánh bao này vào, như vậy cha ta cũng có thể được no một bữa!

Tiểu Phương ôm chặt giỏ, đón gió lạnh chạy về nhà.

- Ui da! Đầu con mới mọc ra lớp tóc mỏng, không bền, không cần chà kỹ thế chứ__

Tiểu Vân cắn răng thương lượng với mẹ.

Mẹ Tiểu Vân đang dùng miếng vải thô ra sức cọ rửa những nơi mà bình thường khi Tiểu Vân tự tắm sẽ không chú ý tới như đầu, sau tai, cổ. Bà chà ra một lớp bần vẫn chưa xong mà chà đầu kể cả cổ cho đến khi đỏ rực mới chịu thu tay.

- Chà cho sạch một chút, đợi khi tóc dài ra sẽ không sợ có rận nữa.

Bạch nương tử vừa tắm xong, tóc mới khô được một nửa, đang cần hoạt động nhiều để duy trì nhiệt độ cơ thể.

- Chà tới chà lui cả trăm lần, dù có là cái nôi cũng bị mẹ chà lủng! Đủ rồi mà!

Tiểu Vân la oai oái.

- Bất quá chừng mười lần, đâu ra cả trăm lần? Được rồi, đừng kêu nữa, sắp xong rồi.

- Tróc da tróc da tróc da!

- Được rồi được rồi. Haiz__

Bà chà thật sự có chút thờ hờn hển. Khi Bạch nương tử cuối cùng cũng mệt mỏi nương tay, Tiểu Vân mới có thể trốn, cả người bị nhét vào thùng tắm lớn, được nước nóng thoải mái vây quanh.

- Còn lại tự con tắm, mẹ sẽ đợi kiểm tra.

- Được rồi. Mẹ mau đến bên lửa hong khô tóc đi.

Sau khi ổn định hơi thở, Bạch nương tử nhớ ra nên hỏi:

- Con vừa đem bánh bao cho Tiểu Phương, kể cả cái vốn định để dành làm bữa khuya cũng cho luôn?

- Dạ phải.

- Con không có thừa cơ đòi cha mẹ con bé gánh nước cho chúng ta đấy chứ?

- Đương nhiên không có. Dù sáng mai cha mẹ Tiểu Phương không lén đổ đầy vại nước cho nhà chúng ta thì con vẫn sẽ tiếp tục cho họ bánh bao.

Tiểu Vân hếch cằm nói.

Bạch nương tử xoa tóc hong khô bên lửa, nhìn nữ nhi, ánh mắt rất phức tạp.

- Tiểu Vân, có qua có lại là chuyện tốt, nhưng những chuyện như... giúp đỡ lẫn nhau gì đó, không bao giờ là vì tính toán lợi ích...

- Đương nhiên, người nhà Tiểu Phương đều rất tốt, con mới đưa bánh bao để dành cho họ, nếu không thì dù có nhiều bánh bao hơn nữa con cũng ăn hết, đâu cần để dành mang về chứ?

Tiểu Vân ra vẻ người lớn thở dài:

- Mẹ, con thấy đệ đệ hai tuổi kia của Tiểu Phương nếu còn tiếp tục chịu đói nữa, e là không qua nổi mùa đông này. Từ khi con nhớ chuyện đến nay, nhà Tiểu Phương năm nào mùa đông cũng có người chết, con tốt với Tiểu Phương nên mới muốn giúp cô ấy.

- Nhưng con vẫn nghĩ tới việc cha mẹ con bé sẽ gánh nước cho chúng ta...

- Chuyện gánh nước là mẹ nhắc mà!

Mẹ con họ dùng nước rất nhiều lại không có sức gánh nước, hiện nay mỗi ngày từ Thận Nghiêm Am về đều vào ban đêm, càng không có sức đi gánh nước; cho nên việc khổ sai này có người nhà Tiểu Phương giúp đỡ đúng là điều mà hai mẹ con họ đang cần.

- Và lại, con thật sự không có mở miệng nói chuyện nước. Cùng lắm con chỉ nghĩ cha mẹ Tiểu Phương làm người thành thực, chắc chắn sẽ nghĩ cách báo đáp thôi. Cái mà họ có thể báo đáp chúng ta chính là gánh nước, sức của người nghèo không đáng tiền, trong khi họ thì dư sức.

- Haiz... dù như vậy không sai, nhưng con thực không nên nghĩ nhiều đến thế...

- Là ai nghĩ chứ? Đây gọi là suy bụng ta ra bụng người.

Bạch nương tử vừa cau mày vừa buồn cười, nói:

- Mới đi chép kinh Phật có sáu ngày, mẹ thấy con ngay cả bút lông cũng cầm không xong mà biết nói thành ngữ rồi.

- Tĩnh Mặc sư phụ cảm thấy con rất tốt, bảo con trước tiên luyện chép những chữ đơn giản, luyện chữ cho tốt mới có thể chép kinh Phật, còn nhét cho con một xấp giấy đầy chữ, bảo con chép theo những chữ trên đó.

Bạch nương tử sợ nữ nhi chép những thứ linh tinh, bèn vội hỏi đó là gì.

Tiểu Vân suy nghĩ, nói:

- Có một số trên giấy là thành ngữ, một số thì không phải; nhưng đều là bốn chữ.

- Đem những gì con nhớ đọc lên mẹ nghe thử.

- Dạ, cái hôm nay con chép là: "Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang; nhật nguyệt doanh trắc, thần túc liệt trưng..." (Trích "Thiên tự văn"

của Châu Hưng Tự thời Lương, là một trong những quyển sách học chữ vỡ lòng, nghĩa: "Thuở trời đất mới sinh ra, trời có màu đen, đất có màu vàng, vũ trụ hình thành trong trạng thái hoang sơ, hỗn độn và mờ mịt; mặt trời lên cao rồi xế dần, mặt trăng tròn sáng rồi lại khuyết, sao hôm và sao mai phân chia ngày đêm")

Cô đọc một mạch hơn mười câu.

- Tốt, cái này rất tốt. Con có thể học thuộc, thật sự là quá tốt!

Bạch nương tử nén kích động trong lòng. Đây là "Thiên tự văn", bà trước kia đã từng nghe người khác đọc.

- Mẹ, Tĩnh Mặc sư phụ bảo con chép mấy thứ này, đều đọc trước qua một lần; cho nên con vừa học chữ mới vừa học thuộc luôn.

Tiểu Vân rất "khiêm tốn" không khoe khoang với mẫu thân rằng mình được Tĩnh Mặc sư phụ khen ngợi, nói cô chưa từng được học vỡ lòng đàn ông mà có thể nghe qua là thuộc, nhìn qua là nhớ, đúng là không tưởng tượng nổi___có điều chữ viết thì giống như Mao Sơn đạo sĩ vẽ bùa chú, không thể nào đọc được...

- Thật tốt quá, Tiểu Vân, mẹ dẫn con đi Thận Nghiêm Am là đúng rồi. Các sư phụ trong am đều là người có kiến thức. Tiểu Vân, con nhất định phải học thật tốt, tốt nhất là học thuộc hết tất cả các sách trong Thận Nghiêm Am. Có biết không?

- Kể cả kinh Phật sao?

Tiểu Vân cảm thấy yêu cầu này của mẫu thân rất không thiết thực.

- ... Kinh Phật thì khỏi, chép xong thì quên đi. Biết chưa?

- Dạ.

Bạch nương tử quấn mái tóc đã hong khô lại, sau đó cầm một tấm khăn bông lớn do nhiều miếng vải rách chắp vá may thành đã hơi nóng bên lửa đi đến bên thùng tắm nói:

- Được rồi, đứng lên đi, nước cũng lạnh rồi.

Tiểu Vân vội vàng từ trong nước chạy ra, lao vào trong khăn ấm do mẩu thân giơ ra, được quấn lại chặt kín.

Sau khi hai mẹ con lo liệu xong hết thầy, nằm trong chăn chuẩn bị ngủ, Bạch nương tử không yên tâm dặn dò:

- Tiểu Vân, con chia bánh bao cho Tiểu Phương thì không sao, nhưng đừng nói chuyện trong Thận Nghiêm Am cho con bé nghe.

- Biết rồi mà, mẹ đã nói tám trăm lần rồi. Thúy Hoa tẩu kia không phải là về thôn Lý Gia nói chuyện trong am nên mới bị đuổi sao? Tuy Thúy Hoa tẩu luôn kêu oan, nói cô ấy không nói xấu Thận Nghiêm Am, ngược lại còn nói những lời tốt đẹp, nhưng nào ngờ Thận Nghiêm Am không chấp nhận.

- Bất kể Thận Nghiêm Am tốt hay xấu, người ta trước khi thuê đã nói rõ, không được đem chuyện trong am truyền ra ngoài. Loại chuyện này, dù không phải người ta lúc nào cũng nhắc nhưng mình đã hứa thì phải làm được, dù là chuyện vặt vãnh cũng không được tùy tiện nói ra.

- Miệng con kín hơn Thúy Hoa tẩu nhiều lắm.

Cơn buồn ngủ ập tới, Tiểu Vân lẩm bẩm đáp.

Bạch nương tử nghiêng người đè lại góc chăn cho nữ nhi, lặng lẽ thở dài.

Bất kể tương lai ra sao, bà vẫn sẽ cố hết sức để Tiểu Vân học được mọi thứ có thể học. Cho dù... bà cũng không chắc chắn mình hi vọng tương lai Tiểu Vân sẽ phát triển thành thế nào.

Bà không cam lòng để con bé làm một thôn cô ngu dốt, cả đời ngây ngốc; nhưng lại sợ con bé học được quá nhiều, quá mức thông minh, tâm cao ngất trời mà mệnh như giấy mỏng, đến lúc đó nên dung thân ở nơi nào...

Con bé, sau này sẽ thế nào đây?

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 7

- Mọii cảm thấy con bé này thế nào?

- Nó suốt ngày ngồi trên đệm như vậy, hơn nửa ngày cũng không di chuyển, chân không tê sao?

- Ta thấy không tê đâu, trẻ nít nông thôn thân thể tốt lắm.

- Thân thể tốt? Nhìn cái bộ dạng gầy không tới nửa lạng thịt của con bé xem, mọii nói thật không có sức thuyết phục.

- Ôi, gầy thì là thân thể không tốt? Mọii cũng gầy vậy nhưng không phải rất khỏe mạnh sao. Còn nữa, đừng thấy nó nhỏ chứ sức lực lớn lắm. Hôm qua ăn trưa xong, Tĩnh Mặc lén theo nó ra ngoài, nó đến bên phòng bếp, thấy một đồng cảnh củi khô rải rác bên ngoài liền đi lấy dao chặt hết đám củi kia mà không rên tiếng nào.

- Đại sư tỷ, tỷ không phải là luôn lén theo sau cô bé nên mới rõ như vậy chứ?

- Hề hề.

Ni cô béo pháp danh Tĩnh Ngôn đẩy sư mọii gầy bên cạnh, nói:

- Ta thật sự muốn biết nó chạy đến phòng bếp liệu có giống Thúy Hoa trước kia không, thấy phòng bếp có cơm thừa thì không nói tiếng nào lấy đem về nhà.

- Không thế nào.

Ni cô gây pháp danh Tĩnh Túc nghe vậy lắc đầu:

- Nhìn tác phong của mẹ nó là biết đứa trẻ này sẽ không làm ra chuyện trộm cắp như vậy. Thuận Nương chưa từng mang bất kỳ thứ gì trong am trở về, dù là thức ăn mình chưa ăn hết cũng không lấy; còn con bé này quả thực có mang bánh bao trong am về nhưng đó là tự nó tiết kiệm được chứ không phải lấy trong phòng bếp đem về.

- Ban đầu ta cũng cho rằng đứa trẻ này không thể nào kiềm chế được lòng tham, dù sao cũng là người thôn Tiểu Quy. Nhưng quan sát hai tháng nay thì thấy hai mẹ con này thật sự là người tốt.

Cô lại bổ sung một câu:

- So với những người làm thuê trước đây tốt hơn nhiều.

- Nghe nói Thuận Nương không phải người nơi này, ta thấy bà ấy tương tá nhả nhận, làm việc cũng có trình tự, có lẽ từng là nha hoàn thượng đẳng của nhà giàu nào đó.

- Ta cũng nghĩ vậy. Tiếc là Thuận Nương rất kín miệng, lại không thích nói chuyện, khơi chuyện với bà ấy cũng không moi móc ra được gì.

Tĩnh Ngôn tiếc nuối than thở.

- May mà Thuận Nương không phải người thích hóng hớt, nếu không tám phần là tỷ đã bị moi móc sạch.

Tĩnh Túc nói.

- Đây, nếu Thuận Nương là người thích hóng hớt, ta sẽ không tìm bà ấy nói chuyện đâu. Mấy người làm thuê trước kia, ta có từng để ý ai chưa?

Tĩnh Ngôn phản bác.

Hai ni cô nấp bên ngoài cửa sổ phòng kinh khê bàn luận, giọng nói tuy nhỏ nhưng không đến mức người bên trong không nghe được, đương nhiên sẽ dẫn tiểu sư muội Tĩnh Mặc của họ tới.

- Hai tỷ gánh nước xong chưa? Chuẩn bị thức ăn chay bữa tối chưa? Quét dọn am từ trong ra ngoài xong chưa?

Giọng nói lạnh lạnh từ bên cửa sổ mở vọng ra.

- Xong cả rồi.

Mặc dù hai ni cô ngồi xồm bên cửa sổ đường đường là đại sư tỷ và nhị sư tỷ, nhưng trên thực tế, họ đều chịu sự quản lý của tiểu sư muội...

- Nếu xong cả rồi, vậy hai tỷ đến đây là muốn chép kinh sao?

- Không phải không phải! Bọn ta tới xem muội có cần nước nóng không, ta nghĩ nước trà của muội đã uống hết rồi, sợ muội khát.

Tĩnh Ngôn quản lý phòng bếp nhanh chóng tìm được cốc:

- Sư muội, muội cần nước nóng không?

- Không cần. Hai tỷ thực quá rảnh rồi thì tới chép kinh đi. "Diệu pháp liên hoa kinh" hôm nay muội mới chép tới lượt thứ mười ba, có hai tỷ cùng chép thì có thể chép xong ba mươi ba lượt trước Tết để đưa về kinh thành dâng lên Phật Tổ__

- Ối! Sư muội, đây là nhiệm vụ quan trọng sư phụ giao cho muội, bọn ta không gây thêm phiền phức cho muội đâu. Chữ muội đẹp, lại hiểu biết sâu sắc về ý nghĩa trong kinh, sư tỷ tuyệt đối không theo kịp. Đôi tay này của tỷ nấu cơm, chặt củi còn được chứ loại công việc thần thánh như chép kinh, tỷ không dám không biết tự lượng sức mình.

Tĩnh Ngôn khoát tay liên tục, muốn thoái thác.

- Đúng đúng đúng! Chữ của hai chúng ta cũng chỉ tốt hơn chữ chó cào của đứa trẻ trong phòng kia một chút thôi, nếu dùng để chép kinh là mạo phạm với Phật Tổ! Nam mô a di đà Phật, bần ni tuyệt đối không dám.

Tĩnh Túc kính cẩn đọc Phật hiệu rồi kéo đại sư tử, lập tức chuồn mất dạng.

Rất rõ ràng, Tĩnh Mặc đến bên cửa sổ ngắt cuộc trò chuyện của hai sư tử, không hề thật sự muốn hai người họ chép kinh mà chỉ muốn đuổi họ đi chỗ khác, đừng quấy rầy sự an tĩnh của người chép kinh trong phòng mà thôi.

Tĩnh Mặc nhìn hai sư tử một gầy một béo đi xa mới khép cửa sổ lại, bỏ thêm vài khối than vào chậu than, rồi quay trở lại ngồi bên chiếc bàn nhỏ, nhắc bút thấm mực, nâng mắt thấy đứa trẻ ngồi đối diện vừa viết xong một trang giấy đang nhìn trộm cô. Cô bèn hỏi:

- Có việc?

- Chữ con không còn là chữ chó cào nữa.

Tiểu Vân nhỏ giọng lẩm bẩm.

- Chỉ là nhìn ra được mặt chữ thôi, không có gì hay để khoe khoang.

- Con tiến bộ nhiều lắm.

Tiểu Vân cảm thấy nỗ lực của mình rất có thành tựu.

- Chưa đủ.

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng không hề có nửa phần dao động.

- Đẹp giống chữ người viết mới đủ sao?

Tiểu Vân nhìn những con chữ tinh tế khiến người khác cảm thấy vô cùng đẹp mắt do Tĩnh Mặc viết thì nghĩ mình bao giờ mới có thể viết ra chữ đẹp đến vậy__

- Chữ này không tính là đẹp, có điều, nếu con có thể viết được thể này thì quả thực đủ rồi.

Tĩnh Mặc hơi ngừng lại, nói rõ với Tiểu Vân:

- Đây gọi là thể chữ Đài Các, các công văn thông thường trong quan trường đều dùng loại này là chủ yếu. Nếu con là nam nhi, đi thi khoa cử cũng phải dùng thể chữ này để viết.

- Con sẽ học tốt thể chữ Đài Các này.

Tiểu Vân thận trọng nói.

- Đương nhiên phải học tốt, ta vẫn đang chờ ngày con chính thức giúp ta chép kinh đấy.

Tĩnh Mặc là một ni cô nghiêm túc, không nói cười tùy tiện, rất ít khi thể hiện tâm trạng trong lời nói, nhưng không có nghĩa cô ấy là một người bảo thủ. Tiểu Vân theo bên cạnh sư phụ này chưa được mấy ngày đã hiểu được tính tình của cô ấy, trực giác biết mình phải thể hiện trung thực chăm chỉ, không cần ra vẻ lạnh lợi hoạt bát; mà cô ngoại trừ ưu điểm trung thực chăm chỉ ra, điều giỏi nhất chính là khiến người khác chủ động đi moi móc, chứ không phải tự mình phô ra cho mọi người đều thấy. Tiểu Vân cho rằng đây là cách chung sống tốt nhất cùng với kiểu người trầm tĩnh trong nóng ngoài lạnh như Tĩnh Mặc.

Không ai dạy cô quan sát sắc mặt người khác để điều chỉnh hành vi của mình, nhưng Tiểu Vân bẩm sinh đã có thiên phú này__ dĩ nhiên, cô cho rằng đứa trẻ nhà nghèo nào cũng có sẵn kỹ năng sinh tồn như vậy.

Lúc Tĩnh Mặc chép xong ba lượt kinh văn, dừng bút uống trà, cũng yêu cầu Tiểu Vân đi lại hoạt động một chút. Tiểu Vân tay chân nhanh nhẹn đứng dậy, việc đầu tiên làm là chạy đến bên chậu than, cho vài khối than vào, sau đó nhắc bình trà trên chậu than trở lại bàn thêm nước nóng vào ấm trà của Tĩnh Mặc; sau khi làm xong hết thấy, cô mới rót ít nước nóng vào chén trà của mình.

Tĩnh Mặc uống trà nóng, tựa như lơ đãng tán gẫu:

- Con tới đây đã hai tháng rồi, sao không thấy con lúc rảnh rồi đi tìm mẹ?
- Mẹ tới đây để làm việc, sao con lại đi tìm?
- Buổi trưa ăn cơm nghỉ ngơi, không cản trở công việc, đương nhiên có thể gặp nhau.
- Mỗi ngày sớm tối đều gặp, không cần buổi trưa cố ý đi gặp.

Vẻ mặt Tiểu Vân đầy nghi hoặc.

- Con không tò mò mẹ con làm những việc gì ở đây sao?
- Tại sao phải tò mò? Mọi người không phải muốn mẹ con không được nói chuyện trong am sao?
- ... Mẹ con không phải là ngay cả chuyện thế này cũng kín như bưng chứ?

Trong giọng nói của Tĩnh Mặc có chút kinh ngạc.

- Chuyện đã hứa thì phải làm được.

Tiểu Vân nghiêm túc gật đầu.

- Mấy chuyện vặt vãnh bình thường thì không sao.

Tiểu Vân đưa ngón tay gãi gãi má, hơi xấu hổ nói:

- Tĩnh Mặc sư phụ, chúng con là người nhà quê chưa từng thấy việc đời, không có tâm tư khéo léo gì cả, không phân biệt được chuyện nào có thể nói, chuyện nào không thể nói, nếu đã như vậy thì đừng nói gì cả là tốt nhất.

Tĩnh Mặc nhìn Tiểu Vân hồi lâu, ánh mắt mang theo chút ấm áp.

- Con không tò mò sao? Con xem, trong Thận Nghiêm Am có vài người thế này, chút công việc thì ba tử muội ta thay phiên nhau làm được hết; vậy, mẹ con đến đây làm gì?

- Dù sao cũng không phải tới để chép kinh.

Tiểu Vân sau câu trả lời dí dỏm kia mới nghiêm mặt nói:

- Tuy con không biết mẹ đang làm gì ở đây, nhưng Thận Nghiêm Am nếu đã thuê bà ấy thì hiển nhiên có việc cần làm. Mà mẹ con cũng không phải người thích chiếm lợi của người khác, cho nên nếu thật sự không có việc gì để làm, bà ấy sẽ không tiếp tục ở lại đây.

Lời nói của Tiểu Vân giống như đã vượt qua khảo nghiệm nào đó của Tĩnh Mặc, Tĩnh Mặc trầm ngâm hồi lâu, sau khi uống xong chén trà mới mở miệng nói:

- Mẹ con là một người tốt, con, cũng rất tốt. Vậy, Tiểu Vân, nếu ta sẵn lòng cho con biết bí mật của Thận Nghiêm Am, con dám nghe không?

- Nghe có bị diệt khẩu không?

Tiểu Vân rất cẩn thận tìm sự bảo đảm.

- ... Không.

Trong đầu đứa trẻ này nghĩ cái gì vậy!

- Vậy được. Người sẵn lòng nói bao nhiêu, con sẽ nghe bấy nhiêu. Con kín miệng lắm, chỉ nghe chứ không kể lại.

Dù hiểu chuyện thế nào, Tiểu Vân cũng là một đứa trẻ có lòng tò mò, đương nhiên thích nghe người khác chia sẻ bí mật, đồng thời nhiều lần nhấn mạnh mình rất có đạo đức của người nghe.

Sau khi Tiểu Vân lăn lộn ở Thận Nghiêm Am gần sáu mươi bữa trưa, cuối cùng nhờ vào sự thành thực siêng năng đã học được cách sử dụng bút nghiên giấy mực, đạt được thiện cảm và tín nhiệm của ba ni cô trẻ ở Thận Nghiêm Am, sau đó có quyền được biết bí mật không muốn người khác biết của Thận Nghiêm Am.

Thận Nghiêm Am là một am ni cô, không phải từ thiện đường.

Khi Tiểu Vân lần đầu tiên được mẹ dẫn đến trước mặt Tĩnh Mặc liền biết Tĩnh Mặc không hài lòng với biểu hiện của cô_ bởi vì cô căn bản không biết cầm bút, chứ đừng nói tới viết chữ. Thấy Tĩnh Mặc sắp đuổi cô về, Tiểu Vân chột mồm đọc những thứ văn chương mà mẹ dạy cô học thuộc lòng, đồng thời cầm lấy một nhánh cây nhỏ viết trên mặt đất, chứng minh cô từng đọc sách, biết viết chữ, không có gạt người, lúc đó mới vượt qua được khảo nghiệm đầu tiên của Tĩnh Mặc một cách hiểm hóc.

Tiếp sau đó, Tĩnh Mặc không ngừng lặng lẽ quan sát cô.

Theo sự tiến bộ cực nhanh của nét chữ Tiểu Vân, Tĩnh Mặc cũng không hề bảo cô lập tức chép kinh, ngược lại cô ấy lấy ra bốn bộ sách vỡ lòng "Tam tự kinh", "Thiên tự văn", "Ấu học tu tri", "Tăng quang hiền văn", yêu cầu cô chép rồi lại chép. Dù biết Tiểu Vân có năng lực nhìn qua là nhớ, Tĩnh Mặc vẫn kiên trì bảo cô mỗi ngày lặp lại việc sao chép khô khan như vậy_ chỉ là sao chép chứ chưa hề giảng giải nội dung cho cô.

Tĩnh Mặc đang mài giũa tính khí cô, quan sát tính nết cô. Tĩnh Mặc cần cô đủ nghe lời, nhưng không thể ngu dốt; đủ thông minh, nhưng không thể

tự cho mình là đúng.

Là một cô bé nông thôn sắp bảy tuổi, Tiểu Vân đương nhiên không biết tâm tư Tĩnh Mặc đối với cô thế nào, nhưng theo bản năng cô biết mình nên có biểu hiện thế nào, hơn nữa còn ngầm phỏng đoán: Tĩnh Mặc sư phụ kỳ thực không cần cô giúp chép kinh, cô ấy dạy cô nhiều thứ như vậy, e là có ý đồ gì đó? Hoặc cũng có thể nói, dù ý định ban đầu của cô ấy là để cô chép kinh thì bây giờ cũng đã có ý định khác rồi.

Tiểu Vân không phải người không có lòng hiếu kỳ, nhưng cô biết cách quan sát sắc mặt người khác để kiểm chứng, từ đó thỏa mãn trí tò mò của mình, vô hình cũng đã rèn luyện được năng lực suy xét phán đoán của bản thân.

- Mẹ, Tĩnh Mặc sư phụ nói ngày kia sau khi về Thận Nghiêm Am, bảo con theo bên cạnh giúp mẹ.

Ngày mai là ngày nghỉ của Bạch nương tử, Tiểu Vân được mẹ dắt tay, nhân lúc trời chiều còn chút ánh nắng, hai người đi nhanh xuống núi, thảnh thỏang mới trò chuyện đôi câu.

- Tĩnh Mặc sư phụ không để con chép sách sao?

Bạch nương tử hoảng sợ nói.

- Vẫn chép, nhưng bảo con sau bữa trưa hãy đến phòng kinh, còn buổi sáng theo mẹ làm việc.

- Tĩnh Mặc sư phụ tại sao đột nhiên đưa ra quyết định này?

Bạch nương tử hơi lo lắng Tĩnh Mặc không muốn để nữ nhi học nên mới đuổi con bé ra khỏi phòng kinh.

- Cô ấy nói cho con biết, trong rừng phía sau Thận Nghiêm Am có một viện khác là nơi ở của ba quý nhân kinh thành cùng với ma ma dạy dỗ của quý nhân. Người cần hầu hạ thì nhiều mà người giỏi làm việc lại ít, cho nên mẹ ngày nào cũng rất bận, phải lo liệu ba bữa cơm của họ, giặt giũ y phục của họ, quét dọn phòng ốc, bận đến mức không có thời gian nghỉ ngơi uống nước, cô ấy hỏi con có phải nên đến giúp đỡ mẹ hay không. Con nói nên, thế là cô ấy bảo con từ ngày kia dành ra nửa ngày theo giúp mẹ, sau bữa trưa lại đến chỗ cô ấy chép sách.

- Thế thì tại sao chứ?

- Tĩnh Mặc sư phụ nói bữa trưa chỗ mẹ ăn ngon.

Tiểu Vân bĩu môi.

Bạch nương tử nghe vậy cũng biết Tĩnh Mặc chỉ tùy tiện lấy cớ để ứng phó Tiểu Vân. Bà khẽ thở dài nói:

- Đúng là ăn ngon không sai, nhưng người trong viện không dễ chung sống. Tiểu Vân, đến lúc đó con theo sát bên mẹ, dù mẹ bận rộn không để ý con được, con cũng đừng đến gần viện, cứ ở trong phòng củi làm những việc nhẹ nhàng, sau đó thì đem những kiến thức gần đây con học học thuộc lại một lần. Tóm lại, cách những người đó xa ra là được.

- Dạ, con biết rồi.

Tiểu Vân lên tiếng trả lời. Ở khu vực của người khác, cô trước giờ luôn cẩn thận, thứ gọi là lòng hiếu kỳ chưa bao giờ chủ động xuất hiện. Trước mắt điều cô tương đối hứng thú là:

- Mẹ, bữa trưa ở hậu viện ngon cỡ nào? Chẳng lẽ có thức ăn mặn?

- Đương nhiên không có thức ăn mặn.

Bạch nương tử lắc đầu:

- Các sư phụ của Thận Nghiêm Am là người xuất gia, thức ăn chay không bỏ hành gừng tỏi, không dầu ít muối, những gia vị như tương giấm đường càng không có. So với đồ ăn ở hậu viện, các sư phụ quả thực ăn rất thô sơ nhạt nhẽo.

- Đồ các sư phụ ăn mà gọi là thô sơ nhạt nhẽo á? Vậy thức ăn của chúng ta xen cát lẫn trấu thì gọi là gì?

Tiểu Vân cảm thấy tiêu chuẩn đánh giá của thế giới này thật sự quá quái gở:

- Thận Nghiêm Am một ngày ba bữa không chỉ đủ no mà còn có dư, quả là giàu hơn cả nhà thôn trưởng, bánh ngô nhà thôn trưởng cũng bị lẫn trấu nữa đấy. Mẹ, tại sao Thận Nghiêm Am giàu như vậy? Rõ ràng đâu thấy họ làm việc gì kiếm sống, mấy luống rau cạnh am căn bản không đủ nuôi sống người ta, con thấy đó chẳng qua là trồng để giết thời gian. Chẳng lẽ mỗi ngày chép kinh niệm Phật, Phật Tổ sẽ ném lương thực từ trên trời xuống?

Bạch nương tử không hòa nhã hỏi ngược lại:

- Con nói xem?

- Đương nhiên không thể nào. Nếu thật tốt như vậy, thiên hạ người người đều xuất gia quy y cả, ai còn vất vả làm việc?

Tiểu Vân suy đoán:

- Mẹ, Thận Nghiêm Am không cho người khác vào dâng hương thờ cúng là vì họ không cần, đúng không? Họ tự có cách kiếm sống của họ... có lẽ chỉ đem hậu viện cho người ta thuê ở cũng đủ chi phí cần thiết cho Thận Nghiêm Am.

Bạch nương tử kinh ngạc với sự nhạy bén của nữ nhi, không nhìn được cú đầu nhìn cô; Tiểu Vân cũng đang ngẩng đầu nhìn mẫu thân, thấy thần sắc mẫu thân như vậy liền biết mình đoán đúng, không khỏi cười đắc ý.

Hai mẫu tử đi xong đường núi, trước khi trời hoàn toàn tối đen đã đến khu vực bên ngoài thôn Tiểu Quy, dù không có ánh lửa soi đường, họ cũng không sợ bị té ngã hay bị côn trùng răn rết tấn công.

- Bất luận con biết bao nhiêu chuyện trong Thận Nghiêm Am, nhớ kỹ, đừng nói.

Bạch nương tử chỉ có thể thận trọng dặn dò lần nữa.

- Biết rồi biết rồi mà!

Cho dù chỉ vì một bữa trưa đủ no mỗi ngày, Tiểu Vân cũng sẽ vô cùng cẩn thận.

Cửa nhà xa xa trong tầm mắt, Tiểu Vân tinh mắt, ồ lên nói:

- A? Nhà chúng ta sáng? Chẳng lẽ là Tiểu Phương lại đến giúp chúng ta nhóm lửa làm ấm phòng?

Từ sau khi Tiểu Vân đều đặn mỗi ngày cho Tiểu Phương một cái bánh bao, người nhà Tiểu Phương cảm thấy không biết lấy gì báo đáp, bèn mỗi ngày giúp họ đổ đầy vại nước, củi nhặt được cũng chia một nửa qua cho họ, mỗi ngày đoán thời gian họ về nhà, trước đó chạy qua giúp họ nấu nước làm ấm phòng. Dù Tiểu Vân nói không cần như thế, Bạch nương tử thỉnh thoảng cũng đến cửa khẩn khoản từ chối nhưng cha mẹ Tiểu Phương vẫn không thay đổi.

Hai mẹ con đi vào nhà, quả nhiên thấy Tiểu Phương đang ngồi xồm bên bếp đốt lửa, nước ở trên lò đã bốc ra khói trắng.

- Bạch thắm, Tiểu Vân, hai người về rồi!

Trước khi Tiểu Phương quay đầu lại chào hỏi đã dùng tay áo lau mặt, nhưng vẫn nhìn ra cô bé vừa khóc.

Bạch nương tử ánh mắt khẽ động, mỉm cười nói:

- Tiểu Phương, lại phiền con rồi, cảm ơn con. Về nhà có thể có nước nóng rửa mặt ngay, đúng là quá tốt.

Bà đẩy Tiểu Vân về trước:

- Tiểu Vân, con lấy bánh bao ra hâm lại cho Tiểu Phương ăn. Mẹ vào phòng củi rửa mặt rửa tay trước đã.

Hai người đợi Bạch nương tử nhắc nước nóng đem ra phòng củi phía sau rồi mới nhìn nhau. Tiểu Vân mở miệng trước hỏi:

- Người khóc gì thế? Trong nhà xảy ra chuyện gì sao?

Mùa đông năm ngoái Tiểu Phương đã khóc một lần, bởi vì tỷ tỷ cô bé chết, Tiểu Vân sợ lại nghe được tin tức tương tự nhưng không thể không hỏi.

- Không chết người.

Tiểu Phương biết vẻ mặt nghiêm túc của Tiểu Vân là vì sợ nghe được tin tức không hay nên nhanh chóng cho ra đáp án:

- Nhưng, mẹ ta lại có thai rồi.

Đây... thật sự cũng không tính là một tin tốt. Tiểu Vân cảm thấy cô nên giữ nguyên vẻ mặt nghiêm túc tốt hơn nên vẫn để vậy, thay bằng vẻ mặt tươi cười nói lời chúc mừng thì tám phần sẽ bị Tiểu Phương vớt cho ánh mắt xem thường.

- Cho nên, ta quyết định, qua sang năm, khi thôn trưởng đánh xe lừa đưa Vương Thi Thư vào huyện thành chuẩn bị thi, ta sẽ xin thôn trưởng dẫn theo ta.

Hít sâu một hơi, trên mặt Tiểu Phương hiện lên vẻ hung ác trước nay chưa từng có, nói:

- Ta sẽ để Chu mẹ mình thu nhận ta, đồng thời giúp ta bán được giá cao, bà ấy nếu dám trả ta lại, ta sẽ phóng hỏa đốt nhà bà ấy.

Hiếm khi có được ngày nghỉ, Bạch nương tử sáng sớm thức dậy đã vội lo liệu việc nhà__ may may vá vá, giặt y phục chần mền, quét dọn nhà cửa, mở cửa nhà ra, tưới ít nước lên mảnh đất trồng rau, leo lên nóc nhà cầm ván gỗ đóng đinh lên mấy chỗ dột...

- Mẹ, con đi gánh nước nhé?

Tiểu Vân đứng ở cửa gọi lên nóc nhà.

- Ăn trưa rồi hãy đi. Con viết chữ xong chưa?

- Viết xong rồi! Nếu chưa gánh nước, vậy con đi tìm Tiểu Phương, bọn con đã bàn nhau cùng vào trong thôn tìm thôn trưởng.

Tiểu Vân giơ nhánh cây nhỏ trong tay, chứng minh mình đã làm xong bài tập đàn hoàng.

Bạch nương tử nhìn vàng dương hiếm khi xuất hiện trên bầu trời, tính toán thời gian, căn dặn:

- Buổi trưa về, biết chưa?

- Dạ biết. Mẹ, con đi đây!

Cô vừa nói vừa chạy ra ngoài.

- Đợi chút, đội mũ lên rồi hẵng đi, đừng để bị lạnh.

- A, đúng, phải đội.

Cô vội xoay người vào trong phòng, đội cái mũ vải lên_____không phải vì chống lạnh mà vì che đi mái tóc mới dài hơn hai tấc của cô.

- Tiểu Phương! Chúng ta vào thôn nào!

Tiểu Vân nhanh chóng chạy đến trước cửa nhà Tiểu Phương, gọi với vào trong.

- Tới đây!

Sau đó, hai đứa trẻ vì để không lãng phí thời gian, cũng vì để giữ ấm cơ thể, đều co chân chạy thật nhanh, đường vào trong thôn là đường xuống dốc, chạy rất dễ, không hề phí sức chút nào, giống như bốc hơi vậy, hai người nhanh chóng đã không còn bóng dáng.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 8

- Người nhìn ra được mấy thôn đồng này đứa nào là nam, đứa nào là nữ không?

Giọng một cậu bé khinh miệt nói.

- Tuy dựa theo y phục thì nhìn không ra_____đều là đồ rách rưới. Nhưng có tóc và không có tóc cũng phân biệt được chứ? Dù sao cũng đâu có ai cạo trọc đầu nữ nhi.

Giọng một cậu bé khác cũng mang ngữ điệu chán ghét.

- Tóm lại, người đừng để bọn chúng lại gần, coi chừng rận.

- Ta đương nhiên sẽ không để bọn chúng lại gần, bọn chúng thối lắm.

Lúc này một cậu bé khác đầu đội mũ ấm làm bằng da cáo đen tuyền, y phục rực rỡ xa hoa, cổ đeo một khối ngọc ấm khắc Quan Âm, tay mang bao tay lông chồn màu đen, toàn thân lộ vẻ phú quý ngút trời đi về phía họ, hỏi:

- Các người tùm ở đây thì thà thì thà cái gì?

- A Nguyên, người không có đồng ý với Kha Minh là mấy ngày nay thu xếp ở đây đấy chứ?

- Nếu không thì sao? Chẳng lẽ người muốn chịu xóc nảy về huyện thành, sau đó ngày nào cũng lặp lại y như vậy?

- Ở.....vậy cũng quá đòi mạng rồi!

Nhớ đến gian khổ dọc đường tới đây, dạ dày đã ói đến trống rỗng của cậu lại muốn ói lần nữa.

- Trên đời sao lại có nơi khi ho cò gáy tệt hại thế này chứ.....

Một cậu bé khác cũng than vãn.

Người được gọi là A Nguyễn, tuy nhỏ tuổi nhất trong bốn thiếu niên nhưng thân phận lại cao nhất, dù Kha Minh đang phụ trách việc đàm phán với thôn trưởng thôn Tiểu Quy hiện đã mười lăm tuổi nhưng kỳ thực mọi thứ đều phải thông qua A Nguyễn gật đầu mới được.

- Đã sớm nói với các người chuyển này không phải đi hưởng phúc, chịu khổ nhiều lắm, các người cứ tưởng chịu khổ chính là leo lên mấy cái gò đất nhỏ ngoài kinh thành à, không may may để ý.

- A Nguyễn, ta hối hận rồi.

Một trong số họ rất sáng khoái thừa nhận, đồng thời đáng thương nói:

- Đừng nói ở đây, dù là quay lại sống ở căn nhà tốt nhất huyện thành, ta cũng thấy khó chịu khắp người. Khách điểm tốt nhất huyện thành này còn không tốt bằng chỗ ở của nô bộc nhà ta. Ta bây giờ tìm người đến xây nhà còn kịp không?

- Nói ngu ngốc gì đó!

Một cậu bé khác giễu cợt, sau đó tươi cười nịnh nọt A Nguyễn:

- A Nguyễn, xe ngựa nhà người tốt nhất, ta thấy mấy ngày nay chúng ta tạm ngủ trong xe ngựa nhà người đỡ ha.

- Phải đó phải đó! Ta không ở nhà dân ở đây đâu, chỉ sợ ngủ chưa tới nửa đêm đã bị rận cắn hồng.

- Xe ngựa đó cho các người mượn ngủ, hai người chen chúc được à?

Cậu không máy may để bụng.

Cậu bé tên A Nguyên khoảng tám chín tuổi, ngoại hình rất ưa nhìn, mày dài mắt đẹp, da trắng như tuyết, cả người tựa như tiên đồng, nếu không phải bên cạnh lúc nào cũng có hộ vệ gia đình thì người thôn Tiểu Quy sớm đã tiến lên chỉ chỗ sờ mó rồi chứ đâu chịu chỉ đứng vây xem từ xa xa.

Lúc này, bọn trẻ thôn Tiểu Quy vẫn đang bám đuôi nhau bên ngoài tầng tầng lớp lớp các gia đình, chỉ chỗ vào mấy tiểu công tử kim tôn ngọc quý, bàn luận xôn xao, ánh mắt càng dán vào A Nguyên không rời, nói rằng Kim Đồng bên cạnh Quan Âm Bồ Tát đại khái chính là như vậy.

Những người trong thôn chưa từng có cơ hội thấy mỹ nhân và người lộng lẫy phú quý nên lần đầu thấy những người xinh đẹp rực rỡ này, đương nhiên sẽ không nở dời mắt, xem họ như đang xem một tuồng kịch hiếm thấy.

- A Nguyên, người không thật sự muốn ngủ ở nhà thôn trưởng kia chứ?

- Không được sao?

A Nguyên hừ nhẹ.

- Được được, đương nhiên là được! Nhưng mà_____bọn họ dọn dẹp phòng mất bao lâu chứ? Lạnh thế này mà để chúng ta ở đây, cóng chết chúng ta thì những thứ nô tài này chịu trách nhiệm nổi không?

- Triệu Nguyệt, người nếu đợi không được thì hay là, cùng vào giúp quét dọn?

A Nguyên khép chặt lại áo khoác lông chồn đỏ như lửa, không cảm thấy lạnh mấy, chỉ là cơn gió lạnh như dao cạo thôi đến không quá thoải mái mà thôi.

- Hơ, ta chỉ nói thôi mà, ta sao lại đi đoạt việc của mấy người hầu chứ.

Triệu Nguyệt cười ha hả, không dám nhiều lời oán trách nữa.

Lúc này nhà thôn trưởng đang tổng quét dọn_____các người hầu theo A Nguyên đến đang dọn sạch phòng chính do nhà thôn trưởng nhường lại; còn nhà thôn trưởng thì đang quét dọn mấy nơi như phòng bên hông và phòng chứa củi, nhà kho, chính là chỗ cả nhà thôn trưởng tạm ở trong mấy ngày kế tiếp.

Đây cũng là nguyên nhân mấy quý công tử đứng bên ngoài cho người ta xem như xem tuồng, họ đang đợi phòng ốc được dọn dẹp xong.

Mấy khách quý này đột nhiên đến không báo trước khiến thôn trưởng trở tay không kịp, cho nên mới có tình huống lộn xộn trước mắt thế này. Do đó các quý công tử đang chịu khổ cũng biết thật sự không có gì hay để oán trách, suy cho cùng họ mới là bên thất lễ.

- Lưu Tam, qua đây.

Một quý công tử đợi có chút nhàm chán quyết định làm ra chuyện khiến mọi người đều vui vẻ.

- Thiếu gia.

Người hầu tên Lưu Tam vội vàng khom người tiến lên:

- Ngài có gì sai bảo ạ?

- Có tiền đồng không?

- Có, dọc đường có đổi một ít, còn dư lại khoảng trăm đồng.

Lưu Tam lanh lợi lập tức móc ra một túi tiền nhỏ trong gói đồ mang theo bên người, hai tay dâng lên cho thiếu gia nhà mình.

- Hạ Minh, người hỏi Lưu Tam tiền để làm gì?

Triệu Nguyệt tò mò đi tới hỏi.

Hạ Nguyên bên cạnh cũng nhìn sang nhưng không nói gì.

Hạ Minh cầm túi vải qua, cười hắc hắc, đẩy hai gã gia đình ra, đi tới trước mặt bọn trẻ trong thôn, nói với Triệu Nguyệt theo sát bên cạnh:

- Chúng ta hiếm khi tới cái thôn hoang nghèo đến đòi mạng như này, dĩ nhiên phải làm chút chuyện tốt tích đức.

Nói xong, cậu mở túi tiền, bốc một nắm bên trong ra, xòe tay về phía trước, lộ ra những đồng tiền đầy ắp tay, nói với bọn trẻ trong thôn vây quanh:

- Ê! Biết đây là gì không?

- Là tiền!

Thân là thủ lĩnh bọn trẻ, Vương Đại Thành nói ra trước hết, còn nói rất vang dội, đồng thời ánh mắt cũng trừng sắp lồi ra.

Đó là tiền, rất nhiều tiền! Người lớn nhà ai thiếu tâm nhãn tới mức để tiểu hài tử cầm nhiều tiền như vậy? Không sợ làm mất sao? Nhìn đi, tiểu tử kia nắm tiền quá nhiều, một bàn tay xòe ra, rất nhiều đồng tiền rơi xuống.

- Rơi, rơi kìa.

Vài đứa trẻ trong thôn hít không khí nói nhỏ, cứ như sợ nói lớn một chút sẽ thổi mất mấy đồng tiền trên đất kia vậy.

- Nhìn bộ dạng không có tiền đồ của các người kìa!

Hạ Minh vừa hừ khinh bỉ vừa cười đắc ý, đột nhiên dùng sức ném những đồng tiền trong tay về phía bọn trẻ trong thôn, trong tiếng kêu la của đám trẻ, cậu cười nói:

- Cho các người mua kẹo ăn! Cướp đi! Cướp được chính là của các người!

Vương Đại Thành bị đồng tiền đánh vào mắt, ngơ ngác hỏi:

- Thật, thật cho chúng ta?

Kẻ ngu ở đâu ra thế?

- Cướp! Ngây ra đó làm gì, đồ ngu!

Hạ Minh cười ha ha, ném hết vốc này đến vốc khác vào bọn trẻ trong thôn, tiền trong túi rất nhanh đã hết sạch, cậu tiện tay ném túi rỗng đi, chống nạnh ngửa đầu cười to, cuối cùng cũng tìm được chút thú vui đỡ nhàm chán.

Sau đó cậu kéo Triệu Nguyệt bên cạnh:

- Nhìn xem, chúng có giống gà con mổ thóc không? Chúng chính là một đám gà ăn mào! Còn đánh nhau nữa kìa! Ha ha ha, mấy đồng tiền không đáng mà đánh thành như vậy, quá buồn cười!

Triệu Nguyệt tuy cảm thấy đám trẻ nhà quê này đánh nhau loạn xạ cũng rất buồn cười nhưng không cười đến mất sạch hình tượng như Hạ Minh, cậu vẫn chú ý đến chừng mực của con cháu thế gia.

- A Nguyên, người xem, có buồn cười không?

Hạ Minh hỏi A Nguyên.

A Nguyên chỉ liếc hẳn, trong mắt có chút ý cười nhưng cái cảm hếch cao tỏ ý cự tuyệt bị trò cười hạ đẳng này chọc cười, quá mất giá! Cho nên khuôn mặt lạnh lùng cao quý tựa Kim Đồng đạm nhạt trả lời:

- Chẳng ra sao cả.

Trong lúc mấy thiếu gia công tử được các gia đình hộ vệ vây vào giữa tìm thú vui với bọn trẻ trong thôn thì Tiểu Vân và Tiểu Phương đi tới nhà thôn trưởng.

- Nhà thôn trưởng sao có nhiều người tới như vậy?

Tiểu Phương lú lười, cùng Tiểu Vân nấp sau đồng cây lúa mì:

- Bọn Vương Đại Thành đang làm gì thế? Sao lại đánh nhau loạn xạ? Thứ phát sáng trên mặt đất.....không phải là tiền chứ?

Ánh mắt Tiểu Vân không hề đặt ở chỗ bọn trẻ đánh nhau và tiền đồng. Khi đến gần nhà thôn trưởng, cái mà Tiểu Phương chú ý tới là náo nhiệt, còn Tiểu Vân vừa nhìn đã tìm được tiêu điểm trong đám người___bốn thiếu niên ăn mặc vô cùng phú quý, đội vàng đeo ngọc, mặc y phục gấm thêu, cho nên khi hai cô ngồi xổm phía sau đồng cây lúa mì, Tiểu Vân nghe rất rõ ràng lời cậu bé vung tiền nói, biết cậu ta đã làm ra chuyện tốt gì, cũng như, cách nhìn khinh thường của cậu ta với trẻ con thôn Tiểu Quy ra sao.

Mặc dù thôn Tiểu Quy thường bị người ngoài mắng, mấy trăm năm nay, tiếng tăm của thôn Tiểu Quy cũng chẳng khá khẩm gì hơn, vừa nghèo đến đòi mạng vừa hung hãn đến liều mạng, từ xưa đến nay thôn Tiểu Quy đều bị ba thôn khác cùng với quan địa phương các đời dùng lời bình "điều dân thịnh thế, ác tặc loạn thế" để đưa ra kết luận chuẩn xác nhất, đến nay vẫn chưa từng thay đổi; nhưng.....người thôn Tiểu Quy có thể chịu mọi tiếng xấu, chứ chưa từng nhận hai chữ ăn mày, ít nhất, Tiểu Vân không nhận.

- Tiểu, Tiểu Vân.....thằng bé ăn mặc như hát tuồng kia, vứt tiền lung tung cho người khác nhặt kìa! Đứa ngu nhà ai nuôi vậy? Sao còn không bị người lớn trong nhà đánh chết?

Tiểu Phương tay run run, lắc lắc vai Tiểu Vân:

- Người nghĩ xem, chúng ta bây giờ xông ra nhặt, liệu có cơ hội nhặt được một đồng tiền không?

- Đừng đi.

Tiểu Vân lắc đầu, đê xuống cảm giác khó chịu nơi đáy lòng, dùng lý trí phân tích nói:

- Tiểu Phương, dù trên đất có rơi xuống mấy đồng tiền mà người khác không thấy, người muốn nhặt cũng không thể nhặt lúc này.

- Phải, sẽ bị bọn Vương Đại Thành đánh, có nhặt cũng không đến tay chúng ta được.

Tiểu Phương rốt cục bình tĩnh lại, đầu óc đã hạ nhiệt có thể suy xét kỹ càng.

Thân là những nhà nghèo nhất thôn Tiểu Quy, họ thỉnh thoảng sẽ được người trong thôn giúp đỡ, điều đó cũng có nghĩa họ là những người yếu thế, đương nhiên không thẳng nổi thắt lưng trước mặt người khác; thỉnh thoảng bị bọn trẻ trong thôn trêu đùa bắt nạt, họ cũng không thể kêu oan đòi công đạo. Nếu những người nghèo như họ mà cùng tranh lợi ích với bọn trẻ trong thôn, yêu cầu được đối đãi ngang hàng, đương nhiên sẽ khiến người ta mất hứng.

Cho nên đến nay, Tiểu Phương và Tiểu Vân hợp tác khăng khít, có thứ gì tốt đều tránh tất cả bọn trẻ trong thôn, chỉ bày ra trước mặt chúng tình trạng

càng thâm càng tệ hại hơn chúng mới có thể bình an vô sự qua lại với mọi người.

Vật họp theo loài, người chia theo đàn, tuy những người sẵn lòng chơi với Tiểu Phương và Tiểu Vân không nhiều, nhưng ít nhất, họ sẽ không cố ý chạy tới ức hiếp các cô, sự cam chịu và yếu thế của các cô sẽ không khiến người khác gai mắt, dẫn tới bị ức hiếp, mà còn nhận được chút chiếu cố hoặc nhiều hoặc ít.

Bây giờ không thể chạy đi nhặt tiền, Tiểu Phương đành phải tìm Tiểu Vân nói chuyện để dờ đi kích động muốn nháy ra cướp tiền của mình. Cô nói nhỏ:

- Tiểu Vân, sao lại có người ngu như vậy? Ném tiền lung tung.

Tiểu Phương nuốt nước miếng, ánh mắt dán vào hai đồng tiền lặng lẽ nằm nơi góc khuất phía dưới cánh櫃 đến giờ vẫn chưa ai phát hiện, đồng thời âm thầm cầu nguyện chúng vẫn đợi ở đó cho đến khi cô nhặt.

- Con cái nhà giàu nuôi, đương nhiên ngu.

Tiểu Vân lẩm bẩm, tiếp tục phỉ báng:

- Người ta nói ngôn truyền thân giáo (dạy thế nào thì bản thân phải làm gương thế nấy), nhìn mấy đứa ngu nhỏ này cũng biết, nhà chúng nó chắc chắn có rất nhiều đứa ngu lớn. Đứa ngu nhỏ vung tiền đồng, đứa ngu lớn không chừng vung vàng đấy.

Tiểu Phương cảm thấy Tiểu Vân nói rất có lý, càng thêm hi vọng vào hoàn cảnh công việc tương lai của mình, hai tay đặt lên đầu gối chống cằm thờ dài nói:

- Nếu người có tiền đều ngu, cả ngày rảnh rỗi vung tiền, vậy sau này ta sẽ có rất nhiều rất nhiều tiền mua một đồng lớn lương thực, chất đầy nhà đến

mức không ở được, đến lúc đó mẹ ta có mang thai bao nhiêu đệ đệ muội muội cũng không sợ.....

Tiểu Vân chỉ thuận miệng đáp lời, ánh mắt nhìn về phía nhà thôn trưởng.

- Tiểu Vân, người nhìn gì thế?

- Nhìn người đang nói chuyện cùng Vương Thi Thư, và cả người lớn đang nói chuyện cùng thôn trưởng nữa.

Tiểu Vân chỉ vào cổng lớn nhà thôn trưởng nói.

- Họ có gì đẹp?

Tiểu Phương cũng nhìn theo, sau đó ồ lên.

- Tiểu Vân, người có thấy người lớn đang nói chuyện với thôn trưởng ấy, y phục mặc trên người hình như không tốt bằng mấy đứa trẻ?

- Ừ. Ông ấy không có ánh vàng chớp chớp xanh xanh đỏ đỏ.

Tiểu Vân có chút mừng vì nhãn lực của Tiểu Phương.

- Cho nên, người lớn kia hẳn là kiểu người như tổng quản, phải cúi mình trước mặt bốn người đó.

Ngón tay cô chỉ về phía bốn quý công tử.

- Còn nữa, người nhìn xem, những người phụ nữ đang đi ra kia kìa.

Tiểu Phương vội vàng nhìn sang, nhỏ giọng kinh ngạc:

- Nhà thôn trưởng sao có nhiều phu nhân như vậy?

- Họ không phải phu nhân. Họ tuy ăn mặc đẹp hơn các lão nương lão bà khuê nữ của nhà thôn trưởng nhưng y phục của họ cũng xấp xỉ với tổng

quản kia, cho nên họ chỉ là nha hoàn bà hầu của bốn người kia.

Tiểu Vân nói.

- Không thể nào. Làm nô bộc cho người khác, sao lại ăn mặc như vậy? Mặc đẹp như vậy mà chỉ là làm người hầu à?

Dù không tin cách quan sát của Tiểu Vân nhưng Tiểu Phương vẫn không nhận được mà tưởng tượng đến một ngày mình cũng được mặc đẹp như thế_____

Kể đó, Tiểu Phương thấy mấy người phụ nữ được Tiểu Vân gọi là "nha hoàn bà hầu", được cô cho là "phu nhân" trước tiên khom người với "tổng quản" kia nói gì đấy, sau đó đi đến bên cạnh cậu bé nhỏ tuổi nhất ở trung tâm của tầng tầng hộ vệ vây quanh, dáng vẻ càng thêm cung kính báo cáo:

- Nhị thiếu gia, phòng ở đã dọn dẹp ổn thỏa, hương cũng đã đốt, mời vào trong nghỉ ngơi.

Khi Tiểu Phương há to mồm, không cách nào khép lại được, mấy người kia đã vây quanh các tiểu thiếu gia kim tôn ngọc quý vào trong.

- Thật... thật, họ thật sự chỉ là tôi tớ của người khác!

Tiểu Phương cảm thấy thế giới này quá kỳ quái, cô kéo tay Tiểu Vân hỏi:

- Tiểu Vân, hạ nhân hầu hạ người khác mà lại sống như một phu nhân, còn những lương dân như chúng ta, sao ngay cả lương thực cũng không đủ ăn, ngược lại sống như một hạ nhân?

- Đó là vấn đề lựa chọn.

Tiểu Vân không hề có chút kích động nào, rất bình thản nói.

- Lựa chọn gì?

- Chọn làm lương dân, sống như một hạ nhân, nhưng mệnh thuộc về chính mình; hoặc, bán thân làm nô bộc, sống như một phu nhân, nhưng mệnh thuộc về người khác.

Tiểu Phương hai tay chống cằm, nghiêm túc suy tư rất lâu, cuối cùng thở ra một hơi nói:

- Ta biết không phải ai bán thân làm hạ nhân cũng có thể sống cuộc sống của "phu nhân", nhưng ta còn có thể có lựa chọn gì chứ.

Tiểu Phương sớm đã quyết định bán mình làm nha hoàn cho người khác.

- Nếu đã không có lựa chọn thì hãy hướng tới tương lai của "phu nhân". Người thôn Tiểu Quy chúng ta chưa bao giờ chịu thiệt, chúng ta không sợ chịu khổ, đương nhiên có thể vươn lên.

Tiểu Vân khích lệ nói.

- Ủ! Nếu đã bán thân làm nô, từ lương dân chuyển thành tiện dân, đương nhiên không thể bán không công một lần.

Tiểu Phương nắm tay tuyên thệ, hùng tâm tráng chí một lần nữa được nhen nhóm:

- Người dám chặn trước mặt ta, ta sẽ dùng một cước giẫm chết toàn bộ!

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 9

- A Nguyên, ngày mai ta đi Thận Nghiêm Am bái phỏng trước, tình huống chưa rõ, người trước tiên đừng đi.

Kha Minh đến phòng của Hạ Nguyên thương lượng.

Lúc này Hạ Nguyên vừa tắm xong không lâu, đang nửa nằm trên giường ấm lót da hổ, một nha hoàn đang giúp cậu lau khô tóc, một nha hoàn khác sau khi giúp cậu mặc y phục tử tế thì quỳ trên bậc đế chân, cẩn thận tỉ mỉ cầm ngón tay cậu, giúp cậu tu sửa móng tay. Một tiểu nha hoàn khoảng tám chín tuổi đứng cạnh bưng khay, trên khay là trọn bộ dụng cụ cắt tỉa, bất cứ lúc nào cũng có thể đưa cho nha hoàn kia làm việc.

- Chẳng qua là một am ni cô chứ không phải đầm rồng hang hổ, người không cần cẩn thận từng li từng tí như vậy. Hơn nữa, ta cũng không phải giấy, dù không được việc thì bên cạnh có những người này đi theo, ngay cả muỗi cũng đừng mong cắn được ta, người có thể yên tâm.

Hạ Nguyên hừ khê. Tuy cậu tuổi còn nhỏ nhưng hoàn cảnh trưởng thành không giống bình thường, hiểu rất rõ tâm tư của Kha Minh. Đơn giản là Kha Minh muốn cậu tốt nhất đợi ở đây, không động không đậy, ngoan ngoãn chờ đợi để người khác hầu hạ, như vậy sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, sau khi về kinh, cậu ấy cũng dễ ăn nói với mọi người.

Kha Minh cười khở, đứng bên giường ấm, nói:

- A Nguyên, ta thực không ngờ người thật sự có thể theo ta một đường đến thôn Tiểu Quy mà còn ở lại nữa.

- Ta biết. Từ hôm rời kinh, người liền muốn để ta đích thân cảm nhận được hoàn cảnh gian khổ, đường xá khó khăn. Dọc đường ăn gió nằm sương tới đây, người liền muốn để một thiếu gia thân thể mảnh mai cao quý như ta giữa chừng bỏ cuộc, lui về kinh thành hưởng phúc. Châu quận hoang vu này của Thường Châu không dọa được ta, đến cái huyện nghèo Vĩnh Định ngay cả huyện lệnh cũng không có không ai quản lý này cũng không dọa được ta; mà bây giờ, thân ở trong cái nơi nghèo rớt mồng tơi, ác danh rõ ràng nhất của huyện Vĩnh Định, trong căn phòng nhỏ do đất sét và cỏ tranh tạo thành này, ta cũng không hề kêu một tiếng khổ.

Giọng nói hơi đặc ý phối hợp với đôi chân mày nhướng cao vô cùng đẹp khiến tướng mạo xuất sắc của Hạ Nguyên càng sinh động hơn ba phần.

Kha Minh biết vị đại thiếu gia thân thể mảnh mai cao quý trước mặt mình đang dương dương đặc ý vì việc "chịu khổ nhục" của bản thân. Cậu bất giác thở dài nói:

- Người quả thực không cần theo chịu khổ chuyển này. Nếu công chúa biết mấy ngày nay người sống thế nào, e là sẽ làm loạn lên mất.

- Loại chuyện này không cần báo cáo quá tỉ mỉ chi tiết với mẫu thân ta.

Lời này của Hạ Nguyên là nói cho những người hầu hạ xung quanh nghe, cậu thấy cả đám nha hoàn cúi đầu im lặng thì hừ nói:

- Đều nghe rõ cả chứ?

Các nha hoàn không dám đáp lời, toàn bộ cúi đầu nín thở, yên tĩnh làm việc.

Kha Minh khoát khoát tay.

- Người đừng làm khó họ. Dù những nha hoàn này không nói thì những hộ vệ sau khi về kinh nào dám có chút gì giấu giếm?

Hạ Nguyên nghĩ thấy cũng đúng, bèn không làm khó những người này nữa.

- Thôi, sau khi về kinh hãy tính đến chuyện đổi mặt với mẫu thân thế nào. Người cũng đừng mong chuyển đề tài, ngày mai dù người khác có leo không nổi, ta cũng muốn theo người lên núi, người nói gì cũng không thay đổi được quyết định của ta.

- Nếu nơi ác liệt như thôn Tiểu Quy cũng không dọa được người, vậy ta không còn gì để nói. Nhưng ta nói trước, Thận Nghiêm Am thật không phải nơi tốt lành gì, có lẽ chúng ta còn chưa gõ cửa đã bị gây khó dễ đủ điều, đến lúc đó người đừng có cáu.

- Một đường chịu khổ đến đây, ta cũng rất giác ngộ rồi, có khổ nữa cũng vậy thôi. Dù sao bất kể ở kinh thành có bao nhiêu uy thế, ở đây cũng không thể thực hiện được.

Hạ Nguyên nói đến đây liền cười:

- Người nói xem cái nơi tồi tàn này, cái sơn thôn hoang dã này, thôn dân cả đời chưa từng đi khỏi núi, vị quan lớn nhất họ gặp chính là thôn trưởng. Người nói với bọn thôn đồng kia chúng ta đến từ kinh thành, là công tử thiếu gia của công hầu phủ nhà nào đó hay hoàng thân quốc thích gì đó, chúng hoàn toàn không hiểu, nhìn chúng ta như nhìn hát tuồng. Dù sao thì mấy từ công hầu phủ tướng này, đối với chúng mà nói, chỉ là thứ trên sân khấu. Nghĩ đến thật buồn cười, lại ngu ngốc đến như vậy.

- Phải đấy.

Kha Minh cười phụ họa:

- Có điều tốt xấu gì Vương thôn trưởng cũng xem như người có kiến thức, dù cuộc sống khó khăn đến mấy vẫn thắt lưng buộc bụng, đói cũng phải đưa con cháu đi học đường trong huyện thành.

- Học đường công trong huyện tốn bao nhiêu tiền? Cần gì phải thắt lưng buộc bụng?

Hạ Nguyên hừ nhẹ.

- Vốn dĩ ta cũng không biết, nhưng hôm nay trò chuyện với Vương Thi Thư mới phát hiện, chi phí một năm của cả nhà thôn trưởng kỳ thực còn không bằng tiền cơm một ngày của nhà chúng ta.

Kha Minh tự nhận là người tương đối hiểu rõ việc đời trong các hoàng thân quý tộc, nhưng khi trò chuyện với Vương Thi Thư mới phát hiện kiến thức của mình còn có thể nâng cao rất nhiều.

- Sao có thể?

Hạ Nguyên kinh ngạc:

- Ý người là tiền ăn của nhà chúng ta ngày lễ tết phải không?

- Không, chỉ là chi tiêu ngày ba bữa của một người chúng ta. Mà đó còn là tính giá cao rồi đấy.

- Cuộc sống của một thôn trưởng còn khổn khó như vậy, hèn gì người cả thôn đều ăn mặc rách rưới tơi tả, tên ăn mày ở kinh thành trông còn có thể diện hơn họ nhiều.

- Đúng vậy.

- Họ sao không đến huyện thành hoặc thành thị khác phồn hoa hơn kiếm sống? Nơi đây đất không màu mỡ, một năm có tới năm sáu tháng tiết trời giá rét, trồng không được hoa màu gì tốt, không phải người nói trong huyện chí ghi lại năm nào cũng có người chết đói chết rét ư? Nếu đã sống không nổi thì còn ở đây làm gì?

Hạ Nguyên nghĩ không hiểu.

- Những người này một chữ to không biết, cả nhà gom lại không được một xu tiền, trừ làm ruộng săn thú ra, e là cũng không có năng lực làm việc gì khác, người bảo họ ra khỏi cái thôn hoang vắng này, có thể có cuộc sống mong đợi gì chứ?

Hai người uống trà thơm do nha hoàn pha, thỉnh thoảng ăn chút điểm tâm, trong gian phòng ấm áp trò chuyện về những thứ cách xa thế giới của họ mười vạn tám ngàn dặm.

- A Minh, người thầy Vương Thi Thư kia có bản lĩnh thi đậu cử nhân không?

- Ta thấy khó. Dù hẩn chăm chỉ cố gắng, cũng rất có chí khí, nhưng lão sư ở học đường huyện thành quả thực không dám khen tặng, cũng chỉ là hai lão tú tài duy trì hình thức thôi, thỉnh thoảng có thể cho ra một tú tài chính là may mắn lắm rồi, học đường như vậy dạy học trò thì đừng mơ có công danh. Hồi sớm Vương Thi Thư có đem một quyển "Tứ thư chương cú tập chú" tới xin thỉnh giáo ta, ta lật lật qua thì thấy phê bình chú giải trên đó thật sự là sai hết bài này tới bài khác, nhìn không nổi, vậy mà nghe nói đó là đồ trân quý của một tú tài nào đấy mấy chục năm trước, vì gia cảnh sa sút mới bị con cháu đem ra bán với giá cao, Vương Thi Thư xem như báu vật luôn mang theo bên mình, hầu như đã học thuộc lòng cả quyển sách, bao gồm cả phần phê bình chú giải. Học như vậy, ở hoàn cảnh như vậy, dù có hùng tâm tráng chí cỡ nào đi nữa thì có thể thế nào?

Kha Minh thở dài.

- Sao hả? Mềm lòng? Muốn giúp hẩn?

Hạ Nguyên cười hỏi.

Kha Minh lắc đầu.

- Ta và hãn vốn không quen biết, lần này thông qua quan hệ với tôn tử của trang đầu mới ở nhờ nhà hãn, chỉ cho Vương gia tiền bạc tá túc đầy đủ là được, về phần tặng sách.....nói thế nào thì ân huệ này cũng nên tính đến tôn tử của gia nô nhà ta trước tiên mới phải.

Thứ trân quý như sách không thể tùy tiện đem tặng. Điều này không phải ở chi phí bản thân cuốn sách mà là sách tiêu biểu cho kiến thức, chỉ tặng cho người có mức độ xem trọng nhất định; còn đối với quan hệ thông thường, có thể dùng tiền bạc giải quyết là tốt nhất, tặng sách thì quá mức rồi.

Kha gia có một điền trang nhỏ ở huyện Vĩnh Định, tôn tử của quản sự trang viên vừa khéo là bạn học trong học đường với Vương Thi Thư, qua lớp quan hệ này mới khiến cho nhóm công tử phú quý lúc tới vùng núi hẻo lánh nơi đây chọn vào ở Vương gia mà không phải dừng chân nơi ba thôn khác giàu có hơn.

- Cũng được. Dù sao người thôn Tiểu Quy mấy trăm năm nay đều sống như vậy, không chịu dễ dàng rời đi, chứng tỏ cuộc sống vẫn chưa đến đường cùng, không đi học cũng không sao, không cần chúng ta phí tâm.

Suy cho cùng chỉ là bè nước gặp nhau, ở nhờ ít bữa rồi rời đi, có lẽ sau này họ sẽ không đến nữa. Người của cái thôn nhỏ này muốn sống thế nào thực sự không liên quan đến họ. Họ cũng chỉ chuyện phiếm giết thời gian trước khi ngủ mà thôi.

Hai người lại nói thêm mấy câu, đợi cơn buồn ngủ ập đến thì chúc nhau ngủ ngon rồi tự mình nghỉ ngơi.

Tiểu Vân hôm nay tuân theo lời dặn của Tĩnh Mặc sư phụ, sau khi đến Thận Nghiêm Am liền theo mẫu thân trực tiếp đến viện trong khu rừng phía sau am giúp làm việc, ăn xong bữa trưa mới quay lại trong am chép sách.

Hai mẹ con cô trước nay trời chưa rạng đã lên núi, có khi lúc lên núi mặt trời còn chưa ló dạng trên đỉnh núi phía Đông. Hiện giờ mùa đông, ngày ngắn đêm dài, lại càng là như vậy. Sau khi mò mẫm lên núi, trên núi vẫn còn tối om, Bạch nương tử cầm đèn lồng dẫn nữ nhi tới phòng bếp trong viện, ở đó đã có bốn vú già đang đốt lửa nấu cháo.

Bạch nương tử qua chào hỏi từng người, tiện thể giới thiệu nữ nhi của mình, sau đó thì đuổi Tiểu Vân đến phòng chứa củi chẻ củi.

- Bạch gia, nữ nhi của cô nhỏ như vậy, có sức chẻ củi không?

- Không nhỏ, trong thôn chúng tôi trẻ con năm sáu tuổi đã bắt đầu học giúp việc nhà, chỉ là chẻ mấy cành nhỏ, không tốn sức gì, loại công việc nhẹ nhàng này, nó vẫn làm được.

- Thế này mà gọi là nhẹ nhàng? Cô đừng có nuôi nữ nhi như nhi tử chứ?

Một vú già líu lười hỏi.

- Lâm thẩm, thẩm tới Vô Quy Sơn cũng ba năm rồi, dù chưa từng đi qua thôn Tiểu Quy thì cũng nghe nói thôn ấy thu hoạch cả năm không đủ nuôi sống một gia đình, hoàn cảnh như vậy sao có thể nuôi chiều nữ nhi? Trong thôn chúng tôi, nhi tử hay nữ nhi đều được nuôi dạy như nhau.

Vài vú già nghe vậy gật đầu, trong đó có người hỏi:

- Cũng không thể cứ thế mãi chứ? Nữ nhi nên học việc nhà như may vá bếp núc, cô định khi nào dạy nó? Chuyện này liên quan đến việc tương lai nó có thể gả được vào nhà tốt hay không đấy.

Bạch nương tử cười khở, lắc đầu nói:

- Đợi nó lớn thêm chút nữa đi, dù sao cũng phải nuôi nó sống đã, rồi lại suy tính đến việc chung thân đại sự sau.

Cô nhi quả mẫu, tương lai mờ mịt, nào dám tha hồ tưởng tượng về một tương lai chưa biết ra sao?

Không có tâm trạng đàm luận đề tài này, Bạch nương tử nhanh chóng gia nhập vào công việc của phòng bếp, những người khác cũng tự hiểu ý, không nói thêm gì nữa, mọi người lại bận rộn.

Rất nhanh, một nồi cháo đặc nắm hương thơm phức lớn được mở nắp, sau khi múc cho các chủ tử, phần còn lại là bữa sáng của tất cả mọi người trong phòng. Bốn năm vú già thay phiên ngồi xuống ăn, để hai người thay phiên ngồi bên lò tiếp tục nấu các loại món ăn tinh tế; đương nhiên, Tiểu Vân đang ở phòng chứa củi ra sức chế củi cũng được ma ma quản lý phòng bếp gọi tới cùng nhau ăn.

Thế là, Tiểu Vân biết trên đời có một loại mỹ thực thơm ngào ngọt gọi là cháo gạo trắng nắm hương, mỗi lần cô húp một ngụm cháo đều trợn to mắt, ngậm trong miệng hầu như không nỡ nuốt xuống. Cháo gạo trắng này ngon hơn bánh bao nhiều! Tiếc là không no được, uống liền ba chén lớn vẫn không có cảm giác no, dù bụng đã phình ra.....

Ăn xong bữa sáng, Tiểu Vân không hề dây dưa tốn thời gian mà chạy ngay vào phòng chứa củi chế củi, sau nửa canh giờ, cuối cùng cũng làm xong việc, cô nhanh chóng bó củi lại, ôm đến bên lò trong phòng bếp. Lúc này, trong phòng bếp chỉ còn một bà hầu già đang dọn dẹp, bà thấy Tiểu Vân tới thì cười nói:

- Bé, mẹ con vào viện giặt y phục rồi. Bà nói con hay, chế củi xong thì vào rừng phía sau nhặt ít cành khô lá khô đem về, đừng đi lung tung chỗ khác, viện chủ bên kia tuyệt đối không được qua.

- Dạ con biết rồi, cảm ơn bà, vậy con vào rừng nhặt củi đây.

Tiểu Vân lấy cái nón vải trong ngực đội lên đầu, quay lại phòng chứa củi, cầm một bó dây thừng quấn ngang hông, vòng qua tường rào đại viện, đi về

phía sau.

Cô vừa đi vừa sờ bụng. Chén củi nửa canh giờ, cô cảm thấy ba chén cháo vào bụng đều đã tiêu hao hết không còn một giọt, mơ hồ thấy hơi đói, nhưng dù thế vẫn không cản trở đến việc cô cần cù lao động. Cái đói đói với trẻ con thôn Tiểu Quy mà nói là ký ức chung thông thường, đặc biệt là vào mùa đông không cần cày cấy, có khi một ngày chỉ miễn cưỡng ăn một bữa, những lúc khác, dù đói đến đâu vẫn phải cố chịu đựng, chịu đựng không nổi thì chết, còn có thể sống để cảm thấy đói đôi khi cũng là một loại hạnh phúc.....

Bầu trời âm u, không thấy chút ánh nắng, Tiểu Vân chỉ có thể dựa vào cảm giác để tính toán thời gian, đồng thời cầu nguyện hôm nay sẽ không có tuyết rơi. Mùa đông ở vùng này, có gió lạnh cạo xương, có tuyết rơi phủ kín đất trời, nếu gió lạnh và tuyết lớn xảy ra cùng lúc thì đó chính là bão tuyết, ở bên ngoài chịu công một lát thôi sẽ chết người.

Hôm nay có lẽ sẽ có ít tuyết, nhưng không đến nỗi khó chịu.

Sau khi nhặt nhanh một bó củi lớn, cô dùng dây thừng cột chúng lại thật chắc, phần dây thừng còn dư quấn hai vòng lớn rồi thắt lại làm một cái quai đeo đơn giản; cô xoay người đưa lưng về phía bó củi, đeo quai vào hai cánh tay, cố định ở trên vai, "hây" một tiếng, đứng dậy, đeo bó củi còn cao hơn cả cô lên lưng.

Hơi nặng, vậy thì đi chậm chút, cẩn thận duy trì thăng bằng, không để mình té ngã.

- Nhìn kìa! Cái đống đen thui bên kia là gì? Phải gấu không?

Đột nhiên có một giọng trẻ con vui mừng kêu to.

- Này! Xem ta săn gấu!

Cộp!

Vai Tiểu Vân bị thứ gì đó không biết tên đập vào. Do cô mặc y phục dày nên không cảm thấy đau; cô cúi đầu nhìn theo hướng lăn của thứ không biết tên kia, phát hiện đó là một viên đá nhỏ tròn vo màu trắng sáng cỡ ngón tay; nó lăn vào trong đám lá khô và bùn đất, dường như biết phát sáng, rất dễ thấy.

- Ê, nhật trân châu của ta qua đây!

Ngữ điệu vênh mặt sai khiến cao cao tại thượng.

Trân châu? Là nói viên đá sáng kia sao? Tiểu Vân tò mò đến gần, dùng mũi chân gầy gầy, cảm thấy chỉ là viên đá nhỏ đẹp mắt thôi, vậy mà còn có tên.

Dù cảm thấy rất thú vị nhưng cô không đưa tay nhặt. Có lẽ vì cô không cần nhìn cũng biết chủ nhân của viên đá nhỏ phát sáng này chính là một trong mấy đứa trẻ y phục phú quý cô gặp hôm qua ở nhà thôn trưởng. Người cô chọc không nổi, đương nhiên đồ nhặt được cũng không thuộc về cô, vậy tại sao cô phải nhặt?

- Này! Đứa nhà quê kia, điếc à? Không nghe bốn thiếu gia nói sao?

Giọng cậu bé kia càng thêm lớn lối, mang theo chút hỗn hển vì mệnh lệnh không được thi hành.

Tiểu Vân cảm thấy có thứ gì đó vút qua mặt mình, cô khẽ nghiêng người tránh, vừa vạy tránh được một nắm đấm trắng trẻo non nớt. Thân là một đứa trẻ thôn Tiểu Quy, phản ứng đầu tiên khi bị công kích chính là phản kích, cho nên khi cô tránh được nắm đấm kia, đồng thời cũng đá ra một cước_____

- Woa! Nguy hiểm thật!

Cậu bé thân hình xem như linh hoạt kịp thời tránh được vận mệnh đầu gối bị đập, mắng:

- Tên ăn mày đê tiện nhà người! Người suýt nữa đã bản y phục của bốn thiếu gia đấy! Muốn chết à!

Tiểu Vân mặt không biểu cảm nhìn cậu bé nhảy đến trước mặt cô kêu to này, trong lòng bĩu môi. Vốn dĩ cô đã không có hứng phản ứng, sau khi phát hiện người trước mặt là cái đứa ngu ngốc hôm qua vung tiền lung tung thì lại càng không muốn để ý.

Tuy không có căn cứ chứng thực nhưng Tiểu Vân luôn tin rằng, nói chuyện với người ngốc, bản thân cũng sẽ trở nên ngốc; cho nên cô ở thôn Tiểu Quy rất ít khi nói chuyện, dù ở cùng bọn trẻ trong thôn, cô cũng im lặng như một người câm. Trong cuộc đời sáu năm ngắn ngủi của mình, cô thường hay cảm thán đại loại như "đời người thật tịch mịch như tuyết" (trích "Thần Châu kỳ hiệp" của Ôn Thụy An).

Mà, Hạ Minh đại thiếu gia bị Tiểu Vân kết luận là ngu ngốc, tuy vô cùng vênh váo không coi ai ra gì nhưng suy cho cùng cũng không phải kẻ ngu, sự khinh thường trong mắt Tiểu Vân có lẽ cậu nhìn chưa ra nhưng ý khinh thường của cô lại thể hiện rất rõ ràng.

Cậu đường đường là tiểu thiếu gia của trấn quốc công phủ, con cháu thế gia hàng đầu ở kinh thành, thế nhưng, lại bị một thôn đồng như bản khinh thường! Sao nó dám?

- Ê! Người nói đi chứ! Người không biết nói à? Dám vô lễ với bốn thiếu gia như vậy! Người không muốn sống rồi!

Nhìn ngón trỏ trắng trẻo mập mạp không ngừng chỉ vào mũi cô, Tiểu Vân rút một cành cây dài ba thước từ sau lưng, chia vào thân thể cậu bé đang không ngừng nhích lại gần cô.

- Người làm gì vậy?! Người muốn làm gì?

Hạ Minh nhìn chăm chăm cảnh khô kia chống lên ngực mình, thét lên.

Lúc này những người khác cách đó không xa cũng đi đến, Hạ Nguyên dẫn đầu mở miệng hỏi:

- Thôn đồng này, người làm như thế là lẽ vì sao?

Tiểu Vân phân tâm liếc mắt qua, thấy cậu bé mở miệng này vung tay trái lên, ngăn những người khác tiến tới_____bao gồm các hộ vệ vốn định tiến lên đòi lại danh dự cho chủ tử nhà mình. Người này, quả nhiên là thủ lĩnh của đám người họ, hôm qua cô không hề nhìn lầm. Còn nữa, những người này thật sự không phải đang hát tuồng sao? Sao nói chuyện không khác mấy người hát tuồng lắm? Người bình thường ai lại nói chuyện như vậy?

- Nam nữ thụ thụ bất thân, cậu ta không thể lại gần hơn nữa. (từ "cậu ta" và "cô ta" trong tiếng Trung phát âm giống nhau nên người khác nghe không phân biệt được nam hay nữ)

Tiểu Vân nói rất hiển nhiên.

- Ta không phải nữ!

Hạ Minh lập tức giậm chân. Cậu tướng mạo tuấn tú xinh đẹp, dù rất kiêu ngạo về ngoại hình của mình nhưng không chịu để người khác nói cậu nữ tính, đừng nói chi tới việc nhận cậu là nữ.

Người này sao lại tự nhận là nữ? Tiểu Vân hơi cau mày, chán ghét nói:

- Chỉ có nữ nhân mới làm cho bản thân thơm phức.

- Trên người bổn thiếu gia chính là trầm hương cực phẩm chỉ quý tộc mới có thể dùng, tên thôn đồng ngu ngốc dốt đặc cán mai như người lại dám nói ta là nữ nhân!

- Ta biết chữ "Đinh" viết thế nào, cho nên ta không phải không biết chữ Đinh, người mới không biết chữ Đinh. (câu thành ngữ "mục bất thức đinh" dịch theo nghĩa đen thui là "không biết chữ Đinh" (chữ Đinh: 丁) nhưng không ai dùng với nghĩa này cả mà được hiểu là "dốt đặc cán mai", "một chữ bẻ đôi cũng không biết"... không rõ Tiểu Vân thực sự không biết câu thành ngữ này hay biết mà cố ý xiên xỏ từ ngữ)

- Ta cũng biết chữ Đinh viết thế nào!

- Vậy thì sao? Người muốn ta khen người đúng là biết chữ Đinh sao?

Cô nhún vai:

- Nhưng mà, biết viết chữ "Đinh" thật sự không có gì giỏi.

Quả nhiên ngu ngốc, trong lòng Tiểu Vân kết luận.

- Người, người là đồ thôn đồng ghê tởm càn quấy!

Hạ Minh chưa từng bị người tăng lớp thấp hơn cãi lại như vậy, nhất thời không biết ứng biến thế nào, không biết nên đáp trả ra sao mới tốt.

- Phụt!

Triệu Nguyệt bên cạnh không nhịn được bật cười ra tiếng.

Còn Hạ Nguyên định lực cực mạnh, chí ít chỉ hơi cong khóe môi, không để người khác nhìn ra cậu đang nín cười.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Hạ Nguyên bước lên trước, vệt nhánh cây đặt lên ngực Hạ Minh ra, nói:

- Người rất thú vị, còn có thể xuất khẩu thành chương. Người được đi học đường à?

- Không.

Tiểu Vân chống cây xuống đất, trả lời rất nhạt nhẽo.

- Người nói chuyện không giống người chưa từng đọc sách.

- Từng đọc kinh Phật.

Tiểu Vân nói.

- Trong kinh Phật hầu như đều là chữ khó, người nhìn hiểu không?

Hạ Nguyên không biết tại sao mình lại muốn trò chuyện cùng thôn đồng này, có lẽ.....đợi ở bên ngoài quá nhàm chán nên cậu mới sẵn lòng tán gẫu với cậu ta, nếu không bình thường ngay cả nha hoàn bên cạnh cậu cũng lười phản ứng.

- Xí, một thôn đồng ngay cả sách vỡ lòng cũng chưa từng đọc sao có thể đọc kinh Phật, ba hoa khoác lác.

Hạ Minh khinh miệt nói.

Tiểu Vân nhìn cậu ta, không lên tiếng.

- Ha! Không nói được chứ gì!

Cậu ta gây hấn, Tiểu Vân ngay cả ánh mắt xem thường cũng lười bỗ thí. Cô ngửa đầu nhìn trời, vẫn không thấy chút ánh nắng, thậm chí càng âm u hơn, nhưng hẳn là sắp có tuyết. Cảm nhận mức độ đói bụng, cô nghĩ đại khái là sắp trưa rồi, nên mau chóng về phòng bếp. Hậu viện nhiều người lo việc bếp núc, cơm canh ngon hơn trong am, cô nếu đi trễ, sợ là cơm thừa không đủ no.

- Nè! Người câm à? Không nghe bốn thiếu gia đang hỏi người sao?

Hạ Minh đợi một lát, sau khi xác định mình bị tên thôn đồng ngu ngốc này thờ ơ không thèm đếm xỉa thì lửa giận lại bùng lên, giọng cũng to hơn.

Tiểu Vân chỉ muốn về ăn trưa, bèn vòng qua "bốn thiếu gia" nhảy loi choi không ngừng này, từ từ đi đến đường về; nhưng cô đi chưa được mấy bước đã bị "bốn thiếu gia" kia ngăn lại.

- Chớ cản đường.

Giọng Tiểu Vân vẫn bình thản nhạt nhẽo, cô tiết kiệm sức, công bố cúi nặng trên lưng với cái bụng rỗng khiến cô theo bản năng giảm thiểu mức hoạt động của cơ thể. Giống tên ngốc này hô to gọi nhỏ, huơ tay múa chân, lãng phí sức lực như vậy rất dễ đói.

- Cái gì gọi là chớ cản đường? Người chưa trả lời bốn thiếu gia thì đừng hòng đi!

- Trả lời gì?

Tiểu Vân không nhớ là mình có để ý tới cậu ta.

- Vừa nãy cậu ấy nói người ngay cả sách vỡ lòng cũng chưa từng đọc, không thể nào biết đọc kinh Phật. Người chưa trả lời cậu ấy.

Hạ Nguyên bước qua theo, đứng giữa hai người, ra về người hòa giải.

Có điều Tiểu Vân cảm thấy người thủ lĩnh này trông khá giống đang xem kịch giết thời gian.

- Cậu ta muốn ta trả lời thế nào?

Được rồi, nếu có thể nhanh chóng thoát khỏi tên ngu ngốc này, cô không ngại dùng câu trả lời đơn giản nhất đuổi cậu ta đi_____ chỉ nói một chút xíu, sẽ không bị lây thành ngốc đâu nhỉ?

- Thái độ gì thế hả? Người luôn nhìn A Nguyên làm gì? Muốn dựa hơi à? Người cũng xứng? Là bốn thiếu gia hỏi người, người nhìn ta này!

Hạ Minh cảm thấy lòng tự tôn cao quý của mình bị tổn thương, càng thêm hỗn hển.

Tiểu Vân khẽ liếc mắt nhìn những người trong rừng cây, âm thầm tính toán số lượng_____khoảng mười người. Được rồi, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, cô miễn cưỡng khiến bản thân để ý tới tên ngu ngốc kia một chút.

- Ta không đến học đường nhưng ta biết chữ, xem được kinh Phật.

- Nói nhảm! Kinh Phật khó như vậy, tiểu tử người sao có thể xem hiểu!

- Chữ trong kinh Phật không khó hơn chữ "Đình" bao nhiêu.

Đối với chữ viết, mọi chữ đều bình đẳng. Tiểu Vân từ năm ba tuổi được dạy viết chữ trên mặt đất đã cảm thấy độ khó của mỗi chữ với cô đều như nhau.

- Chữ Đình có hai nét, không thể đơn giản hơn! Dem so sánh với kinh văn trong kinh Phật, sao có thể suy diễn như thế được!

- Với dân thường mà nói, chữ viết đương nhiên đều như nhau.

Lúc này Triệu Nguyệt ở bên cạnh xem kịch vui cũng không chịu cô đơn tham gia thảo luận. Ánh mắt vô cùng khinh miệt quét qua đứa trẻ quê mùa trước mặt rồi lập tức dời đi, giống như sợ mắt bị thứ gì dơ bẩn làm ô nhiễm vậy.

- Ta thấy hăn vốn không biết chữ, toàn là dọa người thôi. Người dễ gạt mà còn tích cực như vậy.

- Người nói người biết chữ, biết được mấy chữ?

Hạ Nguyên ngược lại cảm thấy thôn đồng này biết chữ, nhưng số chữ cậu ấy biết không đủ để xem hiểu kinh văn.

- Người lừa ta! Người rõ ràng không biết chữ đúng không?!

Vẻ mặt Hạ Minh bi phẫn vì bị lừa gạt.

Tiểu Vân nhìn ba cậu bé toàn thân quý khí bức người vây quanh cô tự nói tự kết luận thì không kiên nhẫn sờ sờ bụng, than thở:

- Cho nên, các người chẳng qua là muốn ta trả lời "ta không biết chữ" đúng không? Được, ta không biết chữ. Có thể nhường đường chưa? Ta phải về.

- Người có thái độ gì thế hả? Đừng quá ngông cuồng!

Hạ Minh cảm thấy thôn đồng này thật to gan lớn mật, không biết tốt xấu, từ đầu đến cuối đều là dáng vẻ không kiên nhẫn với họ, giống như mọi thứ họ đang nói đều rất buồn cười vậy. Cậu đường đường là tiểu thiếu gia của trấn quốc công phủ lại bị người hạ đẳng đối xử như thế, làm sao mà nhịn được cơn tức này!

Tiểu Vân thấy tên ngu ngốc này lại kích động, ngón tay trắng trẻo mập mạp lại nhích gần mũi cô thì đành phải nhấc nhánh cây đang chống trên mặt đất lên chia vào ngực cậu ta.

- Nam nữ thụ thụ bất thân.

Cô nhắc nhở cậu ta.

- Ta đã nói ta không phải nữ!

Hạ Minh cuối cùng hét lên như một nữ nhân.

Tiểu Vân cảm thấy hơi khổ não. Tại sao cô cuối cùng cũng có đối tượng để nói ít lời thì lại bị xuyên tạc? Dù trên người cô mặc y phục cũ của cha được sửa lại, tóc cũng mới dài hai tấc nhưng cô bây giờ đang đội nón, sẽ không bị nhầm thành nam mới phải chứ? Tiểu Phương rõ ràng nói tương mạo cô giống mẹ, mà mẹ cô là người phụ nữ đẹp nhất trong thôn, như vậy, đương nhiên cô cũng là cô bé đẹp nhất, tại sao những người này kiên quyết đối xử với cô như nam nhi chứ?

Mấy đứa trẻ con nhà phú quý này, không chỉ đần mà còn mờ mắt.

- Nè, bị vạch trần rồi muốn chạy sao? Các gia đây không phải người người muốn gạt là gạt.

Triệu Nguyệt sợ thiên hạ không loạn nói.

Tiểu Vân nhú mày, nghiêng đầu, ánh mắt đánh giá ba vị thiếu gia. Cô hỏi:

- Các người thế này là muốn đánh nhau?

Theo thông lệ không nói được thì đánh nhau của thôn Tiểu Quy, cô nghĩ, sáu tuổi mới bắt đầu đánh nhau có lẽ hơi muộn nhưng dù sao cũng là một khởi đầu, thử cũng tốt.

- Đánh nhau? Người cũng xứng?

Triệu Nguyệt tiến lên đẩy cô một cái.

Tiểu Vân vốn đang vác bó củi nặng trên lưng, không dễ dàng giữ vững thăng bằng, vừa bị đẩy như thế, liền không tự chủ ngã về phía sau.

- Triệu Nguyệt!

Hạ Nguyên ngăn không kịp, không vui quát.

- Người đẩy hấn làm gì?!

Hạ Minh cũng kinh hãi trừng Triệu Nguyệt.

- Thiếu gia, ngài sao lại tự mình ra tay? Muốn giáo huấn mấy đứa trẻ hoang dã này, để bọn tiểu nhân làm là được. Nhìn xem, tay ngài bẩn hết rồi này!

Một gia đình hô to gọi nhỏ chạy tới, rút ra một chiếc khăn gấm, vô cùng nịnh nọt nâng hai tay của thiếu gia nhà mình lau tới lau lui, giống như trên đó dính phải thứ gì rất dơ bẩn vậy.

- Cút ra!

Triệu Nguyệt bị hai người bạn đồng thời quở trách, nhất thời có chút mờ mịt, sau khi hoàn hồn thì nhắc chân đá bọn gia đình ra, cũng vội vàng giải thích với Hạ Nguyên:

- A Nguyên, tên này nói năng lỗ mãng với các người đã là đại bất kính rồi, vậy mà còn có ý định đánh các người, thực là đại nghịch bất đạo. Ta giận quá mới ra tay dạy dỗ. Ta, ta cũng chỉ đẩy một cái thôi, không có đánh hấn.

- Tự hạ thân phận.

Hạ Nguyên hừ lạnh, không để ý cậu ta nữa; quay đầu nhìn thôn đồng đang ngồi xổm nhặt nhanh lại những cành củi khô rơi ra trên đất, hỏi:

- Người không bị thương chứ?

So với việc bị thương, điều Tiểu Vân càng để ý hơn chính là_____

- Tay áo rách rồi.

Lúc cô ngã là ngã lên đồng củi phía sau, ống tay áo trái bị một nhánh cây đâm rách một lỗ.

- Cánh tay có bị thương không?

Hạ Nguyên nửa ngồi xổm xuống, theo bản năng đưa tay muốn kéo tay trái của "cậu ta" qua xem.

Tiểu Vân co về phía sau, nói:

- Không sao.

Cánh tay hơi đau, chỉ bị trầy chút da.

Hạ Nguyên kỳ thực cũng không muốn chạm vào cậu ta_____dẫu sao thôn đồng này cả người y phục xám tro vá chằng vá đụp, không khác ăn mày lắm; dù không có mùi hôi nhưng cũng khiến người khác không kiềm được suy nghĩ y phục này đã bao nhiêu năm chưa giặt. Nhưng, khi cậu ngồi xổm xuống, theo trực giác lại làm như vậy. Nếu không phải cậu bị né tránh thì hiện giờ bàn tay trắng trẻo của cậu chắc chắn đã chạm vào bộ y phục vá kia.

Nhưng, cậu không muốn chạm là một chuyện, bị né tránh lại là một chuyện khác.

- Người tránh cái gì?

Cậu khó chịu hỏi.

- Ha! Ta đánh cược, hẳn nhất định sẽ nói với người cùng một câu nam nữ thụ thụ bất thân.

Hạ Minh cũng ngồi xồm xuống nói.

- Người cần phải có người khác bị nhận nhầm thành nữ như người mới hài lòng, đúng không?

Hạ Nguyên lườm Hạ Minh, thấy Hạ Minh co rụt cổ mới quay lại nhìn thôn đồng kia:

- Hỏi người đấy! Người dám trả lời một câu "nam nữ thụ thụ bất thân" xem.

Tiểu Vân bó chặt bó củi lại lần nữa, không vội đeo lên lưng, dù sao nhất thời cũng không thoát thân được. Nếu đã không đuổi được những người khó hiểu này, cô muốn đi cũng không dễ như vậy.

- Không cho sờ không được sao?

Tiểu Vân lườm dùng chữ nghĩa nữa.

- Hơ! Người lại dám chê à!

Hạ Nguyên cảm thấy không thể tưởng tượng nổi:

- Dù người không biết chúng ta là ai, nhưng chúng ta người đông thế mạnh, người không sợ ư?

- Tại sao phải sợ? Các người sẽ giết người diệt khẩu sao?

Tiểu Vân hỏi.

Hạ Nguyên không biết tại sao mình cảm thấy rất bất lực, nói chuyện với thôn đồng này mệt quá, nhưng ở bên ngoài nghe lại thấy thú vị.....

- Bọn ta không vô pháp vô thiên như vậy.
- Không phải người nên nói "ta chính là vương pháp" sao?
- Tại sao ta nên nói "ta chính là vương pháp"?

Mặc dù đáp án nhất định là điều cậu không muốn nghe, nhưng vẫn không kiềm được mà tự làm khổ.

- Bọn trẻ hư nhà giàu trên sân khấu đều diễn như vậy.

Tiểu Vân tò mò nhìn Hạ Nguyên:

- Sao người không nói theo như thế?
- Tại sao ta phải nói theo?

Hạ Nguyên chống một khuỷu tay nâng cằm, tiếp tục dùng giọng điệu bất lực hỏi.

- Sau khi người nói theo, bọn họ_____

Cô chỉ vào đám gia đình hộ vệ nha hoàn cách đó không xa:

- Có thể xông lên làm chuyện ác.
- Gánh hát chỗ các người đều diễn cái gì thế?
- Diễn các người như vậy.

Tiểu Vân vỗ vỗ đất dính trên đùi, vừa nói vừa đứng dậy.

Hạ Nguyên cũng đứng dậy theo, phát hiện thôn đồng này thật nhỏ lùn, không biết được năm tuổi hay chưa?

- Còn cần ta trả lời không?

Cô thật sự phải đi, bụng đã đói lắm rồi.

Hạ Nguyên thấy thôn đồng này đang định vác bó củi kia lên thì tò mò bước tới một bước, cầm một đầu dây thừng xách thử, cảm thấy thật sự rất nặng.

- Người là người của Thận Nghiêm Am sao?

- Không phải.

Tiểu Vân kéo dây thừng lại, đeo lên vai mình; một lần nữa dùng sức, công bó củi kia lên lưng, vòng qua Hạ Nguyên, rời đi.

- Này! Người cứ vậy mà đi à?

Hạ Minh kêu lên.

Nếu không thì sao? Tiểu Vân không để ý đến họ, nếu đã không ai cản trở, cô liền tăng nhanh bước chân, quẹo trái rẽ phải trong rừng cây rậm rạp, rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt của đám người.

Hồi lâu sau, Triệu Nguyệt thấy hai đường huynh đệ Hạ gia vẫn yên lặng nhìn theo hướng thôn đồng nọ biến mất mà không làm gì, bèn không nhịn được mở miệng nói:

- Cứ bỏ qua cho hẳn như vậy?

- Chẳng qua là một thôn đồng trâu chọc giết thời gian thôi, người còn muốn thế nào?

Hạ Minh trừng mắt với Triệu Nguyệt.

Hạ Nguyên ngẩng đầu nhìn trời, đưa tay đón lấy vài hoa tuyết, nói:

- Đi, về xe ngựa. Kha Minh hẳn cũng ra rồi.

Sau khi đám người ăn mặc lộng lẫy kia đi được hai khắc, Tiểu Vân lẽ ra đã rời đi từ lâu từ một hướng khác quay lại.

Mục tiêu của cô rất rõ ràng, chính là địa điểm rơi của viên đá nhỏ gọi là trân châu kia. Lúc ấy cô dùng mũi chân gầy gầy, vừa ứng phó tên ngu ngốc kia vừa gậy viên trân châu vào trong bụi cỏ. Lúc ấy cô không nghĩ chiếm làm của riêng, chỉ là rất phiền tên ngu ngốc kia, không muốn cậu ta thoải mái mà thôi. Sau đó mấy người nọ bận gậy chuyện với cô, hỏi cô những câu hỏi ngu ngốc, căn bản quên luôn việc nhặt viên đá nhỏ này về, cô cũng thuận theo tình thế mà ứng phó, không hề nhắc nhở họ chuyện quên nhặt trân châu. Nói linh tinh một hồi, cô không biết họ có thấy thú vị hay không, dù sao với cô mà nói, mục đích đạt được là được, cô đã có được viên đá nhỏ xinh đẹp này.

Nếu họ đã quên nhặt, cô đương nhiên không ngại "chứa chấp" viên trân châu này. Viên đá nhỏ trắng bóng tròn xoe như thế cô chưa từng thấy, rất đẹp.

Dù sao thì trời âm u như vậy, sau buổi trưa chắc chắn sẽ có tuyết; nơi này khi tuyết rơi sẽ rơi suốt mấy canh giờ liền. Nếu những người đó sau khi về mới nhớ đến việc quên nhặt viên đá mà quay trở lại cũng sẽ không tìm được, đều bị tuyết che phủ cả.

Đúng như Tiểu Vân dự liệu, sau buổi trưa, cả Vô Quy Sơn phủ một màu tuyết trắng, lại có thêm ít mưa, mãi đến tối vẫn không ngừng, đường lầy lội, nửa bước khó đi. Trong rừng cây từng ẩm ỉ một trận buổi sáng, mấy ngày kế tiếp đều không có dấu vết con người.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 11

- Ê.

Cùng với tiếng kêu là một trái cây được thả nhẹ vào người Tiểu Vân. Trái cây đó va vào thắt lưng cô, đủ để đôi mắt nhạy bén của cô nhìn rõ là trái cây thì lập tức sử dụng tứ chi linh hoạt, trước khi nó rơi xuống đất, cô dùng chân phải đá lên, trước tiên là dùng mu bàn chân hứng lấy, sau đó dùng sức khéo léo tung lên, trái cây bay một vòng tròn, vũng vàng rơi vào tay phải của cô.

Đây là quả gì? Vỏ bóng láng, màu đỏ hơi xanh, lớn hơn quả hồng, còn tỏa ra hương thơm dễ chịu.

- Đó là táo.

- Táo trong câu "Quả trân lý nại, thái trọng giới khương" (trích "Thiên tự văn", nghĩa: "Quả quý là mận và táo, rau được xem trọng là cải và gừng") là chỉ quả này nhỉ.

Tiểu Vân chột hiểu, càng yêu thích nhìn quả trong tay, không nỡ dời mắt, trong lòng lại càng tưởng tượng về mùi vị của nó.

- Người nói người không đi học đường, sao lại biết "Thiên tự văn"?

Hạ Nguyên còn đang chìm đắm trong thân thủ linh hoạt của thôn đồng này, nghĩ tên này có lẽ là một hạt giống xúc súc tốt (xúc súc: trò bóng đá của người Trung Quốc cổ), ít nhất huấn luyện sẽ không thành vấn đề; tiếp theo lại bị những câu văn chương thôn đồng này thuận miệng nói ra làm kinh ngạc. Một người không đi học đường sao lại biết xuất khẩu thành

chương? Điều này không hợp lý, nhưng thôn đồng này không lý nào lại lừa cậu.

- Ta ngay cả kinh Phật cũng biết, sao không thể biết "Thiên tự văn"?

Nể mặt trái cây, Tiểu Vân trả lời cậu ta.

- Nếu người quả thực không đi học đường, vậy chính là trong nhà có người đọc sách. Có từng có công danh không?

Kỳ thực dựa vào y phục trên người thôn đồng này, rất dễ đoán được gia cảnh cậu ta sợ là càng túng quẫn càng khổ hơn nhà bình thường của thôn Tiểu Quy.

- Công danh?

Tiểu Vân suy nghĩ, rất xác định tổ tông nhà mình trước giờ chỉ có ba thân phận___nông dân, thợ săn, sơn tặc. Đừng nói là chưa từng đọc sách, sợ rằng ngay cả sách có hình dáng ra sao cũng chưa từng thấy.

- Thông qua khoa cử, đạt được xuất thân tú tài, cử nhân, tiến sĩ, thì gọi là công danh.

- Nhà ta không có người có công danh. Cái đó rất giỏi à?

Tiểu Vân biết thôn trưởng vô cùng hi vọng trong con cháu có một người có công danh nên luôn liều mạng đốt tiền cho đi học, chưa từng chùn tay. Dân chúng bình thường mong được phú quý giàu sang nên coi trọng công danh cũng là điều có thể lý giải, không ngờ người trước mặt này trông cực kỳ có tiền, hóa ra cũng coi trọng công danh khoa cử.

Cũng có nghĩa là.....bất kể xuất thân nghèo hèn hay phú quý, thứ gọi là công danh, đối với người đời luôn là chuyện rất tài giỏi, đúng không?

- Người từng nghe "Vạn bản giai hạ phẩm, Duy hữu độc thư cao" chưa? (trích "Thần đồng thi" của Ông Thù thời Bắc Tống, nghĩa: "mọi ngành nghề đều thấp kém, chỉ có đọc sách là cao quý")

Chưa từng nghe. Lắc đầu. Nhưng cô biết nó nhất định xuất xứ từ người đọc sách.

- Hai câu này do người đọc sách viết?

- Đương nhiên.

Người không đọc sách, làm được thơ sao?

- Người từng nghe "Lão Vương bán dưa, tự bán tự khen" chưa?

Hạ Nguyên nghe vậy sững người, suýt không kiềm được bật cười ra tiếng, may mà định lực cậu rất tốt, sắc mặt chỉ hơi co rút một chút, có thể duy trì phong thái bình tĩnh thông dong.

- Những lời thế này, tuyệt đối đừng nói trước mặt người đọc sách, sẽ bị công kích hội đồng đấy.

- Người đọc sách trên thế gian này nhiều không?

- Không tính là quá nhiều, nhưng những người nắm giữ quyền thế và tài phú trong thiên hạ đa số là người đọc sách.

- Ừ, vậy không nói nữa.

Tiểu Vân gật đầu. Cô từ trước tới nay luôn là một người rất thức thời.

Đúng là người thú vị. Hạ Nguyên nghĩ, khó trách mình sẵn lòng tìm cậu ta giết thời gian lẫn nữa.

- Đúng rồi, sao người lại ở đây? Hai ngày trước không phải người nói người không phải người của Thận Nghiêm Am sao? Sao lại từ bên đó đi ra?

Hạ Nguyên chỉ về phía cổng sau Thận Nghiêm Am.

- Ta không phải người của Thận Nghiêm Am. Mẹ ta làm việc ở đây, ta đi theo giúp làm ít việc vặt.

Cô nhắc một túi đồ lớn trên tay, trong đó là giấy bút và kính văn, Tĩnh Mặc sư phụ bảo cô đem qua giao cho bà hầu quản lý hậu viện.

- Sao người lại tới nữa? Nếu tới, sao chỉ có mấy người thế này?

Cô vừa nãy đã nhìn rõ, ngoại trừ công tử nhà giàu này, phía sau cậu ta chỉ có hai tôi tớ to khỏe, không có nhiều người rầm rộ như dọn nhà giống lần trước.

Nói đến đây, Hạ Nguyên liền bực mình.

- Ni cô trong Thận Nghiêm Am này đúng là cực kỳ quá đáng. Hôm trước đoàn người chúng ta đến thăm hỏi cố nhân, họ mượn cớ chúng ta âm ỉ ồn ào, quấy rầy Phật môn thanh tịnh, với lại nói chúng ta không tính là thân thiết với người trong viện nên từ chối chúng ta, bỏ chúng ta đợi ở bên ngoài. Hôm nay ta đã giảm số lượng, chỉ tới có hai người, không ồn ào, mà ta cũng xem như người quen cũ của người trong viện, vậy mà họ vẫn từ chối, để ta ngoài cửa, chỉ cho một mình Kha Minh vào. Lẽ nào lại vậy!

- Thận Nghiêm Am là một am ni cô, cửa ngõ thâm nghiêm không cho các người vào cũng hợp tình hợp lý.

Để cả đám nam nhân lớn nhỏ dễ dàng ra vào am ni cô mới gọi là "lẽ nào lại vậy" chứ?

- Là lão ni cô Định Hằng không thức thời, không biết tốt xấu, mới bị "Trần Ninh Am" đày đến nơi này.

Hạ Nguyên không nhịn được oán trách.

Định Hằng? Là Định Hằng sư thái trụ trì Thận Nghiêm Am sao? Tiểu Vân từng theo Tĩnh Mặc sư phụ đưa kinh văn đã sao chép xong đến thiền phòng của Định Hằng sư thái, dù chỉ thấy một bên mặt của bà nhưng Tiểu Vân đã khắc sâu ấn tượng.

Đó là một lão nhân kỷ luật rất nghiêm khắc! Dù không có quá nhiều bằng chứng chứng minh Định Hằng sư thái tu con đường khổ hạnh, nhưng ba ngày nay dựa trên sự chênh lệch thức ăn cho thấy hoàn toàn là một trời một vực. Thức ăn của trụ trì am ni cô là thức ăn chay nhạt nhẽo vô vị; vị khách thần bí ở hậu viện cũng ăn thức ăn chay, nhưng với Tiểu Vân mà nói, đó thực sự là sơn hào hải vị trong các thức ăn chay!

- Đến đây sao lại gọi là đày? Đồ ăn đồ dùng của các sư phụ đều tốt hơn của nhà thôn trưởng chúng tôi, hưởng phúc lắm.

Ít nhất y phục của họ phần lớn không bị vá. Y phục vá chỉ khi làm việc mới thay vào, còn y phục thường ngày đều sạch sẽ chỉnh tề.

Hạ Nguyên liếc cậu ta, vốn định nói gì đó nhưng rồi lại nghĩ cậu ta chẳng qua là một thôn đồng cả đời sợ rằng cũng không ra khỏi sơn thôn để thấy được sự phồn hoa bên ngoài, nói với cậu ta nhiều hơn nữa thì có ích gì? Nếu cậu ta nghe không hiểu thì chẳng phải là phí công cậu nói sao; còn nếu cậu ta nghe hiểu, nhưng lại có dã tâm không nên có, cuộc đời về sau loạn cả lên, không chịu làm việc đàng hoàng thì cũng không phải chuyện tốt.

- .....Thôi.

- Tại sao thôi?

Tiểu Vân nhìn ra được cậu ta vốn định nói một tràng thao thao bất tuyệt.

- "Hạ trùng bất khả ngữ băng" (Trích "Thu thủy" của Trang Tử, nghĩa: "Không thể nói về băng với côn trùng mùa hạ", cũng cùng ý nghĩa như "không thể nói về bầu trời bao la với con ếch cả đời ngồi đáy giếng"). Có nói người cũng không hiểu.

- Câu này lại của người đọc sách nào nói?

- Trang Chu. (còn gọi là Trang Tử, người thời Tống, một trong những nhân vật tiêu biểu phái Đạo gia)

- Tại sao người không thể dùng lời của người diễn đạt ý của người mà cứ phải dùng lời người khác để trả lời ta?

Tiểu Vân không rõ phải hình dung cảm giác này thế nào, dù sao chính là không quá hiểu cũng không quá thoải mái.

Hạ Nguyên suy nghĩ, hếch cằm giống như là vạn bất đắc dĩ nói:

- Hết cách, đọc sách quá nhiều, kiến thức đều khắc ở trong đầu, cứ quen dùng điển cố. Dùng điển cố tức là trích dẫn câu nói hoặc sự tích của cổ nhân để làm cho nội dung mình muốn diễn đạt càng chuẩn xác hơn.

Tiểu Vân cảm thấy đáng vẻ hếch mũi lên trời của cậu bé này thật giống với lão tú tài kia của thôn Đại Thụ.

- Quả này người có cần không?

Tiểu Vân chưa bao giờ thích bị người khác dùng mũi nguýt, bèn quyết định đi làm việc, không để ý cậu ta nữa, để cậu ta ở đây tiếp tục nhàm chán. Đương nhiên, trước khi đi, cô vẫn nên hỏi chủ nhân trái cây này để khẳng định là cậu ta muốn cho cô.

- Thưởng cho người.

Hạ Nguyên khoát khoát tay.

Tiểu Vân gật đầu với mũi cậu ta, sau đó, vòng qua cậu ta, đi về phía cổng viện.

- Ê, người vào đưa đồ à?

Hạ Nguyên chột nghĩ cậu ta có lẽ có thể giúp cậu lén lút đi vào.

Nhưng Tiểu Vân nhanh chóng khiến cậu bỏ đi ý nghĩ ngây thơ này.

- Ta giao cho bà gác cổng, chứ không vào.

Nói xong, cô gõ cổng, cổng mở ra một khe nhỏ, sau khi nhận đồ Tiểu Vân đưa thì lập tức đóng chặt, ngay cả cơ hội để người ngoài nhìn trộm cảnh vật bên trong một chút cũng không có.

Thế là, Hạ Nguyên đại thiếu gia bị gạt sang một bên lần thứ hai vô cùng buồn bực và nhàm chán nhưng tính tình bướng bỉnh không chịu mang hộ vệ xuống núi trước mà cứ muốn đợi đến khi Kha Minh ra ngoài.

- Nay, bây giờ người định làm gì?

Thấy thôn đồng lại vòng qua cậu, lặng lẽ đi xa, cậu cuối cùng cũng không nhận được, đuổi theo hỏi.

- Ta còn có công việc.

- Một thằng nhóc nhỏ xíu xiu như người có thể làm việc gì? Mấy ni cô này cũng quá không biết tình người rồi. Người đừng về, ta dạy người chơi xúc xúc.

Thằng nhóc? Thì ra những người này thật sự tưởng cô là nam? Hồng mắt tới vậy, thật tội nghiệp. Tiểu Vân ở trong lòng khó chịu bĩu môi.

- Ta bận lắm, không rảnh chơi.

Cô không xoay người, bàn tay cầm quả vẩy vẩy với cậu ta ở phía sau.

- Đây không chỉ là chơi đâu! Tiểu tử, nghe ta nói này, nếu người có kỹ thuật xúc xúc tốt, người sẽ có cơ hội trở thành người đứng trên người khác.....Ừ, ít nhất có thể trở thành người giàu có hơn mạnh mẽ hơn danh vọng hơn thôn trưởng của các người.

Nói là người đứng trên người khác thật có hơi khoa trương, ít nhất với hoàng thân quốc thích như cậu mà nói, một cao thủ xúc xúc thượng đẳng không có gì đáng kể; nói khó nghe hơn thì chỉ là một thứ tiêu khiển. Nhưng đối với dân chúng bình thường mà nói, đó lại là thứ cao chót vót.

Những từ ngữ mạnh mẽ như vậy, Tiểu Vân căn bản không hề nghe lọt, cô nhắm thẳng vào trọng điểm:

- Ta thật sự không rảnh chơi với người. Bên kia có hai người đi theo người đang rảnh rồi đứng đây, người sao không tìm họ chơi?

- Họ chỉ là tôi tớ.

Hạ Nguyên nói rất hiển nhiên.

Tiểu Vân đi tới cổng sau Thận Nghiêm Am, tay còn chưa chạm vào khuyên gõ cửa thì Hạ Nguyên đã kéo cô lại, đồng thời căn dặn một người hầu cách đó không xa:

- Người đi vào nói với mấy ni cô kia, ta bảo đứa trẻ này chơi với ta, không cho cậu ta về làm việc.

- Dạ.

Người hầu nọ lập tức lĩnh mệnh rời đi.

- Ta chưa đồng ý_____

Tiểu Vân sững sờ nhìn người hầu nọ nhanh chóng đi vào cổng sau, thoáng chốc đã không còn bóng dáng.

- Đi! Chơi xúc cúc, để xem ta có nhìn nhầm hay không.

Hạ Nguyên quá quen ra lệnh, người khác phục tùng, cho nên đương nhiên không cho rằng cậu nhóc này sẽ phản đối, nhất thời cũng quên mất việc ghét bỏ y phục xám tro vá chằng vá đụp của cậu ta, kéo ống tay áo cậu ta chạy tới chỗ đất bằng phẳng rộng rãi.

Gia đình còn lại sớm đã nhanh nhậy chạy vào trong xe ngựa cách đó không xa lấy ra hai quả bóng bằng da trâu dày may thành, yên lặng đợi chủ tử lấy dùng bất cứ lúc nào.

- Nhìn động tác của ta này, lát nữa người dựa theo mà làm.

Thời gian hơn nửa buổi chiều tiếp đó cứ thế mà bị chơi xa xỉ.

Họ chơi nhập tâm ngoài ý muốn, hoàn toàn không có cảm giác nhàm chán hay phiền phức.

Cả hai đều cảm thấy không thể tin được.

Họ chơi rất vui, nhưng không ai hỏi tên đối phương.

Có bản lĩnh chơi thì phải có bản lĩnh làm xong chuyện nên làm ngày hôm đó_____lời Tĩnh Mặc sư phụ.

Thế là, Tiểu Vân sau khi chơi hơn nửa ngày, vô cớ bị lãng phí vô số thể lực, vẫn bị nhét một xấp giấy bỏ, một cây bút cùn, nửa khối mực, một cái nghiên mực mẻ một góc, một bình dầu thắp nhỏ, cô đón gió tuyết về nhà, dù lạnh run cầm cập, mệt mỏi kiệt sức vẫn không thể lao vào giường để ngủ

mà chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trước bàn làm xong phần bài tập đáng lẽ làm buổi chiều.

- Mẹ, hôm nay đưa chơi xúc súc với con nói, trò xúc súc mà chơi tốt thì có thể trở thành người đứng trên người khác.

- Ừ, quả thật có không ít người nhờ giỏi chơi xúc súc mà vinh hiển.

Bạch nương tử ngồi cạnh khâu vá y phục cho Tiểu Vân; Tiểu Vân hôm nay va quệt làm rách không ít lỗ, mà bản thân bộ y phục này đã dùng từ thời tổ tông mấy chục năm nay, chất vải trở nên rất giòn, va quệt nhẹ cũng sẽ bị rách, đã vá lại càng thêm vá.

- Cậu ấy còn nói có một Hoàng đế thậm chí phong quan cho một cao thủ xúc súc.

- Đó là trường hợp cá biệt. Lão Hoàng đế kia lúc trẻ rất nghiện xúc súc, đặc biệt cất nhắc cao thủ xúc súc ấy làm một chức quan nhàn, chỉ mang danh hão chứ không vào triều, cũng không thực sự làm công việc gì.

- Không cần thi khoa cử mà được làm quan cũng xem như rạng rỡ tổ tông nhỉ?

Tiểu Vân không hề để ý việc kiến thức mẫu thân dường như vượt quá mức một thôn phụ bình thường_____hoặc cũng có thể nói, từ nhỏ cô đã mơ hồ hiểu, mẫu thân khác với những người khác trong thôn.

- Với người như chúng ta mà nói, quả thực rất phú quý.

- Nhưng với đứa trẻ đó mà nói thì không thấm vào đâu đúng không?

Tiểu Vân từ trong giọng điệu của công tử phú quý kia mơ hồ phân tích ra điều này.

"Đứa trẻ" mà nữ nhi nói đại khái có lai lịch gì, Bạch nương tử đương nhiên biết. Dẫu sao thì các ma ma trong phòng bếp đều là người hầu của các chủ tử trong hậu viện, dù chỉ là vú già làm việc nặng cũng có thể dễ dàng biết ba tiểu công tử bị xem như khách không mời mà đến, bỏ lại ngoài am kia đều là người cực kỳ phú quý từ kinh thành tới, người thân phận thấp nhất cũng là trong nhà có tước vị; còn người thân phận cao nhất còn là một hoàng thân chính thống đấy! Nghe nói là ấu tử của công chúa, tùy tiện ra vào hoàng cung như đi hậu viện nhà mình, rất được đương kim Hoàng thượng và thái hậu sủng ái, thỉnh thoảng còn gọi vào cung ở mấy ngày.

Bất kể hôm nay Tiểu Vân chơi với vị tiểu công tử nào, cũng là người hai mẹ con họ chộc không nổi.

- Họ và chúng ta là những người khác nhau, dù hôm nay con chơi với vị tiểu công tử kia rất vui cũng không cần nhớ, biết không?

- Con không có nhớ, chỉ là người cho con một trái cây mà thôi.

Nói đến trái cây, Tiểu Vân gác bút qua một bên, nhảy lên, chạy đến cái gùi nhỏ hôm nay cô công về, moi móc bên trong, cuối cùng tìm ra một trái cây bị nhét ở dưới đáy.

- Mẹ, chính là quả này. Đây là táo, chúng ta ăn nha, ném thử xem nó có vị gì, con thèm cả ngày rồi.

- A, đúng, là táo, còn gọi là táo bà.

Bạch nương tử nhìn trái cây nữ nhi nhét vào tay bà, ngó người một lúc lâu.

- Quả này ăn thế nào? Có gọt vỏ không?

- Nhà giàu ăn đương nhiên sẽ gọt vỏ xắt thành miếng, nhưng nhà như chúng ta ngay cả hạt cũng ăn sạch, đâu nữa gọt vỏ.

- Hạt? Bên trong có hạt à? Chúng ta có thể trồng nó thành cây không?

Tiểu Vân tò mò hỏi.

- Khí hậu nơi đây hẳn có thể trồng, nhưng đất thật sự quá cằn cỗi, e là không sống được.

- Dù sao thì trồng thử cũng không thiệt gì.

Tiểu Vân cảm thấy có thể thử một lần.

- Mẹ, chúng ta đừng ăn hạt nha.

- Ừ, không ăn. Theo ý con.

Bạch nương tử cười đồng ý, dưới ánh mắt của nữ nhi, bà lấy con dao trên bếp xắt quả táo thành hai nửa, một lớn, một nhỏ. Bà đưa nửa lớn cho nữ nhi, nói:

- Nếu cắt rồi thì phải ăn hết, để lâu sẽ hỏng.

Hai mẹ con rất quý thứ trái cây hiếm có để ăn này, ngon ngon, ngọt ngọt, mềm mềm, Tiểu Vân so sánh với quả sơn tra, táo ta, quả hồng cô từng ăn thì thấy trái cây lấy được từ nhà phú quý này dường như ăn ngon hơn, ngọt hơn.

Gặm trái cây đến khi chỉ còn lại hạt chút xíu, cô không dám cắn tiếp nữa, sợ cắn hư mầm giống bên trong. Cô lưu luyến không rời đặt hạt xuống, thờ dãi nói:

- Ngon quá.....

- Tiểu Vân, quả này nếu trồng được thì tiếp tục mong chờ, nếu không được thì quên đi.

- Biết mà biết mà.

Mẹ bất cứ lúc nào cũng dạy cô phải an phận thủ thường, không thể nảy lòng tham với những thứ không thuộc về mình, cô đã thuộc lòng rồi.

Bạch nương tử tuy có niềm tin nhất định về tính cách nữ nhi nhà mình nhưng vẫn luôn ân cần dạy dỗ bất cứ lúc nào. Đặc biệt là hôm nay Tiểu Vân gặp những người này, dù không rõ thân phận cao không với tới của họ nhưng nó sẽ vì trang phục rực rỡ phú quý cũng như những món đồ chơi, đồ ăn quý hiếm của họ mà sinh lòng hứng thú và yêu thích, ngưỡng mộ.

Cùng là người nhưng không cùng số mệnh, thực tế này, muốn một đứa trẻ sáu tuổi từ khi ra đời đến nay luôn ở trong sơn thôn nghèo khó hoang vu hiểu được, thật sự là quá khó.

- Còn nữa, mấy ngày này, con đừng đi Thận Nghiêm Am. Dù sao Tĩnh Mặc sư phụ cho con nhiều giấy như vậy, đủ cho con viết bảy tám ngày. Đợi sau khi những người đó rời đi, con lại tiếp tục vào am làm việc.

- Các sư phụ cũng nghĩ vậy sao?

- Ừ. Nhiều người âm ỉ, sợ con không định tâm luyện chữ. Với lại các sư phụ cũng phải tiếp đãi các quý nhân kia, không thể cứ lơ họ ở bên ngoài mãi được.

- Dạ. Con biết rồi.

Không thể đi Thận Nghiêm Am thì không thể ăn bữa trưa sơn hào hải vị miễn phí.....

Quá thảm. Tiểu Vân nhăn mũi, khó chịu hỏi:

- Những người đó khi nào đi?

- Nhanh thôi. Định Hằng sư thái quyết định ra mặt tiếp đãi, chính là có ý muốn đuổi người.

Tiểu Vân thở dài, sau khi rửa tay xong, bèn ngồi lại trước bàn ngoạn ngoạn luyện chữ.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 12

- Nhanh nhanh nhanh! Đá sang bên kia! Chuyển bóng! Không được dùng tay___ cũng không được đá luôn người, tránh ra! Người đừng đá! A Sơn, đuổi hẳn đi!

Một trận đấu xúc xúc gay go diễn ra vào lúc các quý công tử cực kỳ nhàm chán hầu như sắp chết, dưới sự đề nghị của Hạ Nguyên, Hạ Minh lập tức bảo gia đình đi tụ tập các thôn đồng thôn Tiểu Quy lại, sau khi nói sơ sơ quy tắc và bảo các hộ vệ làm mẫu, đợi khi các gia đình vẽ xong sân bóng trên một mảnh đất trống bằng phẳng và lập khung thành đơn giản thì để chúng vào sân bắt đầu thi đấu.

Các tiểu công tử chính là thầy chỉ đạo hai đội Giáp Ất, vừa hướng dẫn vừa thi đấu, nhưng trận đấu lộn xộn hỗn loạn hầu như sắp trở thành đánh nhau loạn xạ, khiến Hạ Minh và Triệu Nguyệt giận đến dậm chân, còn Hạ Nguyên tạm thời giữ chức trọng tài thì ngồi một bên, vừa cười vừa uống trà ăn điểm tâm.

- Đúng là một đám ngu, hết sức ngu cực kỳ ngu, người còn nói thôn đồng rất linh hoạt! Tùy tiện xách một gia đình nhà ta ra ngoài cũng có thể chơi cho bọn này xoay vòng vòng.

Triệu Nguyệt la khô miệng, chạy tới bên Hạ Nguyên uống nước trà, uống liên tục ba chén mới nói được.

- Thôn đồng mấy ngày trước chúng ta gặp trên núi quả thực linh hoạt. Lần chỉ có ta với A Minh lên núi, ta dạy cậu ta chơi xúc xúc, chỉ một buổi

trưa thôi mà cậu ta chơi rất khéo léo, cậu ta vờn banh trên chân, trên vai, trên đầu, ta ở bên cạnh trêu chọc cũng không làm cậu ta mất banh được.

- Thôn đồng kia cũng trong đây sao?

Triệu Nguyệt từ lâu đã quên mất thôn đồng cậu gặp phải trên núi có hình dáng ra sao. Với cậu mà nói, thôn đồng trong sơn thôn này đều như nhau, đen thui đen thui, muốn nhận ra thật là phí sức.

Hạ Nguyên lắc đầu.

- Đương nhiên không có. Cậu ta theo mẫu thân làm việc ở Thận Nghiêm Am, đâu rảnh để chơi?

- Một đứa trẻ ba bốn tuổi, có thể làm việc gì?

- Người quên lần đầu tiên gặp cậu ta, cậu ta đang vác bó củi còn cao hơn cậu ta rất nhiều sao? Ta thấy nhà cậu ta chắc là rất nghèo trong cái thôn nhỏ này. Còn nữa, cậu ta nói sang năm cậu ta bảy tuổi rồi, sở dĩ nhỏ con là vì bị đói thời gian dài mà ra.

Triệu Nguyệt nghe vậy cười nói:

- A Nguyên, chẳng qua chỉ là một thôn đồng, người hiểu rõ cậu ta đến vậy làm gì? Sao há, thiện tâm bộc phát, muốn thu về một người hầu chơi xúc xúc với người à? Việc này không thể được. Dù người thật sự có ý nghĩ này, cũng không thể thực hiện được, công chúa và quốc công gia sẽ là người đầu tiên không đồng ý.

Thế gia hiển hách như họ, người hầu bên cạnh đều là người giỏi trong các gia đình nô bộc lâu đời, còn người hầu tam đẳng thì ngoại trừ người được thuê làm việc nặng, dù là người quét sân ở ngoại viện cũng được tuyển chọn kỹ càng trong quan nha uy tín, nhất thời nảy ra ý nghĩ muốn nhận một người không rõ tổ tông tám đời làm người hầu là điều vụn vụn lần không

thể được. Dù gia đình người đó có trong sạch đến đâu, các trưởng bối trong nhà vẫn không tin tưởng vào năng lực hầu hạ người khác của hãn ta.

Hạ Nguyên nghe vậy hừ nhẹ, không nói gì. Cậu đương nhiên không nói cho Triệu Nguyệt biết, vì hôm đó chơi xúc súc thỏa thích nên cậu nhất thời nóng đầu, hỏi đứa trẻ kia có muốn theo cậu về kinh thành hay không, cậu sẽ bảo đảm cho cậu ta sống những ngày thật tốt, không cần phải làm việc nặng nhọc mà vẫn không thể nuôi sống bản thân nữa.

Kỳ thực ngay sau khi cậu thốt ra lời này đã hối hận rồi; nhưng không ngờ đứa trẻ kia nghĩ cũng không nghĩ liền từ chối, hoàn toàn không dao động, khiến mặt mũi cậu mất hết. Cậu đường đường là nhị thiếu gia dòng chính Trấn quốc công phủ, cháu ruột đương kim Hoàng đế, thân phận cao quý, miệng vàng lời ngọc, tùy tiện mở miệng có thể khiến người khác gặp được kỳ ngộ phú quý. Do trước nay luôn hiểu rõ thân phận mình đặc biệt, cho nên dù cậu làm việc có chút ngang ngược, nhưng chưa bao giờ đồng ý với người khác bất cứ chuyện gì.

Nào ngờ khó khăn lắm cậu mới thể hiện chút thiện tâm với một thôn đồng nghèo khổ áo rách quần manh, ăn không đủ no mà lại bị từ chối không chút lưu tình. Đúng là không biết tốt xấu.

Nhưng sau đó nghĩ lại, cậu lại cảm thấy lửa giận của mình rất không đáng. Thôn đồng kia chưa đầy bảy tuổi, nơi đi xa nhất trong đời chỉ sợ là Thận Nghiêm Am, sơn hào hải vị cậu ta có thể nghĩ đến bất quá chỉ là mấy món chay thô sơ khó nuốt trong Thận Nghiêm Am; định nghĩa của cậu ta về trang phục hoa lệ chỉ là trên y phục không bị vá mà thôi; kiến thức của cậu ta về thế giới này cũng chỉ giới hạn trong bốn thôn nhỏ hoang vu phía Bắc huyện Vĩnh Định này.

Đứa trẻ như vậy, chưa từng biết phồn hoa là thế nào, cuộc đời phú quý người hứa cho cậu ta, cậu ta không cách nào tưởng tượng được, đương nhiên không chút hấp dẫn; cho nên, mấy ngày nay cậu tức giận toi công.

Sao lại vì một thôn đồng chỉ biết có mấy chữ mà có vài phần kính trọng? Cậu ta tuy có hơi đặc biệt nhưng cũng thế mà thôi, sao lại nảy sinh hứng thú với cậu ta chứ?

Thật không đáng.

Cậu vừa cảm thấy không đáng vì sự không vui của mình trước đây thì thấy trên đường mòn cách đó không xa có hai thôn đồng đang cùng nhau khiêng một thùng nước, mà cái người đi phía sau không phải là người lẽ ra đang làm việc trong Thận Nghiêm Am sao?

- Xuân Sinh.

Hạ Nguyên ngoắc tay gọi người hầu phía sau tiến lên.

- Dạ, nhị thiếu gia.

- Đi gọi đứa trẻ kia đến đây.

Cậu hất cằm về phía kia. Cậu không cần cố ý chỉ rõ ai, người hầu nhay bén tự nhiên hiểu được người cậu muốn tìm là người nào.

Xuân Sinh vòng qua sân bóng, chạy đuổi theo trên con đường mòn.

Không lâu sau, Tiểu Vân và Tiểu Phương đã bị dẫn tới.

- Tiểu Vân, họ gọi chúng ta tới có phải lại muốn vung tiền cho chúng ta nhật không?

Tiểu Phương đương nhiên cũng nhận ra mấy quý công tử này là những người ngày đó vung tiền lung tung. Cô bé lặng lẽ hỏi Tiểu Vân, trong lòng hơi sờ sợ.

- Có lẽ là bảo chúng ta đến chơi.

Tiểu Vân đoán.

- Nhị thiếu gia, đã dẫn người tới rồi.

Sau khi Xuân Sinh dẫn người đến, phục mệnh xong thì yên lặng trở lại đứng sau Hạ Nguyên, khiến cảm giác tồn tại về bản thân mất đi.

- Tiểu Phương, học một chút.

Tiểu Vân nhân cơ hội nhắc nhở.

- A? Cái gì.....ừ.

Tiểu Phương đầu tiên là nghi hoặc, sau đó hiểu ra, vội vàng đồng ý.

- Người qua đây.

Trong mắt Hạ Nguyên căn bản không có người khác, cậu chỉ một ngón tay ngoắc ngoắc với thôn đồng, rất lười biếng, lại cực kỳ oai phong.

Tiểu Vân tiến lên thêm hai bước, nói:

- Ta không rảnh chơi, còn phải gánh nước mười chuyến nữa.

- Sao ngươi không lên núi?

- Ở nhà làm việc.

Tiểu Vân mới là người muốn biết những người này sao không lên núi, nếu không lên núi thì sao còn chưa đi? Ở lại ăn Tết à? Khi không làm lỡ mất cơ hội ăn thức ăn ngon của cô, thật phiền.

Hạ Nguyên nhướn mày hỏi:

- Cái thân bé xiu của ngươi có thể gánh được bao nhiêu nước?

- Gánh nhiều thêm mấy chuyến là được.

Cô trước nay luôn biết liệu sức mà làm.

- Thế này nhé, người chơi xúc xúc, ta sai người gánh nước giúp người.

Hạ Nguyên với dáng vẻ ta nói là được, quay đầu căn dặn người hầu phái mấy gia đình khỏe mạnh đi làm việc:

- Xuân Sinh, người bảo người_____

- Ta không rảnh chơi.

Tiểu Vân xoay người rời đi.

Biểu cảm thông dong tùy tiện của Hạ Nguyên tức thì hóa đá. Cậu, bị bẽ mặt trước mặt mọi người! Tên thôn đồng khốn kiếp không biết tốt xấu này!

- O hay! Người có thái độ gì thế hả? Muốn chết à?

Hạ Nguyên còn chưa kịp phản ứng, Triệu Nguyệt đã nhảy lên, tiện tay bắt một thứ để ném, phát hiện đó là bóng, liền tung lên, nhắc chân đá mạnh, quả bóng kia dùng tốc độ cực nhanh đánh úp sau lưng Tiểu Vân.

Đúng như Hạ Nguyên khen ngợi, Tiểu Vân là một đứa trẻ thân thủ rất linh hoạt. Dĩ nhiên, trẻ con lớn lên ở sơn thôn, suốt ngày lên núi trèo cây, xuống nước bắt cá, chỉ cần không đói quá mức, bình thường cơ thể đều rất linh hoạt; nhưng Tiểu Vân bẩm sinh có năng lực ứng biến nhạy bén, cảm giác với nguy hiểm lại càng hơn người thường. Tuy sau lưng không có mắt, nhưng chỉ nghe giọng điệu của Triệu Nguyệt cùng với âm thanh nín thở dồn sức của cậu ta, cô cũng biết tiểu công tử trông khá ngu ngốc và ương bướng kia dù không nhào lên đánh cũng sẽ cầm đồ vật ném cô.

Cô xoay người, đồng thời bước nhanh một bước lớn qua bên phải, thấy Tiểu Phương vẫn ngây ngốc đứng nguyên phía sau, không biết tránh, sắp bị

quả bóng đánh trúng, cô vừa kéo Tiểu Phương vừa nhấc chân, dùng cẳng chân dùng bóng, khoảnh khắc sau đó thì đá bóng quay ngược trở lại_____mục tiêu: mặt của đối phương.

Đòn phản kích quá nhanh, đương nhiên, cũng có thể nói, Triệu Nguyệt hoàn toàn không ngờ thôn đồng này lại đón được bóng, đồng thời dám to gan lớn mật đá bóng vào mặt cậu; cho nên, cậu ngậy người, toàn thân không cách nào cự quậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn quả bóng da sấp đập vào mặt_____

"Bốp!"

Vẫn là Hạ Nguyên đoán được trước, cậu tuy không hiểu rõ về thôn đồng này nhưng cậu biết cậu ta là người không thể dùng thái độ bình thường để phán đoán; cho nên, thân là cao thủ xúc xúc đứng đầu trong đám trẻ quý tộc kinh thành, đương nhiên cậu có thể lập tức cho ra phản ứng, nhấc chân, đá bóng trở lại, đồng thời cất giọng hô:

- Đón lấy! Đừng để rơi!

Điểm rơi của quả bóng chính là trên đầu Tiểu Phương, Tiểu Vân không thể không đón.

Tiểu Vân một lần nữa kéo Tiểu Phương ra, xoay nửa người, trực tiếp đá quả bóng vào khung thành sân bóng_____chỗ đó đang có ba người canh giữ, trông có vẻ cả khung thành đều bị chặn lại, nhưng Tiểu Vân cứ tùy tiện đá như thế mà quả bóng từ ngoài sân bóng lại bị đá thẳng vào khung thành! Đường bóng kia chuẩn xác xuyên qua khe hở nhỏ giữa thắt lưng hai người canh giữ.

Suy nghĩ của Tiểu Vân rất đơn giản, đá quả bóng đi thật xa, ai cũng đừng chơi nữa. Cô thật sự không rảnh.

- Mèo mù vớ phải chuột chết!

Triệu Nguyệt nhất thời quên mất việc đang tức giận, há miệng thật to, hoàn toàn quên duy trì phong thái một công tử quý tộc.

Lúc này Hạ Minh chạy lại, kêu lên:

- Chuyện gì xảy ra thế? Một đám thôn đồng vây quanh khung thành đá cả buổi, bỏ trống khung thành cũng sống chết đá không vào, nhưng sao cậu ta tùy tiện đá lại đá vượt qua hơn nửa sân mà vào rồi?

- Lẽ nào vị trí này thích hợp nhất để dẫn bóng? Nào, ta thử!

Triệu Nguyệt ôm một quả bóng chạy tới, đẩy Tiểu Vân ra muốn đá thử.

Tiểu Vân nhìn giống như bị đẩy mạnh, kỳ thực ngay khi tay Triệu Nguyệt đẩy tới, cô đã lùi ra, chỉ giả vờ lao đảo, tránh cho vị thiếu gia ngu ngốc ương bướng kia cảm thấy không làm gì được cô mà không cam lòng.

Sau đó, nhân lúc cả đám người vây lại, cô kéo Tiểu Phương nhẹ nhàng lui ra, lảng lạng rời đi.

Đáng tiếc cô không ngờ ánh mắt Hạ Nguyên vẫn luôn dán vào cô.

- Ê! Đứa kia.

Cậu ta gọi.

Tiểu Vân dừng lại, đành hơi nghiêng người quay đầu nhìn cậu ta, chờ nghe xem cậu ta muốn nói gì.

- Theo ta về kinh thành đi. Dựa vào bản lĩnh xúc súc của người, trước tiên ở chỗ ta rèn luyện mấy năm, tương lai thi triển tài nghệ trong đội xúc súc hoàng gia cũng không phải không có khả năng.

Hạ Nguyên trước giờ luôn xem trọng cậu ta, hôm nay thấy cậu ta dễ dàng đá bóng vào khung thành mà còn ở khoảng cách xa như vậy, cậu không như

Triệu Nguyệt cho rằng đây là mèo mù vớ phải chuột chết, với bản lĩnh xúc xúc hiểm thấy này, cậu ta là một nhân tài xúc xúc bẩm sinh, hơn nữa sợ rằng còn là loại nhân tài tuyệt đỉnh.

- Ta không muốn xem chuyện chơi như chuyện chính.

- Có lẽ người không hiểu nếu trở thành người đứng đầu trong "chuyện chơi" mà người nói, người sẽ có được bao nhiêu ích lợi người đời khó có thể tưởng tượng.

Hạ Nguyên đi đến trước mặt cậu ta, dùng cách dễ hiểu nhất để nói cho cậu ta biết thế nào là ích lợi____

- Người sẽ có y phục chỉnh tề và đủ ấm, sẽ có thức ăn ăn không hết, sẽ ở trong nhà lộng lẫy hơn nhà thôn trưởng vô số lần, mùa đông có than tư bạc, mùa hạ có chậu băng. Người sẽ có rất nhiều tiền, tiền đủ để người thuê người giúp người gánh nước chẻ củi làm hết tất cả công việc.

- Ý người là, chơi bóng da còn tốt hơn cả thi trạng nguyên?

Khen đến mức như vậy, quả thực rất phù phiếm.

- Thi trạng nguyên đương nhiên cực kỳ tốt, đó là thứ trăm nghề khó có thể so sánh. Nhưng người cần biết nghề nào cũng có trạng nguyên, không phải ai cũng thích hợp tiến thân trong con đường khoa cử, có thể dốc lòng làm tốt việc mình am hiểu cũng là đạo phú quý.

Tiểu Vân nghiêng đầu, hỏi:

- Nghề nào cũng có trạng nguyên, ý câu này là chỉ người trong thiên hạ bất kể làm nghề nào đều có thể đi thi trạng nguyên sao?

- Đương nhiên không phải.....

Sau khi Hạ Nguyên bật thốt ra lời phủ định thì ngưng lại cả đồng lời bác bỏ kế tiếp. Cậu không thể bị cậu ta kéo trọng tâm câu chuyện ra xa mười vạn tám ngàn dặm được; hai lần trước trò chuyện, cậu đã phát hiện cậu ta tư duy rất nhanh nhạy, nghĩ đến đâu sẽ kéo trọng tâm câu chuyện đến đó, không hề quan tâm ban đầu nói căn bản không phải chuyện này. Đến cuối cùng, ngay cả cậu cũng bị kéo theo quên luôn dự tính ban đầu, sau đó mỗi lần nhớ lại đều ảo não vì sự mất quyền khống chế của mình. Cảm giác này quá tệ hại.

- Tóm lại, chơi xúc súc giỏi cũng giống như thi được đến trạng nguyên.

- Người lừa ta.

Tiểu Vân lắc đầu:

- Nếu giống nhau thì sẽ không có câu "Vạn bản giai hạ phẩm" (mọi ngành nghề đều thấp kém) kia rồi.

- .....Người phải hiểu, những câu châm ngôn trí tuệ của con người, chúng ta trích dẫn nó, không phải dùng nó để tự mâu thuẫn với nhau.

Kỳ thực cô cũng chỉ dùng "mâu" mà công tử quý tộc này nói mấy ngày trước để đâm chọc "thuần" của cậu ta hôm nay thôi (mâu: cây giáo, thuần: cái khiên). Tiểu Vân cười khẽ, nhún vai nói với Hạ Nguyên:

- Ta cho rằng, chỉ là người đọc sách quá ít.

Cho nên mới bị cô tùy tiện dùng mấy câu nghi vấn khiến cho không còn lời nào phản bác, sắp thẹn quá hóa giận.

Đọc sách quá ít.....

Tên thôn đồng quê mùa này, người trên danh nghĩa là chưa từng đọc sách này, tên thôn đồng nhà quê chưa từng đến học đường này, lại dám nói cậu

như vậy!

Thế này là, đang cười nhạo cậu? Đúng không?

Đáng ghét!

Vì quá tức giận, cả người cậu cứng đờ tại chỗ, nhất thời không thể động đậy, đầu óc giộn ngậy ra, ngay cả khi hai người nọ đã chậm rãi đi xa cậu cũng không phản ứng, quên cản lại.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 13

- ... Như vậy, người vẫn muốn mang hạt giống xúc cức chưa ra đời kia trở lại kinh thành, cho hẳn vinh hoa phú quý?

Kha Minh im lặng hồi lâu, hỏi.

- Hừ.

Đây là câu trả lời của Hạ Nguyên.

Kha Minh nhìn vị công tử cao quý trước mặt đang thờ phì phò trong đồng gấm dệt thì nghĩ thôn đồng kia đúng là thần kỳ, lại có thể chọc vị thiếu gia huyết thống cao quý này tức thành như vậy. Tức thành như vậy không quan trọng, quan trọng nhất là, chọc cậu ấy thành như vậy mà không bị trả thù, thậm chí cậu ấy còn chưa từng nghĩ sẽ dạy dỗ cho một bài học.....

Điều này nên nói là công tử Hạ Nguyên dòng dõi quý tộc có tính tình bẩm sinh đã tu dưỡng cực tốt, hay là đứa trẻ kia quá mức đặc biệt, có thể khiến người khác tức giận nhưng không thể nổi cơn với cậu ta?

Đương nhiên, Kha Minh quen biết Hạ Nguyên từ khi cậu ấy mới ra đời, hiểu rất rõ tính tình cậu ấy. Hạ Nguyên được xem như người biết phân rõ phải trái trong hoàng thân quốc thích, bình thường cũng lười đi làm mấy chuyện trái pháp luật hay phạm vào điều kiêng kỵ, với gia nô hộ vệ cũng chưa từng đánh chửi tìm niềm vui, nhưng điều này không có nghĩa khi thể diện cậu ấy bị vứt xuống đất, cậu ấy sẽ hào phóng cười trừ bỏ qua, không hề để bụng. Trong cuộc đời chín năm của Hạ Nguyên, người dám chọc đến cậu ấy rất ít nhưng không phải không có, trong đó thậm chí còn có hai vị hoàng tử, Hạ Nguyên đều chinh bọn họ không chút nường tay.

Những hoàng tử hoàng gia, những đứa trẻ xuất thân hoàng thân quốc thích không thể thật sự đối đãi với chúng như những đứa trẻ ngây thơ, chúng đều không dễ chọc, tâm cơ cứ như có sẵn từ trong bụng mẹ, dù tuổi nhỏ đến mấy cũng không được xem thường.

- Thôn đồng kia có thể khiến người để tâm như vậy chắc chắn có chỗ bất phàm, ngược lại khiến ta không nhìn được lòng hiếu kỳ rồi, đáng tiếc luôn không có duyên gặp.....

Nói đến đây, trong đầu Kha Minh chợt hiện lên một ý nghĩ, hỏi:

- A Nguyễn, đứa trẻ đó tên gì?

Hạ Nguyễn sững người. Đây là một câu hỏi tốt, cậu thật sự không biết đứa trẻ kia tên gì. Lúc bắt đầu là không cần biết, dù sao chênh lệch giai cấp rất lớn, chỉ là một lần vô tình gặp gỡ trong hành trình ngăn ngừa này, quay đầu liền quên mất, hà tất hỏi tên nhau? Nhưng, lần thứ hai gặp lại, sau khi phát hiện đứa trẻ đó là một hạt giống xúc súc tốt, cậu cũng chỉ nghĩ có lẽ có thể thu vào đội xúc súc quốc công phủ nhà mình làm nhân tài dự bị. Nếu đã là sự tồn tại chẳng khác gia nô, thân là chủ nhân cậu cũng không quá cần biết tên cậu ta; sau đó, hiện tại, Hạ Nguyễn cảm thấy hơi hối hận, sao lại không hỏi tên cậu ta chứ? Một người khiến cậu buồn bực thật lâu mà ngay cả tên gì cậu cũng không biết, chẳng lẽ không nực cười sao?

- Người hỏi tên cậu ta làm gì?

Hạ Nguyễn hỏi.

- Một đứa trẻ có thể khiến người như vậy, chắc chắn khác với những thôn đồng bình thường; hơn nữa, người có thể nói chuyện được với những người thân phận như chúng ta thì lại càng đặc biệt. Ta nghĩ, nếu người không có ý định dẫn cậu ta về kinh, mà cậu ta lại theo mẫu thân làm việc ở Thận Nghiêm Am, vậy, ta muốn để cậu ta theo bên cạnh di mẫu của ta nhiều hơn. Có lẽ có một đứa trẻ bên người có thể khiến bà ấy có chút hơi người sống,

không còn hờ hững, đứng đưng với cuộc đời, mất đi niềm vui sống như thế nữa.

- Trần phu nhân vẫn vậy sao?

Hạ Nguyên cau mày.

- Phải.

Kha Minh thở dài.

Mấy ngày nay, ngày nào Kha Minh cũng lên Thận Nghiêm Am bái kiến di mẫu của mình - Trần phu nhân, lần nào về cũng cau chặt mày, tâm trạng càng ngày càng nặng nề. Vì tình hình của Trần phu nhân vô cùng tệ hại, Kha Minh không yên lòng nhưng không biết làm sao, thế là hành trình về kinh cứ dây dưa mãi, nhưng Tết sắp đến, nếu cậu còn không về thì không được, Kha Minh sầu não đến tóc cũng muốn bạc.

- Ni cô trong Thận Nghiêm Am thật đáng ghét! Không cho ta gặp Trần phu nhân, nói gì mà không phải thân thích không được gặp mặt. Trần phu nhân là thư đồng của mẫu thân ta thời trẻ, sao không tính là thân thích chứ!

Hạ Nguyên không tìm được phê bình Định Hằng sư thái hồ đồ không biết linh hoạt:

- Hèn gì bị "Trấn Ninh Am" ở kinh thành đày đến nơi này, cũng xem như lưu vong ba nghìn dặm. Ta thấy Định Hằng và các đồ đệ của bà ta đời này đừng mong được về kinh, ngay cả leo lên giới quyền quý cũng không được! Dù bà ta thanh cao, nhưng làm người phải biết nói đạo lý tình người chứ? Chúng ta ngàn dặm xa xôi đến, chỉ muốn thăm hỏi chứ không phải muốn bà ta thả người, chuyện nhỏ như vậy mà bà ta cứ khăng khăng không chịu, nói giới luật trong am là như thế, không thể trái chút xíu xiu nào. Hờ! Giới luật gì gì đó người của "Trấn Ninh Am" ở kinh thành cũng đâu ai tuân thủ, vậy mà bà ta cứ cố sống cố chết tuân theo!

- Nhưng, dù không thích đến đâu, chúng ta vẫn kính nể người như vậy!

- Trước nay thanh quan ô quan đều không có kết quả tốt.

Đều thua ở chỗ không biết linh hoạt.

- Nhưng ẩn giấu tài năng, thông đồng làm bậy hay khuất phục quyền thế đều không được ai xem trọng.

Kha Minh cười khẽ:

- Định Hằng sư thái có lẽ cả đời không về được kinh thành, không làm được trụ trì của "Trấn Ninh Am", nhưng, bà ấy chiếm được sự tôn trọng của người.

Khuôn mặt trắng trẻo của Hạ Nguyên đỏ lên, không được tự nhiên nói:

- Đâu có.

Nếu không có, ngay từ lần đầu tiên bị cự tuyệt ở ngoài cổng am, Hạ Nguyên đã cho hộ vệ đập phá Trấn Nghiêm Am rồi.

Có điều Kha Minh biết chê cười người khác cũng phải có chừng có mực, cho nên cậu lại nói tiếp về thôn đồng khiến cậu cảm thấy hứng thú.

- A Nguyên, ta nói thật, di mẫu ta vô cùng cần có chuyện gì đó di dời tâm tư bà ấy. Người không thấy dáng vẻ hiện giờ của bà ấy, gầy như một khúc xương vậy, trừ chếp kính ra thì không làm gì cả, ta có hỏi người hầu bên cạnh bà ấy, nói bà ấy ngay cả ngủ cũng không yên, không chỉ ngủ không được nhiều mà còn hay nằm mơ rơi lệ, khóc kêu Nữu Nữu.

Nữu Nữu là đứa con duy nhất của Trần phu nhân, năm tuổi bất hạnh qua đời_____ bị đẩy vào hồ sen chết đuối.

Hạ Nguyên tuy đã biết tình hình của Trần phu nhân nhưng mỗi lần nghe được đều cảm thấy không thoải mái.

- Nhưng đứa trẻ kia là nam, sợ rằng không thể khiến Trần phu nhân gửi gắm nỗi nhớ thương với nữ nhi.

- Ta không quan tâm đó là nam hay nữ. Có một đứa trẻ lanh lợi làm bạn dù sao cũng tốt hơn ngày ngày khổ sở.

- Ta không cách nào bảo đảm đứa trẻ kia là một người lanh lợi, nhưng cậu ta quả thực thông minh, thông minh mà không cố chấp, không có tâm tư giảo hoạt nhỏ nhen, hiếu thảo với mẫu thân, đúng là một người tốt.

Vả lại, còn phú quý bất năng di nữa, hừ. (phú quý bất năng di: phú quý không thể lay chuyển)

- Người nói tốt thì chắc chắn không sai được. Việc này không nên chậm trễ, ngày mai chúng ta bảo thôn trưởng mời đứa trẻ kia đến, ta phải quan sát thật kỹ.

Hạ Nguyên gật đầu, nghĩ đến tính tình cổ quái của đứa trẻ kia, cười nói:

- A Minh, nếu người vừa ý, cũng phải để người ta vừa ý người. Đứa trẻ này rất hồ đồ với quyền thế tiền tài, ta đoán hiểu biết của cậu ta về tiền chỉ là đồng tiền thô, người đem thỏi vàng thỏi bạc đặt trước mặt cậu ta, chỉ sợ cậu ta cũng không biết đó là gì. Người muốn cậu ta giúp người thì phải nói lợi ích mà cậu ta có thể hiểu ấy.

Hạ Nguyên nhắc nhở như vậy, Kha Minh càng hiếu kỳ về đứa trẻ kia hơn. Đương nhiên, đồng thời với hiếu kỳ là đau đầu, hỏi:

- Lợi ích kiểu gì? Lương thực đầy đủ? Y phục mới và đủ ấm?

- Những thứ này đại khái vẫn chưa đủ hấp dẫn cậu ta.

Đứa trẻ kia đối diện với những người mặc y phục rục rờ là họ cũng chưa từng lộ ra mấy may biểu cảm yêu thích và hâm mộ.

- Vậy còn cái gì có thể khiến một thôn đồng yêu thích?

Hạ Nguyên suy nghĩ, nói đùa:

- Có lẽ là, một bộ sách đầy đủ.

- A? Sách? Tại sao?

Điều này cũng quá không hợp thói thường rồi.

- Đứa trẻ này đại khái là rất muốn thi trạng nguyên.

Hạ Nguyên còn ghi hận chuyện cậu ta nói cậu đọc sách ít, đồng thời cũng nhớ trong những câu hỏi mà cậu ta chủ động đưa ra, tần số hai chữ "trạng nguyên" xuất hiện khá nhiều.

- A?

Kha Minh há to mồm, vẻ mặt không thể tưởng tượng được.

Hôm sau, thôn trưởng dẫn Tiểu Phương tìm Tiểu Vân đến. Tiểu Vân dưới sự thúc giục, lôi kéo của Tiểu Phương, chạy vào trong thôn, còn chưa kịp thở lấy hơi đã bị dẫn đến nhà thôn trưởng, đứng trước mặt Hạ Nguyên và Kha Minh.

Tiểu Vân bốn tuổi tang cha, trong lúc dần dần hiểu chuyện, nhà cô đã là nhà nghèo nhất thôn, người trong thôn thỉnh thoảng sẽ tiếp tế cho hai mẹ con cô một ít, để hai mẹ con cô miễn cưỡng sống qua ngày. Bất người tay ngăn (nhận đồ của người ta thì không thể làm khó người ta), cô đương nhiên luôn kém hơn người khác một bậc, dù không có mẫu thân ân cần dạy bảo, Tiểu Vân vẫn có thể theo bản năng tìm được đạo sinh tồn trong thôn.

Đó chính là: các cô tốt nhất chỉ để thôn dân thấy sự gian khổ của các cô, không thể để thôn dân thấy các cô thảnh thảng cũng được ăn no uống đủ; những gì trên tay các cô có nhất định phải là thứ kém cõi nhất cả thôn, không thể kém ngang hàng. Và, nếu các cô muốn có thứ gì đó, tốt nhất phải ra vẻ không hề để ý, càng muốn thì càng không thể để người ta biết trong lòng các cô đang nhắm đến.

Sau khi thôn trưởng nói sơ qua tình hình của Tiểu Vân và gia đình cô với hai vị quý công tử, Hạ Nguyên cuối cùng cũng biết cậu ta tên Bạch Vân, tuổi mụ bảy tuổi, cha mất, trong nhà chỉ có quả phụ, không còn người thân nào khác. Kế đó, Kha Minh dùng giọng nói ôn hòa nói với Tiểu Vân rằng di mẫu ruột của cậu - Trần phu nhân hiện đang ở trong hậu viện Thận Nghiêm Am cô đơn hiu quạnh sống qua ngày, cậu hi vọng có một đứa trẻ ngây thơ hồn nhiên theo bên cạnh làm bạn với bà, xoa dịu nỗi lòng của bà, và cậu nhìn trúng Tiểu Vân.

- Nếu có thể khiến di mẫu ta thích, làm cho bà sống vui vẻ hơn, người có yêu cầu gì, hễ ta làm được, ta đều sẽ đồng ý với người.

Kha Minh dù sao cũng là một thiếu niên mười lăm tuổi, trong bốn thiếu gia tôn quý chuyển đi này, cậu được xem như "người lớn". Dọc đường ngoại trừ chiếu cố tốt ba đứa trẻ chưa đầy mười tuổi thì sắp xếp lộ trình, giao thiệp với người khác đều là công việc của cậu. Cậu là người chín chắn trầm ổn, với một thôn đồng nho nhỏ như Tiểu Vân, cậu vẫn chân thành nói ra yêu cầu của mình, đồng thời sẵn lòng bỏ ra nhiều báo đáp, không hề ý thể ép người hay vênh mặt hất hàm sai khiến.

- Kỳ thực người không cần đặc biệt nói với ta, chỉ cần nói với nhóm Tĩnh Mặc sư phụ một tiếng, bảo ta mỗi ngày theo bên ai không thành vấn đề, ta đều sẽ làm thật tốt.

Tiểu Vân thành thật nói.

- Ta hi vọng trước hết là người tình nguyện, sau đó ta mới thỉnh cầu các sư phụ của Thận Nghiêm Am giúp việc này, như vậy sẽ tốt hơn.

Qua lại giữa người với người đều xem trọng sự cam tâm tình nguyện, tiền trao cháo múc mới có thể làm việc hoàn mỹ. Hễ có một bên không tự nguyện, miễn cưỡng bị yêu cầu làm việc, kết quả chắc chắn sẽ rất hỏng bét. Di mẫu của Kha Minh rơi vào cảnh ngộ hôm nay đã cực kỳ không chịu nổi rồi, cậu sao nữa vì chút chi tiết nhỏ không được xử lý tốt để lòng tốt biến thành việc xấu, khiến di mẫu càng khổ tâm hơn với cuộc đời chứ.

Mặc dù cậu mới gặp đứa trẻ tên Tiểu Vân này lần đầu, chưa nhìn ra "đặc biệt" mà A Nguyên hình dung chỗ nào, nhưng ít nhất, đứa trẻ này đủ thẳng thắn; chưa nói tới tướng mạo đoan chính, mày rậm mắt to, tuy y phục vá chằng vá đụp nhưng mặt mũi vẫn sạch sẽ, không mũi dãi lòng thòng hay mặt mèo đen thui vằn vện như những thôn đồng khác, nhìn khiến người ta rất thích. Sau đó Kha Minh lại chú ý tới, mười ngón tay của đứa trẻ này cũng vô cùng sạch sẽ, móng tay cắt ngắn, không có vết cấu đen trong kẽ móng. Mặt và tay sạch sẽ cho người khác ấn tượng rất tốt, cảm thấy đúng là người nổi bật trong các thôn đồng. Cho nên Kha Minh về cơ bản rất hài lòng với Tiểu Vân.

- Chỉ cần nhóm Tĩnh Mặc sư phụ bảo ta đi, ta sẽ đi, không có gì không tình nguyện cả.

Tiểu Vân gật đầu.

- Vậy ta cảm ơn người.

- Không cần cảm ơn.

Tiểu Vân nói.

- A Minh, người cảm ơn cậu ta làm gì? Thường cho cậu ta vài quyển sách đi, thực tế chút.

Hạ Nguyên cảm thấy con người Kha Minh làm việc luôn quá lễ độ, với bất kỳ ai cũng luôn nho nhã lịch sự, ngay cả với một thôn đồng cũng vậy, đúng là quá mức. Hơn nữa, nói thẳng ra, lời cảm tạ ngoài miệng với một thôn đồng nghèo đến mức ăn không đủ no là không hề thực tế, càng không khiến cậu ta cảm thấy rất được sung ái, quý trọng, còn không bằng cho cậu ta một cái bánh bao thịt.

- Bạch Vân, ta nghe nói người muốn thi trạng nguyên, như vậy, người trước hết phải đạt được tư cách đồng sinh, sau đó mới có thể thi tú tài. Ta nghĩ, người có lẽ cần tứ thư ngũ kinh_____

Kha Minh nhớ trong bao hành lý mang theo bên người hình như chỉ có một bộ "Kinh thi", một bộ "Luận ngữ", còn lại đều là du ký linh tinh.

- Chỗ Tĩnh Mặc sư phụ có sách.

Tiểu Vân biết sách là thứ rất quý, mà cô cũng không phải rất thích. Còn nữa, ai nói cô muốn thi trạng nguyên? Ánh mắt lạnh lẽo nhìn thoáng qua Hạ Nguyên, nghĩ hần là cái tên này ăn nói lung tung.

- Chỗ ni cô chỉ có kinh Phật, không có tứ thư ngũ kinh. Thi khoa cử lại không thi kinh Phật.

Hạ Nguyên bĩu môi.

- Chỗ Tĩnh Mặc sư phụ có một quyển "Tam tự kinh".

Tiểu Vân hừ nhẹ.

- Ha!

Hạ Nguyên phì cười:

- "Tam tự kinh" và tứ thư ngũ kinh không có xiu xiu dính líu liên quan nào hết, đó chỉ là sách vỡ lòng thôi! Người cho rằng đọc mấy quyển sách

vỡ lòng là có thể đi thi trạng nguyên à?

Cậu vênh váo tự đắc nói:

- Người, đọc sách quá ít!

Rốt cục có thể vớt trả lại những lời này vào mặt cậu ta rồi, đúng là cực kỳ sáng khoái.

- A Nguyên.

Kha Minh nhẹ giọng ngăn nụ cười của Hạ Nguyên. Sau khi thấy Hạ Nguyên không còn mở miệng nữa, cậu mới nhẹ nhàng nói với Tiểu Vân:

- Chỗ ta có hai bộ sách người cần dùng, trở về ta sẽ bảo nha hoàn sắp xếp lại đem sang cho người. Sau này ta sẽ bảo quản sự thủ lĩnh của trang trong thành đưa thêm những bộ sách khác cho người. Nếu người thật sự có thể thi lên, đợi đến khi thi cử nhân, vào kinh tham gia thi tỉnh lược, hết thầy đã có ta.

Đây là một ân huệ và hứa hẹn rất lớn, cho nên Hạ Nguyên nhường nhường mày. Nhưng đồng thời cậu cũng biết một đứa trẻ sinh ra ở một sơn thôn nhỏ chốn biên thùy hoang vu, căn bản không cách nào hiểu được hứa hẹn của Kha Minh quý giá cỡ nào. Vì thế, cậu đợi xem đứa trẻ kia sẽ trả lời ra sao.

- Nếu ta có thể vào kinh thi trạng nguyên, cũng không cần người giúp tiếp đãi, ta có thể tự mình sống rất tốt.

Tiểu Vân từ trước đến nay chưa từng cảm thấy mình rất cần giúp đỡ. Cô thích phương thức qua lại đôi bên đều có cho và có nhận hơn. Bây giờ cô còn nhỏ, không thể nuôi sống bản thân, nhưng chỉ cần cô lớn, cô có thể khiến cuộc sống của mình trôi qua rất tốt____chỉ dựa vào đầu óc xem như

nhanh nhạy cộng thêm sự cần mẫn chịu khó của cô là được. Người như vậy mà có thể chết đói thì người trên thế gian này sớm đã chết đói quá nửa rồi.

Kha Minh cười khẽ. Không phải cậu cười Tiểu Vân không biết tự lượng sức, mà là, bây giờ nói đến việc vào kinh đi thi thực quá xa vời, còn chưa biết đứa trẻ này có lấy được tư cách đồng sinh để đi thi không nữa. Với một đứa trẻ ngay cả tứ thư ngũ kinh chưa từng sờ tới thì hết thầy nói vẫn còn quá sớm.

- Trước tiên không nói mấy thứ này. Ngoại trừ tặng sách, ta sẽ bảo thủ lĩnh trang đưa tới ít lương thực gạo thịt, xem như chút đền đáp nho nhỏ, mong người đừng từ chối.

Tiểu Vân nghe đến chữ thịt, mắt không khỏi sáng lên, sau đó nhìn Kha Minh nói:

- Thận Nghiêm Am không ăn thịt, người hi vọng ta ở nhà nấu thịt xong rồi đưa một ít lên núi cho di mẫu người bồi bổ thân thể, đúng không?

Thứ quý giá như thịt, không lý nào lại tặng không cho người khác, Tiểu Vân vừa nghĩ đến liền hiểu.

Quả nhiên là một đứa trẻ thông minh, thông minh ngoài dự liệu của cậu. Kha Minh nhìn Hạ Nguyên, phát hiện Hạ Nguyên vậy mà đang có biểu cảm đặc ý, tựa như đang khoe khoang: người này là ta phát hiện đấy!

- Vậy thì, phiền các người rồi.

- Không có gì, ta sẽ làm chuyện ta nên làm.

Tiểu Vân không khoa trương bảo đảm gì cả, dù sao điều cô nói được thì sẽ cố hết sức làm được, mọi thứ chỉ có thể để thời gian chứng minh, nhiều lời vô ích.

- Có phải các người định về nhà không?

- Phải, chúng ta đã dây dưa ở đây lâu lắm rồi, vốn nên khởi hành về từ lâu. Người có yêu cầu gì không?

Tặng sách và tặng lương thực đều là Kha Minh nói ra, Bạch Vân bị động tiếp nhận, trông có vẻ cô không có cảm giác đặc biệt gì_____ dĩ nhiên, nghe đến chữ thịt mắt sáng lên cũng không kỳ lạ. Thôn dân nơi này quá nghèo, một năm hiếm khi được dính chút thức ăn mặn, thích ăn thịt là điều rất bình thường. Nhưng những thứ này đều là Kha Minh nêu ra, nếu cậu không nói cho thì tám phần là thôn đồng này sẽ không nói gì cả. Kha Minh hi vọng Tiểu Vân ít nhất đưa ra một yêu cầu, như vậy cậu sẽ cảm thấy vững tâm hơn một chút.

- Không có, ta không thiếu gì cả.

- Hơ! Người thứ gì mà không thiếu?

Hạ Nguyên thật sự không nhịn được, lại mở miệng giễu cợt.

Kha Minh nhìn thôn đồng trước mắt, trong lòng có chút hiểu ra, nói:

- Hễ là đồ bố thí từ người khác, người đều không thiếu, đúng không? Nhưng đây là công lao người đạt được, không phải bố thí. Ta muốn người giúp đỡ, sau đó người thu được thù lao người nên có, cũng giống như mẫu thân người làm việc ở Thận Nghiêm Am, Thận Nghiêm Am sẽ cho bà ấy chút tiền bạc lương thực vậy.

Thôn đồng này quả thật đặc biệt, không đọc sách được mấy ngày mà bẩm sinh đã mang theo cốt khí tự trọng tự tôn, điều này khác với đại đa số người trong thiên hạ rồi. Hơn nữa lại xuất thân từ nhà nghèo khó như vậy, lại càng hiếm thấy.

Hạ Nguyên qua lời của Kha Minh mới biết cái gọi là "không thiếu" của cậu ta có ý gì. Ban đầu cậu có chút bội phục, nhưng chưa bội phục được trong một chớp mắt thì nghĩ đến_____

- Không đúng! Nếu người thật sự có cốt khí như vậy, nhà người sao lại nhận đồ tiếp tế của thôn dân?

Cậu ta không phải là giả vờ khí phách trước mặt hai cậu chứ? Dùng việc này giành lấy thiện cảm của hai cậu để thu được càng nhiều lợi ích hơn?

Tiểu Vân nghiêng đầu liếc Hạ Nguyên, nói rất hiển nhiên:

- Các người là người ngoài, không phải người thôn Tiểu Quy chúng ta.

Cô lười nói với mấy người ngoài bọn họ, với sự tiếp tế của người trong thôn, trong lòng cô chẳng vui vẻ gì, mẫu thân cô cũng không quá muốn; nhưng một người mẫu thân vì để cho nữ nhi được sống, dù có khom lưng uốn gối thế nào cũng có thể chịu được. Hơn nữa, các gia đình trong thôn Tiểu Quy có nhà nào hộ nào mà không dính chút thân thích, giúp đỡ tương trợ lẫn nhau là tập tục suốt mấy trăm năm nay rồi. Trước kia khi nhà Tiểu Vân còn khá giả cũng từng tiếp tế cho người khác.

- Có gì khác nhau? Không phải đều là nhận bố thí của người khác sao?

- A Nguyên!

Kha Minh cuối cùng cũng tận mắt chứng kiến Hạ Nguyên và thôn đồng này "thân thiết" cỡ nào. Bình thường Hạ Nguyên ở cùng với họ, cậu đâu thấy cậu ấy tranh luận giỏi như vậy, sao lại thích đối đáp với thôn đồng này đến thế? Hơn nữa đã biết rõ thôn đồng này hoàn toàn sẽ không nịnh nọt mình, vậy mà cứ tự khiến mình không thoải mái.

- Cho dù là bố thí, ta cũng chỉ nhận đồ mà ta trả được.

Ngụ ý chính là không nhận đồ của các người.

Đầu Kha Minh to ra, nghĩ không thể để hai người này ở cùng với nhau nữa, cứ cãi nhau mãi không dứt thế này, chuyện chính có làm hay không đây. Cậu bèn vội chặn trước người Hạ Nguyên, cười nói với Tiểu Vân:

- Nếu người tạm thời không nghĩ ra thiếu thứ gì, vậy thì để sau này hãy nói. Ta sẽ bảo thủ lĩnh trang ở đây định kỳ đưa tới chút vật phẩm, nếu người cần gì thì nói với ông ấy cũng được.

Tiểu Vân gật đầu, bởi vì có tên Hạ Nguyên ham hố muốn tìm người đấu võ mồm đang ở đây nên cô cũng không muốn nói nhiều. Thế là đã xong cuộc trò chuyện.

Không lâu sau, thôn trưởng đến nói là bữa trưa đã chuẩn bị xong, mời hai vị công tử dời bước. Tiểu Vân lặng lẽ lùi về sau, vừa bước chân qua ngưỡng cửa, thấy Tiểu Phương đang đợi bên ngoài vẫy tay với cô, cô cười gật đầu, đang định bước qua_____

- Bạch Vân, người ở lại cùng ăn bữa cơm đi.

Kha Minh cất tiếng gọi Tiểu Vân ở cửa.

- Không, trên bếp trong nhà đã có thức ăn rồi.

Hôm qua Tỉnh Ngôn sư phụ nhét bảy tám cái bánh bao cho mẹ mang về, nói là làm thừa ra, cho nên bữa trưa hôm nay của cô rất thịnh soạn, Tiểu Vân đã nói trước là muốn đãi Tiểu Phương và đệ đệ muội muội cô ấy cùng ăn.

- Trên bếp nhà người thì có cái gì? Gạo trấu? Rau đắng? Cỏ bông?

Hạ Nguyên hai ngày nay đã nghe người hầu hỏi thăm được người nghèo ở thôn Tiểu Quy ăn gì, tuy không tưởng tượng được đó là những thứ gì

nhưng không hề trở ngại cậu vừa học tập vừa thể hiện.

Tiểu Vân lười để ý đến cậu. Cô đói rồi, về nhà ăn thôi. Bèn kéo tay Tiểu Phương, hai người chạy đi, thoáng chốc đã không còn bóng dáng.

Chỉ còn lại Hạ Nguyên sắc mặt xanh đỏ đan xen trong bóng dáng chạy xa kia mà giậm đến giờ chân.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 14

- Tiểu Vân, ta nghe ngóng được từ chỗ Vương Đại Thành rồi, Kha lão gia có tiền nhất trong huyện thành kỳ thực chỉ là một gia nô của Kha công tử kia thôi! Kha lão gia cai quản cả trăm mẫu đất tốt nhất và hai đỉnh núi trồng đầy dược liệu của huyện Vĩnh Định lại chỉ là một người hầu. Vậy người có thể tưởng tượng được nhà của Kha công tử kia giàu cỡ nào chứ?

Tiểu Phương vừa ăn bánh bao chấm nước ấm, vừa ra sức nói chuyện.

Tiểu Vân nhướn mày, tỏ vẻ cô cũng cảm thấy rất ngạc nhiên với tin tức khiến người ta khó mà tưởng tượng này. Sau đó hỏi:

- Vậy người vẫn muốn làm người hầu cho Kha lão gia chứ?

Lý tưởng ban đầu của Tiểu Phương là trước tiên đến chỗ Chu mẹ mìn, sau đó để bà ta giới thiệu đưa cô ấy vào một nhà tốt; nhà tốt mà Tiểu Phương có thể tưởng tượng đương nhiên là phú hộ địa chủ đứng đầu huyện Vĩnh Định này___nhà Kha lão gia.

- .....Ừ, vẫn muốn. Cho dù làm nô tài của nô tài, cũng là người có tiền nhất huyện Vĩnh Định. Bất kể làm nô tài cho ai, có thể ăn no mới là quan trọng nhất.

Trước mắt Tiểu Phương chỉ có giấc mộng này.

- Có điều, Tiểu Vân, người nói xem, nếu ta bán thân vào nhà Kha lão gia, vậy ta là nô tài của gia nô hay là nô tài của Kha công tử kia?

- Theo lý thuyết, mọi thứ của nô tài đều là của chủ nhân. Kha lão gia có nhiều tiền đến đâu đi nữa cũng không thể nói là thuộc về chính ông ấy.

Tiểu Vân tuy chỉ đoán nhưng cảm thấy mình đoán rất có lý.

- Cũng đúng.

Tiểu Phương thận trọng gật đầu:

- Cho nên bây giờ ta biết rồi, sau này nếu được bên trên thưởng cho cái gì cũng không thể để bên người, tốt nhất là nhanh chóng mang về nhà, bằng không khi chủ nhân muốn chinh nô tài, lấy lại hết đồ đã thưởng, vậy thì hoàn toàn toi công rồi.

Tiểu Vân ăn xong bánh bao trên tay, chậm rãi uống nước, rú mi mắt xuống, suy tư hồi lâu. Sau đó nói:

- Tiểu Phương, người có nghe ngóng được mấy quý công tử kia khi nào rời đi không?

- Ừm, nghe nói ba ngày sau đi, muốn tranh thủ về nhà ăn Tết.

- Vậy đến lúc đó người theo xe ngựa của họ vào thành đi, đừng đi theo Vương Thi Thư, huynh ấy phải sau Tết mới vào thành.

- Người nói dễ lắm, tại sao người ta phải mang ta theo?

Ngày lễ lớn như Tết với nhà như nhà Tiểu Phương mà nói cũng chỉ là thêm ký ức chua xót thôi, không có gì tốt đẹp cả. Nếu có thể làm việc sớm ngày nào thì có thể cải thiện tình trạng gia đình sớm ngày nấy, đây mới là điều quan trọng nhất.

- Mấy ngày tới người đến nhà thôn trưởng, thân thiết gần gũi với những gia đình nha hoàn kia, giúp đỡ họ làm ít việc nặng, học hỏi cách họ hầu hạ chủ tử. Dù không kịp tạo quan hệ, để họ sẵn lòng tiện thể đưa người vào

thành, ít nhất người cũng biết sau này làm nô bộc của người khác phải làm những gì, phải lấy lòng chủ nhân ra sao. Người thấy những nha hoàn kia thì gọi tỳ tỳ, thấy gia đình thì gọi ca ca, thể hiện dáng vẻ tươi cười, đừng có xụ mặt khiến người ta vừa thấy là muốn đuổi người đi.

- Ừ, lát nữa ta sẽ qua.

Với đề nghị của Tiểu Vân, trước nay Tiểu Phương luôn không nói hai lời mà làm theo.

Từ khi Tiểu Vân đủ lớn để có thể đưa ra ý kiến, cuộc sống của cô ở trong thôn đã tốt hơn rất nhiều. Tiểu Phương cảm thấy đầu óc Tiểu Vân rất thông minh, cứ nghe theo cô ấy là không sai được.

- Còn nữa, người đừng có dò hỏi mấy nha hoàn kia những chuyện như trong phủ của họ có thiếu người hay không.

- Tại sao? Nếu đúng lúc họ đang thiếu người, không phải ta có thể thay vào ư?

- Như người nói đấy, mấy công tử đó đều là người trong nhà có tiền dọa chết người, người như vậy sao có thể dễ dàng nhận người vào phủ? Không có người bảo đảm, không tra xét tổ tông tám đời, sao có thể an tâm sử dụng? Nếu họ thật sự thiếu người thì cũng là sai người môi giới đi tìm người để chọn, cho nên, chuyện nhận người vào phủ căn bản là không thể thực hiện được. Còn nữa, người giúp người ta làm việc sẽ thu được thiện cảm của người ta, nhưng nếu tiếp theo đó người lại dò hỏi trong phủ người ta có thiếu người hay không, không phải tỏ vẻ người rất háms lợi sao? Nếu người để lại cho họ ấn tượng như vậy mới gọi là phí công. Còn nữa, người cũng không thể đề nghị họ tiện thể đưa người vào thành.

- Nhưng người bảo ta giúp những nha hoàn kia làm việc, không phải là muốn họ vừa ý ta, giúp ta tìm một công việc, hoặc là, không vừa ý ta, chí ít cũng có thể mang ta vào thành ư?

Tiểu Phương thoáng chốc đã hiểu được mục đích của Tiểu Vân.

- Đương nhiên, cho nên mới bảo người đừng mở miệng đề nghị.

Tiểu Vân kéo tay Tiểu Phương, cẩn thận nói:

- Càng là thứ người muốn càng không được tự mình nói ra. Họ không có tình cảm thâm hậu với người, cho nên, không thể nói.

- Vậy chúng ta làm thế nào để họ giúp ta?

- Ba ngày này, ta cũng sẽ đi tìm người. Còn nữa, nếu Vương Thi Thư tìm Kha công tử thỉnh giáo học hành, chúng ta sẽ tìm Vương Thi Thư, nói chuyện muốn vào thành.

- Như vậy là có thể được sao? Họ sẽ hỏi sao?

Tiểu Phương nghi ngờ. Cô không cho rằng mấy quý công tử kia sẽ tò mò cuộc sống của các tiểu thôn cô như các cô.

- Nếu không được, chúng ta sẽ nghĩ cách khác, ít nhất ba ngày sau có thể nhét được người vào trong đội xe.

Dù chỉ là đi nhờ xe vào thành đến chỗ Chu mẹ mìn, Chu mẹ mìn thấy trợn thế như vậy còn dám không nhận người sao?

Nghĩ lại kế hoạch một lần từ đầu đến cuối, Tiểu Vân cảm thấy kết quả chắc chắn sẽ khiến cô hài lòng. Kha công tử kia dốc lòng muốn cho cô lợi ích, sao lại không giúp chuyện nhỏ này chứ. Tuy có thể thành công nhưng bảo đảm trước dù sao cũng không hay, tự bản thân Tiểu Phương cũng phải nỗ lực mới được, cho nên, cô không nói thêm nhiều nữa.

Nếu Kha công tử thật sự có thể giúp thu xếp ổn thỏa cho Tiểu Phương đến làm việc trong một gia đình nhân hậu, vậy thì Tiểu Vân chắc chắn sẽ

làm bạn thật tốt với di mẫu cậu ta_____đây, mới là thù lao mà Tiểu Vân một lòng muốn có.

Cho sách quý giá để thi trạng nguyên, cho lương thực cho thịt để ăn, thậm chí là hứa hẹn gì đó của một quý công tử.....Tiểu Vân quả thật không hề để tâm.

Mọi thứ đều tiến hành rất thuận lợi.

Tiểu Phương trưng ra dáng vẻ thật thà chất phác, khuôn mặt tròn trĩnh cười lên rất có không khí vui vẻ, tay chân cần mẫn lanh lợi lại có sức; tuy tướng mạo bình thường quê mùa, không thể làm nha hoàn nhất đẳng linh hoạt nhạy bén, không có khả năng theo hầu hạ bên người chủ tử nhưng đây lại là loại hạ nhân sử dụng rất an tâm. Đối với những thiếp thân nha hoàn mà nói, nha đầu như Tiểu Phương đúng là thuộc hạ vô cùng lý tưởng_____vừa không sợ bị thay thế địa vị vừa dễ sai bảo. Chỉ mới tiếp xúc hai ngày, nha hoàn bên cạnh bốn vị công tử đều có ấn tượng rất tốt với cô bé Tiểu Phương này.

Đương nhiên, đã có ấn tượng tốt thì lúc nhàn rỗi cũng vui vẻ tán gẫu với Tiểu Phương, biết được trong nhà cô khốn khó, mấy ngày nữa định vào thành tìm mẹ mình bán thân, hi vọng có thể bán được nhiều thêm mấy đồng, mua được con gà về bồi bổ thân thể cho mẹ.

Những nha hoàn làm việc nặng mà các thế gia vọng tộc hàng năm mua về từ chỗ người môi giới phần lớn đều có thân thể như vậy nên họ cũng không cảm thấy Tiểu Phương đặc biệt đáng thương; mà Tiểu Phương cũng không cảm thấy mình bán thân làm nô là chuyện thê thảm tuyệt vọng gì, thái độ rất thản nhiên; biểu hiện của cô như vậy khiến bọn nha hoàn có vài phần kính trọng. Những người hầu hạ bên cạnh các công tử như mấy cô đều được chọn lựa từ những đại gia tộc nhiều đời làm nô bộc, cuộc sống khá giả, chưa từng trải qua nỗi khổ sống phiêu bạt khắp nơi, cốt nhục chia lìa; cho nên mỗi lần trong nhà mua nô bộc về, mấy cô đều nghe nói về đủ loại thân

thế bí hiểm, nhìn những nha đầu tiểu tử mới mua về mặt vàng vọt gầy còm mà còn tự bi ai thương xót, mới ban đầu mấy cô cũng có lòng thương hại, nhưng sau đó cứ luôn lặp lại như thế, mấy cô cũng không còn cảm giác gì nữa.

Hiếm có người như Tiểu Phương không tự thương xót cũng không cầu xin lòng thương hại, các nha hoàn cảm thấy đứa trẻ này rất không tệ, phô bày vị trí của mình rất đường hoàng, không có ý đồ khơi gợi lòng thương hại của người khác để dễ dàng thu được lợi ích.

Cho nên, có vài nha hoàn tìm ma ma quản lý của mình, nói là dù sao xe ngựa của mình cũng còn chỗ trống, đến lúc đó tiện thể đưa đứa trẻ kia vào thành.

Thế là, tính toán cơ bản nhất của Tiểu Vân xem như đạt thành.

Nhưng chuyện tốt không chỉ có vậy. Kha Minh là người tỉ mỉ, dĩ nhiên quan sát được tình bạn cực tốt giữa Tiểu Vân và Tiểu Phương, sau đó lại hỏi Vương Thi Thư, biết Tiểu Phương định đến huyện thành tìm người môi giới bán mình làm nha hoàn cho nhà giàu.

Trong lòng suy tư một lát, cậu đưa ra quyết định_____cậu sẽ đưa Tiểu Phương đến huyện thành, trước tiên giúp cô bé ghi hộ tịch ở chỗ mẹ mình, sau đó trực tiếp bảo thủ lĩnh trang nhà mình mua lại, cho làm việc trong trang, cậu không dám nói sẽ cho Tiểu Phương tiền đồ xán lạn, nhưng ăn no mặc ấm là không thành vấn đề. Huyện thành lại gần nhà cô bé, ngày lễ ngày Tết có thể để cô bé về nhà thăm người thân, đây chính là an bài tốt nhất, cũng không phí chuyện gì.

Bởi vì Kha Minh thấy đây chẳng phải chuyện to tát nên không đặc biệt nói với Tiểu Vân, chỉ bảo thôn trưởng nói với phụ mẫu Tiểu Phương một tiếng, mọi chuyện liền lo liệu xong xuôi. Trọng điểm cậu quan tâm đương nhiên chỉ đặt trên người thân của mình_____ngày hôm sau cậu dẫn Tiểu

Vân lên núi, để Tiểu Vân bái kiến Trần phu nhân. Trần phu nhân tuy không đặc biệt chú ý tới Tiểu Vân nhưng ít nhất không hề bài xích đuổi người, để mặc Tiểu Vân ngồi bên cạnh chép kinh thư, đây là khởi đầu rất tốt. Kha Minh cảm thấy bước này của mình đi đúng rồi, gánh nặng trong lòng cuối cùng cũng giảm bớt một ít, có dũng khí nhìn lạc quan về tương lai hơn.

Kha Minh hiện tại chỉ cần đi mẫu sống tiếp, sống khỏe mạnh đến khi rời khỏi Thận Nghiêm Am, đến khi tận mắt nhìn thấy những kẻ ác kia chịu báo ứng.

Chỉ mong... đưa trẻ tên Bạch Vân nọ có thể khiến đi mẫu thay đổi một chút

Ngày rời khỏi thôn Tiểu Quy, Kha Minh lên núi bái biệt đi mẫu, lúc ra khỏi viện mà đi mẫu sống, cậu nghe tiếng kêu của Hạ Nguyên_____

- Này! Người chắc chắn là cố ý! Nếu không phải ta nhanh như chớp thì bóng đã nện vào mặt ta rồi!

- Bóng hình tròn, ta nào biết nó sẽ lăn đi đâu?

Giọng điệu vô tội.

- Hừ! Đừng có giả bộ, xem bóng!

Muốn đánh thì mọi người cùng đánh! Xem công phu chân của ta đây!

Hạ Nguyên lúc này không khỏi oán hận sự linh hoạt bẩm sinh của Tiểu Vân, tên kia cứ như hể bóng chạm vào chân cậu là biết ngay bóng sẽ bay đi đâu vậy, đoán được chỗ bóng bay đến, trước tiên là né ra, sau đó vững vàng nhắc chân đón bóng, thật tức chết người mà!

- Các người sao tự mình chơi thế. Đá qua đây với!

Hạ Minh thấy trận đấu xúc xúc đang yên đang lành lại trở thành trò đùa của hai người kia, điều này khiến người bị vút sang một bên sao mà chịu nổi?

- Lấy thêm một quả bóng tới!

Triệu Nguyệt thấy Hạ Minh chạy tới chạy lui quanh quả bóng mà hai người kia đá qua đá lại thì cất giọng gọi người hầu đi lấy thêm bóng tới. Bóng vừa đến tay, cậu liền nhắm chuẩn ngay gáy Tiểu Vân mà đá!

Kha Minh nhú mày, kêu lên:

- Bạch Vân! Phía sau_____

Không cần Kha Minh nhắc nhở, Tiểu Vân sớm đã cảm nhận được tiếng gió phía sau, cô nghiêng đầu, quả bóng kia sượt qua tai trái cô, cuối cùng đập trúng vai Hạ Minh.

- Này! Người tránh cái gì? Ai bảo người tránh?!

Triệu Nguyệt giậm chân trách mắng.

Tiểu Vân không để ý tới Triệu Nguyệt, tập trung tinh thần đá quả bóng mà Hạ Nguyên đá qua trở lại; còn Hạ Minh sau khi phui phui vai thì nhặt bóng lên, lớn tiếng nói với Tiểu Vân:

- Bạch Vân, người thử đồng thời đá hai quả bóng xem. Nếu người làm được, ta cũng tặng người một quyển sách!

Cô có thể nói, kỳ thực một quyển cô cũng không muốn không? Có thể đừng kéo cô đá bóng không? Cô còn muốn đi chép sách luyện chữ nữa đây này.

Hôm nay Kha Minh lên núi để cáo biệt với di mẫu, dẫn cô theo cũng là điều hiển nhiên, nhưng nào ngờ Hạ Nguyên nhảy ra nói muốn cùng đi; nếu

Hạ Nguyên đã muốn đi thì Hạ Minh và Triệu Nguyệt sao chịu bị bỏ lại? Thế là cả đám người lại lên núi. Đương nhiên vì quá nhiều người mà họ lại bị ngăn ngoài cổng viện.

Hạ Nguyên kỳ thực cũng chỉ muốn túm Tiểu Vân lại đá bóng cho đỡ nhàm chán mà thôi, cậu móc từ trong ngực ra một quyển "Thần đồng thi", nói cô đá bóng tốt sẽ tặng cô, mặc kệ cô muốn hay không muốn đều bị ép buộc đá bóng.

Sau đó thì diễn biến thành thế này, ba quý công tử tạo thành hình tam giác vây quanh Tiểu Vân, dùng cước pháp tự cho rằng rất lợi hại của bản thân đá bóng theo đủ cách xảo quyết nhưng Tiểu Vân hầu như không hề làm rớt_____trừ phi đá lệch quá mức mới đành phải bó tay.

Vì để cho những quý công tử nhàn rồi sắp chết này có thể yên tĩnh một chút, đường bóng mà Tiểu Vân đáp trả vô cùng xảo quyết, không đón được là lẽ đương nhiên. Có mấy lần Triệu Nguyệt nhịn không được mà dùng tay đón bóng, đón rồi còn chửi ầm lên, còn Tiểu Vân thì lợi dụng thời gian mấy quý công tử này mắng người và thờ đốc đi nhặt bóng để nghỉ ngơi.

Sau khi Kha Minh phát hiện Tiểu Vân không hề chịu thiệt chút nào, cậu nhìn nhìn sắc trời, quyết định để bọn trẻ này chơi thêm một lát. Co rụt ở một nơi hoang vu hẻo lánh thế này cũng thực thiệt thòi cho những quý công tử này. Mà, cước pháp của Tiểu Vân quả thực đẹp mắt, đúng như lời Hạ Nguyên nói, là một hạt giống xúc súc tốt, không chịu lên kinh học xúc súc có hơi đáng tiếc.

Kha Minh cho rằng, so với việc thi trạng nguyên không có niềm tin kia, Bạch Vân nếu phát triển theo hướng xúc súc thì có lẽ có thể thật sự leo đến đỉnh cao.

Nhưng, cậu nghĩ đến tình hình của di mẫu.....đứa trẻ Bạch Vân này vẫn nên ở lại quê tiếp tục nuôi giấc mộng trạng nguyên thì hơn.

Những quý công tử gọng gàng rục rở kia sau khi ở lại thôn Tiểu Quy gần nửa tháng, cuối cùng khí thế rầm rộ rời đi.

Họ để lại cho nhà thôn trưởng chút tiền bạc tá túc, khiến thôn trưởng được phát tài nho nhỏ.

Họ nhắc nhở Vương Thi Thư không ít điều cần chú ý trong khoa cử, khiến Vương Thi Thư thu hoạch được rất nhiều.

Họ để lại cho Tiểu Vân bốn bộ sách, chút lương thực tinh tế, mà sách và lương thực về sau sẽ tiếp tục đưa tới.

Sau đó, họ mang Tiểu Phương đi, cũng tìm được nơi cho Tiểu Phương gửi gắm_____bán thân làm người hầu cho Kha lão gia đệ nhất đại địa chủ huyện Vĩnh Định. Nghe nói học hỏi khoảng ba bốn năm thì có thể có cơ hội được điều đến kinh thành hầu hạ các chủ tử kinh thành.

Mãi đến khi dỗi mắt nhìn theo đoàn xe thật dài biến mất nơi khúc quanh sơn đạo, không còn nghe tiếng xe ngựa nữa, thôn trưởng mới nói với tất cả mọi người đi đưa tiễn:

- Được rồi, về thôi. Những quý nhân ấy có để lại một xe lương thực và vài vóc, nói là mấy ngày nay quấy rầy sự thanh tịnh của thôn dân, đồng thời cảm tạ mọi người chiếu cố nên chia cho mọi người một ít, chúng ta xem như được ăn một cái Tết no đủ rồi.

Thôn trưởng hét to như vậy xong, các thôn dân đều hoan hô, nhanh bước theo thôn trưởng chạy vào trong thôn.

Người lớn chạy phía trước, bọn trẻ khoa tay múa chân chạy theo sau, người ở lại sau cùng từ từ đi chỉ còn lại Vương Thi Thư và Tiểu Vân.

Kỳ thực Vương Thi Thư không hề biết Tiểu Vân, chủ yếu vì họ hơn kém nhau gần mười tuổi, không chơi cùng nhau; lúc Tiểu Vân sinh ra, cậu đã

sớm đến huyện thành đi học, mãi đến khi Kha Minh vì một lý do không rõ mà xem trọng Tiểu Vân, Vương Thi Thư mới từ chỗ phụ thân biết được tình hình nhà Tiểu Vân.

- Họ.....sao lại tặng sách cho muội?

Vương Thi Thư thật rất hâm mộ bốn quyển sách trên tay Tiểu Vân đang cầm.

"Thần đồng thi" và "Xúc súc du nghệ" cũng thôi, "Luận ngữ" và "Kinh thi" không phải cậu không có, nhưng không có bản quý như vậy, quan trọng chính là bên trong còn có chú giải của đại nho.

- Họ muốn muội thi trạng nguyên.

Tiểu Vân bĩu môi, nhớ đến biểu cảm của Hạ Nguyên khi nói cô phải đọc nhiều sách hơn, thật khiến người ta muốn nện bóng vào mặt cậu ta.

Thi, thi trạng nguyên?! Vương Thi Thư nghe vậy, lão đảo.

- Nhưng, muội là nữ nhi mà?

Tuy bề ngoài nhìn không ra.

- Ừ, họ mắt kém, không nhìn ra được muội là nữ nhi.

- .....

Vương Thi Thư ngật ngừng, cuối cùng vẫn không phát biểu quan điểm về điều này, chỉ nói:

- Dù muội có là nam đi nữa thì sao họ lại cho rằng loại địa phương như chúng ta sẽ cho ra được trạng nguyên? Còn nữa, sao muội biết chữ?

- Loại địa phương như chúng ta sao không cho ra được trạng nguyên?

Tiểu Vân không cho là đúng. Cô nghĩ nghĩ rồi nói:

- Sư phụ của Thận Nghiêm Am dạy muội biết chữ.

Tiểu Vân biết mẫu thân không hi vọng người ngoài biết cô biết chữ.

Chỉ học chữ mấy ngày với các ni cô Thận Nghiêm Am mà có ý nghĩ viễn vông muốn thi trạng nguyên sao? Vương Thi Thư thở dài, nói lời thấm thía:

- Bạch Vân, muội chưa từng ra khỏi thôn nên không biết thế giới này lớn cỡ nào, người tài giỏi nhiều đến mức muội khó mà tưởng tượng. Huynh cũng từng tràn đầy chí khí, cho rằng chỉ cần hạ quyết tâm liều mình đi học, dùng thời gian cả đời thì thi được cử nhân sẽ là chuyện trong tầm tay, dù không chắc thi được tiến sĩ nhưng không phải không có hi vọng; nhưng.....

Cậu lắc đầu. Học càng nhiều càng thấy mình nhỏ bé, càng thấy mình bất lực. Tâm, cũng trở nên nhút nhát.

- Sau Tết huynh sẽ đi huyện thành thi tú tài, huynh đang sợ à?

Vương Thi Thư nhìn Tiểu Vân, cười có chút nhợt nhạt. Phải, cậu đang sợ.....mấy ngày nay mặt dày mày dạn quán lấy Kha Minh công tử tính tình tốt nhất để thỉnh giáo học vấn, chỉ là chỉ điểm sơ sơ nhưng cậu lại thu hoạch được rất nhiều. Song, Vương Thi Thư cũng không phải ngu ngốc, cậu nhìn ra được, với những công tử tôn quý không cần đi học đọc sách để làm con đường tiến thân kia mà nói, những điều trước mắt cậu học được còn không đáng để nhắc tới; vậy với những sĩ tử chú tâm vào học hành, cậu lại kém bao xa?

Đúng là nghĩ cũng không dám nghĩ.....

- Thi tú tài thì huynh có chút nắm chắc. Nhưng nếu muốn thi lên nữa, e là khó.

Không biết tại sao, Vương Thi Thư lại đem những lời tận đáy lòng nói với một đứa trẻ kém cậu gần mười tuổi này.

- Nếu huynh thi đậu tú tài thì chính là tú tài đầu tiên của thôn Tiểu Quy chúng ta suốt mấy trăm năm qua đây.

Tiểu Vân cảm thấy danh tiếng của tú tài cũng lóng lánh như trạng nguyên. Nhìn thôn Đại Thụ đi, chỉ vì mấy chục năm trước cho ra một tú tài mà khiến cả thôn bày ra dáng vẻ canh độ thế gia (đời đời vừa làm ruộng vừa đọc sách), cho nên, Tiểu Vân cảm thấy bất kể công danh lớn hay công danh nhỏ đều rất lợi hại.

Vương Thi Thư cười cười, chỉ vào sách trên tay Tiểu Vân nói:

- Có thể cho huynh mượn sao chép lại sách của muội không?

Tiểu Vân gật đầu, lập tức đưa sách cho cậu, nói:

- Huynh cầm đi.

Nghĩ đến việc sau này Kha Minh còn gửi sách nữa, có lẽ đều là sách hữu ích cho khoa cử. Cô bèn nói:

- Sau này sẽ còn nhiều sách nữa, huynh đều có thể sao chép lại. Nếu những quyển sách này có thể khiến thôn chúng ta cho ra một trạng nguyên thì tốt quá.

Vương Thi Thư trân trọng nhận sách, cười có chút gượng gạo, trầm giọng nói:

- Đây cũng là nguyện vọng của huynh.

Song, tháng ba hai năm sau, thôn Tiểu Quy vẫn chưa cho ra một tú tài. Bởi vì người gánh vác hi vọng của cả thôn - Vương Thi Thư vào hai ngày trước khi thi bị nhiễm phong hàn, toàn thân sốt cao, tay chân bủn rủn không

nhắc nổi người dậy. Ngày đến trường thi, cậu gắng gượng được hai bạn học đỡ vào, cuối cùng ngã xỉu trong trường thi.

Thôn Tiểu Quy muốn cho ra một tú tài, chỉ có thể đợi thêm ba năm nữa; trong khi thôn Đại Thụ trong năm này lại cho ra vị tú tài thứ hai. Vì thôn Đại Thụ vui mừng quá độ, hầu như ăn mừng suốt nửa năm, tháng nào cũng kê gánh hát đến hát bài "Kim bảng đề danh", âm ì đến gà mái thôn Tiểu Quy cũng không đẻ trứng được. Cho nên người thôn Tiểu Quy giận điên lên, cùng chung mối thù, thề rằng lần thi tú tài sau, thôn Tiểu Quy phải thi đậu hai tú tài.

Lời nói hùng hồn này thoáng chốc truyền khắp ba thôn kia, khiến vô số người cười rớt răng.

Nhưng, hai năm rưỡi sau, những người từng cười rớt răng nọ lại kinh sợ trợn to mắt. Bởi vì, cái thôn thổ phỉ Tiểu Quy ấy, cái thôn nghèo hầu như toàn bộ thôn dân một chữ to cũng không biết ấy lại thật sự cho ra được hai tú tài.

Tú tài thứ nhất: Vương Thi Thư.

Người này không có gì bất ngờ, dù sao tất cả mọi người đều biết, nếu không phải ba năm trước lúc gần thi bị bệnh nặng thì vị tú tài đầu tiên của thôn Tiểu Quy suốt mấy trăm năm qua đã xuất hiện từ lâu. Cái mà Vương Thi Thư thiếu không phải là học vấn, mà là vận may. Lần này, không có vận rủi quần thân, cậu đương nhiên thi đậu tú tài.

Tú tài thứ hai: Bạch Vân.

Bạch Vân là ai? Người của những thôn khác đều chưa từng nghe nói, chỉ biết đó là một đứa trẻ mười tuổi. Một tú tài mười tuổi, quả thực là thần đồng! Thôn Tiểu Quy từ khi nào lại có một nhân vật kỳ tài như thế? Tại sao trước đây chưa từng nghe nói?

Tất cả mọi người nghe ngóng về thôn Tiểu Quy đều không nghe ra nguyên cớ. Thôn Tiểu Quy chỉ đưa ra tin tức, thần đồng này chưa từng đến học đường ngày nào, mọi kiến thức đều do các ni cô Thận Nghiêm Am trên núi truyền dạy; mà đứa trẻ ấy lại chỉ là một tiểu tử làm thuê cho Thận Nghiêm Am, bình thường bận bịu chẻ củi làm việc, không có thời gian rảnh đọc sách, lần này chỉ tùy tiện đi thi lại thi đậu, hết thầy đều là ngoài ý muốn...

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Sau khi lãnh đạo đội xúc súc nhà mình đánh bại đội xúc súc hoàng gia không chút lưu tình, Hạ Nguyên không hề có vẻ đặc biệt đặc ý, bảo người khác dẫn tất cả cầu thủ đến "Vạn Vị Lô" đãi nhất kính thành ăn mừng một bữa, còn cậu thì sau khi tắm rửa sạch sẽ mồ hôi và bụi bẩn trên người, ăn mặc chỉnh tề, cười ngửa vung roi, chạy thẳng đến phía bắc kinh thành.

Tuấn mã lao nhanh như gió trên quan đạo, chỉ qua thời gian hai khắc đã đến "Đăng Cao Lô" nổi danh nhất cổng thành bắc; cậu gọn gàng nhảy xuống ngựa, ném dây cương cho hộ vệ đuổi theo phía sau, bước nhanh vào, lúc ngang qua người phục vụ niềm nở tươi cười đón khách ở cửa thì tiện tay quăng một thỏi bạc, hỏi:

- Thế tử Minh Tuyên hầu phủ đang ở gian nào?

- Chào Hạ nhị gia, thế tử gia đang ở "phòng chữ Lan".

Người phục vụ không dám dây dưa nửa khắc nào, không hề nói lời thừa, trả lời đơn giản rõ ràng. Vừa nói xong, mắt hoa lên, bóng lưng cao ngất của Hạ nhị gia sớm đã biến mất nơi thang lầu, chỉ loáng thoáng nghe tiếng cửa gian phòng nào đó ở lầu ba mở rồi lại đóng.

Trong "phòng chữ Lan" bày trí khoảng mười chậu lan quý giá đang lúc nở hoa, trong không khí thoang thoảng hương hoa nhàn nhạt như có như không, chỉ có thể yên lặng thưởng thức, nếu có chút ồn ào nào cũng sẽ không cảm nhận được hương thơm.

"Rầm!"

Sau khi tiếng đóng cửa hơi lớn kia phá vỡ bầu không khí yên tĩnh trong phòng, Kha Minh biết ngay sự yên tĩnh hôm nay đến đây là chấm dứt, mở mắt ra thì thấy Hạ Nguyên vẻ mặt không vui ngồi đối diện, nhìn cậu chăm chăm.

Kha Minh cười khẽ, hỏi:

- Chẳng lẽ tin tức của ta sai à? Hôm nay đội xúc súc trấn quốc công phủ không đại thắng đội xúc súc hoàng gia?

- Đương nhiên là thắng.

- Vậy người tại sao không có dáng vẻ tươi cười?

Hạ Nguyên lập tức kéo hai bên khóe môi lên thật cao, tạo một nụ cười giả tạo, chứng minh bốn công tử có cười.

Kha Minh cười lắc đầu.

- A Nguyên, ơ, không đúng, ta luôn quên mất nên gọi người là Đoan Phương, người đã hai mươi tuổi, có tên tự rồi.

Hạ Nguyên khoát khoát tay.

- Người trong nhà muốn gọi sao cũng được. Cái tên Đoan Phương cứ để người ngoài gọi, người vẫn gọi A Nguyên đi.

- Được rồi; A Nguyên, tâm trạng người tại sao không tốt? Có thể đánh bại đội hoàng gia đây cao thủ tụ tập cũng là thành tựu rất lớn mà.

- Chuyện như vậy, cao hứng một lát là được, không cần luôn để trong lòng.

Hạ Nguyên hiện tại không hề muốn nói về xúc súc.

- Ô, thật hiếm khi nghe người nói lời như vậy.

Xúc cức luôn là loại hình vận động yêu thích chung của các quý công tử kinh thành, có khi chỉ vì một trận thắng thua mà bất hòa vung tay đánh nhau cũng không ít. Hạ Nguyên thân là một cao thủ xúc cức, lại tự hào về kỹ thuật bóng của mình, hiếm khi hạ được đội mạnh như đội hoàng gia, sao lại không vui vẻ cả ngày chứ?

Hôm nay không có dáng vẻ vui mừng thì thôi, lại còn bộ mặt mất hứng, thật kỳ lạ.

- Thi đấu xong rồi, không cần nhắc nữa.

Hạ Nguyên khoát khoát tay, hỏi:

- Mấy ni cô bị đày đến Thận Nghiêm Am ở Vô Quy Sơn hai ngày trước trở về Trấn Ninh Am rồi, kể cả di mẫu của người và hai phu nhân khác cũng cùng về, nhưng tiểu tử Bạch Vân kia sao lại không đi cùng? Trong thư rõ ràng cậu ta đã nói sẽ lên đường chung với các ni cô để tiện chiếu cố lẫn nhau. Kết quả hôm nay người hầu báo cáo với ta, Bạch Vân căn bản không có trong đám người đó!

Bàn tay mang theo cơn giận vỗ lên bàn mấy cái, thấp giọng mắng:

- Cậu ta một mình lên kinh đi thi, sao lại không biết điều như thế, cứ hành động tùy hứng, chưa bao giờ biết phân nặng nhẹ! Những cử nhân khác, có ai mà không thấp thỏm vào kinh thật sớm lo chuẩn bị thi, chỉ hận không thể không ăn không ngủ, đem tất cả các sách thánh hiền nuốt vào trong bụng. Mà cậu ta kìa! Một kẻ lơ mơ như vậy, lại chưa từng để tâm chuyện khoa cử, vậy mà cứ đầu xuôi đuôi lọt, một hơi kiếm được thân phận cử nhân.....ta cũng sắp hoài nghi đề thi khoa cử triều ta rốt cuộc đơn giản cỡ nào! Còn nữa, mấy quan chấm bài kia có phải vừa lim dim vừa chấm bài hay không mới để tên tiểu tử Bạch Vân này qua trót lọt.

- A Nguyễn, nói như người quá cay nghiệt rồi. Chính người cũng biết, Bạch Vân tuy mới đọc sách khoảng mười năm nay nhưng không hề ít hơn các cử nhân khác_____những quyển sách kia, phần lớn là do người sai người lấy từ trong Quốc Tử Giám ra sao chép lại.

Kha Minh cười liếc Hạ Nguyễn. Hằng năm sai người tặng cả đống sách đến thôn Tiểu Quy, còn chịu khó để ý đến người ta hơn cả cậu, trong khi báo đáp nhận được chỉ là mỗi ba tháng một phong thư gầy lọn. Cũng không biết tại sao Hạ Nguyễn lại nuôi được một sở thích kỳ lạ như vậy nữa.

Hạ Nguyễn liên tục hừ lạnh:

- Những giám sinh đi học ở Quốc Tử Giám chưa chắc đã đậu tiến sĩ, huống hồ một thôn phu sơn dã không có đại nho giảng dạy như cậu ta, còn dám hi vọng gì chứ! Lần thi tỉnh lược này, sĩ tử giỏi nhất khắp thiên hạ đều tề tụ về cạnh tranh, vận may của cậu ta chấm dứt rồi.

- Ta nghe thủ lĩnh trang ở huyện Vĩnh Định nói, Bạch Vân đúng là hạt giống đi học bẫm sinh, bình thường cũng không thấy dụng công khắc khổ, nhưng lần nào sau khi dự thi, trên bảng danh sách thi đậu chắc chắn sẽ có tên cậu ấy.

Kha Minh không để ý việc Hạ Nguyễn nói một đằng làm một nẻo. Cậu còn nhớ có một lần Triệu Nguyệt hòa theo lời Hạ Nguyễn mà mắng Bạch Vân mấy câu khó nghe, liền bị Hạ Nguyễn âm thầm chinh mấy lần, bị ngó lơ không lạnh không nóng suốt mấy tháng liền, đến bây giờ Triệu Nguyệt vẫn không hiểu mình rốt cuộc đã chọc vào vị Hạ gia này chỗ nào.

Hạ Nguyễn không thích nghe lời nói tốt về Bạch Vân, nói:

- Lúc thi tú tài, cậu ta không phải người đứng đầu; lúc thi cử nhân, cậu ta không phải thủ khoa cũng được, nhưng ngay cả năm người đứng đầu cũng không phải, cái thứ hạng chót phía sau ấy thật sự mất mặt muốn chết mà có

thể theo Tôn Sơn kết bái làm huynh đệ. Thành tích như vậy mà ráng nói cậu ta là hạt giống đi học gì gì đó, ta cũng xấu hổ thay cậu ta.

- A Nguyễn, một đứa trẻ không có danh sư chỉ bảo, chưa từng đến học đường ngày nào mà có thể thi một hơi đến đây thật sự là rất giỏi. Đừng nói huyện Vĩnh Định gần trăm năm nay không có một cử nhân mà cả Thường Châu cũng không có mấy cử nhân, đó là nơi nghèo nàn thiếu văn hóa, chứ không như Giang Nam giàu có và đông đúc, văn hóa hưng thịnh, ngay cả một người bán hàng rong bên đường cũng có thể thuận miệng ngâm mấy câu vè có vần có điệu. Có thể cho ra một người như Bạch Vân, thật sự rất giỏi.

- Cậu ta tốt số, sinh ra ở nơi như Thường Châu toàn mấy kẻ dở hơi tệ hại, so sánh ra thì cậu ta giống như thần đồng. Nếu cậu ta sinh ra ở kinh thành hay ở Giang Nam, e là cũng chỉ có thể làm những kẻ thấp kém đi khoe khoang mấy câu vè thôi.

- A Nguyễn, ngoài miệng lúc nào người cũng không buông tha cậu ấy, nhưng người lại che chở cậu ấy hơn bất kỳ ai.

- Ai che chở cậu ta?

Hạ Nguyễn không hề cảm thấy chút xiu nào. Cậu hỏi:

- Người nói đi, chuyện Bạch Vân là thế nào? Sao cậu ta không ở Trấn Ninh Am?

- Ta đã hỏi di mẫu, bà ấy nói Bạch Vân sau khi qua cổng thành liền cáo từ mọi người, đánh xe lừa đưa mẫu thân cậu ấy đến y quán. Nói là sẽ thuê một phòng gần y quán, vừa chăm sóc mẫu thân vừa chuẩn bị thi cử.

"Rầm!"

Hạ Nguyễn đấm mạnh xuống bàn một cái, tức giận nói:

- Cậu ta đang làm gì thế này? Cậu ta có rõ chuyện quan trọng nhất của cậu ta bây giờ là chuyên tâm chuẩn bị thi cử chứ không phải tùy hứng làm bậy hay không? Trong thư ta đã nói là ta sẽ giúp mẫu thân cậu ta tìm đại phu tốt nhất, sau khi vào kinh hết thầy đều có ta, cậu ta lại xem lời của ta như gió thoảng qua tai! Một người xứ khác như cậu ta, không quen cuộc sống kinh thành thì có thể tự tìm được lương y gì chứ?!

- A Nguyên, người hiểu rõ Bạch Vân hơn ta. Một người xuất thân hàn hàn như cậu ấy, lại được bằng hữu như ta và người xem trọng, nếu là người khác, sớm đã dựa thế leo lên rồi, vừa có lợi ích vừa không tính là làm phiền chúng ta, còn có thể khiến tình bạn hai bên càng thêm khăng khít. Nhưng Bạch Vân trước nay luôn là người khó mà đoán được, không phải sao?

Đầy bụng lửa giận của Hạ Nguyên không tiêu tan được.

- Cậu ta thế này là đang chơi trò thanh cao chứ gì?

- Mười năm nay, người cho sách, cho vải, cho lương thực, cho xúc cức, cậu ấy có lần nào không nhận? Cậu ấy cũng không từ chối khách sáo trong thư mà ngược lại lần nào cũng chọc người giận đến giậm chân. Người cảm thấy.....cậu ấy có thanh cao sao?

Đúng là không có. Con người Bạch Vân kỳ thực rất khó định luận, không cách nào phân loại. Hạ Nguyên quen biết rất nhiều người nhưng không ai quái gở như Bạch Vân.

Có lẽ chính vì sự "quái gở" của cậu ta mới khiến họ thường xuyên thư từ qua lại mười năm nay, trở thành đôi bạn xấu.....lấy việc xia xói nhau làm thú vui.

- Thôi đi! Tóm lại, bất kể thế nào, trước tiên phải tìm được cậu ta đã. Một tiểu tử đơn thuần từ quê lên như cậu ta, đâu có biết sự láu cá xảo quyệt của dân chúng phố phường chốn kinh thành như thế nào, đừng có để bị lừa ngay cả một món y phục che thân cũng không còn đấy.

Nghĩ đến Bạch Vân giờ đây không biết đang ở chốn nào, liệu có khốn khó đến mức áo quần rách rưới hay không, trong lòng Hạ Nguyên vừa lo lắng vừa có chút sáng khoái xấu xa.

- Cậu ấy hẳn là đang trọ ở khu ngoại thành bắc, đến gần các y quán hỏi thăm một chút chắc không khó tìm.

Khu ngoại thành bắc trị an tương đối kém, người sống ở nơi đó đều là dân nghèo, dân lưu lạc và ăn mày; đó là nơi xô bồ hỗn tạp đủ loại người, tiền thuê phòng chắc chắn rẻ, số tiền trên người Bạch Vân có hạn, đương nhiên sẽ chọn nơi như vậy để sống tạm, dù xung quanh âm ỉ cũng phải ở.

Hạ Nguyên nghe vậy, hít sâu một hơi, đột nhiên đứng dậy vòng qua bàn đến bên cửa sổ, đẩy toang cánh cửa sổ đang khép hờ ra, ánh nắng mùa xuân nghiêng nghiêng chiếu vào, phòng chữ Lan vốn hơi âm u trở nên sáng rõ.

Từ trên cao nhìn xuống, địa điểm của "Đăng Cao Lâu" vô cùng tốt, nằm ở chỗ phồn hoa của khu thành bắc, bên dưới là các cửa hàng náo nhiệt, người qua kẻ lại đông như mắc cửi, đó đây thỉnh thoảng vang lên tiếng rao của người bán hàng rong dạo qua các con phố ngõ hẻm. Đưa mắt nhìn theo hướng bắc, có thể thấy cổng nội thành thành bắc ở xa xa; ra khỏi cổng nội thành chính là khu ngoại thành, bên đó, chính là nơi Bạch Vân có thể đang ở trọ.....

- Kha Minh, khu thành bắc người thông thạo hơn ta, trước tiên phải mấy người.....

Hạ Nguyên nói được một nửa đột nhiên dừng lại, đôi mắt vốn đang tùy ý nhìn lướt qua con phố chợt dừng ở một nơi, đầu tiên là nghi ngờ, sau đó như muốn xác nhận thứ gì đó nên nheo lại.

- A Nguyên?

Kha Minh đang nghe căn dặn của Hạ Nguyên nhưng cậu ấy chỉ nói một nửa rồi bỗng dừng ngừng lại, đợi hồi lâu vẫn không nghe cậu ấy nói tiếp, cậu bèn cất tiếng thúc giục.

Hạ Nguyên giống như bị tiếng gọi của Kha Minh làm thức tỉnh, thình lình xoay người chạy ra cửa, do chạy quá nhanh, va phải một chiếc bàn con, suýt làm cho chậu lan trên chiếc bàn con ấy rơi vỡ nát_____may mà Kha Minh kịp thời phóng qua bảo vệ hoa.

Đợi khi Kha Minh ổn định lại, ngẩng đầu nhìn lên thì nào còn bóng dáng Hạ Nguyên!

***

- Nhìn xem, tốt biết mấy, đúng không?

- Không tốt chút nào. Ta cảm thấy tai ta sắp bị kẹp hỏng rồi.

- Ai bảo người không xô tai, đành phải kẹp thôi. Người cẩn thận chút, đừng làm rơi mất, khuyên tai không đáng tiền nhưng viên đá trên đó rất đắt, người mà làm rơi mất một bên thì cả bộ đều bỏ đi đấy.

- Viên đá này dính chặt như vậy, không rơi đâu. Còn nữa, người cầm hai con dao lên đầu ta sao? Nó kéo làm da đầu ta sắp tróc ra rồi này.

- Đó là trâm bạc, trâm được làm từ bạc. Nặng một lạng đấy! Ta trước giờ không sờ dùng, nếu không phải vì để ăn diện cho người, ta đâu sờ móc từ đáy hòm ra? Người đúng là có phúc mà không biết hưởng, lại dám chê bai à.

- .....Đem hai lạng bạc, ừm, tương đương với hai trăm đồng tiền đời lên đầu, người kinh thành đều quen xem đỉnh đầu như chỗ để tiền sao?

- Người nói nhăng nói cuội gì đó, chuyện có phúc như mặc vàng đeo bạc mà bị người nói thô tục buồn cười thế kia.

- Tiểu Phương, nếu làm một nha hoàn mà như vậy, ta thật hoài nghi những phu nhân tiểu thư đầu đầy châu ngọc mà người hầu hạ sao có thể sống tốt mà chưa bị gãy cổ.

Tiểu Vân hôm nay mặc trang phục tỳ nữ nhà giàu chính tông theo lời Tiểu Phương.

- Tiểu Vân, nơi này là kinh thành, người nói chuyện phải cẩn thận chút. Bất cứ đứa trẻ nào có chút quyền thế muốn trêu đùa người, chĩnh chểt người cũng không ai dám nói một câu. Người có thể không đặt bất kỳ thứ quyền quý nào trong lòng nhưng đừng đặt ngoài miệng.

Tiểu Phương kéo tay Tiểu Vân, nhắc nhở thêm lần nữa. Dù bản thân cô rất tưởng niệm sự sáng khoái thẳng thắn của thôn Tiểu Quy nhưng đất kinh thành chính là như vậy, đây không phải nơi dân đen như các cô có thể tùy hứng làm bừa.

- Ừ, ta sẽ cẩn thận.

Tiểu Vân gật đầu. Cô hỏi:

- Chiêu Dũng hầu phủ còn xa lắm không?

- Sắp đến rồi, đi thêm hai con đường nữa là đến. Tuy phủ đệ của các thế gia thông thường luôn ở đường Kim Dương phía đông, nhưng Chiêu Dũng hầu phủ lại xây bên khu thành bắc. Điều này không hợp với cách nói "Đông quý tây phú, bắc bần nam tiện" của kinh thành.

Tiểu Phương đã tới kinh thành được sáu năm, tuy không thể nói là thông thuộc kinh thành nhưng vẫn dư sức làm người hướng dẫn cho Tiểu Vân.

- Lúc triều đình mới lập, man tộc phương bắc dừng mãnh, từng công phá rất nhiều cửa ải, cướp bóc thẳng tới kinh thành. Khi đó Chiêu Dững hầu đời đầu tiên chỉ là một giáo úy công thành thất phẩm đã chỉ huy hai vạn binh sĩ và dân chúng dũng cảm cố thủ công thành bắc, toàn bộ các chiến sĩ hầu như chết gần hết, cuối cùng đã bảo vệ được kinh thành, chờ viện binh tới. Sau đó Hoàng đế trọng thưởng, vốn cũng thưởng cho tòa nhà trên đường Kim Dương nhưng Chiêu Dững hầu khéo léo từ chối, ngược lại yêu cầu xây hầu phủ ở thành bắc, Chiêu Dững hầu tự nguyện để con cháu đời đời mãi mãi canh giữ cửa ải quốc gia.

Tiểu Vân chậm rãi nói về lịch sử nhà Chiêu Dững hầu.

Tiểu Phương kinh ngạc.

- Tiểu Vân, sao người biết rõ về hầu phủ này như vậy?

- Mẹ ta kể.

- Sao mẹ người lại biết?

Tiểu Phương bây giờ đã không còn là con nít, càng không phải một thôn cô chưa từng thấy việc đời, sẽ không bị Tiểu Vân tùy tiện dùng dăm ba câu qua quýt là tin.

- Mẹ ta trước kia.....từng là nha hoàn của Chiêu Dững hầu phủ.

Tiểu Vân nhẹ nhàng nói.

- Hóa ra là vậy. Thảo nào người muốn đi Chiêu Dững hầu phủ, có phải Bạch thẩm còn người nhà thân thích gì đó ở Chiêu Dững hầu phủ, cho nên người mới muốn đến tìm?

Tiểu Phương nhớ lại cử chỉ phong thái của Bạch nương tử, trong lòng gật gật đầu.

Hóa ra là nha hoàn trong gia đình hiển hách như vậy, hèn gì thăm ấy không giống những phụ nhân khác của thôn Tiểu Quy.

- Ừ, ta không chắc người nhà mẹ ta còn trong đó hay không, cho nên muốn hỏi thăm thử.

Hai người vừa đi vừa nói, rất nhanh đã đến Chiêu Dũng hầu phủ, từ đằng xa các cô chiêm ngưỡng khí thế của hầu phủ rồi đi dọc theo bức tường thật dài đến một cửa hông chuyên dành cho hạ nhân ra vào, Tiểu Phương quen đường quen lối bước lên gõ cửa.

- Hai cô là?

Một bà hầu canh cổng mở cổng ra một nửa, thấy Tiểu Phương và Tiểu Vân mặc y phục nha hoàn nhưng không phải y phục của hầu phủ nhà mình thì khách sáo hỏi.

- Chào ma ma, chúng tôi là người của Minh Tuyên hầu phủ, tôi tên Phương Nhi. Là thế này, đây là muội muội ở quê tôi, tên.....ừm, tên Bạch Muội, vừa từ dưới quê lên. Lần này muội ấy đến kinh thành là vội tìm người thân. Nghe mẹ muội ấy nói người thân muội ấy đang làm việc trong phủ này cho nên tìm tới. Chúng tôi đến hỏi thăm, mong ma ma giúp đỡ.

Bà hầu ấy vừa nghe là nha hoàn của Minh Tuyên hầu phủ, lại ăn mặc gọn gàng ngay ngắn thì không chậm trễ, cười cười quan sát Tiểu Vân, nói:

- Tiểu nha đầu xinh đấy. Vậy cô nói xem, người thân của mẹ cô tên gì? Lão bà đây tuy không dám nói là biết hết nô bộc cả phủ nhưng cũng biết được tám chín phần.

Tiểu Vân vội vàng cười lấy lòng, nói:

- Vậy thì phiền ma ma. Mẹ tôi có một biểu muội tên Thuận Nhi, hiện giờ khoảng trên dưới bốn mươi tuổi nhưng đã mười mấy năm chưa liên lạc,

không biết bây giờ bà ấy còn làm việc trong quý phủ nữa hay không.

- Tên Thuận Nhi? Cái tên này rất bình thường, rất nhiều người trong phủ từng có tên Thuận Nhi hoặc A Thuận, sau đó mới được chủ tử đổi tên. Không biết trong đó có người mà cô muốn tìm hay không.....

Bà hầu cố suy nghĩ, lại hỏi:

- Có nói họ gì không? Có nhớ từng hầu hạ chỗ nào không?

Tiểu Vân cũng ra vẻ khổ sở suy nghĩ.

- Tôi thật sự không nhớ là họ gì. Nghe mẹ tôi nói.....hình như từng hầu hạ trong thư phòng, chuyên mài mực cắt giấy thu xếp sách vở cho tiểu thiếu gia. À! Đúng rồi, mẹ tôi nói người tên Thuận Nhi đó còn có một tỷ muội tốt cùng nhau trưởng thành nữa, tên là Quế Hoa.

- Quế Hoa.....A! Quế ma ma!

Vẻ mặt bà hầu vốn đang mờ mịt nhăn nhó, vừa nghe nói đến tên Quế Hoa thì thần sắc thay đổi hẳn, nhìn chăm chăm vào Tiểu Vân, nhìn từ trên xuống dưới, giống như muốn nhìn ra gì đó trên mặt cô, lắp bắp hỏi:

- Mẹ cô là biểu tỳ của Lý Thuận Nhi?

- Vâng, phải, là quan hệ bạn dì. Nghe mẹ tôi nói, hai biểu tỳ muội họ tướng mạo rất giống nhau. Mà tướng mạo của tôi cũng giống với mẹ, không biết tôi và Thuận Nhi kia có giống nhau hay không.

Tiểu Vân vẻ mặt ngây thơ nói.

- Giống, cực kỳ giống.

Bà hầu lẩm bẩm nói, sau đó nhảy dựng lên:

- Cô đợi chút, ta đi tìm ma ma quản lý tới, để bà ấy gặp cô! Chuyện này ta không làm chủ được! Cô đợi đấy, đừng đi!

Bà hầu luống cuống, ngay cả cổng cũng quên đóng, lập tức chạy vào trong, bỏ hai người ở lại.

- Tiểu Vân, bà ấy thế này là?

- Chúng ta đi.

Tiểu Vân kéo tay Tiểu Phương, nhắc cao làn váy, nhanh chân chạy đi.

- Nhưng, không phải người muốn tìm người ư, sao lại chạy?

Tiểu Phương bị kéo, đành phải chạy theo.

- Ta không phải muốn tìm người. Ta chỉ đang xác nhận một việc mà thôi.

Chẳng mấy chốc hai người đã chạy đi rất xa, xa đến mức không còn nhìn thấy mái ngói của Chiêu Dũng hầu phủ nữa.

Thân là người thôn Tiểu Quy, đôi chân khỏe mạnh là điều tất yếu, cho nên hai người chạy nhanh suốt một khắc mãi đến cổng nội thành mới dừng lại cũng chỉ hơi thở gấp.

- Được rồi, hôm nay cảm ơn người, Tiểu Phương. Người mau đón xe về Minh Tuyên hầu phủ đi, đừng để lỡ công việc của người. Bộ y phục trên người này, ta giặt xong sẽ trả cho người, ta cũng nên về chăm sóc mẹ ta thôi.

- Y phục thì không gấp. Người cần cứ giữ lại cũng không sao. Hôm nay ta được nghỉ, không về vội, hay là ta với người cùng đến khu ngoại thành thăm Bạch thăm nhé.

- Mẹ ta bây giờ vẫn còn yếu, người đến, bà ấy sẽ gắng gượng ngồi dậy tiếp đãi người, đến lúc đó người cũng không thoải mái. Cho nên đợi lần sau người rảnh ta sẽ dẫn người đi gặp mẹ ta, dù sao hai mẹ con chúng ta ít nhất trong vòng nửa năm vẫn ở lại kinh thành, muốn gặp lúc nào cũng được. Ở, hai lượng bạc của người nè, cất đi.

Cô rút hai cây trâm bạc trĩu nặng trên đầu xuống nhét vào tay Tiểu Phương.

Tiểu Phương nhận lấy, cẩn thận bỏ vào trong ngực cất kỹ. Cô gật đầu nói:

- Cũng phải. Vậy được, hẹn lần sau, ta về chuẩn bị ít dược liệu, đến lúc đó cho thăm bồi bổ sức khỏe.

Hai người tạm biệt xong, Tiểu Vân nhìn theo Tiểu Phương lên một chiếc xe lừa chở khách rời đi, sau đó mới xoay người từ từ nhắc bước. Cô đi rất chậm, do tập trung suy nghĩ nên hoàn toàn không chú ý xung quanh, vì thế khi cô thành lình bị người khác dùng sức túm lấy một cánh tay, kéo ra sau, cả người dựa vào tường, thân thể vốn nhanh nhạy của cô lại không kịp ứng biến.

Sau đầu Tiểu Vân bị đụng nên mắt hơi nổ đom đóm, nhất thời không nhìn rõ người tập kích là ai nhưng lại nghe được tiếng nghiến răng nghiến lợi của kẻ hành hung__

- Bạch-Vân, cái bộ dạng quý gì của người thế này!

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Dù có nhớn nhác thế nào, Hạ Nguyên vẫn nhớ tên khốn kiếp Bạch Vân này là một cử nhân, còn là một cử nhân sắp đi thi, thanh danh cậu ta không thể có bất kỳ ô uế nào; nếu có, dù chỉ một chút xíu vết như bị lên án thì dù học vấn cậu ta giỏi có thể sánh với Tào Thực, bài thi đủ để thuyết phục đám đại nho giám khảo thậm chí cả Hoàng đế đi nữa, cậu ta cũng không thể trở thành trạng nguyên mà cậu ta luôn tâm niệm từ nhỏ.

Đừng nói là trạng nguyên, ngay cả vị trí đồng tiến sĩ cũng sẽ không có phần cậu ta, nghiêm trọng hơn còn có thể bị trực tiếp tước đi tất cả công danh. Một người đọc sách nếu trở thành như vậy, chỉ có thể xấu hổ mà đi tìm cái chết.

Hạ Nguyên cởi áo choàng xuống, khoác lên đầu Bạch Vân che kín cả mặt mũi, áp giải cô đến một khách điểm gần đó, thuê một phòng độc lập rồi ném người vào, đồng thời căn dặn hộ vệ theo sau canh giữ ở phạm vi xung quanh ngoài năm bước, không được để bất kỳ ai đến gần.

Sau đó, cậu đá cửa đóng lại, bắt đầu thăm vấn tên khốn kiếp vô pháp vô thiên ngay cả tự tôn của nam nhân cũng vứt sạch mà đi mặc nữ trang này.

- Bạch Vân, người nói rõ cho ta, bộ trang phục này của người là thế nào?!

Hạ Nguyên chỉ vào trang phục nha hoàn trên người Bạch Vân (còn là kiểu của Minh Tuyên hầu phủ), thực sự quá kỳ cục.

Bạch Vân ngã trên giường, khó khăn cởi áo choàng trùm kín đầu ra, hít liên tục mấy hơi mới khiến mình bình phục lại trong cơn rối loạn, khi có thể nói chuyện bình thường mới nói:

- Hạ Nguyên, đã lâu không gặp.

Tuy đã mười năm không gặp, tướng mạo Hạ Nguyên cũng khác khi còn bé rất nhiều nhưng cô luôn rất giỏi nhận ra người khác____ kỳ thực vừa rồi khi chưa nhìn rõ, từ giọng điệu cô đã nhận ra là cậu ấy nên mới mặc cho cậu ấy vừa hung bạo vừa quẩn lại xách đi.

- Bớt mấy lời chào hỏi sáo rỗng kia đi! Người nhìn người kia! Người ăn mặc như vậy mà không hề thấy mày may xấu hổ nào hay sao?!

- Ta thế này có gì không được?

Bạch Vân sửa sang lại chính mình, ngồi thẳng, thản nhiên nhìn Hạ Nguyên.

- Đương nhiên không được! Người ăn mặc thành nữ nhân!

- Ăn mặc thành nữ nhân có gì không được?

Vẻ mặt Bạch Vân rất hiển nhiên, còn nhấn mạnh_____

- Ta cảm thấy thế này rất đẹp, người không thấy vậy sao?

Hạ Nguyên lúc này mới chú ý tới tướng mạo Bạch Vân, hai người bốn mắt nhìn nhau, cậu bỗng dựng đờ mắt, không tự chủ được mà dời mắt đi trước. Cậu cố tình xoi mói:

- Ở xứ kinh thành này, tướng mạo như người hả, cũng chỉ là coi được thôi, nha hoàn nhà ta còn đẹp hơn người.....

Không đúng! Cậu tại sao lại nói đến vấn đề đẹp hay không đẹp với một nam nhân mặc nữ trang chứ, điều này quả thực là làm mất thân phận người có học mà. Cậu lại nổi giận lên nữa:

- Bạch Vân! Người còn nhớ người là một cử nhân chứ không phải con hát hay không? Chỉ có con hát mới ăn mặc thành nữ nhân, mới để ý xem mặc thành nữ nhân có đẹp hay không đẹp, người tại sao lại tự hèn hạ đến mức này!

- Ta tự hèn hạ hồi nào?

Bạch Vân cảm thấy Hạ Nguyên đúng là không thể nói lý.

- Người không phải thật sự ở cái thôn Tiểu Quy đó đến ngu rồi chứ? Tuy con nít chỗ các người lúc nhỏ không phân biệt nam nữ, đứa nào đứa nấy đều ăn mặc đơ dáy không ra hình người; nhưng người phải nhớ, bây giờ người đang ở kinh thành, hơn nữa người còn là một cử nhân có thân phận, một cử nhân hai tháng sau phải đi thi tiến sĩ! Nam trang nữ trang khác biệt, người đừng có lẫn lộn chứ!

- Ta không có lẫn lộn.

- Người thế này mà bảo là không lẫn lộn? Bạch Vân cử nhân lão gia của ta ời, cái người nên mặc là áo xanh chính trực, không phải nữ trang!

Càng nói càng tức giận, càng nhìn bộ dạng mặc nữ trang của cậu ta càng không vừa mắt. Cậu bước vài bước đến trước giường, dùng sức đẩy Bạch Vân dựa lưng vào lưng giường, đồng thời đưa tay đặt lên ngực cậu ta nói:

- Một nam nhân đang yên đang lành như người mà không biết xấu hổ! Mặc nữ trang đã đủ mất mặt rồi, còn nhét đồ vào ngực, có phải nhét hai cái bánh bao chuẩn bị làm bữa trưa không? Người còn cười người kinh thành để túi tiền lên đầu, ta thấy người mới không bình thường ấy, dùng đồ ăn vào loại chuyện không đứng đắn này_____

Giọng cậu đột nhiên ngừng lại, thay vào đó là đôi mắt trợn trừng đến mức con người suýt nhảy ra ngoài.

- Sờ đủ chưa?

Bạch Vân buồn bực hỏi. Thấy cậu vẫn đang vô thức bóp kéo, cô không vui nhin đầu nói:

- Đừng bóp nữa, là thật đấy. Người có bóp nữa cũng không bóp ra được bánh bao đâu.

Hạ Nguyên nhanh như chớp lùi ra sau hai bước, suýt bị cái ghế làm vấp ngã, khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo như bị dội một chậu máu chó, đỏ đến dọa người.

Hạ Nguyên cực kỳ kinh hãi, cảm thấy trời đất quay cuồng, hoa mắt ù tai, đầu óc ong ong sắp nổ tung.

Hạ Nguyên không biết mình nên lập tức hôn mê để bày tỏ nỗi kinh hãi tột độ hay nhảy lên thật cao, tiện thể bóp chết tên khốn kiếp trước mặt này?!

Rất lâu rất lâu rất lâu sau, Hạ Nguyên rớt cuộc cũng lấp bấp khàn khàn nói:

- Người, người.....người là.....nữ.

Chữ cuối cùng nói như muỗi kêu, chỉ có Bạch Vân dựa sát vào cậu mới nghe được.

- Vẫn luôn là vậy.

Bạch Vân cảm thấy mình quá oan uổng. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ nói mình là nam.

- Nhưng người luôn biết là ta không biết!

Cậu nghiêng răng.

- .....Phải, cho nên, ta đã viết thư, viết hồi hai tháng trước, trong thư nói.....

Giọng nói chậm rãi cho thấy cô vẫn chưa hô hấp lại bình thường.

- Thư nào?

Cậu chưa từng nhận được lá thư có nội dung như vậy, đừng tưởng nói qua quýt là có thể gạt cậu.

- Lá thư này.....do nội dung quá bí mật, nếu không cẩn thận bị người khác thấy, khó tránh sẽ gây nên sóng gió, cho nên ta mới không giao cho người đưa thư.

- Hừ.

Lại bịa chuyện. Hạ Nguyên khoanh hai tay trước ngực.

Bạch Vân lặng lẽ đưa tay cời thắt lưng_____

- Người làm gì vậy?!

Tiếng gắt của Hạ Nguyên the thé cứ như đang bị sàm sỡ vậy.

- Ta lấy thư.

Bạch Vân nhìn cậu:

- Lá thư viết xong hồi "hai tháng trước" ấy, ta luôn để trong người. Ta nghĩ khi đến kinh thành sẽ đích thân đưa đến tay người, như vậy sẽ không có sơ hở.

- Không có sơ hở cái đầu người! Người là nữ nhân! Người có biết người là nữ nhân không?! Ở trước mặt ta mà cời áo tháo thắt lưng, người_____

Hạ Nguyên thấy Bạch Vân không chút kiêng kỵ vẫn cời thắt lưng, đưa một tay vào trong cổ áo nội y móc ra một phong thư, thần thái thản nhiên dung tục, còn dung tục đến quang minh chính đại, Hạ Nguyên cảm thấy cậu thực sự thua cô ta rồi.

Tên Bạch Vân này, bất kể là nam hay nữ đều là một kẻ khốn kiếp phiền phức khiến người ta đau đầu tới cực điểm.

Mà kẻ khốn kiếp này lại thật sự không có tự giác của nữ nhân, dù cậu không cố ý nhìn nhưng vẫn thấy_____

- Người không có mặc yếm!

Cậu nghiêng răng thấp giọng quở trách.

- A?

Bạch Vân cúi đầu nhìn hai vạt áo bị kéo ra, tuy chỉ lộ chút da thịt dưới xương quai xanh nhưng quả thực đủ cho Hạ Nguyên thấy trên cổ cô không có chút dấu vết nào của dây yếm.

Sau khi móc thư từ trong nội y ra, cô tiện thể kéo nội y màu trắng cho cậu xem:

- Vẫn là mặc kiểu nam thoải mái. Mẹ ta có may cho ta hai cái yếm nhưng mặc không thoải mái nên ta vứt dưới quê rồi. Nè, lá thư viết hai tháng trước, người xem đi, ta không có lừa người, thật sự ta đã thẳng thắn với người "từ lâu" rồi.

- Đây không phải vấn đề lừa hay không lừa!

Hạ Nguyên vốn theo bản năng định nhận lấy thư nhưng trước khi tay chạm tới lá thư lại đột nhiên rụt về như bị bỏng, nắm chặt thành nắm đấm:

- Bạch Vân, người có biết là nữ nhân không thể tham gia khoa cử hay không? Người chắc chắn biết, nhưng người vẫn đi thi, gan người to đến mức có thể đi tạo phản rồi!

Cậu quả nhiên vĩnh viễn cũng không rõ trong đầu tên khốn này đang nghĩ gì.

Vô pháp vô thiên như vậy, trắng trợn như vậy.....cái gọi là "vùng khí ho cò gáy nhiều điêu dân" chính là như cô ta vậy sao?

- Tạo phản độ khó quá cao, ta chưa nghĩ tới.

Bạch Vân suy nghĩ, thành thực nói.

- Vậy người tham gia khoa cử là vì độ khó thấp à?

Cậu cười lạnh.

- Thực ra thì ta cũng không muốn thi.

Bạch Vân nhìn cậu nói:

- Người biết đấy, năm ta mười tuổi đi thi tú tài, chẳng qua vì thôn trưởng muốn tranh khẩu khí cho thôn Tiểu Quy nên mới để ta theo Vương Thi Thư đi thi. Ông ấy cũng không ngờ là hai người đều đậu tú tài, vốn dĩ chỉ đưa ta theo cho đủ số_____

- Nhưng kỳ thực người, thậm chí cả Vương Thi Thư đều biết là người chắc chắn sẽ thi đậu tú tài, đúng không?

Trong thư từ qua lại mười năm nay, nhiều chuyện xảy ra với Bạch Vân, Hạ Nguyên hầu như đều biết hết. Bao gồm cả việc sách cậu đưa từ kinh thành tới, Bạch Vân và Vương Thi Thư cùng hưởng.

- Đúng, nếu đã đi thi thì đương nhiên phải đậu.

Cô không thích làm không công.

- Trời mới biết làm sao người có được tư cách đồng sinh. Ta hỏi người, trong sổ vàng của huyện nha, người đăng ký hộ tịch thế nào?

Hạ Nguyên không giống Bạch Vân không biết nên không sợ, nếu cô ngây thơ ngu ngốc thành thế này, cậu dù sao cũng phải cam chịu số phận giúp cô thu dọn hậu quả_____nếu cậu còn muốn cái đầu đáng hận kia đặt yên lành trên cổ cô. Tức giận thì tức giận nhưng chuyện nên làm vẫn phải làm.

- Năm lấy tư cách đồng sinh, thôn trưởng giúp nhà ta viết tên hai người, đi huyện nha đăng ký hộ tịch.

Sơn thôn hoang vắng xa xôi như thôn Tiểu Quy, có thôn dân cả đời cũng không đến huyện nha đăng ký hộ tịch nữa kìa! Trừ phi đi xa nhà, để lấy được lộ dẫn (thời Minh có quy định: người bình thường nếu rời xa nơi ở hơn trăm dặm thì cần cơ quan chính phủ địa phương phát cho một công văn na ná như thư giới thiệu, giấy thông hành gì đó gọi là "lộ dẫn", người không có lộ dẫn sẽ bị trị tội theo pháp luật) thì phải có hộ tịch nên mới đi đăng ký. Đối với thôn dân mà nói, tên được ghi vào từ đường mới là quan trọng nhất, về phần trong sổ vàng của quốc gia có tên họ hay không cũng không ai quan tâm.

- Tên hai người?

Hạ Nguyên kéo dài giọng hỏi.

- Một nam: Bạch Vân; một nữ: Bạch Tiểu Vân. Chú thích: song sinh long phượng.

- .....Không có ai tới nhà kiểm tra sao?

Hạ Nguyên lúc này đã thấu hiểu sâu sắc đạo lý "trời cao Hoàng đế xa".

- Huyện lệnh huyện Vĩnh Định đến nay đã trốn quan mười mấy năm rồi, ai đi tra đây?

Ở huyện Vĩnh Định, trước giờ luôn là thôn trưởng của mỗi thôn định đoạt.

- Hóa ra huyện Vĩnh Định vẫn chưa có huyện lệnh đến nhậm chức. Lại bộ đang làm gì thế này!

Hạ Nguyên cảm thấy không tưởng tượng nổi, không còn sức để giận nữa.

- Yên tâm, chờ ta thi đậu trạng nguyên rồi sẽ có huyện lệnh thôi. Ta sẽ trở về làm huyện lệnh.

Bạch Vân rất hiểu lòng người an ủi cậu.

- Người còn định thi trạng nguyên?! Không muốn sống à? Đầu người dù chỉ để trưng cho đẹp thì cứ để yên đó không được sao? Đừng có gấp gáp cho người ta chém chứ!

Cậu nghiêng răng rống, nếu không phải còn nhớ cô là nữ nhân thì cậu sớm đã xông lên túm cổ áo cô tẩm quất một trận toại bời rồi.

- Đã thi đến cử nhân, đương nhiên phải thi tiếp đến trạng nguyên, nếu không thì tiếc lắm.

- Người xem khoa cử là gì vậy?! Ta không tin người chỉ vì muốn làm huyện lệnh huyện Vĩnh Định.....Đợi đã! Hộ tịch có thể mặc cho thôn trưởng các người lừa gạt, vậy lộ dẫn thì sao? Sau khi rời khỏi huyện Vĩnh Định, làm lộ dẫn qua mỗi trạm đều không dễ, hơn nữa càng gần kinh thành kiểm tra càng nghiêm ngặt, người là dùng thân phận cử nhân lừa gạt qua được?

Hạ Nguyên nhanh chóng nghĩ đến một vấn đề lớn.

- Người bị giam trong Thận Nghiêm Am không chỉ có một mình Trần phu nhân mà còn có Trương phu nhân, Lý phu nhân.....

- Những phu nhân kia liên quan gì đến chuyện này?

- Huynh trưởng của Lý phu nhân là lang trung Hộ bộ, bà ấy xin huynh trưởng từ kinh thành lấy một lộ dẫn cấp cao, có thể đi một mạch thông suốt đến kinh thành, không cần kiểm tra.

Hạ Nguyên đương nhiên biết loại lộ dẫn này, con cháu thế gia như các cậu mỗi khi ra ngoài luôn cầm theo lộ dẫn cấp cao nhất.

- Những phu nhân bị giam ở Vô Quy Sơn kia.....dù từng là những quý phu nhân khuôn phép nhất, phong thái nhất kinh thành, đến cái nơi như vậy cũng bị đồng hóa thành vô pháp vô thiên rồi.....

Cậu nhìn Bạch Vân rồi dời mắt đi chỗ khác, sau đó lại nhìn trở lại, thờ dãi.

- Người nhìn ta như vậy làm gì? Người đang ám chỉ những phu nhân kia bị ta làm hư hỏng?

Không phải sao? Hạ Nguyên lười trả lời cô.

- Bạch Vân, người có vô pháp vô thiên thế nào đi nữa thì cũng nên nghĩ tới, một khi người thông qua kỳ thi tỉnh lược, lúc thi Đình diện kiến thiên tử chính là khi quân trắng trợn. Người.....không phải thật sự định thi trạng nguyên chứ?

- Định thi.

Bạch Vân nghiêm túc nói.

- Người không nghĩ tới ngày thân phận bị vạch trần sao? Người thật sự không màng sống chết hay không hiểu mình đang phạm pháp?

Cậu cảm thấy tức giận, giận mình lo lắng cho cô ta, giận cô ta ngu ngốc đến mức gần như vô lại.

- Hạ Nguyên.

Cô khẽ gọi tên cậu.

Hạ Nguyên lúc này mới nhớ ra, họ quen biết nhau mười năm nhưng đây là lần đầu tiên nghe cô gọi tên cậu, nhất thời có chút sững sờ.

- Người là bằng hữu rất quan trọng của ta, cho nên ta luôn thẳng thắn với người.

- Nếu không phải ta phát hiện, người sẽ thẳng thắn với ta sao?

Lửa giận lại bị khơi lên, cậu chỉ vào lá thư trên tay cô, nói:

- Lá thư này người sở dĩ mang theo bên người là vì để ứng phó ngày như hôm nay chứ gì? Nếu ta không phát hiện, sợ là đến chết người cũng không nói!

- Bản thân ta chính là như vậy. Chỉ cần người phát hiện ra gì đó, đến hỏi ta, điều có thể nói, ta sẽ nói thật, điều không thể nói, ta cũng sẽ không bịa chuyện lừa gạt người.

- Ha! Vậy ta đúng là vô cùng vinh hạnh.

Bạch Vân thầm thở dài, nghĩ hôm nay cậu ấy bị khơi lửa giận hết đám này đến đám khác, dường như không có xu thế tắt, quả thực không tiện nói chuyện tử tế. Hơn nữa, cũng muộn rồi, một mình mẹ ở nhà còn đang bệnh, cô phải trở về.

Hiển nhiên Hạ Nguyên cũng cảm thấy tâm trạng mình không ổn định, thế nào cũng không bình tĩnh được, có nói chuyện tiếp thì kết quả cũng sẽ theo xu hướng cãi nhau, không chút ích lợi, trước tiên vẫn nên dừng ở đây thôi.

Trở về bình tĩnh nghĩ biện pháp giải quyết mới là điều quan trọng nhất trước mắt. Cho nên sau khi cậu trừng Bạch Vân thì xoay người đi về phía cửa.

- Hạ Nguyên?

- Hôm nay ta không muốn gặp người nữa. Trước tiên cứ vậy đi.

Cậu mở cửa, định rời đi. Nhưng khi mới bước ra một bước, cậu chợt thu chân lại, xoay người, mặt không biểu cảm tiến về phía Bạch Vân, mắt Bạch Vân hoa lên, lá thư trên tay đã bị xé nát, sau đó cậu không quay đầu lại rời đi.

Bạch Vân cứ thế ngây ngốc nhìn Hạ Nguyên giống như đập trên Phong Hỏa Luân bay nhanh rời đi, đến khi không còn thấy bóng dáng người nữa, cô mới khép miệng đang há hốc lại, chớp chớp mắt.

- Đúng là một lần tái ngộ vừa giật gân kích thích vừa độc đáo sáng tạo.....

***

- Xuân Minh.

- Có tiểu nhân. Xin hỏi gia có gì cản dận?

- Người đi điều tra hai hạ nhân của Chiêu Dững hầu phủ. Một người tên Quế Hoa, hiện nay gọi là Quế ma ma; người còn lại tên Lý Thuận Nhi. Bọn họ khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, người tên Lý Thuận Nhi hẳn là không còn trong hầu phủ nữa, nhưng hai mươi năm trước thì có. Người đi nghe ngóng tất cả về quan hệ, thân thế cùng với những gì đã trải qua của hai người họ, cố gắng cặn kẽ hết mức có thể.

- Dạ.

- Tra được bao nhiêu thì báo cáo bấy nhiêu. Cố gắng làm nhanh, nhưng cũng phải xác thực kỹ càng.

Sau khi căn dặn xong, Hạ Nguyên cho tất cả người hầu lui ra khỏi phòng, một mình ngồi ở sau bàn, vốn đang suy ngẫm nghiêm túc đường hoàng, song, khi ánh mắt lơ đãng nhìn đến hai tờ giấy mở ra trên bàn.....ánh mắt cậu liền không tự chủ trở nên mơ màng, hai vết đỏ ửng lạng lẽ hiện lên bên tai, từ từ lan ra mặt, khiến gương mặt tuấn tú trắng trẻo trước giờ phơi nắng cũng không đen của cậu bị nhuộm sắc rắng chiều, giao hòa với ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ.....

Nỗ lực kiềm chế vào ban ngày bây giờ hóa thành hư ảo, cậu không kiểm soát được đầu óc mình cứ nghĩ đến người viết lá thư này.....cùng với, bàn tay phải của mình đã từng càn rỡ ôm trọn nơi đây đà kia ra sao, từng trêu chọc.....suông sã và đáng xấu hổ.....như vậy.

Tay phải nắm chặt lại, rất chặt, chặt đến mức móng tay gần như suýt đâm rách lòng bàn tay. Không biết là vì khiến bản thân quên đi cảm giác kia, hay là vì quyến luyến dư vị.....

Bất kể tên Bạch Vân này là nam hay nữ, đánh giá của Hạ Nguyên với cô ta vẫn không thay đổi_____

Cô ta đúng là một tên khốn.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Thư phòng của Hạ nhị gia ở trấn quốc công phủ dù là người trong nhà cũng không được phép tùy tiện vào, chớ nói chi là người ngoài. Phần lớn bằng hữu của Hạ nhị gia ngay cả thư phòng nằm ở đâu cũng chưa chắc biết; nhưng hôm nay, thư phòng của Hạ nhị gia lại bất ngờ nghênh đón một vị khách lạ, hơn nữa còn là một vị khách ở trong đó gần hai canh giờ vẫn chưa ra ngoài.

Điều này khiến bọn người hầu và nha hoàn theo Hạ nhị gia nhiều năm không khỏi sinh vài phần kính trọng với người nọ, biết rằng về sau phải cẩn thận hầu hạ vị này.

- Tuy người chép rất nhanh nhưng đừng có ham nhanh mà chép nhầm. Nên biết rằng đôi lúc chỉ sai một chữ nhưng ý biểu đạt ra có thể sẽ khác một trời một vực đấy.

- Yên tâm, ta thạo chép sách lắm, trước nay chưa chép sai bao giờ.

Đây là thành quả tôi luyện trong Thận Nghiêm Am suốt mười năm. Bạch Vân bây giờ tay nhanh mắt cũng nhanh, đầu óc còn có thể chép tới đâu học thuộc lòng sơ sơ tới đó.

Lúc này thứ mà Bạch Vân đang đưa tay chép rất nhanh là những trọng điểm trước khi thi do Hạ Nguyên nhờ người mang ra từ Quốc Tử Giám, trong đó bao gồm văn chương do các quan chủ khảo ra đề kỳ này từng viết cùng với những lời bình luận và chú giải khi đọc sách, vừa vặn có thể khiến Bạch Vân nắm được phương hướng ra đề có thể có của kỳ thi mùa xuân này cùng với sở trường của các quan giám khảo.

Quốc Tử Giám không hồ là nơi đại nho tụ họp, cho nên các giám sinh có đầy đủ tài nguyên thi cử, cũng như lượng sách được cất giữ phong phú nhất; trong Tàng Thư Các còn có những đề thi kỳ trước và những bài thi ưu tú có thể tham khảo_____ dĩ nhiên, tất cả sách vở có ích cho khoa cử trong Quốc Tử Giám đều được Hạ Nguyên sao chép lại gửi cho Bạch Vân suốt mười năm nay.

Lần này trước kỳ thi lớn, tất cả giám sinh sắp dự thi đều được các đại nho dốc hết tâm huyết chuyên tâm biên soạn ra trọng điểm trước khi thi để họ có được nhiều ưu thế hơn so với các sĩ tử từ các châu quận khác đến dự thi_____ dĩ nhiên, phần ưu thế này hiện đang được phục chế trong tay Bạch Vân.

Bất kể Hạ Nguyên lúc này có đau đầu cỡ nào về chuyện Bạch Vân là nữ nhi lại cả gan giả làm nam nhi tham gia khoa cử, cậu vẫn chưa tìm được phương pháp giải cứu cho cái đầu cô bởi hành vi nghiêm trọng nếu truy cứu đủ để mất đầu này. Nhưng, trước khi đó, ít nhất cậu có thể giúp cô đạt thành tâm nguyện thi trạng nguyên_____ nếu cuối cùng cô vẫn bị mất đầu thì chí ít cũng là sau khi thỏa nguyện ước mong.....

Mặc dù tin tưởng năng lực chép sách của Bạch Vân, nhưng để phòng ngừa ngộ nhỡ, Hạ Nguyên vẫn giúp cô đối chiếu từng trang từng trang một. Không lâu sau, cuối cùng cậu không nhịn được mà chê bai:

- Thế chữ Đài Các.....

Cậu khinh thường bĩu môi:

- Ta nói này, người có thể viết ra khí khái của chính mình hay không?

- Thi khoa cử không cần thế chữ có khí khái. Thế chữ quá khí khái ngược lại ảnh hưởng đến việc giám khảo chấm bài cho điểm, cho nên sĩ tử khi đi thi nhất định phải dùng thế chữ Đài Các để viết_____ những lời này không phải trước kia người đã nói với ta trong thư sao?

Bạch Vân không để ý đến lời phê bình của Hạ Nguyên, động tác sao chép trên tay vẫn không ngừng, dù đang đấu võ mồm cùng cậu nhưng những con chữ dưới ngòi bút cô vẫn không mấy may mắn lẫn hay xấu xí.

- Không có sĩ tử nào cả đời chỉ viết thể chữ Đài Các cả. Trừ thi khoa cử và công văn quan trường, những thứ khác như thư từ qua lại tuyệt đối không dùng thể chữ này, người phải có phong cách chữ của chính mình, bằng không khó mà có chỗ đứng, đạt được sự tôn trọng trong những người đọc sách.

Hạ Nguyên rút ra một tờ giấy trắng, trải lên một góc bàn, nói với cô:

- Viết thể chữ khác.

- Khác cái gì?

Đang chép đến một đoạn, Bạch Vân dừng bút nhìn cậu.

- Khác thể chữ Đài Các!

Cậu tức giận.

Bạch Vân nghĩ nghĩ, chấm bút lông vào nghiên mực, lưu loát viết lên trang giấy trắng mấy câu thơ_____

"Thiên tử trọng anh hào, Văn chương giáo nhĩ tào; Vạn bản giai hạ phẩm, Duy hữu độc thư cao."* (Đức vua coi trọng hiền tài, Văn chương dạy dỗ luyện rèn chúng ta, Mọi nghề thiên hạ kém xa, Chỉ duy đọc sách mới là cao sang.)

"Thiếu tiểu tu cần học, Văn chương khả lập thân; Mãn triều chu tử quý, Tấn thị độc thư nhân."* (Lúc còn bé chuyên cần học tập, Dùng văn chương tự lập thành danh, khắp triều quan lớn hiển vinh, Đều do đọc sách mà sinh ra thành.)

"Triều vi điền xá lang, Mộ đẳng thiên tử đường; Tướng tướng bốn vô chủng, Nam nhân đương tự cường."* (Sáng còn là nông dân làm ruộng, Chiều đã thành rường cột quốc gia, Quan tướng đâu tự sinh ra, Tự thân nỗ lực mới là nam nhi.)

"Niên kỷ tuy nhiên tiểu, Văn chương nhật tiệm đa; Đãi khán thập ngũ lục, Nhất cử tiện đẳng khoa"* (Dù tuổi tác hãy còn nhỏ bé, Nhưng văn chương dần sẽ nhiều lên, Mười lăm mười sáu lớn lên, Vừa thi liền đậu ghi tên bảng vàng.)

(* Trích các bài 1, 2, 5, 11 trong "Thần đồng thi" do Uông Thù biên soạn thời Bắc Tống. Người đời sau dùng những bài của Uông Thù làm trụ cột, sau đó thêm vào thơ của những người khác, sắp xếp thành "Thần đồng thi". Trên thực tế, "Thần đồng thi" không hoàn toàn là thơ của thiếu niên thần đồng, cũng không hoàn toàn là thơ do Uông Thù viết mà đã được chỉnh sửa qua nhiều thời kỳ, tăng thêm thơ ca thời Tùy Đường thậm chí là thời Nam Bắc triều. Thế thơ đều là ngũ ngôn tuyệt cú, lời văn dễ hiểu, là những bài thơ mẫu thích hợp cho trẻ em học.)

- Được rồi được rồi, ta biết đầu óc người tốt, thấy qua là không quên, người có thể khôi viết ra cả quyển "Thần đồng thi", ta biết người làm được!

Hạ Nguyên thấy cô viết liên tục không ngừng thì vội vàng ngăn cản; sau đó, cậu chỉ vào thể chữ trên giấy kêu lên:

- Người bắt chước chữ ta?!

Đây rõ ràng là nét chữ của cậu! Nếu không phải chính mắt thấy cô viết, cậu nhất định sẽ tưởng nhầm là mình viết hồi nào đấy.

- Người bắt chước khi nào thế?

- Nhìn nhiều nên biết.

Mười năm thư từ qua lại, cô rất quen thuộc chữ của cậu, nếu đã quen thuộc thì đương nhiên là viết được! Đây không phải điều rất hiển nhiên sao?

- Sao có thể? Người chưa từng thấy ta viết chữ, cũng không biết cách ta cầm bút và dùng lực, sao có thể bắt chước giống hệt như vậy được?

Bạch Vân nghi hoặc nhìn cậu.

- Chuyện này rất khó sao?

- Đương nhiên rất khó! Người.....lẽ nào lại như vậy! Chữ của ta đơn giản để bắt chước thế sao?

Lòng tự tôn của người luôn tự cho là đọc nhiều thi thư như Hạ Nguyên bị tổn thương.

Bạch Vân không hiểu tại sao cậu lại có dáng vẻ rất tổn thương, ánh mắt cô xoay chuyển, đột nhiên chỉ vào một bức thư thiếp (bảng chữ mẫu của danh gia, dùng làm mẫu để tập viết chữ) trên tường, hỏi:

- Đây là bảng chữ mẫu của danh gia sao?

- Phải. Đây là thư thiếp của tể tướng đương triều - Tiền Thận đại nhân. Ông ấy là đại gia thư pháp thời nay, nổi tiếng về thể chữ Hành Thư, thư pháp của ông ấy rất khó có được, ông ấy không dễ để tác phẩm của mình lọt ra ngoài, hoàng tộc và các thế gia tôn quý, văn võ bá quan khắp triều cầu còn không được. Bức thư thiếp này là vào tháng trước ta làm lễ nhượng quán (thời xưa con trai 20 tuổi sẽ làm lễ nhượng quán, ngụ ý trưởng thành), biểu ca ta đã cầu cho ta đấy.

Cậu không hề nói rõ người biểu ca này của cậu hai năm trước vừa được thăng lên một chức siêu lớn_____Hoàng đế.

Bạch Vân đương nhiên không hứng thú với việc Hạ Nguyên có biểu ca gì đó rất lợi hại nên không hỏi nhiều; cô gom những trang giấy trên bàn qua một bên, lại rút một tờ giấy trắng trải ra, nhìn kỹ bức chữ mẫu hồi lâu rồi lấy một cây bút lông cừu, vung bút viết ra nét chữ cực kỳ giống với bảng chữ mẫu kia. Tuy không phải giống y hệt nhưng cũng giống rất nhiều.

- Người lại có thể chỉ nhìn vài lần là viết ra được thể chữ Hành Thư giống đến vậy_____

Hạ Nguyên gần như phải đưa tay che mắt mới có thể ngăn cơn người mình trừng rớt ra ngoài. Cậu run run tay chỉ vào Bạch Vân, không biết nên nói gì cho phải, không rõ trong nội tâm mình là hâm mộ và ghen tị nhiều hơn hay là đố kỵ vì ánh mắt tinh tường của mình nhận ra mình chầu từ sớm nhiều hơn.

- Ta không có khí khái chữ của chính mình nhưng bắt chước thì không thành vấn đề.

Bạch Vân bĩu môi nói.

- Bắt chước.....đợi đã!

Hai chữ này khiến mắt Hạ Nguyên sáng rực lên, tức khắc xoay người đến bên cái kệ trưng bày một đồng thư họa đồ cổ tìm gì đó. Nhưng cậu càng vội càng tìm không ra, bèn cất giọng gọi ra ngoài:

- Xuân Sinh, vào đây.

Người hầu Xuân Sinh bị đuổi ra bên ngoài chờ đợi lập tức đẩy cửa tiến vào, khom người nói:

- Có Xuân Sinh. Nhị gia có gì cần dặn?

- Bản khắc thiếp "Thiên hạ quán quân thiếp" năm năm trước ta lấy từ hoàng lăng đem về, cất chỗ nào?

Xuân Sinh hơi suy nghĩ một chút rồi lập tức trả lời:

- Nhị gia, "Thiên hạ quán quân thiếp" đó hai năm trước bị đại gia mượn đi giám định và thưởng thức, đến nay vẫn chưa trả.

Hạ Nguyên ngớ người, cũng nhớ ra rồi. Cậu vỗ bàn nói:

- Mượn hai năm chưa trả, đại ca thế này là muốn bưng bít luôn chứ gì. Đi! Đi đòi lại, ngay lập tức!

- Khoảng thời gian này, đại gia đang luyện binh ở hoàng vệ doanh chưa về.

Xuân Sinh không dám tự mình đi lấy.

- Tìm người hầu trong thư phòng của huynh ấy mà đòi, huynh ấy về ta sẽ thông báo một tiếng.

Đồ của mình, đương nhiên có thể lấy lại bất cứ lúc nào.

- Dạ.

Xuân Sinh lập tức lĩnh mệnh rời đi.

- Bạch Vân, ta có một bức thư thiếp rất quan trọng, người cứ viết phỏng theo nó, sau khi luyện tập mỗi chữ hơn mấy trăm lần thì giúp ta viết lại một bức giống y hệt.

- Được thôi.

Cô không hỏi nhiều mà trực tiếp đồng ý. Có điều.....

- Chữ của ta, còn cần luyện cho ra khí khái nữa không?

- Nếu thể chữ nào người cũng có thể bắt chước thì còn sợ không khí khái gì chứ. Những thứ khí khái kia còn không có bản lĩnh như người.

Hạ Nguyên khoát khoát tay. Dù sao cô ta cũng không có ý nghĩ muốn làm thư pháp gia, bỏ bớt đi.

- Vậy ta có thể tiếp tục viết thể chữ Đài Các chứ?

Cô luôn cảm thấy thể chữ ngay ngắn rõ ràng này vừa tiện lợi dễ dùng vừa gọn gàng rành mạch.

- Tùy người.

Cậu rất hào phóng cho qua.

Khi Bạch Vân sắp chép xong mấy quyển trọng điểm trước khi thi kia thì ngoài cửa vang lên tiếng bầm báo:

- Nhị gia, Hạ Minh thiếu gia cùng với tam công tử Triệu Nguyệt của Lễ bộ thượng thư tới chơi, đang dùng trà trong "Vịnh Nghi Sảnh".

- Xuân Sinh vẫn chưa về sao?

- Nhị gia, tiểu nhân về rồi. Người hầu trong thư phòng đại gia nói bức "Thiên hạ quán quân thiếp" kia không ở trong thư phòng, hình như là bị đại gia treo trong nội viện ngài ấy.

Bên ngoài vang lên tiếng bầm báo có chút thở gấp của Xuân Sinh.

- Ta biết rồi. Buổi tối ta trực tiếp tìm đại gia đòi là được.

Hạ Nguyên nhìn về phía Bạch Vân nói:

- Chép xong nhanh lên. Triệu Nguyệt đã nói là chỉ có thể mượn hai canh giờ, nếu không trả về Quốc Tử Giám thì người cho mượn sẽ lo lắng.

- Được.

Bạch Vân trả lời.

Tay cô tăng nhanh tốc độ, kiểu chữ hơi phóng túng, không còn ngay ngắn trầm ổn nữa nhưng lại có vẻ lưu loát sinh động, cực kỳ thoải mái. Hạ Nguyên hơi cau mày, cảm thấy thể chữ Đài Các không ngay ngắn thế này cũng khá đẹp.

Không đến thời gian một khắc đồng hồ đã chép xong toàn bộ, Hạ Nguyên ở bên cạnh thu xếp lại tất cả các bản chép rồi đem bản gốc do Triệu Nguyệt lén lấy ra cất vào trong hộp, cầm trên tay nói:

- Những bài này xuất xứ từ một giám sinh rất được các đại nho Quốc Tử Giám xem trọng, cho rằng hẵn dù không thi đậu nhất giáp thì ít nhất đậu được nhị giáp tiến sĩ chắc chắn không thành vấn đề. Không biết trong điều kiện gần như nhau, người có thể vượt qua hẵn không?

Bạch Vân không hào hùng vạm vỡ mạnh mẽ nói những lời đao to búa lớn mà chỉ nhún nhún vai.

- Không biết. Dù sao thì những sách đã đọc qua ta đều nhớ hết, kể cả những văn chương và bài thi người thỉnh thoảng gửi tới, nếu vẫn thi rớt thì chỉ có thể nói.....

- Người đọc sách quá ít?

Hạ Nguyên tiếp lời. Câu này hầu như trong mỗi bức thư cậu gửi cho cô đều phải viết.

- Không. Là phương hướng học mà người cho ta hoàn toàn sai lầm.

Phải biết rằng, tất cả những sách vở văn chương mà cô đọc đều do cậu giúp cô chọn; cậu học cái gì, quyết định sách nào thích hợp thi trạng nguyên

thì sẽ gửi sách đó cho cô, sau đó hai người với trình độ kiến thức ngang hàng tiến hành cãi cọ đấu võ mồm với nhau.

Nói cách khác, nếu cô có thể thi đậu tiến sĩ, thậm chí đậu trạng nguyên, vậy có nghĩa là kiến thức Hạ Nguyên học tập cũng có trình độ đẳng cấp trạng nguyên. Không thể không nói, lúc ban đầu Hạ Nguyên ra sức giúp Bạch Vân như vậy là có chút tư tâm; cậu muốn chứng minh ngoài số mệnh phú quý mà phụ mẫu đã cho cậu, bản lĩnh của chính cậu cũng đủ để ngạo nghễ thiên hạ.

Thân là con cháu giới quyền quý đương triều, tuy quốc gia không có công văn chính thức quy định các công tử quý tộc không được tham gia khoa cử nhưng các thế gia quyền quý đều biết hoàng gia hi vọng khi chính họ đã được hưởng vinh hoa phú quý thì đừng tranh mất cơ hội chấn hưng gia tộc của các quý tộc sa sút và sĩ tử hàn môn.

Cho nên, Hạ Nguyên luôn cảm thấy mình học hành rất tốt, ngay từ nhỏ đã biết bản thân vô duyên với khoa cử, không thể dùng khoa cử để chứng minh bản thân không thua kém với những người tài danh lan xa trong Hàn lâm viện. Đương nhiên, cậu cũng không có nguyện vọng đi thi; thi đậu sẽ bị chỉ trích là chiếm mất con đường tiến thân của sĩ tử hàn môn; thi không đậu, há chẳng phải là mất hết thể diện sao? Vì vậy, cậu thật sự hi vọng Bạch Vân có thể thi đậu trạng nguyên__ mãi đến trước khi biết cô là nữ nhân, cậu luôn hi vọng như thế.

Khi Bạch Vân cũng thu dọn xong phần bài thi mà cô sao chép, dùng khăn vuông gói kỹ lại, đang định nhét vào túi trong ống tay áo rộng thì bị Hạ Nguyên ngăn cản_____

- Đợi lát nữa còn phải gặp bọn Hạ Minh, người nhét một quyển to như vậy vào trong tay áo, trông rất kỳ cục. Người là cử nhân, lại đang ở kinh thành, phải chú ý phong thái.

Cậu gọi Xuân Sinh tới nói:

- Người sai người đưa những thứ này đến nhà Bạch công tử ở ngoại thành bắc.

Xuân Sinh nhẹ giọng tuân lệnh, nhận lấy gói nhỏ rồi hành lễ cáo lui.

- Làm sao hẳn biết nên đưa tới đâu?

Hạ Nguyên hừ nhẹ.

- Người tới kinh thành đã bảy ngày rồi, những gì nên biết ta đương nhiên đều biết.

Ngay cả chuyện cô là nữ nhân cậu cũng biết, những chuyện khác có gì khó? Điều tra nơi ở trọ của hai mẫu tử Bạch gia căn bản không khó chút nào.

Bạch Vân thấy cậu giống như là lại bốc lên lửa giận_____đối với chuyện cô là nữ nhân, từ đầu đến cuối cậu vẫn luôn duy trì trạng thái quái gở có thể phát cáu bất cứ lúc nào. Cô âm thầm bĩu môi, hỏi:

- Ta không thân với bọn Hạ Minh, gặp mặt chào hỏi xong không phải nên về đóng cửa đọc sách sao?

Là ai đã nói chuyện quan trọng nhất của cô bây giờ là bất kể ngày đêm mưa nắng phải cột tóc đâm đùi** đọc sách? Lại còn có thời gian rảnh đi ôn chuyện cũ với bằng hữu? Thành thực mà nói, đối với bọn Hạ Minh Triệu Nguyệt, cô đã quên mất từ lâu rồi, chỉ nhớ mang máng một người là kẻ ngu ngốc vung tiền, một người là kẻ quần lụa nịnh nọt.

(** Thời Đông Hán, có một người tên Tôn Kính siêng năng chăm chỉ học tập, đóng cửa đọc sách từ sáng đến tối rất ít khi nghỉ ngơi, đôi khi nửa đêm canh ba lim dim buồn ngủ, vì không để cơn buồn ngủ ảnh hưởng đến việc

học nên Tôn Kính nghĩ ra một cách là tìm một sợi dây thừng cột một đầu vào tóc mình, còn đầu kia cột lên xà nhà, như vậy khi cậu đọc sách mệt mỗi ngủ gà ngủ gật, chỉ cần hơi cúi đầu thì sợi dây sẽ kéo đau da đầu, nhờ vậy giúp cậu tỉnh táo tiếp tục đọc sách, về sau cậu trở thành một nhà chính trị tiếng tăm lẫy lừng.

Tô Tần thời chiến quốc là một nhà chính trị nổi tiếng nhưng khi còn trẻ học hành không nhiều, đến rất nhiều nơi đều không được ai chú ý, dù có hùng tâm tráng chí nhưng không được trọng dụng, bèn hạ quyết tâm nỗ lực phấn đấu ra sức học hành. Do thường xuyên đọc sách đến đêm khuya, khi mệt mỏi lim dim muốn ngủ thì cậu sẽ dùng một cái dùi đã chuẩn bị từ trước đâm vào đùi mình, cảm giác đau sẽ khiến cậu tỉnh táo, lấy lại tinh thần để tiếp tục học.

Từ chuyện của hai người mà cho ra đời câu thành ngữ "huyền lương thứ cổ" (cột tóc đâm đùi) dùng để chỉ sự khắc khổ học tập.)

- Người nên biết, một sĩ tử chỉ biết có đọc sách sẽ không cách nào nhận được sự tôn trọng chân chính, đạt được sự công nhận của sĩ tử trong thiên hạ. Ở cái xứ kinh thành này lại càng là lợi thế. Cầm, kỳ, thư, họa, thi, tửu, hoa, người có thể không chuyên nhưng phải biết giám định và thưởng thức; đương nhiên, loại phong nhã này không thể cưỡng cầu trong thời gian ngắn được. Ít nhất, người phải thông thạo việc vui chơi giải trí, mã cầu, xúc súc, chỉ cần chơi giỏi một môn là người có thể thuận lợi gia nhập vào giới quý tộc.

- Cho nên, người vẫn muốn dẫn ta đi chơi xúc súc?

Cô trước nay đá bóng không tồi, nhưng không có nghĩa là bây giờ cô có lòng dạ chơi bời.

- Nhất định phải đi.

Hạ Nguyên đương nhiên nhìn ra được Bạch Vân không tình nguyện.

- Tại sao? Người muốn ta giao hảo với bọn Hạ Minh à?

Cần thiết không?

Hạ Nguyên bình tĩnh nhìn vào mặt cô, hồi lâu sau, cậu kéo cánh tay cô đi ra ngoài, vừa đi vừa nói:

- Không vì điều gì khác, cứ xem như là.....vì cái đầu của người đi.

Nói xong, cậu khẽ thở dài.

***

- Không ngờ Bạch Vân mấy năm nay vẫn không xuống phong độ xúc súc. Ta tưởng cậu ấy bận học hành gian khổ ngay cả thời gian ngủ cũng không có, bằng không sao có thể còn nhỏ tuổi mà đường công danh lại thuận lợi đến thế.

Kha Minh nhìn Bạch Vân trong sân bóng lao nhanh như gió, hoàn toàn không đếm xỉa tới hai thủ môn cường tráng gần như có thể lấp đầy tất cả khe hở của khung thành, không ngừng đá bóng vào khung thành ghi điểm, khiến Hạ Minh và Triệu Nguyệt trong đội kia giận đến mức nhiều lần giậm chân.

Hạ Nguyên không ra sân, tạm thời làm thầy chỉ đạo cho đội Bạch Vân, có điều do Bạch Vân biểu hiện quá tốt, không cần đến thầy chỉ đạo, cậu khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt từ đầu đến cuối luôn dán vào bóng đá linh hoạt khéo léo của Bạch Vân trên sân, hỏi Kha Minh bên cạnh:

- A Minh, người thấy Bạch Vân thế nào?

- Rất tốt. Đọc sách tốt, chơi xúc súc cũng giỏi.

- Cái ta hỏi là ngoại hình của cô ấy. (trong tiếng Trung, từ "cô ấy" và "cậu ấy" phát âm giống nhau, người nghe không phân biệt được)

- Ngoại hình?

Kha Minh hơi nghi hoặc, cũng nhìn về phía Bạch Vân, từ tướng mạo cho đến thân thủ linh hoạt nhanh nhẹn của cậu ấy.

- Nếu người hỏi tướng mạo thì là một người tuấn tú. Nếu cậu ấy có thể thuận lợi qua được kỳ thi, lúc thi Đình biểu hiện xuất sắc một chút thì được chọn làm thám hoa không phải không có khả năng.

- Người không cảm thấy tướng mạo cô ấy hơi nữ tính sao?

Trước khi biết Bạch Vân là nữ, Hạ Nguyên đương nhiên không cảm thấy tướng mạo Bạch Vân có vấn đề. Nhưng sau khi biết giới tính thật của cô, cậu nhìn thế nào cũng cảm thấy cô là nữ nhân, dù có mặc nam trang vẫn là một nữ nhân. Quả là chuyện rành rành ra đây, sao có người không nhìn ra chứ?

- Nữ tính?

Kha Minh cười khẽ.

- Nam tử tướng mạo xinh đẹp trước giờ vốn không hiếm thấy. Người nhìn Triệu Nguyệt xem, tướng mạo giống với mẫu thân, mấy năm nay tướng mạo ngày càng giống muội muội mình, hầu như sắp bị xem là song sinh rồi. Bạch Vân và Triệu Nguyệt đứng với nhau, dù có nhầm thì khả năng Triệu Nguyệt bị nhầm thành nữ tử cũng lớn hơn chứ? Ồ_____

Cậu nói được một nửa thì ngừng lại, nghiêm giọng nói:

- Xem ra Triệu Nguyệt thua nên nóng nảy_____

Cậu chỉ vào tình huống thành linh phát sinh trong sân bóng.

Hạ Nguyên nhìn sang, đôi mắt đẹp nheo lại.

Trong sân bóng, do đoạt bóng nên va chạm, dù Bạch Vân linh hoạt, kịp thời tránh được một cú đá của Triệu Nguyệt, không để chân mình bị thương nhưng không ngăn được hai người đụng nhau cùng ngã xuống đất. Người bị đụng nhanh chóng đứng dậy, phủi phủi bụi trên y phục, nửa tiếng kêu đau cũng không có, muốn tiếp tục thi đấu; nhưng người đụng thì lại không như vậy, nằm trên đất la oai oái thật lâu, phát hiện không ai đáp lại thì giận nhảy dựng lên, đưa tay đẩy Bạch Vân. Bạch Vân nhất thời không đề phòng, bị đẩy lùi lại mấy bước; mà Triệu Nguyệt không thuận theo không buông tha, tiếp tục đuổi qua đánh _____

- Dừng tay!

Hạ Nguyên nhanh chóng bước qua, đồng thời lên tiếng quát.

Dĩ nhiên Bạch Vân từ trước tới nay không phải người cam chịu thiệt thòi, vào lúc năm đêm của Triệu Nguyệt vung tới, cô nghiêng mặt, đồng thời tung một cước ngay giữa bụng Triệu Nguyệt đá cậu ta ngã xuống đất.

- Đồ hoang dã quê mùa đáng chết nhà người! Người lại dám _____

Triệu Nguyệt cố gắng muốn nhảy lên đánh người nhưng nhất thời bụng không có sức, không đứng dậy nổi, hai tay đập xuống đất.

- Người đâu, đỡ cậu ấy đi nghỉ ngơi.

Hạ Nguyên đã bước tới, dùng ánh mắt khiến các gia đình vây quanh đứng yên tại chỗ, không dám cử động. Sau đó một tay cậu nắm lấy Bạch Vân, đồng thời gọi người hầu của Triệu Nguyệt đỡ cậu ấy đi.

- Đoan Phương, người giúp ta dạy dỗ hẳn! Thứ gì ấy, còn dám đánh trả! Cũng không nhìn xem mình có thân phận gì, tiểu gia đánh hẳn là phúc ba đời hẳn tu được _____

Giọng nói hùng hùhng hồ hồ dần dần nhỏ đi, sau đó dưới ánh mắt rét lạnh của Hạ Nguyên, Triệu Nguyệt im lặng rồi xoay người tát gia đình đỡ mình một bạt tai, mắng:

- Đồ mất dạy không có mắt! Còn không mau đỡ bốn thiếu gia đi nghỉ ngơi, ngậy ra đó làm gì!

Sau khi Triệu Nguyệt la to gọi nhỏ như diễn tuồng rời đi, Hạ Nguyên vẫn không buông tay Bạch Vân, cậu nhìn cô, nhẹ nhàng hỏi:

- Đá tiếp không?

- Là người muốn ta đá mà.

Đá hay không đá với cô đều không khác nhau mấy.

- Vừa rồi cậu ấy đẩy chỗ nào của người?

Do vấn đề về góc độ, Hạ Nguyên chỉ thấy Triệu Nguyệt đẩy cô nhưng không xác định cậu ấy có chạm vào chỗ không nên chạm hay không.....ánh mắt cậu quét nhanh qua chỗ quá mức bằng phẳng kia của cô.

- Yên tâm, ta tránh được. Cậu ta chỉ đẩy đến vai và cánh tay ta thôi, không có phát hiện ta quần khăn bên dưới y phục.

May mà bây giờ đang là đầu xuân, vẫn còn mặc y phục dày, không dễ dàng bị nhìn ra sơ hở.

Đây là vấn đề khăn vải có bị phát hiện hay không ư? Hạ Nguyên hít sâu một hơi mới kiềm nén được thôi thúc muốn gào thét.

- A Nguyên, Triệu Nguyệt nói cậu ấy bị thương rồi, không chơi nữa, người có muốn vào sân chơi tiếp không?

Hạ Minh chạy tới hỏi.

- Ừ.....

Vốn cậu định gật đầu đồng ý nhưng khóe mắt lại liếc thấy mấy tiểu thư tôn quý đang xuống ngựa nơi lối vào, hơn nữa ánh mắt họ còn nhìn chăm chăm qua bên này bèn sửa lời nói:

- Các người chơi tiếp đi, ta đưa Bạch Vân về. Cô ấy phải về ôn bài.

Hạ Minh cũng nghe tiếng ồn ào ở lối vào sân bóng, cậu nhìn qua, nhận ra những người đó thì kinh ngạc nói:

- Sao họ lại tới rồi? Không phải đều đi tham gia cuộc thi mã cầu do Tân An công chúa tổ chức ư?

Sân bóng thi đấu mã cầu ở ngoại thành thành tây. Hơn nữa hôm nay ở đây lại không có cuộc thi xúc súc nào, họ tới làm gì nhỉ?

- Bọn ta đi trước.

Nhân lúc mấy nữ nhân kia còn chưa qua, Hạ Nguyên kéo Bạch Vân trốn đến một cửa hông gần đó, thoáng cái liền không thấy bóng dáng.

Khi Hạ Minh cũng nghĩ đến việc chạy trốn thì đã không còn kịp nữa, bởi các tiểu thư tôn quý hành động linh hoạt đã bước nhanh qua, túm lấy cậu chất vấn một trận_____

- Hạ Minh! Người thật không phải bạn tốt, hôm nay chơi xúc súc với Hạ nhị gia ở đây cũng không nói một tiếng_____

- Đúng vậy đúng vậy! Người còn nói gần đây Hạ nhị gia bận chuyện khác, sẽ không tới sân bóng, chuyện này người giải thích thế nào?

- Không phải người đã nói lần sau lúc Hạ nhị gia chơi xúc súc, người nhất định sẽ báo cho chúng ta biết sao?

- Hạ nhị gia đâu rồi? Lúc này còn thấy chàng ấy ở đây mà.

Hạ Minh nhất thời đầu to như cái đầu, đáy lòng thầm oán trách Hạ Nguyên không phúc hậu, lúc chạy còn nhớ đưa Bạch Vân đi, sao lại quên mất vị đường ca này, bỏ mặc cậu trong nước sôi lửa bỏng như vậy?

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Hạ Nguyên dẫn Bạch Vân theo con hẻm nhỏ quanh trái quẹo phải đi khoảng một khắc, cuối cùng cũng ra khỏi con hẻm dài kia. Vừa bước ra ngoài, cảnh xuân tươi mới ập vào mặt, trước mắt tràn trề sức sống, hẳn là đã đi vào một rừng hoa mênh mông bát ngát.

Đậu khấu sao đầu nhị nguyệt sơ ("Đậu khấu đầu cành khoảng tháng hai", trích "Tặng biệt" của Đỗ Mục thời Đường, câu thơ dịch trích "Đường thi tuyển dịch").....

Hoa đào vẫn chưa hoàn toàn nở rộ, chỉ lưa thưa vài đóa, phần lớn là những nụ hoa li ti chấm hồng chờ ngày khoe sắc trên những chạc cây, điểm trang thêm sắc đỏ mê người trong tán lá xanh non.

So với cảnh đẹp đồ sộ ngàn vạn cây hoa đào nở rộ, Bạch Vân càng thích sắc xanh tươi tiêu biểu cho sức sống hơn, cho nên cô hít sâu một hơi, để hơi thở mùa xuân căng tràn trong lồng ngực, rồi mới vô cùng quyến luyến chậm rãi thở ra.

- Không ngờ trong khu vực hoàng thành lại có một khu rừng lớn như vậy.

Tuy cô vào kinh không lâu nhưng đã lĩnh hội sâu sắc cái gọi là "tấc đất tấc vàng", ở vùng đất kinh thành này, muốn sống cho ra hình người cũng thật không dễ dàng.

- Nơi này là khu bên ngoài lâm viên hoàng gia, người bình thường không được vào.

- Vừa rồi người chạy nhanh như vậy, là trốn ai thế?

Bạch Vân hỏi.

- Ta cần trốn ai chứ?

Hạ Nguyên hừ nhẹ.

- Được rồi, không phải trốn. Là không muốn gặp ai thế?

Bạch Vân rất không hiểu nổi việc các công tử quý tộc luôn thích sửa lưng cách dùng từ của người khác, không được nói toạc móng heo ra mà cứ phải dùng sĩ diện bao bọc lại, kỳ thực ý nghĩa chẳng phải đều như nhau sao.

- Triều ta nam tử hai mươi, nữ tử mười tám, thích hợp cưới gả.

Hạ Nguyên buồn bực nói.

Bạch Vân nghĩ nghĩ, nhìn cậu.

- Tháng một năm nay người vừa qua lễ nhược quán, đồng nghĩa với việc tuyên bố thiên hạ là người sắp tìm đối tượng, cho nên.....yếu điệu quân tử, thực nữ hảo cầu? (câu gốc là một câu trong "Kinh thi": "Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu", Tiểu Vân đổi vị trí của nam nữ trong câu gốc)

- Năng lực thấy là không quên của người có phải nhầm lẫn sai sót ở đâu không?

Hạ Nguyên trờng cô, "Kinh thi" là tác phẩm kinh điển truyền lại đời sau, há để cho cô chế bậy?

- Kiến thức học được không phải để dùng trong cuộc sống sao?

- Kẻ chỉ giỏi bắt chước, không biết sáng tạo như người mà cũng hiểu cái gọi là dùng trong cuộc sống à?

- Không phải đang dùng sao?

Sự thật chứng minh, cô không phải là một con mọt sách. Cô lại quay về chủ đề trước đó:

- Mấy nữ nhân kia vừa ý người, nhưng người lại không vừa ý ai cả, cho nên không muốn gặp họ, đúng không?

Hạ Nguyên hừ nhẹ.

- Nữ nhân trong kinh thành không lẽ còn lợi hại hơn nữ nhân thôn Tiểu Quy? Có thể khiến người đi cửa hông trốn tránh? Họ có cầm gậy đánh ngất người, sau đó kéo người về nhà gạo nấu thành cơm không?

Bạch Vân nhớ tới một hôn sự dưng mãnh làm kinh hãi khắp mười dặm tám thôn xảy ra ở thôn Tiểu Quy bốn năm trước.

Hạ Nguyên mở to mắt, suýt bị sặc nước miếng, bất chấp việc phê bình một nữ nhân như cô lại nói loại chuyện xấu hổ kia một cách thản nhiên như vậy, mặt cũng không hề đỏ! Cậu vội vàng hăng hăng giọng, hỏi:

- Có chuyện như thế à? Nữ nhân thôn Tiểu Quy các người đều gả đi như vậy sao?

Điều này cũng quá kinh hãi rồi.

- Không phải ai cũng vậy. Chuyện này xảy ra bốn năm trước, chỉ có một vụ đó thôi.

Bạch Vân giải thích đơn giản đầu đuôi gốc ngọn___đôi nam nữ kia hai bên đều có tình ý với nhau, nhưng bên nam là con của đại địa chủ thôn Đại Phong, có dung mạo có đức độ có gia sản, mà bên nữ lại xuất thân từ thôn Tiểu Quy tiếng xấu vang xa, không tiền bạc không đức hạnh không biết nữ công, bản thân lại còn là một người sáng khoái bộc trực.....khụ, đánh đá chua ngoa (trong mắt người ngoài), hôn sự đương nhiên khó thành, cả gia tộc nhà trai cùng nhau phản đối. Sau đó đôi tiểu tình nhân này dùng một

chiêu tự hại mình, bên nam để cho bên nữ đánh ngất, rồi phối hợp bị kéo về nhà nấu cơm.....

Nếu đã nấu thành cơm, khuê nữ nhà mình đương nhiên không thể chịu thiệt, hôn sự phải làm! Thế là thôn dân thôn Tiểu Quy vĩnh viễn đoàn kết mấy trăm năm qua, dưới sự dẫn dắt của thôn trưởng, người có đao mang đao, có tên đeo tên, có cuộc vác cuộc, cả đám người phần phật kéo qua thôn Đại Phong làm mai; sau đó, người có tình thuận lợi trở thành thân thuộc, thêm một giai thoại trên đời.

- .....Ta hiếm khi thương hại người khác, nhưng, lúc này ta vô cùng thông cảm cho ba thôn lân cận với thôn Tiểu Quy các người.

Đúng là kiếp trước không tu nên kiếp này gặp phải hàng xóm ác.

- Có gì mà thông cảm? Đất đai ba thôn kia không biết màu mỡ hơn thôn bọn ta gấp mấy lần, thôn Tiểu Quy bọn ta đất đai gập ghềnh, thôn dân nghèo đói, ruộng không phì nhiêu, sông không dùng được, dù sao hoàn cảnh ác liệt nhất đều quy về thôn Tiểu Quy bọn ta, nhưng mấy trăm năm qua, bọn ta cũng đâu làm gì bọn họ.

Dù là thổ phỉ trong loạn thế thì cũng là thổ phỉ có đạo đức nghề nghiệp.

- Tỉnh lại đi, thôn Tiểu Quy các người thế nào, ta còn không biết chắc?

- Người thì biết cái gì?

Mới ở thôn Tiểu Quy mười mấy ngày thì biết cái gì?

Hạ Nguyên lại hàm hừ, lườm cô.

- Thôn Tiểu Quy các người vì muốn cho ra hai tú tài mà báo tên người thành nam nhi trong hộ tịch, để người đi thi, chỉ dựa vào điểm này là đủ để chứng minh người của thôn các người to gan làm loạn đến mức nào. Ta

đoán, đến bây giờ giới tính thật của người vẫn chưa bị người ngoài vạch trần, sợ là cả thôn đều quyết định giúp người che giấu, đúng không? Điều này cũng thôi, nhưng người thi đậu tú tài rồi mà chưa chịu ngừng, năm ngoái còn dám thi đậu cử nhân. Đậu cử nhân thì phải lên kinh đi thi, người không nghĩ tới, có lẽ người có thể cả đời ở huyện Vĩnh Định làm một tú tài không bị vạch trần thân phận, nhưng khi người ra khỏi huyện Vĩnh Định, còn ai có thể che chở cho người?

Càng nói càng tức, cậu suýt đưa tay gõ trán cô.

Nhìn gương mặt Hạ Nguyên có chút hỗn hển, Bạch Vân biết cậu đang lo lắng cho cô, cho nên cô im lặng hồi lâu mới nói:

- .....Ta biết. Cho nên vốn dĩ ta cũng không định thi cử nhân.

Nếu nói thôn dân thôn Tiểu Quy vô pháp vô thiên là xuất phát từ trời cao Hoàng đế xa cùng với việc không biết nên không sợ, thì, mười năm nay, dưới sự giáo dục của đủ loại sách mà Hạ Nguyên không ngừng đưa tới cộng thêm việc vừa dạy vừa làm gương của các sư phụ và ba vị phu nhân trong Thận Nghiêm Am, tầm mắt của Bạch Vân đã mở rộng ra rất nhiều. Cô vẫn có bản tính vô pháp vô thiên và không biết sợ của thôn Tiểu Quy nhưng cô cũng biết mình có thể sẽ đối diện với hậu quả nghiêm trọng thế nào.

- Người không phải là.....bị mấy lá thư của ta kích thích nên mới chạy đi thi cử nhân đó chứ?

Hạ Nguyên chợt nghĩ đến khả năng này, trong lòng không khỏi hiện lên chút ảo não.

Bạch Vân năm mười tuổi thi đậu tú tài, sau đó không có ý định thi tiếp. Cô nói trong thư rằng cô có năng lực đi thi, nhưng lại không cảm thấy hứng thú với việc làm cử nhân gì gì đó, chứ không phải sợ thi không đậu. Cũng chính những lời này khiến Hạ Nguyên ra sức giễu cợt trong những lá thư tiếp theo, chỉ để kích thích lòng cầu tiến của cô.....

Tốt, người ta rớt cuộc tiến lên rồi, năm mười sáu tuổi ghi danh thi đậu. Đậu cử nhân ở cái tuổi này, quả thực là thiếu niên thiên tài. Mà người thiếu niên thiên tài ấy bây giờ lại trở thành một quả đắng nhét vào miệng Hạ Nguyên, mà Hạ Nguyên lại không thể không cố gắng nuốt vào.....

Bạch Vân nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của cậu, khẽ cười.

- "Khích lệ" của người đương nhiên là một trong những nguyên nhân. Nhưng nếu chỉ vì muốn tranh hơn thua với người thì vẫn chưa đủ để ta làm ra loại chuyện không cần mạng như vậy.

Cô cũng không phải người ngu.

- Vậy người là vì nguyên do gì.....

Hỏi được một nửa, Hạ Nguyên chợt nghĩ đến gì đó, nhìn chăm chăm vào Bạch Vân nói:

- Có phải liên quan đến Chiêu Dũng hầu phủ không?

Lần này Bạch Vân thật sự kinh ngạc, khuôn mặt luôn bình tĩnh do hai mắt mở lớn mà trông hơi ngốc ngốc, cô nín một hơi quên thở ra khiến hai má hơi phồng lên, nhất thời không nói nên lời.

- Tuy cuối cùng ta vẫn sẽ tra rõ đầu đuôi gốc ngọn, nhưng mà, người vẫn nên thẳng thắn với ta trước thì tốt hơn.

Phát hiện mình chiếm thế thượng phong, Hạ Nguyên đặc ý khoanh hai tay trước ngực (để khống chế không cho tay mình nhéo mặt cô ta), dáng vẻ bình thản thong dong.

- Chỉ cần người hỏi, ta đương nhiên sẽ nói____

Cô thở ra, thản nhiên nói.

- A Nguyên biểu thúc!

Một tiếng kêu non nớt đột nhiên từ trong một nơi khác của rừng hoa đào vang đến, ngắt ngang lời Bạch Vân.

Hạ Nguyên cau mày nhìn sang, lập tức túm Bạch Vân đi tới, vừa đi vừa nói nhỏ:

- Chuyện này để chúng ta tìm một nơi yên tĩnh rồi nói sau. Bây giờ, theo ta đi bái kiến.

- Bái kiến?

Dùng từ long trọng quá. Bạch Vân nhìn sang, thấy vài người đứng xa xa, trong đó nổi bật nhất là một ông lão và một bé trai khoảng bốn năm tuổi___họ đều mặc y phục màu vàng sáng tiêu biểu cho hoàng gia.

- Người phía trước là thái thượng hoàng và tiểu hoàng tử.

Cậu nói rõ đơn giản về thân phận của người mặc y phục màu vàng sáng phía trước, đồng thời hỏi:

- Người có học lễ nghi bái kiến chưa?

- .....Lý phu nhân có dạy ta lễ nghi của mệnh phụ bái kiến hậu phi.

- .....Đợi lát nữa cứ dựa theo những gì ta nói mà làm.

Hạ Nguyên dặn dò xong, trong lòng đồng thời suy xét xem liệu có thể lợi dụng lần tình cờ gặp gỡ này để tạo ra cho Bạch Vân vài phần cơ hội sống?

Bất luận thế nào, Bạch Vân cũng phải sống.

Biểu hiện của Bạch Vân còn tốt hơn trong tưởng tượng của Hạ Nguyên.

Người của thôn Tiểu Quy có rất nhiều tập tính khiến người khác phải cau mày, nhưng có lẽ chỉ có loại tính cách tinh linh trơ trơ này mới có thể đứng vững hờ hững trong bất kỳ hoàn cảnh nào, thậm chí còn như cá gặp nước.

Ban đầu là tiểu hoàng tử thả diều cao chẳng may mắc vào ngọn cây bạch quả, không kéo xuống được mà còn làm đứt dây. Tùy tùng đi theo thái thượng hoàng và tiểu hoàng tử đều là cung nữ, không có ai dùng được; đang lúc họ muốn bảo cung nữ ra bên ngoài gọi một thị vệ vào thì tiểu hoàng tử tinh mắt, thấy Hạ Nguyên trong rừng hoa đào bên kia liền lên tiếng gọi.

Là cây bạch quả duy nhất trong rừng hoa đào, đương nhiên nổi bật. Bảy mươi mấy năm trước, lúc hoàng gia trồng rừng hoa đào ở đây, tất cả các loại cây khác đều được chuyển đi, chỉ đặc biệt giữ lại cây bạch quả ít nhất năm trăm năm tuổi này. Cổ thụ năm trăm năm dù từng bị cắt tía rất nhiều lần vẫn phát triển rất xum xuê; thân cây cao ít nhất bốn trượng đứng giữa rừng hoa đào trung bình khoảng bảy tám thước hoàn toàn là một sự tồn tại như hạc giữa bầy gà.

Đương nhiên, con diều mắc trên cành cao bốn trượng không dễ lấy về, dù có gọi thị vệ và thái giám tới cũng phải tìm công cụ như thang tre để bắc lên, sợ là có lấy được xuống thì con diều tinh tế kia cũng sẽ bị rách mấy lỗ, không thể bay được nữa.

Công việc khó khăn như vậy rơi vào người Bạch Vân chỉ là chuyện leo cây mà thôi.

Cô nhìn nhìn thân cây bạch quả thẳng tắp, cùng với những chạc cây không to khỏe lắm, sau khi suy tính xong cách leo và chỗ đặt chân, được sự đồng ý của thái thượng hoàng, đồng thời lấy một sợi dây thừng từ chỗ cung nữ, cô cột một đầu dây vào một hòn đá nhỏ rồi dưới cái nhìn há hốc mồm ngửa lên cao của mọi người, thân hình cô nhẹ nhàng linh hoạt, thoáng chốc đã lên cao tám thước, leo lên được cành đầu tiên; tiếp đó cô dùng dây thừng

trong tay móc ngược lên cành cây phía trên rồi đưa chính mình lên, cứ lặp lại như thế vài lần, cô đã lên đến ngọn cây bạch quả, lấy xuống con điều hoàn chỉnh không chút hư hao.

Khi con điều bình an trở lại trong tay tiểu hoàng tử, tiểu hoàng tử kinh ngạc sớm đã không quan tâm tới con điều nữa, tùy tiện đưa con điều cho cung nữ bên cạnh mà quên lấy Bạch Vân hỏi này hỏi nọ, vô cùng yêu thích. Dù người bên cạnh nhắc nhở tiểu hoàng tử đã đến giờ học, thái thượng hoàng cũng nên nghỉ ngơi, cậu vẫn làm nũng không chịu đi học, cứ đòi Bạch Vân dạy cậu kỹ năng leo cây thần kỳ cho bằng được.

Sau đó vẫn là Hạ Nguyên nói tài nghệ giỏi nhất của Bạch Vân không phải leo cây mà là xúc súc, đó mới thực là kỹ thuật cao siêu, bảo tiểu hoàng tử về học hành cho tốt, hôm khác tổ chức thi đấu xúc súc, để Bạch Vân đá bóng cho mà xem. Nói hết nước hết cái, hứa hẹn này nọ, nói hai ngày sau sẽ tổ chức thi đấu, cuối cùng mới dụ dỗ được tiểu hoàng tử rời đi.

Hai người sau khi cung tiễn thái thượng hoàng và tiểu hoàng tử rời đi mới nhìn nhau cười, cùng nhau dựa lưng vào cây bạch quả thở phào....

- Khi nào rảnh, nói ta nghe chút chuyện về hoàng gia và triều đình nhé.

Bạch Vân mới vào kinh không lâu, trước đây lại chỉ sống trong sơn thôn nhỏ "chỉ biết thôn trường, không biết Hoàng đế", tuy không có quá nhiều lòng kính sợ với hoàng quyền, nhưng không thể mặc kệ bản thân tiếp tục tùy tiện không biết gì cả như vậy.

- Không chỉ hoàng gia và triều đình mà phong thổ dân tình của Đại Ung chúng ta người càng phải biết mới dễ dàng hòa nhập.

Hạ Nguyên đưa tay nắm tay cô, dẫn cô đến lối ra. Cậu vừa đi vừa nói:

- Nhưng trước lúc đó, ta nói với người về xúc súc đã. Tình huống vừa rồi người có thể cho rằng do tiểu hoàng tử ầm ĩ đòi chơi xúc súc nên ngày kia

mới đặc biệt tổ chức thi đấu xúc súc cho tiêu hoàng tử. Nhưng kỳ thực, thay vì nói là để dụ dỗ tiêu hoàng tử thì nên nói là để lấy lòng thái thượng hoàng. Trò chơi xúc súc luôn thịnh hành ở Đại Ung suốt hai trăm năm qua chưa bao giờ bị trò khác thay thế. Người đoán xem là tại sao?

Bạch Vân không hề nghĩ ngợi, nói ngay:

- Trên thích dưới theo.

Chính xác.

- Thái tổ khai quốc là một cao thủ xúc súc, từng đưa xúc súc vào trong quân đội, xem nó như một trong những hạng mục huấn luyện quân sự, rất hiệu quả. Sau đó, quốc triều thành lập, thiên hạ thái bình, một tay ông lập ra đội xúc súc hoàng gia, đồng thời khuyến khích văn võ bá quan lập ra đội xúc súc để lấy danh tiếng cho gia tộc hoặc địa phương. Về sau mỗi năm đều tổ chức thi đấu xúc súc, người đứng đầu cuộc thi sẽ đạt được phần thưởng và vinh dự phong phú.

- Vị đế vương nào cũng thích xúc súc ư?

- Đương nhiên không phải. Nhưng đa số đều thích, thậm chí có người còn nghiện mất ăn mất ngủ.

- Vị đế vương nghiện xúc súc mất ăn mất ngủ kia có phải chính là người phong quan cho một cao thủ xúc súc không?

- Người còn nhớ à...

Đây là câu lúc nhỏ cậu từng nói, chính cậu cũng không nhớ.

- Những gì người nói, ta đều nhớ cả.

Bạch Vân thuận miệng đáp lời.

Nhưng, khi cô nói xong, thấy Hạ Nguyên quay đầu nhìn mình chăm chăm, không nói lời nào, gương mặt trắng trẻo của cậu ấy dường như hơi ửng đỏ, không biết tại sao, cô cũng cảm thấy mặt mình cũng chột nóng lên theo...

Họ đều cảm thấy khác thường nhưng ra sức xem nhẹ, vờ như bình thường, Hạ Nguyên khẽ ho, nói:

- Ừ. Hành động phong quan khi đó đã gây ra sóng to gió lớn, vị đế vương ấy hầu như bị triều thần mắng thành một đế vương ngu ngốc ham chơi mất ý chí; nhưng chức quan đã phong, ý chỉ đã hạ, "Khởi cư chú" (quyển ghi lại lời nói và việc làm của đế vương cổ đại, chủ yếu làm tư liệu cho sử sách) đã ghi lại, dù có thu hồi chức quan cũng không thể vãn hồi danh tiếng của đế vương, sử sách đã ghi lại việc làm này của ông mất rồi. Nếu đã như vậy, vị đế vương ấy dứt khoát xấu tới cùng, dù chức quan của cao thủ xúc cức kia chỉ là một chức quan nhàn, vị đế vương ấy vẫn quyết định để ông ta làm chức quan đó cả đời.

Cho nên về sau vị đế vương ấy được đặt tên Thụy là "Túc" (nghiêm túc), chính là có ý châm chọc trong đó.

- Tính tình quái đản cỡ này.....

- Khụ!

Cậu nhắc nhở cô, nơi họ đang đứng bây giờ thuộc về hoàng gia đấy.

- Đây gọi là nam nhân đích thực nhất ngôn cửu đỉnh. Nói là làm, làm là quyết đoán, đủ làm tấm gương sáng cho ta suốt đời.

Cô cũng rất biết nịnh nọt.

- Khụ khụ khụ!

Lần này là sặc thật.

- Khụ ba cái nghĩa là gì?

Bạch Vân không hiểu, đành phải khiêm tốn thỉnh giáo.

- Nghĩa là ta bị sặc.

Giọng nói đều đều vang lên.

"Phụt!"

Bạch Vân không nhịn được bật cười thành tiếng. Cô vừa cười vừa muốn chế giễu cậu mấy câu, hại mình cũng bị sặc nước miếng theo, ho khan không ngừng.

- Đáng đời!

Hạ Nguyên cười nhạo trở lại, lúc này hai người đã ra khỏi rừng hoa đào, mấy gia nô đã đợi ở lối ra từ lâu; cậu không đùa nữa, nói lời kết thúc đơn giản cho đề tài vừa rồi:

- Cho nên người phải biết, nghiệp xúc súc là bản tính của hoàng thất. Nhiệt huyết của thái thượng hoàng dành cho xúc súc không thua gì vị đế vương phong quan cho cao thủ xúc súc kia, nhưng từ khi vị đế vương ấy làm ra chuyện như vậy, bá quan luôn nhìn chăm chăm, kiên quyết không cho phép có thêm một vị đế vương nào làm loạn như thế nữa. Cho nên trận đấu xúc súc ngày kia kỳ thực là tổ chức vì thái thượng hoàng, người trước tiên hiểu rõ điều này là được.

- Ừ, ta hiểu rồi.

Đúng lúc họ nói xong, mã phu đã dắt ngựa qua, chờ hầu hạ họ lên ngựa.

- Ta đưa người về trước. Người phải học được cưỡi ngựa, hôm nay cưỡi chung với ta làm quen, đợi người thi xong, ta sẽ từ từ dạy người.

Do có người khác ở đây, Hạ Nguyên theo thói quen ra vẻ công tử tôn quý đạo mạo, giọng nói lãnh đạm, thái độ dè dặt.

- Ờ, được.

Bạch Vân thăm bữu môi trả lời.

Khi họ đi đến trước con ngựa định leo lên thì mới đột nhiên phát hiện không biết từ lúc nào tay hai người luôn nắm chặt nhau, không hề buông ra nhưng chẳng ai hay biết____

Bốn mắt kinh ngạc nhìn nhau, đồng thời nhanh chóng rút tay về, tự gỡ gỡ tóc mình.

Trong chốc lát, không ai nói nên lời.

Trong lòng dường như có muôn vàn suy nghĩ, lại dường như trống rỗng, chỉ đơn thuần là một sự bối rối không tên...

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hạ Minh trợn mắt há hốc mồm chỉ về phía sân bóng, thần sắc ngẩn ngơ, giọng nói mơ màng:

- Công lực xúc súc của cậu ấy thành linh tăng mạnh trong hai ngày nay, hay là hai ngày trước, khi đá bóng với chúng ta, cậu ấy chỉ là đùa vui với chúng ta thôi, không hề có xúu nghiêm túc nào?

Nhìn Bạch Vân bị tất cả đội viên đội đỏ vây quanh mà vẫn như cá lội, di chuyển như gió, lần nào đoạt được bóng cũng tận dụng triệt để, chuyền bóng bất ngờ, đưa bóng chính xác cho thái thượng hoàng đá vào khung thành ghi điểm. Nhìn dáng vẻ thái thượng hoàng mặt mày hồng hào cao hứng, giơ hai tay nhảy cao hoan hô bất chấp thân phận phong độ_____quả thực còn thích thú vui vẻ hơn năm xưa khi đăng cơ làm Hoàng đế, Hạ Minh chợt có loại kích thích muốn kháng nghị với ông trời, ông nặn người cũng nặn quá thiên vị rồi đấy!

- Chuyện này phải đa tạ người.

Hạ Nguyên lạnh lạnh nói, ánh mắt vẫn dán vào Bạch Vân.

- Đa tạ ta cái gì?

- Mười năm trước không phải người đã tặng cô ấy quyển "Xúc súc du nghệ" sao? Cô ấy đọc sách luôn rất nhanh và hiệu quả, xem xong sách thì cũng học xong nghề.

- Quyển "Xúc súc du nghệ" kia ta cũng xem rồi, sao lại không học ra được bản lĩnh như vậy? Ta còn ngày ngày xuống sân luyện tập nữa, trong

khi Bạch Vân đâu có.

Hạ Minh kêu lên.

- Cho nên, đọc sách cho tốt rất quan trọng.

- Người như chúng ta không thể đi thi khoa cử, đọc sách cho tốt để làm gì? Hơn nữa, mấy thư sinh đọc sách tốt kia cũng đâu có mấy ai đá bóng giỏi.

Hạ Minh không cho là đúng.

- Cho nên, Bạch Vân.....là đặc biệt.

Hạ Nguyên khẽ lẩm bẫm.

- A? Người nói gì?

Do tiếng reo hò cổ vũ xung quanh quá lớn nên Hạ Minh không nghe rõ Hạ Nguyên nói nhỏ cái gì.

Hạ Nguyên cười lắc đầu, nói:

- A Minh, người nhìn kỹ Bạch Vân.

- Ủ, thế nào?

Hạ Minh nghe lời nhìn chăm chú vào gương mặt Bạch Vân.

- Có cảm thấy tướng mạo cô ấy giống nữ nhi không?

- Sao người lại cho là vậy?

Hạ Minh không thể tin nổi quay đầu nhìn Hạ Nguyên:

- Bạch Vân rõ ràng là một tiểu tử tuần tú, nếu nói trong kinh thành có ai nam sinh nữ tướng nhất thì phải kể đến thám hoa lang kỳ trước, tướng tá yếu điệu, lúc dạo phố bị mấy tiểu thư ngang ngược lột y phục ra để kiểm nghiệm, vị thám hoa lang ấy sợ đến nỗi ngay cả Hàn lâm viện cũng không vào, lập tức xin về Giang Nam làm huyện lệnh. Người nói xem, có vị thám hoa lang như châu như ngọc phía trước thế này, những nam nhân khác dù tướng tá có thanh tú đến mấy, cũng đâu ai xem những thư sinh hơi đẹp hơn bình thường một chút là nữ nhân chứ?

Được rồi! Ngay cả ông trời cũng giúp cô ta.

Hạ Nguyên cảm thấy mình đứng về phía Bạch Vân, quyết định bảo vệ cái đầu trên cổ cô ta thật sự chính là thuận theo ý trời.....Còn nữa, tướng mạo Bạch Vân không hề bình thường nhé! Cô ta đương nhiên không phải tuyệt sắc giai nhân, nhưng lại có khí chất đặc biệt mà người bình thường không có, chỉ riêng đôi mắt hạnh vừa trầm tĩnh không gợn sóng vừa vô cùng giảo hoạt kia đã nói không hết ý vị rồi, vừa xung đột vừa hài hòa, tóm lại rất khó để hình dung. Khách quan mà nói, những dung nhan xinh đẹp chỉ có vẻ bề ngoài quả thực là nửa phần hấp dẫn cũng không có.

- A Nguyên, người thân là người chỉ đạo đội đen, lát nữa có cần bảo Bạch Vân khiêm tốn lại chút không?

Hạ Minh nhắc nhở.

- Cô ấy không cần khiêm tốn.

Hạ Nguyên đương nhiên nhìn ra được các biến hóa trên sân.

- Sao không cần? Một mình cậu ấy chơi, thỉnh thoảng chuyển bóng cho thái thượng hoàng tuy hợp lý nhưng công việc chuyển bóng đó bây giờ cậu ấy cũng đoạt mất, người khác không gây sự với cậu ấy mới là lạ. Người nhìn xem, một mình Bạch Vân bị bảy tám người đội đỏ bao vây mà cũng không ai giúp. Thông thường vào lúc thế này thì tả hữu hậu vệ khung thành

sẽ đi viện trợ nhưng bọn họ không hề có chút ý định di chuyển, chỉ vây quanh che chắn cho thái thượng hoàng, thật là tệ, người có muốn đổi người khác thay bọn họ không?

- Hễ có quý nhân hoàng thất tham dự thì một đội mười người luôn có năm sáu người tự động vây quanh che chắn, những cao thủ xúc cức như họ ai mà không muốn trèo cao, sao có thể không nắm bắt cơ hội lấy lòng này chứ? Vị tiền bối dựa vào xúc cức mà được phong quan vào thời Túc đế chính là tấm gương vươn tới cho họ.

Hạ Nguyên bình thân nói.

- Muốn dựa vào xúc cức mà được phong quan lần nữa, đúng là ý nghĩ viễn vông. Thái thượng hoàng chịu ảnh hưởng mạnh từ Túc đế, rất nhiệt tình với xúc cức, không hề cho rằng Túc đế phong quan như vậy là sai lầm, nhưng vì sự kiện đó của Túc đế mà bá quan nhìn chăm chăm vào ông cả đời, khiến ông không dám phong quan cho cao thủ xúc cức nữa, cũng không dám thể hiện quá mức nghiện xúc cức. Giờ đây thoái vị làm thái thượng hoàng, những trói buộc của triều đình dành cho ông cũng nới hơn, ông mới có thể thỉnh thoảng ra sân thi đấu nhưng vẫn không dám tùy tiện làm bừa. Ông không muốn sau khi trăm tuổi bị triều thần đặt cho tên thụy là "Hi", "Lạc" gì gì đó. ("Hi" và "Lạc" đều có nghĩa là vui vẻ)

Con người sống cả đời chỉ để tranh được cái thanh danh. Như Túc đế, đơn thuần là miệng vàng lời ngọc, nước đổ khó hết nên đành phải vò đã mé lại sứt, cố chấp làm tới cùng.

- Cháu ta cảm thấy thái thượng hoàng tiếc nuối sâu sắc vì không thể phong quan cho cao thủ xúc cức đỉnh cao___

Hạ Nguyên thì thầm.

Giọng cậu tuy nhỏ nhưng Hạ Minh vẫn nghe được, gật đầu nói nhỏ:

- Lòng nhiệt tình của hoàng thất với xúc súc là bản tính gia truyền. Thái tổ xuất thân quân đội, năm mười bảy tuổi đã đá bóng trong quân không có đối thủ, trở thành cao thủ xúc súc đứng đầu, danh vọng trong quân không gì sánh được, càng kêu gọi được nhiều người theo đuổi. Nếu không phải gặp loạn thế thì danh tiếng của thái tổ chúng ta trong lịch sử chỉ sợ là đóa hoa lạ đầu tiên phong quan tiến tước dựa vào xúc súc. Do đó, đối với hoàng thất mà nói, cho một chức quan nhàn chỉ vì thành tích xúc súc quả thực không là gì cả, chẳng qua triều thần lái nhải, vì muốn bên tai được thanh tịnh nên mới bỏ ý nghĩ này. Đây cũng là nguyên nhân khiến tiền thưởng thi đấu xúc súc hàng năm càng lúc càng nhiều. Không thể cho quan thì cho tiền vậy.

Nói đến đây, Hạ Minh hỏi Hạ Nguyên:

- A Nguyên, người đã cho rằng Bạch Vân có năng lực thi đấu tiến sĩ thì cần gì để cậu ấy trở tài trên sân bóng? Thay vì gọi cậu ấy đến đây lãng phí thời gian, còn không bằng để cậu ấy về nhà ôn tập thêm vài quyển sách.

Hạ Nguyên vẫn nhìn Bạch Vân không chớp mắt, khẽ nói:

- Có thể thi được kết quả tốt hay không, không bởi nỗ lực mấy ngày này mà bởi những khổ luyện tích lũy mười năm qua của cô ấy. Trước mắt, có thể chiếm được....thiện cảm, mới là điều quan trọng nhất.

- Thiện cảm gì? Ý người là gì?

Hạ Minh không nghe rõ, vội hỏi.

- Không.

Hạ Nguyên lắc đầu, nhìn về phía cổng lớn sân bóng, nói:

-Ồ! Hoàng thượng cũng tới rồi. Người lạ mặt phía sau huynh ấy là ai vậy?

Cậu cung kính hành lễ từ xa, thấp giọng hỏi.

Hạ Minh cũng vội cung kính hành lễ, sau đó mới đưa mắt nhìn sang. Hoàng đế có vẻ vừa hạ triều, đã thay thường phục, sau khi tới sân bóng thì dẫn mấy người mặc trang phục võ tướng theo sau lên lầu xem bóng, tiện tay ra hiệu bình thân, để tất cả mọi người nhận ra sự có mặt của ngài đều không cần đa lễ.

- Theo sau Hoàng thượng có: Thành Võ đại tướng quân Quý Thành, Hoài Hóa đại tướng quân Lâm Hào.....

Sau khi nói liên tiếp tên bốn vị tướng quân, Hạ Minh nhìn chăm chăm vào nam tử trẻ tuổi đi sau cùng, thật sự không nhận ra là ai, bèn bất giác nghi hoặc nói:

- Không lý nào, đại tướng quân triều ta ai ta cũng biết, người này đội mũ tướng quân, y phục thêu mãnh hổ, chính là một đại tướng quân tam phẩm, nhưng sao ta lại không có ấn tượng?

Điều này khiến một người tự xưng là Bách Hiếu Sinh kinh thành như cậu làm sao chịu nổi!

- Xuân Minh?

Trong lòng Hạ Nguyên có suy đoán mang máng về người đó, cậu gọi người hầu luôn yên lặng đứng phía sau tiến lên.

Hạ Nguyên có sáu người hầu tâm phúc, mỗi người một nhiệm vụ riêng, công việc chủ yếu của Xuân Minh chính là dẫn đám thuộc hạ đi nghe ngóng gom góp đủ loại tin tức quan trọng hoặc không quan trọng, tạo thành kho dữ liệu khổng lồ có thể sử dụng bất cứ lúc nào.

- Nhị gia, vị đó là Chiêu Dũng hầu Triệu Tư Ẩn vừa thừa kế tước vị hai năm trước, nhờ công lao đánh đuổi hải tặc nên được phong làm Uy Hải đại

tướng quân tam phẩm, sau đó được phái đi trấn thủ vùng cực bắc, mỗi hai năm về kinh báo cáo công tác một lần, trong vòng mười năm sẽ không thay đổi chức vụ.

Xuân Minh nói rõ đơn giản về thân phận lai lịch của người đó.

Quả nhiên là hãn. Hạ Nguyên gật đầu, khước môi mím thành một nụ cười nhạt không rõ hàm ý, cậu khoát tay cho Xuân Minh lui xuống.

Hạ Minh bên cạnh sau khi nghe Xuân Minh báo cáo thì kinh ngạc khẽ kêu lên:

- Hãn chính là Triệu Tư Ẩn? Quốc triều hai trăm mười tám năm nay, thứ tử đầu tiên thừa kế tước vị? Thứ tử ầm ỹ xông xáo khắp triều đình và dân chúng hai năm trước?

- Chỉ là một thứ tử thôi.

- Hóa ra là thứ tử, hèn gì ta không biết hãn. Dù thừa kế tước vị, hãn cũng không thể gia nhập vào giới quý tộc, còn bị đẩy đi xa đến vùng cực bắc, đúng là không biết tính toán; nếu hãn chịu yên phận làm một thứ tử thì bây giờ còn có thể ở trong kinh hưởng phúc.

Triều Đại Ung phân rõ đích thứ, ngay cả hoàng thất cũng xem dòng chính là chính thống, nếu hoàng hậu có nhi tử thì hoàng vị tuyệt đối sẽ không đến phiên những nhi tử khác, còn nếu hoàng hậu không có nhi tử, thứ tử đăng cơ thì hoàng quyền của vị đế vương ấy cũng sẽ bị chia một nửa cho tôn thất nắm giữ, hình thành thể chế chính trị cùng thương nghị đến khi đích tử đời kế tiếp lên ngôi mới ngừng.

Hoàng thất đã vậy thì người thừa kế và quản lý tước vị đương nhiên lại càng vô cùng nghiêm khắc. Nếu chính thể không có nhi tử thì tước vị của gia đình sẽ chấm dứt, tuyệt đối không có chuyện để thứ tử thừa kế tước vị; nhưng Triệu Tư Ẩn lại cứ tạo ra ngoại lệ đầu tiên của triều Đại Ung.

Chuyện ngoại lệ này có lẽ về tình có thể chấp nhận nhưng thật sự không nên tồn tại. Bởi một khi đã có tiền lệ thì về sau người khác sẽ dễ dàng dựa theo nó mà dùng. Như vậy thì những quy tắc pháp luật mà người đời tuân theo sẽ không còn là uy nghiêm bất khả xâm phạm nữa. Nếu vậy thì còn ai an phận tuân thủ các chuẩn mực thế gian thay vì lươn lẹo để được ngoại lệ, đạt được vinh hoa phú quý?

Nói ngắn gọn là, sau khi một thứ tử được thừa kế tước vị thì hàng ngàn hàng vạn thứ tử khác sẽ có mục tiêu tiến tới. Nguyên nhân khiến gia đình rối loạn cũng do đó mà phát sinh.

Cho nên, dù Chiêu Dũng hầu phủ không có đích tử, dù mấy đời Chiêu dũng hầu tử trận sa trường, ngay cả một hầu gia thư sinh chỉ biết cầm bút cũng xếp bút nghiên theo việc binh đao lãnh binh đi tiêu trừ hải tặc và tử trận, Chiêu Dũng hầu phủ chỉ còn lại mẹ góa con cô cùng với các thứ tử thứ nữ.....miễn cưỡng mà nói, là tuyệt tự rồi.

Công kia cao lắm thay, tình kia đáng thương thay, nếu cứ thế mà nói nhà người ta không con nên đoạt lại tước vị thì quả thực rất vô tâm bạc bẽo; nhưng nếu vì thương hại mà cho phép thứ tử thừa kế tước vị thì không ai muốn thấy hậu quả có thể sẽ xảy ra.

Khi tân hoàng lên ngôi vào hai năm trước, đây là thử thách đầu tiên ngài gặp phải.

Tiền Chiêu Dũng hầu tử trận trên biển, không có đích tử.

Thứ tử tử của Chiêu Dũng hầu - Triệu Tư Ân, sau khi phụ thân tử trận, hẫng lên một chiếc thuyền nhẹ, dẫn theo bảy mươi tử sĩ, ôm quyết tâm liều chết lạng lẽ đến đại bản doanh của hải tặc, tàn sát gần như toàn bộ người trên đảo, sau đó nội ứng ngoại hợp tiêu diệt sạch sẽ mỗi họa quấy nhiễu vùng đông hải suốt bốn mươi năm qua, lập nên công trạng ngút trời. Người

này là kỳ tài quân sự, có năng lực trị quân, đủ tàn nhẫn với kẻ địch, không hề làm giảm uy danh của Chiêu Dũng hầu, nhưng.....hắn là thứ tử.

Thứ tử không thể thừa kế tước vị, nhưng nam nhân dòng chính ba đời của Chiêu Dũng hầu toàn bộ đều đã bỏ mạng sa trường, ngay cả vị hầu gia chỉ biết cầm bút ngâm thơ vẽ tranh cũng không thể nhờ công lao phụ huynh che chở mà an hưởng tuổi thọ; trong khi hiện giờ người thứ tử này lại phát cao danh tiếng của Chiêu Dũng hầu, báo thù cha, diệt trừ đại họa quốc gia. Hắn khái hoàn về triều, người không phong thưởng thì thôi, còn hăm he thu hồi tước vị của người ta, những lời thế này, đừng nói là tân hoàng không nói được, ngay cả đủ loại bá quan phản đối việc thứ tử thừa kế tước vị cũng không cách nào mở miệng.

Trên dưới triều đình vì thế mà cãi nhau mãi không xong, cuối cùng đưa ra quyết định_____Triệu Tư Ẩn có thể thừa kế tước vị Chiêu Dũng hầu.

Nhưng chỉ thừa kế một đời, bản thân hắn hoặc đời sau của hắn phải vô cùng nỗ lực đạt được quân công lớn hơn nữa mới có thể có cơ hội tiếp tục truyền lại tước vị hầu gia cho đời sau.

Sau khi Triệu Tư Ẩn thừa kế tước vị thì bị phái đi phương bắc trấn thủ cửa ải quốc gia. Xứ bắc lạnh khủng khiếp, nhưng đây đã là kết quả tốt nhất với Chiêu Dũng hầu rồi. Suy cho cùng thì kinh thành vẫn là nơi đích thứ rõ ràng, một thứ tử như hắn thực khó gia nhập vào giới quý tộc. Mà, thân là hầu gia lại có chức vụ đại tướng quân trên người, hắn càng không thích hợp qua lại với những kẻ quần là áo lượt mặc sức ăn chơi trong giới thứ tử. Và lại, một hầu gia là thứ tử như hắn, lúc lên triều đứng ở đó, thực sự cũng rất chướng mắt, vẫn nên đuổi đi xa thì tốt hơn.

.....Xuân Minh đang tập hợp lại tất cả tin tức liên quan đến Chiêu Dũng hầu phủ cho Hạ Nguyên. Vì thế, có thể nói hiện tại trong giới quý tộc, Hạ Nguyên là người hiểu rõ nhất về Chiêu Dũng hầu phủ, Hạ Minh tự khoe là Bách Hiếu Sinh cũng không bằng.

- A Nguyễn, người nói xem, tại sao Hoàng thượng lại cho phép Triệu Tư Ân theo sau?

Điều này phải chăng có nghĩa là, kỳ thực Hoàng thượng rất tán thưởng Triệu Tư Ân? Chỉ là ngại cách nhìn của triều thần nên không tiện thể hiện quá rõ ràng?

- Có lẽ.....Triệu Tư Ân cũng là một cao thủ xúc xúc?

Hạ Nguyễn thuận miệng nói.

- Không thể nào, mấy thứ tử đá bóng xuất sắc đều đã thành đội viên trong đội xúc xúc, chúng ta cũng nghe nói tới. Nhưng gã Triệu Tư Ân này nếu không phải hai năm trước âm ỉ chuyện thừa kế tước vị thì khắp kinh thành có ai nghe nói về hắn?

- Trọng thần tay nắm binh quyền không kéo bè kéo phái, với Hoàng thượng mà nói, không lôi kéo loại người này, chẳng lẽ lại lôi kéo bọn kết bè kết đảng kia?

- Cũng đúng.

Hạ Minh gật đầu cười khẽ.

Lúc này tiếng còi kết thúc thi đấu thổi lên, tất cả khán giả đều hoan hô khen ngợi, đội đen do thái thượng hoàng chỉ huy đại thắng đội đỏ thuộc hoàng gia, mọi người đương nhiên đều là người cực kỳ giỏi nịnh nọt, những lời khen ngợi cứ thao thao bất tuyệt, mọi người vây quanh thái thượng hoàng nói đủ loại lời hoa mỹ.

Thái thượng hoàng cao hứng đỏ hồng mặt, cười thấy răng không thấy mắt, một tay ông bế hoàng tôn vừa kêu la vừa nhảy nhót lên, càng không quên đại công thần đã giúp ông không ngừng ghi điểm hôm nay, dù mọi người vây quanh ông chặt kín, ông vẫn không quên vẫy gọi Bạch Vân bị xô

đẩy đi xa tới đứng bên cạnh ông; mà lúc này, Hoàng đế xem xong thi đấu cũng dẫn một đám người xuống lầu, tiến lên chúc mừng phụ hoàng của mình.

- Đi thôi.

Hạ Nguyên nói, hai người đi về phía thái thượng hoàng.

- Tên Bạch Vân này vận may đúng là không tệ.

Hạ Nguyên chỉ mỉm cười, kỳ thực tâm tư đã trôi đi nơi khác, nghĩ xem giữa Bạch Vân và Triệu Tư Ẩn có quan hệ thế nào.....

Hạ Minh quay đầu nhìn Hạ Nguyên, suy nghĩ, hơi lo lắng hỏi:

- A Nguyên, người sắp xếp Bạch Vân tham gia trận đấu này là muốn để thái thượng hoàng và Hoàng thượng biết đến cậu ấy, đúng không? Nhưng, sao người có thể chắc chắn là Hoàng thượng biết Bạch Vân sớm hơn thì sẽ ưu ái cậu ấy hơn? Có khi Hoàng thượng lại vì vậy mà nghiêm khắc với bài thi của cậu ấy hơn nữa ấy chứ.

Sau Túc đế, thái thượng hoàng và Hoàng đế đều đặc biệt chú ý không cho triều thần có cơ hội nói họ đắm chìm trong thú vui chơi giải trí hay thiên vị người giỏi xúc xúc. Như vậy, nếu Bạch Vân may mắn có thể tham dự kỳ thi Đình, đến lúc đó vì để không gây ra tranh cãi, Hoàng đế nhất định sẽ càng thêm nghiêm khắc với bài thi của Bạch Vân để không đến mức sau này truyền ra những lời đồn đại như "lại một người phong quan nhờ xúc xúc".

- Trong tình huống bình thường, đương nhiên tốt nhất là sau khi Bạch Vân thi đậu tiến sĩ mới để Hoàng thượng biết đến năng lực xúc xúc của cô ấy, như vậy sẽ không sinh ra lời đồn "phong quan nhờ xúc xúc", cũng khiến cho Hoàng thượng càng yêu thích Bạch Vân hơn.

Hạ Minh gật đầu, hỏi:

- Vậy, người căn cứ vào đâu mà suy tính.....

Hạ Nguyên đặt ngón trỏ lên môi, không nói gì cả, chỉ mỉm cười.

Hạ Minh không kiềm được lườm cậu, sau đó có chút ghen tị nói:

- A Nguyên, từ sau khi Bạch Vân đến kinh thành, toàn bộ tâm tư của người đều đặt vào cậu ấy, cứ hai ngày ba bữa là chạy đến chỗ cậu ấy, bằng không cũng sẽ giúp cậu ấy đi vợ vét văn chương khoa cử khắp thiên hạ. Ta chưa từng thấy người để tâm đến ai như vậy, ta cũng sắp nhịn không nổi lòng ghen tị đây nè. Ta nói này, Bạch Vân rốt cuộc tốt chỗ nào mà khiến người hao hết tâm tư giúp cậu ấy thu xếp? Cậu ấy chẳng qua chỉ là một thôn đồng chúng ta chơi chung mấy ngày khi còn bé mà thôi.

- Cô ấy rất thú vị, hơn nữa còn thông minh nhạy bén.

Cậu không thể nói nguyên nhân, chỉ có thể lo nghĩ trong lòng.

- Có thú vị đi nữa thì thế nào? Ta không tưởng tượng được tại sao người lại để ý đến như vậy.

Thân phận chênh lệch rất lớn, những thiếu gia quyền quý như họ chưa bao giờ xem xét việc qua lại với người có thân phận chênh lệch quá nhiều, có lẽ thỉnh thoảng họ có thể trò chuyện hoặc chơi đùa vài lần nhưng sẽ không để ý. Cũng như thôn Tiểu Quy khiến họ ấn tượng khó phai, họ sẽ không muốn đến lần thứ hai; bạn chơi quen biết ở thôn Tiểu Quy, quay đầu rồi nên quên mất mới phải.

Bản thân Hạ Nguyên cũng không phải người cảm tính, cậu ấy đã đi qua rất nhiều nơi, quen biết rất nhiều người, tiếp xúc với đủ loại người; nhưng dù là người xuất sắc hơn nữa, sau khi chia tay, cậu ấy cũng sẽ cho vào quên lãng. Vậy mà Bạch Vân lại cứ thành một ngoại lệ, mười năm thư từ chưa từng đứt đoạn, sau mười năm vào kinh lại được cậu ấy săn sóc từng li từng tí, Hạ Minh cảm thấy điều này thực sự quá vô lý.

Hạ Nguyên trầm ngâm một lát, khẽ nói:

- Người không hiểu.

- Người toàn dùng những lời như vậy để qua loa với ta! Nếu ta hiểu thì đâu cần hỏi người, đương nhiên là không hiểu mới hỏi! Ta nghĩ nát óc cũng không ra, người có lý do gì để tốt với Bạch Vân chứ___á!

Đột nhiên, trong đầu Hạ Minh lóe lên một suy đoán kinh hãi, khiến cậu thất thanh ngay tức khắc, thình lình kéo lấy ống tay áo Hạ Nguyên, nhìn chăm chăm vào cậu, há hốc mồm không nói nên lời.

- Biểu cảm này của người là sao hả?

Hạ Nguyên nhướn một bên mày, nhìn bộ dạng ngu ngốc của Hạ Minh, nghi ngờ tiểu tử này đang suy nghĩ mấy thứ bậy bạ linh tinh gì đó.

- A Nguyên người___

Hạ Minh khó khăn phát ra tiếng, nhìn trái nhìn phải, cẩn thận đến bên tai Hạ Nguyên nói nhỏ:

- Người, có phải vừa ý Bạch Vân rồi không? Có phải... người muốn cùng cậu ấy kết, kết làm, làm khiết huynh đệ? (khiết huynh đệ: chỉ hai người nam có quan hệ đồng tính luyến ái).

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Mọi người tụ tập trong lầu ở sân bóng hoàng gia ăn xong bữa trưa ngự tứ, sau khi đợi Hoàng thượng đón thái thượng hoàng về cung nghỉ ngơi, tất cả cầu thủ cũng giải tán.

Hạ Nguyên đuổi xong đám người Hạ Minh Triệu Nguyệt thì bảo Xuân Sinh chuẩn bị xe, cậu đưa Bạch Vân về thành bắc. Trong xe, cậu nói với cô kết quả thi đấu hôm nay không tồi, tiếp đó cậu lại nói hôm nay cô may mắn lắm, lại được gặp Chiêu Dũng hầu tử nơi cực bắc xa xôi về kinh báo cáo công tác. Hạ Nguyên biết Bạch Vân vô cùng cảm thấy hứng thú với Chiêu Dũng hầu, nhưng cậu vẫn không rõ nguyên nhân; cho nên cậu cũng chia sẻ với cô tin tức mà Xuân Minh nghe ngóng được, để trong lòng cô có tính toán. Sau khi nói xong chuyện chính, Hạ Nguyên tiện thể nói tới suy đoán bậy bạ của Hạ Minh về quan hệ giữa hai người họ, quả là khiến cậu dở khóc dở cười, nhưng không ngờ lại khơi lên lòng ham học hỏi mãnh liệt của Bạch Vân_____

- Khiết huynh đệ là gì?

Chỉ xét việc đời mà nói, Bạch Vân vô cùng thuần khiết. Cô đọc nhiều sách thánh hiền, nhưng với vài thứ trong thế tục hồng trần mà nhiều người đều biết nhưng giữ kín không nói ra thì cô lại hoàn toàn không biết.

- Một nam nhân và một nam nhân khác có hành vi cử chỉ thân thiết như phu thê thì gọi là khiết huynh đệ.

Giọng Hạ Nguyên đều đều giải thích cho Bạch Vân.

- Ô! Vậy cũng được à? Thế nếu hai nữ nhân ở với nhau thì gọi là gì?

- Gọi là khiết tương tri.

Giọng điệu vẫn vô vị nhạt nhẽo.

- Thú vị thật. Ta không biết hai nam hoặc hai nữ cũng có thể sống với nhau đấy.

Bạch Vân hiếm khi đầy lòng hiếu kỳ, lại hỏi:

- Chuyện như thế ở triều ta nhiều không?

- Không rõ. Dù có người kết làm khiết huynh đệ, họ cũng sẽ giữ kín không nói ra, người ngoài khó mà biết được.

Kỳ thực Hạ Nguyên biết rất rõ, nhưng cậu không muốn nói loại chuyện này, làm bẩn tai Bạch Vân. Nếu khơi lên lòng hiếu kỳ của cô ta, cô ta chạy đi tìm một "khiết tương tri", vậy thì hỏng bét!

Có điều lúc này, người đọc rất nhiều sách cộng thêm trí nhớ tốt đến dọa người - Bạch Vân, sớm đã lục lọi trong đầu tìm kiếm một vài chỗ khiến cô thắc mắc trong những tạp thư cô từng đọc.

- Hạ Nguyên, trong "Khổng Tử gia ngữ", công tử nước Lỗ là Công Vi vì luyện đồng Uông Kỳ của mình mà cùng ngồi xe giết địch, cùng chết trận, cùng đưa tang, quan hệ giữa họ là "khiết huynh đệ" chứ không phải chỉ là chủ nhân và người hầu trung thành như Trần phu nhân nói, đúng không?

- .....Ta không nhớ là ta từng gửi cho người "Khổng Tử gia ngữ". Đó là một quyển ngụy thư (sách lậu, không chính thống hoặc sách có nội dung không được kiểm định tính chính xác, vô căn cứ; tuy nội dung hỗn loạn, pha tạp nhưng nó cung cấp nguồn tư liệu phong phú cho dã sử và nghệ thuật), khoa cử sẽ không ra đề trong đó, vì sợ người đọc nó sinh ra ngộ nhận, dẫn tới trích dẫn sai lầm nên ta không gửi cho người, sao người đọc được?

- Lý phu nhân cho ta đọc. Và lại, điển cố này không chỉ xuất xứ từ "Khổng Tử gia ngữ" mà trong "Tả truyện" cũng có nhắc tới.

Cô khoát khoát tay, nói tiếp:

- Còn có Hàn Tử Cao trong "Trần sử" nữa, nếu Trần Văn Đế sống lâu hơn một chút, hẳn có lẽ đã thật sự trở thành vị nam hoàng hậu đầu tiên trong lịch sử, đúng không? Trần phu nhân lúc ấy còn nói với ta, đó chỉ là lời nói đùa của Trần Văn Đế chứng minh sự hợp ý của vua tôi họ mà thôi, Hàn Tử Cao là vị tướng tài ba như vậy, chỉ đơn thuần là tôn kính và yêu quý nhà vua, chứ tuyệt đối không có tư tình. Nhưng ta không cảm thấy họ không có tư tình, hai con kỳ lân trước lăng mộ của Trần Văn Đế đều là con đực, thông thường trước mộ các đức vua đều là một đực một cái, chỉ có mộ ông ấy đều là con đực, đây quả thực chính là bằng chứng hùng hồn.

- Bạch Vân....

- Còn có Ngạc Quân và người Việt_____

- Đủ rồi.

Cậu xoa xoa thái dương.

Phát hiện bộ dạng Hạ Nguyên bỗng chốc trở nên khốn khổ, Bạch Vân vội hỏi:

- Người vẫn ổn chứ?

Cậu rất ổn, người không ổn là cô ta kìa!

- Xin nhớ cho, người là một thí sinh, tới kinh thành để đi thi chứ không phải để đoạt danh tiếng "Bách Hiếu Sinh" của Hạ Minh.

- Bách Hiếu Sinh là gì?

Đây là lần đầu tiên cô nghe danh từ này.

- Chính là tất cả mọi chuyện như nhà Đông dài, nhà Tây ngắn, mấy chuyện tam cô lục bà biết thì người này đều biết.

Cậu bồi nhỏ không hề khách sáo, đỡ phải khơi lên lòng hiếu kỳ của Bạch Vân.

- Ta không muốn làm Bách Hiếu Sinh, ta chỉ tò mò chuyện khiết huynh đệ thôi, hỏi xong sẽ ném ra sau gáy. Người biết đấy, cho nên không cần phải lo lắng như vậy.

Cô an ủi cậu.

- Không, ta không biết.

Hạ Nguyên khẽ than:

- Nếu ta thật sự biết người, hiểu người thì có lẽ sẽ không lo lắng cho người thế này.

- ....Ta biết người luôn lo ta bị chặt đầu.

Cô nhỏ giọng nói.

- Ta không hiểu tại sao người không lo mà còn có lòng dạ thành thối đi hiếu kỳ mấy chuyện không đâu.

- Ta sẽ nỗ lực khiến mình sống sót, nhưng nếu đã cố gắng hết sức mà kết quả vẫn là bị chặt đầu thì đành chịu, chỉ có thể.....

Đương nhiên là chạy trốn, ai lại ngoan ngoãn chờ chết chứ! Nhưng người trước mặt này là quý tộc, còn là thân thích của Hoàng đế, Bạch Vân có ngốc đến đâu cũng sẽ không nói thẳng, đành phải hàm hồ cho qua, ra vẻ cam chịu số phận.

- Chỉ có thể thế nào? Cam chịu số phận?

Cô cúi đầu không nói, âm thầm bĩu môi. Ai thèm cam chịu số phận chứ!

- Nhưng ta không đồng ý. Ta không chấp nhận bất kỳ kết quả nào khác ngoài kết quả người được sống.

Giọng Hạ Nguyên nhẹ nhàng nhưng từng chữ đều nặng tựa nghìn cân.

- Ta quen người mười năm, và không có ý định chỉ quen người mười năm. Dù người đã rửa sạch cổ chờ bị chém, cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không.

Trái tim Bạch Vân đột nhiên đập hơi nhanh, cô nhìn người trước mặt, phát hiện hai người hình như ngồi quá gần.....gần đến mức cô nghi ngờ tiếng tim đập nhanh của mình cũng có thể bị cậu nghe được.....cô thế này là.....thế nào?

- Người, muốn ta sống.....

Giọng cô lững lờ khó nhận ra.

- Đúng, người phải sống.

Ý trong lời cậu vang lên lạnh lạnh.

Cậu nhìn cô, cô nhìn cậu, sau đó, cô mất tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, cũng vì vậy mà để lộ bí mật vành tai ửng đỏ; còn cậu cứ thế ngơ ngẩn nhìn màu đỏ kia, khí thế sắc bén vừa nãy thoáng chốc tiêu tan, trong lòng chỉ nghĩ: vành tai đỏ như vậy nếu đeo khuyên tai trên châu óng ánh mịn màng không biết sẽ đẹp đến nhường nào....

Sự mất tự nhiên của cô hình như cũng lây sang cậu, một khắc trước cậu vẫn còn bình tĩnh quyết đoán, trong thoáng chốc lại trở nên bứt rứt khó chịu.

Hai người từ trước đến nay luôn rất giỏi biện luận tranh cãi bây giờ đều yên tĩnh như người câm. Không gian trong xe ngựa cũng coi như rộng rãi, cửa sổ hai bên mở rộng, gió xuân hây hây thổi vào khiến bầu không khí trong lành mát mẻ nhưng họ đều nói lỏng vạt áo cho dễ chịu. Hô hấp, dường như cũng trở nên có chút khó khăn.....

Sau hồi lâu im lặng, Bạch Vân cảm thấy không thể tiếp tục thế này, cô không thích tình trạng đầu óc không rõ ràng của mình. Không suy nghĩ được khiến cô cực kỳ không có cảm giác an toàn, thế là cô vớ đại một chủ đề để nói:

- Ừm, à, nếu người không phát hiện ta là nữ mà vẫn giúp ta như vậy, có phải mơ hồ có tâm tư muốn cùng ta kết làm khiết huynh đệ hay không?

Hạ Nguyên không ngờ cái tên này vẫn chưa buông tha cái đề tài khốn nạn kia, mà còn nói ra trong bầu không khí mờ ám thế này, đúng là không hiểu phong tình biết mấy, đáng hận.....biết mấy! Cậu hít sâu một hơi, vứt những ý nghĩ tốt đẹp về vành tai đỏ xinh của cô lên chín tầng mây, mặt không biểu cảm nhìn cô, nói:

- Sáng nay, sau khi Hạ Minh hỏi câu tương tự, cậu ấy đã vác con mắt bầm tím về nhà.

Bạch Vân cẩn thận liếc bàn tay phải đang nắm thành nắm đấm của cậu, nuốt nước miếng.

- Người nên may mắn vì người là nữ nhân.

Cậu hừ nhẹ.

- Bằng không người sẽ cho ta một đấm, để ta thành một cặp với Hạ Minh?

Cô hiểu ngụ ý của cậu tương đối chính xác.

Lời này tuy là hiểu đúng nhưng sao nghe thế nào cũng thấy không thoải mái? Hạ Nguyên nhú mày, nhìn thái độ hạ mình rất thức thời của Bạch Vân, nhẹ nhàng nói:

- Những lời thế này đừng có nói nữa. Người và cậu ấy không thành một cặp được. Người là nữ nhân.

Người là của Hạ Nguyên ta.....

Giữa băng hữu với nhau, không nên nói những lời linh tinh như thành một cặp.

Tuy không biết Hạ Nguyên đang để ý điều gì nhưng trực giác nhạy cảm mách bảo Bạch Vân không nên mạnh miệng vào lúc này. Cô cúi đầu, cố gắng đè nén gương mặt không hiểu sao cứ luôn nóng bừng....

Tình hình của Hạ Nguyên cũng không tốt hơn là bao, cậu mơ hồ cảm nhận được có chuyện gì đó đang mất khống chế.

Cậu muốn tìm câu trả lời, cho nên cứ nhìn cô chăm chăm_____ dù chỉ có thể nhìn dáng vẻ cúi đầu của cô, cậu vẫn cảm thấy câu trả lời đang ở chỗ cô nên nhất định phải nhìn.

Chỗ cô nhất định có thứ gì đó cực kỳ lợi hại, khiến người chưa bao giờ nhận thua như cậu không còn chút sức kháng cự, chỉ muốn đưa tay chịu trói.....

Cậu nghĩ, cậu phải tìm cho ra.....

Cứ luôn nhìn cô ta như vậy là có thể tìm được chứ gì?

Nếu tìm không được, vậy thì.....tiếp tục nhìn, tới khi nào tìm được mới thôi.

***

- Mẹ, hôm nay con đã gặp Hoàng đế, và rất nhiều quý nhân.

Sau khi ăn tối, hầu hạ mẫu thân uống thuốc xong, Bạch Vân mới từ từ nói về những điều cô trải nghiệm hôm nay.

- Tiểu Vân, con không thể ngoan ngoãn ở nhà sao? Có thí sinh nào giống con như vậy không?

- Con ra ngoài vì nhất định phải quen biết một số người. Chuyện thi cử, mẹ đừng lo, con tự có tính toán.

- Một nữ nhi như con....mẹ không khuyên được con đừng thi trạng nguyên, nhưng, con không nên cứ ngày ngày chạy ra ngoài, cùng người khác như hình với bóng, như thế, như thế thì ra cái gì chứ.....khụ khụ khụ!

Bà nói quá vội, hơi thở không đủ, ho khan liên tục.

Bạch Vân vội bước lên đưa nước cho mẫu thân làm dịu cổ họng, cô xoa xoa lưng bà, để bà dễ chịu, rồi mới nói:

- Mẹ, lúc nào mẹ cũng lo lắng đủ thứ, nhưng lo lắng thì làm được gì chứ?

- Sao mẹ có thể không lo? Nếu con chịu nghe lời mẹ, đừng khăng khăng cố chấp thì mẹ cần gì như thế?

- Mẹ, con không thể nghe lời mẹ. Nếu con nghe lời mẹ thì mẹ sẽ vì thiếu thầy thiếu thuốc mà cam chịu nằm trong căn nhà rách nát ở thôn Tiểu Quy chờ chết; dù mẹ không sợ chết, cảm thấy con đã lớn, có thể tự chăm sóc chính mình, nhưng sao con có thể nhìn mẹ mang theo tiếc nuối mà chết? Mẹ, nếu con đã nghĩ hết cách mà vẫn không thể kéo dài tuổi thọ cho mẹ, vậy thì, ít nhất con phải khiến trong lòng mẹ không còn tâm sự và tiếc nuối gì nữa.

Bạch nương tử lắc đầu, không nói thêm được gì. Còn có thể nói gì? Bà có nói nhiều hơn nữa cũng không lay chuyển được nữ nhi. Từ khi nữ nhi khăng khăng đi thi cử nhân, thậm chí còn to gan lớn mật dẫn bà vào kinh đi thi, bà dù bệnh chỉ còn một hơi tàn nhưng vào những lúc tỉnh táo, bà hoặc là khổ tâm tận tình khuyên nhủ nữ nhi đổi ý, hoặc là hờn dỗi với nữ nhi.

Đáng tiếc, bất kể bà giận dỗi hay khuyên bảo, Bạch Vân hoàn toàn không hề dao động. Bạch nương tử lúc này không biết có nên hối hận vì đã dạy nữ nhi đọc sách biết chữ hay không....hoặc là, nên hối hận vì đã chạy đến Thận Nghiêm Am làm thuê, để nữ nhi quen biết ba vị quý phu nhân bị giam cầm, học được đủ thứ nên học và không nên học, khiến cá tính của con bé trở thành như vậy.....

Bạch nương tử đương nhiên hiểu rõ nữ nhi nhà mình. Tiểu Vân có thể to gan nhưng bẫm sinh không phải người gây rắc rối. Nó có cả một bụng tài học nhưng chưa từng muốn đem ra khoe khoang, nếu không phải tại người mẫu thân này thì có lẽ Tiểu Vân sẽ sống ở thôn Tiểu Quy cả đời, không vì có tài học đầy mình mà cảm thấy nên thi thố ra bên ngoài. Với Tiểu Vân mà nói, chỉ cần có thể ăn no mặc ấm thì sống ở đâu đều không sao cả.

Đầu Tiểu Vân rất thông minh, suy nghĩ rất phóng khoáng, nhưng mơ ước lại rất bình thường_____ cô chỉ mong mẫu thân có thể khỏe mạnh an khang sống đến già. Nhưng một trận bệnh nặng năm ngoái khiến thân thể trông có vẻ khỏe mạnh của Bạch nương tử nhiều năm qua lập tức lộ ra bản chất ngoài mạnh trong yếu. Khi bà được các thôn dân suốt đêm khiêng đến chỗ đại phu có y thuật tốt nhất huyện thành, đại phu nói mẫu thân cô lúc còn trẻ từng bệnh nặng một lần, lúc đó sức khỏe đã bị hư tổn quá độ, không những không được điều dưỡng mà hình như còn chịu vất vả khổ nhọc một thời gian dài, có thể sống đến bây giờ quả thực là kỳ tích.

Đại phu kết luận Bạch nương tử đã là đèn cạn dầu, nếu có thể nghỉ ngơi đàng hoàng, không làm việc nặng, không nhọc tâm tư thì có lẽ có thể sống lay lắt được thêm nửa năm hoặc một năm. Thôn Tiểu Quy là sơn thôn

nghèo nhất huyện Vĩnh Định, có thể ăn no là may mắn lắm rồi, đương nhiên không thể nào có đồ bổ tốt để bồi bổ sức khỏe cho Bạch nương tử, cho nên đại phu cũng không kê toa thuốc gì cả_____ dù sao chắc chắn mua không nổi, lời dặn duy nhất của người thầy thuốc là nghỉ ngơi nhiều, đừng làm việc nữa, sau đó thì mặc cho số phận.

Tiểu Vân là vì người mẫu thân này nên mới tới kinh thành. Mỗi lần nghĩ đến đây, Bạch nương tử đều đau lòng hối hận không thôi.

- .....Lúc đó, nếu mẹ không bệnh đến mức nói năng hồ đồ thì tốt rồi.

Bạch nương tử giận chính mình không hề ít hơn giận nữ nhi. Bà thường hay nghĩ, nếu lúc đó phát bệnh bà lập tức chết ngay thì tốt rồi, tại sao còn mơ mơ màng màng, thổ lộ ra hết những tâm tư đã tích tụ nhiều năm trong lòng, cho nên mới tạo thành hậu quả như hôm nay.....

Đều là lỗi của bà.

- May mà khi đó mẹ khai báo hết, nếu không chỉ sợ dù con có tìm được thánh phẩm bồi bổ như nhân sâm linh chi cũng không điều dưỡng được sức khỏe cho mẹ. Chỉ có chữa khỏi tâm bệnh, mẹ mới có cơ hội bình phục.

- Mẹ đâu có tâm bệnh gì chứ. Tiểu Vân, chúng ta về thôn Tiểu Quy, có được không?

Mặc dù biết không thể lay động được nữ nhi, Bạch nương tử vẫn ngày ngày nói như vậy mấy lần.

Bạch Vân hầu hạ mẫu thân uống xong nước ấm, không để ý đến lời khẩn cầu của bà, chỉ nhẹ giọng nói:

- Mẹ, con vẫn chưa nói hôm nay những quý nhân con gặp có những ai mà.

Bạch nương tử được nữ nhi đỡ, từ từ nửa năm xuống giường. Bà lắc đầu nói:

- Bất kể là quý nhân nào, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta, con đừng có ý nghĩ muốn trèo cao.

- Con không có lòng dạ thành thói đi trèo cao ai đó đâu. Nhưng, trong những quý nhân kia, có một người mà mẹ chắc chắn biết, cũng chắc chắn sẽ quan tâm.

Giọng Bạch Vân càng nhẹ hơn.

Bạch nương tử vốn mang vẻ mặt nghi ngờ, nhưng khi đưa mắt nhìn nữ nhi, trong lòng bà chợt lóe lên một suy nghĩ, bà thành linh trợn to mắt, hai tay không tự chủ nắm chặt cánh tay nữ nhi, miệng há hốc, kinh hãi không thốt nên lời.

Bạch Vân ghé vào tai mẫu thân, mỉm cười nói:

- Mẹ đoán đúng. Con đã gặp người đó, gặp Chiêu Dững hầu_____ thứ tứ tử của hầu gia tiền nhiệm Triệu Thủ Chính, tên Triệu Tư Ân, năm nay hai mươi tám tuổi.

- Con.....thật sự.....gặp nó rồi.

Bà lẩm bẩm không dám tin.

- Đúng vậy, mẹ, con gặp rồi. Con chỉ nhìn từ xa, huynh ấy ngồi ở vị trí thứ ba bên tay phải Hoàng đế, cách rất xa những người đá bóng bọn con. Nhưng chắc chắn là huynh ấy.

- Nó.....nó trông thế nào?

- Tốt lắm. Dựa vào bản lĩnh của chính mình kiếm được chức đại tướng quân tam phẩm, việc này có thể khiến huynh ấy thăng lương làm người còn

hơn cả việc thừa kế tước vị. Một người trẻ tuổi như huynh ấy ngồi giữa một đám tướng lĩnh già, trông rất có tiền đồ, càng nhận được sự nể trọng của Hoàng đế.

Bạch Vân đương nhiên ra sức chọn những cái tốt mà nói.

- Thật, thật không? Nó trông rất tốt à?

- Thật!

Ngữ khí âm vang, kiên định như vàng đá.

- Vậy thì tốt.....tốt quá.....

Bạch nương tử nhắm chặt mắt, muốn cười nhưng không cong nổi khóe môi, cũng không ngăn được những giọt nước mắt rơi tí tách thành dòng, cuối cùng bà thất thanh khóc nức nở, cả người nằm xuống giường, kéo một chiếc khăn tay che mặt lại. Bà không muốn kiềm chế, vào lúc này bà chỉ muốn mặc sức khóc một trận, đem những lo âu, bi phẫn, chua xót, tủi thân, thống khổ tích tụ đầy bụng bấy lâu khóc ra ngoài tất cả.

Bạch Vân đưa mẫu thân đi khám mấy đại phu, ai cũng nói mẫu thân ngoại trừ thân thể cực kỳ suy yếu, còn quanh năm tích tụ tâm sự trong lòng, nếu có thể thì nên khiến bà khóc lớn hoặc cười lớn một lần để hóa giải những tích tụ ấy. Cho nên vào lúc này thấy mẫu thân khóc lớn không kiềm chế được như vậy, Bạch Vân không hề ngăn cản mà chỉ chuẩn bị đầy đủ khăn bông cho mẫu thân dùng, muốn khóc bao lâu cũng không thành vấn đề.

Bất kể Bạch nương tử nói bao nhiêu lần là muốn về thôn Tiểu Quy, không muốn tới kinh thành, nhưng, khi tận đáy lòng bà suốt hai mươi tám năm qua luôn lo nghĩ về một người thì khi nghe được chút tin tức về người đó, bà sao có thể không để ý? Sao có thể kiềm chế nổi nhớ nhung dâng trào của mình?

Kỳ thực, vào mùa xuân năm ngoái Bạch nương tử đột nhiên bị bệnh, hơn nữa còn nguy đến tính mạng, nguyên nhân chủ yếu khiến bà phát bệnh chính là Triệu Tư Ân. Ba chữ "Triệu Tư Ân" trong nháy mắt đánh gục thân thể trông có vẻ khỏe mạnh của Bạch nương tử, bà sau khi nghe cái tên này liền ngất xỉu, tưởng chừng không bao giờ tỉnh lại nữa.

Tiếp đó bà mơ mơ màng màng suốt ba đến năm ngày, trong lúc mê man bà đã nói mê sảng những lời vụn vặt lộn xộn, lúc hiếm hoi tỉnh lại dặn dò hậu sự với Bạch Vân, bà đã nói đứt quãng về những bí mật ẩn sâu trong lòng nhiều năm. Đầu óc Bạch Vân bẩm sinh đã thông minh cộng thêm trí nhớ tốt, sau khi sắp xếp, chỉnh lý, dẫn đo, chứng thực những lời mẫu thân nói lúc hôn mê và lúc tỉnh táo... chân tướng đã lộ ra.

_____Mẫu thân luôn tự xưng là "Bạch nương tử", kỳ thực vốn tên là Lý Thuận Nhi.

_____Lý Thuận Nhi mồ côi phụ mẫu, năm bốn tuổi bị cứu mẫu bán cho người môi giới, sau đó được quản sự của Chiêu Dũng hầu phủ mua về.

_____Lý Thuận Nhi năm mười tuổi được đưa đến phòng của tiểu thiếu gia Triệu Thủ Chính làm nha hoàn tam đẳng, nhờ giọng nói trong trẻo ngọt ngào nên được tiểu thiếu gia chọn đến thư phòng hầu hạ, được yêu cầu phải đọc sách biết chữ, bất cứ lúc nào cũng phải đọc sách hoặc ngâm văn chương cho tiểu thiếu gia nghe.

_____Năm mười lăm tuổi, tiểu thiếu gia say rượu mất lý trí, ở thư phòng bụng mang dạ chứa.

_____Năm mười sáu tuổi sinh hạ thứ tử tử của tiểu thiếu gia, tên là Triệu Tư Ân.

_____Năm mười bảy tuổi, thế tử và nhị thiếu gia khi lãnh binh đi tiêu trừ thổ phỉ phương nam thì bị lây bệnh dịch, bệnh chết dọc đường. Thế là tiểu thiếu gia thân là đích ấu tử, từ trước đến nay chỉ biết ngâm gió vẽ trăng

không hề có chút chuẩn bị nào đã trở thành thế tử Chiêu Dũng hầu phủ. Cũng trong năm ấy, đích tử duy nhất của tiểu thiếu gia chết yếu, thiếu phu nhân nhận nuôi nhi tử của Lý Thuận Nhi, đồng thời khiến Lý Thuận Nhi "sau khi sinh suy nhược quá độ, chẳng bao lâu thì mất", thực ra là bảo ma ma tâm phúc đem bán đi thật xa. Dù không bị bán đến nơi bán thiu hèn hạ nhưng cũng không được sống tốt, Lý Thuận Nhi bị bán đến mỏ đá phương Bắc làm khổ sai, trải qua bảy năm sống không bằng chết, đến khi thân mang bệnh nặng mới bị quản sự mỏ đá vớt ra chợ bán, được cha Bạch Vân mua về nhà, dốc hết gia sản ra chữa bệnh, điều dưỡng hai ba năm mới khiến Lý Thuận Nhi trở lại hình người. Sau đó, Bạch Vân ra đời.

Cho nên, Bạch Vân xuất thân nơi sơn thôn nghèo túng có một huynh trưởng phú quý cùng mẹ khác cha.

Cho nên, Bạch Vân thân là đích nữ có một ca ca là thứ tử.

Sau đó, vì mẫu thân, cô phải cứu người huynh trưởng này.

Đây mới là nguyên nhân quan trọng nhất khiến cô nhất định phải đi thi cử nhân, nhất định phải vào kinh đi thi.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 21

- Sao người lại tới đây? Lén trốn ra ngoài à?

Bạch Vân nhỏ giọng hỏi.

- Nha hoàn trung hậu thực thà như ta sao lại làm loại chuyện như lén trốn ra ngoài chứ.

Tiểu Phương hừ mũi khinh thường, tiếp tục nói:

- Hôm nay di mẫu của thế tử bọn ta được thả, ngài ấy đích thân đi đón người, còn bảo phòng bếp chuẩn bị chậu than, nước lá bưởi và các loại đồ ăn thức uống may mắn. Cả đồng thứ lặt vặt linh tinh đương nhiên là phải do những nha hoàn phòng bếp có sức lực như bọn ta vận chuyển rồi. Mấy người bên cạnh thế tử gia đều là gói thêu hoa, trang trí món ăn, tính toán sổ sách mà có thể mệt thành bệnh, ai dám trông cậy vào họ?

- Cho nên người tiện thể đi xem náo nhiệt?

- Đương nhiên, nhiều chuyện sốt dẻo mà! Lão ni cô bị đày đến Thận Nghiêm Am lại có thể quay về, còn bổng chốc trở thành trụ trì Trấn Ninh Am, đây là chủ đề chắc chắn phải có trong cuộc nói chuyện mấy tháng nay của các phu nhân đấy. Người cũng biết, người bên trên bàn luận đề tài gì thì người bên dưới cũng sẽ bàn luận theo, dù ta không muốn nghe cũng biết rõ những ân oán tình thù của các lão ni cô đó. Chờ khi nào rảnh rồi, ta sẽ từ từ kể hết cho người nghe, thú vị lắm.

Tiểu Phương rất có lòng chia sẻ những tin tức hóng hớt.

- Được, khi nào rảnh người đến chỗ ta, ta cũng muốn nghe xem các phu nhân nói chuyện như thế nào.

Bạch Vân thấy vẻ mặt rất muốn kể cho bằng hết của Tiểu Phương thì cười cười nói.

Thật ra thì cô biết còn nhiều hơn Tiểu Phương. Phải biết rằng, cô không chỉ lăn lộn ở Thận Nghiêm Am mười năm mà còn theo các sư phụ của Thận Nghiêm Am lên kinh, mấy chuyện nội bộ này có cái nào cô không biết? Nói một cách đơn giản thì chính là vua triều nào thần triều nấy mà thôi. Trấn Ninh Am là đơn vị nửa trực thuộc hoàng gia, dùng để giam giữ và cải tạo các mệnh phụ phu nhân phạm lỗi, các mệnh phụ phu nhân này lại do hoàng hậu cai quản, cho nên, vị quan lớn nhất của Trấn Ninh Am chính là hoàng hậu.

Hoàng hậu tiền nhiệm không để tâm đến việc quản lý Trấn Ninh Am, không hề hỏi tới, tùy tiện xem báo cáo là có thể hời hợt cho qua, chỉ cần không xảy ra sai lầm lớn thì hoàng hậu cũng không buồn để ý tình hình thực tế của Trấn Ninh Am thế nào; tuy nhiên hoàng hậu mới nhậm chức thì không như vậy; nghe nói trong gia tộc của hoàng hậu từng có một người sau khi bị giam vào Trấn Ninh Am không lâu thì được báo cáo là bệnh chết nhưng sau đó âm thầm điều tra mới phát hiện có người đút lót hối lộ các ni cô để ngược đãi người đó, cuối cùng lỡ tay làm chết người.

Cho nên, hoàng hậu mới đưa Định Hằng sư thái nghiêm túc chính trực làm trụ trì cũng là chuyện đương nhiên.

Định Hằng sư thái tuy nghiêm khắc nhưng mọi thứ đều theo đúng khuôn phép. Nếu muốn dùng tiền bạc khiến cho cuộc sống của phạm phụ được thoải mái hay khổ sở là việc không thể thực hiện được ở chỗ Định Hằng sư thái. Bà chỉ làm việc theo quy định, phạm phụ nên chép bao nhiêu kinh thư, làm bao nhiêu công việc, mỗi ngày nghe bao nhiêu giờ giáo huấn.....tất cả những việc ghi rõ trong nội quy, các phạm phụ sẽ không trốn được việc

nào; việc không có trong nội quy, dù có cho bao nhiêu tiền, bao nhiêu ích lợi, bà cũng sẽ không tự tạo ra để hành hạ người khác.

- Ê! Tiểu Vân, người xem, kia là trụ trì Trấn Ninh Am vừa bị cách chức, pháp hiệu Định Dật, có điều người trong kinh thành đều gọi bà ta là Di Lạc sư thái, người đoán tại sao?

Tiểu Phương chỉ vào người ở xa xa đang dẫn đầu một đám ni cô từ từ ra khỏi chính điện của am ni cô.

Bạch Vân chỉ nhìn qua một cái, đáp án rất rõ ràng, cô nói:

- Bởi vì mập. Ta chưa bao giờ biết ăn chay có thể mập thành như vậy.

Kỳ thực người mập không chỉ có Di Lạc sư thái nọ mà còn có vài ni cô theo sau bà ta, khí thế cũng không thể xem thường. Chỉ nhìn bộ dạng họ bước đi chiếm diện tích lớn, thịt mỡ trên hai má núc ních đầy đà lúc lắc qua lại thì khó mà tin rằng đây là những đệ tử thanh tu nơi cửa Phật_____có thể tu ra được thịt mỡ khắp người, thậm chí mập đến mức đi lại khó khăn, đủ thấy làm ni cô là một nghề nghiệp thật sự rất có tiền đồ.

- Lần đầu tiên thấy mấy ni cô này, ta suýt cho rằng họ làm việc dưới bếp. Người phải biết là, trong tất cả các công việc, việc duy nhất có thể mập quang minh chính đại chính là làm đầu bếp. Đại nương phòng bếp bọn ta béo lắm, bà ấy chính là mục tiêu phấn đấu trong tương lai của ta.

Tiểu Phương nói với vẻ mặt mê say. Dù bây giờ cô đã không còn đói nữa, nhưng lòng nhiệt tình của cô với thức ăn vẫn không hề thuyên giảm.

- Người muốn làm đầu bếp?

- Đương nhiên!

Dù đã bán thân làm nô tỳ nhưng là người thì vẫn nên tích cực tiến về phía trước, nỗ lực vì ước mơ của bản thân.

- Vậy, chúc người đạt thành ước nguyện.

- Ta đương nhiên sẽ đạt thành ước nguyện.

Tiểu Phương ra sức gạt đầu, nhìn về phía mấy ni cô và phu nhân vừa đi ra ở cổng am, vội hỏi:

- Tiểu Vân, họ chính là những ni cô bị đày đến Thận Nghiêm Am mười bảy mười tám năm đấy hả?

Lúc nhỏ, Thận Nghiêm Am là nơi tất cả bọn trẻ trong thôn đều không dám đến gần, mọi người truyền cho nhau nghe những sự tích kinh khủng sinh động như thật về họ, quả thực còn đáng sợ hơn ma quỷ, dùng để dọa trẻ nít ngừng khóc đêm rất hữu dụng.

- Ủ. Người đi đến trước mặt ni cô mập chính là Định Hằng sư thái.

Tiểu Vân không tiện dùng ngón tay chỉ chỗ nên chỉ khẽ hất cằm.

- Wow! Sợ là ba Định Hằng cộng lại cũng không nặng bằng một ni cô Di Lạc đấy nhỉ?

Tiểu Phương chắc lưỡi hít hà. Sau đó cô quay đầu vỗ vỗ Bạch Vân nói:

- Trước kia ta còn hâm mộ người theo mẹ ngày nào cũng có một bữa cơm no, nhưng giờ thấy dáng vẻ lão ni cô Định Hằng vừa đen vừa gầy, ta thực sự không kiềm được nghi ngờ tiền cơm nước của Thận Nghiêm Am có phải bị bên kinh thành này khấu trừ bớt hay không, nên mỗi ngày chỉ có một bữa cơm no mà thôi.

- Thận Nghiêm Am không thiếu tiền cũng không thiếu lương thực, nhưng Định Hằng sư thái tin tưởng và thờ phụng việc "ngày nào không lao động,

ngày đó không được ăn" nên thức ăn của bà là thứ nhạt nhẽo thô sơ nhất, lúc rảnh rỗi bà sẽ tranh thủ xuống ruộng chăm sóc hoa màu nên mới đen và gầy như vậy. Tuy bà nhìn có vẻ gió thổi là ngã, nhưng kỳ thực xương cốt bà rất chắc khỏe, mười năm nay chưa từng bệnh lần nào.

Bạch Vân tuy không tiếp xúc nhiều với lão sư thái nhưng cô ở Thận Nghiêm Am nhiều năm, đương nhiên hầu như ngày nào cũng gặp mặt; đối với những người xuất gia như họ, bản thân cô rất khâm phục.

Làm người đáng quý nhất là an phận thủ thường, tôn trọng vị trí của mình, làm những việc mình nên làm, không cần bất kỳ ai đốc thúc.

Bản chất của người thôn Tiểu Quy là chống đối, nhưng điều này không hề trở ngại việc Tiểu Vân thường thức những người vì giữ vững nguyên tắc mà chịu khổ. Mười năm mưa dầm thấm đất, cô hoặc ít hoặc nhiều cũng học được những thứ đúng đắn, dù rằng vẫn cảm thấy những ni cô này rất gốc_____áo cơm no đủ mà không chịu đối xử tử tế với bản thân, bởi họ là người xuất gia, bởi họ theo đuổi con đường thanh tu tứ đại giai không. Với người bình thường như Bạch Vân mà nói, việc tự làm khổ mình như thế thật sự khó mà tưởng tượng được; nhưng thân là người được lợi ở Thận Nghiêm Am, cô đương nhiên rất cảm kích và kính nể các ni cô.

Tiểu Phương hoàn toàn không thể hiểu nổi những người như vậy, dù sao từ khi mới ra đời cô đã chịu đủ sự uy hiếp từ cái chết, các trường bối, ca ca, tỷ tỷ của cô trong nhà, từng người từng người một vào mùa đông mỗi năm vì không chịu nổi đói khổ giá rét mà chết. Dù hiện tại cô đang làm công việc rất có tiền đồ trong phòng bếp ở Minh Tuyên hầu phủ, không cần lo đói nữa, nhưng cô vẫn không cách nào hiểu được tại sao lại có người có phúc mà không biết hưởng như thế, dù không chú ý đến vật ngoài thân thì cũng không nên có lỗi với cái bụng của mình chứ.

- Tuy cái người Di Lạc mập kia nhìn không giống người xuất gia, ngược lại giống một thương nhân, nhưng nếu ta nhất định phải xuất gia thì ta cũng

sẽ chọn làm đệ tử bà ta chứ không dám theo Định Hằng vừa nhìn là biết sẽ chịu khổ.

- Vừa nghĩ đến việc có tiền mà không thể mua thịt ăn, ai ở thôn Tiểu Quy lại đi xuất gia?

- Cũng đúng. Am dùng bổng lộc hoàng gia như Trấn Ninh Am, cuộc sống trôi qua rất tốt, cộng thêm thỉnh thoảng có gia đình phú quý tới đưa tiền đút lót, các ni cô này dù ăn không mập thành Di Lạc thì cũng nên đẩy đà chút chút mới phải. Nhưng nhìn bốn ni cô từ Vô Quy Sơn trở về mà xem, đó mới thật sự gọi là mặt mày xanh xao! Ta nghĩ, Di Lạc mập và các đệ tử dưới trướng bà ta sắp bị đuổi đến Thận Nghiêm Am có lẽ bây giờ ngay cả tâm muốn chết cũng có, nhìn mặt của bọn họ đúng lắm.

Nói đến đoạn sau, Tiểu Phương có chút hả hê cười trên nỗi đau người khác.

Bạch Vân nghe vậy bĩu môi, đang định nói gì đó thì thấy có người đến gần nên dừng lại, lập tức đưa mắt nhìn thẳng vào các ni cô đang bàn giao công việc trụ trì, thể hiện dáng vẻ của một người đọc sách chính nhân quân tử, tuy cô đứng gần Tiểu Phương nhưng không khiến người ta cảm thấy giữa hai người có bất kỳ mối quan hệ gì.

-Ồ, đã trốn tới đây rồi, sao vẫn gặp bà ta chứ, đúng là âm hồn không tan.

Tiểu Phương cũng nhìn thấy người bước tới, không nhịn được khẽ nguyên rủa, âm thầm dịch ra mấy bước, cứ như cô vẫn luôn một mình đứng ở đây xem náo nhiệt.

Bạch Vân tuy không lên tiếng hỏi, cũng không đưa mắt nhìn sang nhưng toàn bộ sự chú ý đều tập trung qua chỗ Tiểu Phương. Cô thấy một phụ nữ mặc trang phục ma ma đến trước mặt Tiểu Phương, y phục bà ta tinh tế, theo sau còn có hai nha đầu khỏe mạnh, nhìn là biết ngay bà ta nhất định là một ma ma quản sự có địa vị trong nhà giàu nào đó.

Vị ma ma này bề ngoài lãnh đạm, ánh mắt có uy, không hề tươi cười ra vẻ, cũng không hề khách sáo, nói thẳng:

- Phương nhi, chủ nhân nhà ta cho mời.

Hoàn toàn là giọng điệu của người bề trên bố thí chút lịch sự cho kẻ dưới.

- Ta không phải nha hoàn của Chiêu Dũng hầu phủ, bà mời chưa chắc ta sẽ đi.

Chỉ có năm đấu gạo mới có thể khiến Tiểu Phương khom lưng, về phần những người và vật không liên quan đến chén cơm của cô, cô lười hòa nhã giao chú đừng nói đến việc cô và bà ta đã có mấy lần chạm trán không vui.

- Không biết tốt xấu.

Bà ta hừ lạnh.

- Đừng tưởng rằng người biết chút chuyện râu ria là có thể làm bộ làm tịch, một nha đầu thấp kém như người mà dám ngang nhiên đến nơi này. Người đâu, dẫn cô ta đi!

Bà ta nói xong liền hét ra lệnh cho hai nha đầu phía sau bắt người.

- Này! Quế Hoa đại thẩm, bà đang làm gì vậy? Ta là người của Minh Tuyên hầu phủ chứ không phải người của Chiêu Dũng hầu phủ, bà dám làm xằng làm bậy à!

Tiểu Phương cao giọng, thu hút ánh mắt của một số người xung quanh.

Quế Hoa? Đầu óc Bạch Vân xoay chuyển thật nhanh, tức thì hiểu ngay tình hình, cô bèn hơi nghiêng người, lạnh lẽ đánh giá ma ma tên Quế Hoa này.

Nhìn có vẻ rất có tiền đồ. Một nha hoàn không xuất thân từ gia đình nô bộc mà có thể làm đến chức quản sự có máu mặt trong hầu phủ to như thế, đúng là không dễ dàng. Nếu không phải lập được đại công thì chính là có tình cảm sâu đậm với chủ tử, không biết vị Quế Hoa đại thẩm này là trường hợp nào.

(Editor: Mình giải thích chút chút về đoạn này, lúc này Tiểu Phương và Tiểu Vân đang ở Trấn Ninh Am, Tiểu Vân đang mặc đồ con trai, vì bảo vệ thanh danh cho Tiểu Phương nên 2 người vờ như không quen biết (dù thực tế là đứng kế bên thì thầm tám chuyện), mà Tiểu Vân cũng biết rõ Tiểu Phương dư sức xử lý mấy tình huống thế này nên không xía vô giúp đỡ.)

Do cô quan sát quá chú tâm nên không nhận ra Hạ Nguyên đến.

- Đang nhìn gì vậy?

Cậu hỏi bên tai cô.

- A! Người cũng tới rồi.

Bạch Vân bị cậu làm cho hơi giật mình. Không phải giật mình vì hai người đứng quá gần mà giật mình vì cậu đến gần cô như vậy nhưng cô không hề phát hiện. Điều này đối với cô mà nói, quả thực rất khó tưởng tượng. Cho nên, cô nhìn cậu nhiều hơn mấy cái.

Hạ Nguyên đương nhiên cảm nhận được ánh mắt khác thường của cô, khẽ nhướn mày, hỏi không ra tiếng: Sao thế?

Cô lắc đầu.

- Không có gì.

Tạm thời nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, trước tiên nên chú tâm vào chuyện trước mắt thì hơn.

- Bà ta chính là Quế Hoa.

Hạ Nguyên nhìn theo cô, cũng nhận ra bà ta.

- Bà ta hình như rất có địa vị ở Chiêu Dững hầu phủ.

Điều này thật sự không có đạo lý. Hạ nhân mua từ bên ngoài vào phủ bình thường không thể nào có địa vị cao, dù sao thì chủ nhân từ trước đến giờ luôn ưu tiên trọng dụng người có xuất thân từ gia nô trong nhà để làm những công việc hầu hạ thân cận, dù có thay phiên tám trăm bận cũng không tới lượt người mua từ bên ngoài. Cũng như Tiểu Phương vậy, sau này muốn có thể xưng bá ở phòng bếp đã xem như thành tựu lớn lắm rồi, có thể áo gấm về làng.

Hạ Nguyên nhẹ giọng nói rõ một cách đơn giản bên tai cô:

- Bà ta trước năm mười bảy tuổi chỉ là một nha đầu nhóm lửa, quan hệ rất tốt với Lý Thuận Nhi được mua vào cùng lúc, xưng nhau tỷ muội, nhưng vì bà ta không dung mạo không tài cán không lanh lợi, cho nên cuộc sống kém xa Lý Thuận Nhi. Sau đó Lý Thuận Nhi bệnh chết sau khi sinh, bà ta được cất nhắc làm nha hoàn làm việc nặng trong phòng phu nhân, sau đó thì làm ma ma của Chiêu Dững hầu bấy giờ. Theo địa vị ngày càng cao của Chiêu Dững hầu trong phủ, địa vị bà ta cũng cao theo. Hiện nay, bà ta được xem như nửa nhạc mẫu của Chiêu Dững hầu.

- Nửa nhạc mẫu?

Bạch Vân suy nghĩ, nói:

- Bà ta đưa nữ nhi làm thiếp Chiêu Dững hầu?

- Nữ nhi của hạ nhân thì đâu được làm thiếp? Chỉ là thông phòng thôi.

Triều Đại Ung xác định vị trí của thê thiếp rất nghiêm khắc. Gia nô thông thường hầu hạ chủ nhân, dù mọi người ngoài miệng gọi di nương, nhưng vẫn chỉ là thông phòng không có thể diện, vĩnh viễn không có hi vọng tiến thân; dù sinh con cũng có thể tùy tiện đem bán. Còn thiếp, chỉ có nữ nhi gia đình thanh bạch mới được làm, có dạm hỏi, có quan phủ lập hồ sơ, không thể tùy tiện đánh giết hay đem bán, bằng không quan phủ sẽ truy cứu.

Bạch Vân không bày tỏ ý kiến về đề tài này, cô lặp lại những điều Hạ Nguyên vừa nói trong đầu một lần, cười khẽ nói:

- Người kể về vị Quế Hoa này rất có suy nghĩ chủ quan.
- Người biết ta nghĩ thế nào mà.

Qua tin tức mà Xuân Minh thăm dò được, Hạ Nguyên không cần quá động não là có thể tưởng tượng được vị Quế Hoa này đóng vai gì trong cuộc đời ngắn ngủi của Lý Thuận Nhi.

- Đúng, ta biết.

Bạch Vân gật đầu, dùng bả vai huých cậu:

- Bởi vì người đã bày tỏ quan điểm của người rất rõ ràng, ta chỉ thuận theo những gì người nói là bị ngộ nhận ngay.

- Ta cho rằng.....

Hạ Nguyên chậm rãi nói:

- Điều mà ta phân tích ra chính là sự thực, không hề ngộ nhận.

Nói xong, cậu cũng không cam lòng yếu thế dùng bả vai huých trở lại.

Bạch Vân liếc mắt xem thường, không để ý đến cậu, tiếp tục xem tình hình bên Tiểu Phương. Tiểu Phương chưa bao giờ là người dễ bắt nạt, bởi

cô ấy gây ồn ào nên mấy nha hoàn có quan hệ tốt với cô ấy ở Minh Tuyên hầu phủ cũng sang làm gia tăng khí thế, mấy nữ tử đánh đá chống nạnh cất cao giọng, bày ra dáng vẻ chúng ta tới gây lộn khiến sắc mặt Quế Hoa ma ma xanh mét, ánh mắt nhìn Tiểu Phương như muốn cắn xé cô ấy.

Có điều người của thôn Tiểu Quy mà sợ loại ánh mắt này à? Xét nhà hay tụ tập đánh hội đồng còn không sợ mà sợ loại "đấu văn vẻ" kém cỏi này à? Tiểu Phương đặc biệt phiền chán những người rõ ràng cũng là nô tỳ mà cứ cố làm ra vẻ, tưởng như mình là quý phu nhân. Đương nhiên cô không thêm cho bà ta chút sắc mặt hòa nhã nào.

Đúng lúc nha hoàn của hai hầu phủ sắp âm ỉ to chuyện thì một giọng nam trầm thấp mà uy nghiêm vang lên. Hắn không hề lớn tiếng cũng không hề quở trách, nhưng hắn vừa mở miệng đã áp chế khí thế của cả hai phe_____

- Ta bảo các người đi mời người, không ngờ lại mời thành thế này.

- Hầu gia_____

Quế ma ma thấy chủ tử đích thân đến thì cả kinh thất sắc, vội vàng tiến lên hành lễ, đồng thời nói:

- Sao ngài lại tới đây? Ngài đường đường là một hầu gia đại tướng quân, tự hạ thân phận như vậy quả thực là lỗi của lão nô. Lão nô làm việc không hiệu quả, khiến ngài mất thể diện.

- Hiếm khi lần này được ở gần, người ráng nhìn cho rõ.

Hạ Nguyên nói nhỏ với Bạch Vân.

Bạch Vân quả thực rất nắm chắc cơ hội cẩn thận nhìn kỹ vị Chiêu Dũng hầu tiếng tăm lừng lẫy này. Từ đôi mắt, chân mày, mũi, miệng, rồi lại đến vóc dáng cao lớn cường tráng, sau đó thì thấy_____

- O! Không phải mới hai mươi tám tuổi ư, sao lại có tóc bạc rồi?

Cô kinh ngạc khẽ lẩm bẫm.

- Một đứa con do nô tỳ sinh ra, bất ngờ trở thành thứ tử đầu tiên thừa kế tước vị từ thời khai quốc đến nay, người cho rằng những điều này dễ lắm à? Ngoại trừ liều mạng trên chiến trường, còn phải chịu được đủ loại chèn ép của bá quan, quý tộc; bây giờ đang ở biên cương lạnh khủng khiếp làm hầu gia đại tướng quân nghèo khó nhất, cuộc sống trôi qua không tốt mấy. Nhưng Đại Ung không có thứ tử nào có thể có được thành tựu như hãn, điều này cũng đủ cho hãn tự hào rồi.

Việc thừa kế tước vị như hãn sau này khó mà lặp lại, nên hãn là thiên hạ độc nhất.

- Đúng là nghề nào cũng có trạng nguyên, hơn nữa chỉ có một trạng nguyên.....

Bạch Vân lẩm bẫm nói.

- .....Đầu óc người nghĩ đi đâu vậy? Sao lại cảm khái ra câu này?

Hạ Nguyên dờ khóc dờ cười.

- Cầu phú quý trong nguy hiểm.....

Bạch Vân nhìn đám người trước mặt đang tuân theo sự sắp xếp của Chiêu Dũng hầu Triệu Tư Ẩn, vài nha hoàn lặng lẽ rời đi; Tiểu Phương không cách nào chạy thoát, dưới lời mời vừa lịch sự vừa ép buộc của Chiêu Dũng hầu, cô ấy đành phải ngoan ngoãn đi theo, hai tay cô ấy vẫn không quên ra dấu sau lưng cho Bạch Vân, ý là: các người cứ từ từ nói chuyện.

- Bất kể người và nha đầu kia có kế hoạch gì, mọi thứ phải chờ người thi xong rồi hẵng nói. Chuyện của Chiêu Dũng hầu, chắc chắn cô ta biết còn ít

hơn ta.

Hạ Nguyên thực không thích cô chú ý đến ai khác ngoài cậu.

- Ta phải biết huynh ấy hỏi Tiểu Phương cái gì.

- Còn có thể hỏi cái gì? Chẳng qua là hỏi về người nhà của Lý Thuận Nhi cùng với tung tích của một nha hoàn lần trước tự xưng là "Bạch Muội" thôi.

Nói đến đây, cậu hừ nhẹ một tiếng. Người này lần đầu tiên mặc nữ trang lại đi mặc thành nha hoàn___còn là nha hoàn của Minh Tuyên hầu phủ nữa chứ. Thật là kỳ cục.

Một nữ nhân như cô ta sao có thể bán mình làm nô bộc cho người khác? Sao có thể cúi đầu vâng dạ, khom lưng uốn gối? Cho nên cô ta giả trang thành tỳ nữ là thất bại ngay___thân là người từng tận mắt chứng kiến, cậu cảm thấy lời nhận xét của mình rất có uy tín, hơn nữa đó chính là sự thật.

Hạ Nguyên không có hứng thú nói nhiều về nhóm người Tiểu Phương và Chiêu Dững hầu, bèn kéo tay Bạch Vân nói:

- Đi, chúng ta đến cửa đông. Hôm nay là ngày tốt Trần phu nhân rời khỏi Trấn Ninh Am, bọn Kha Minh đều đang đợi bên kia, trận thế rất lớn, đủ náo nhiệt để xem, thú vị hơn bên đây nhiều.

- Không cần người nhắc ta cũng muốn qua. Hôm nay ta tới chính là để đón Trần phu nhân, đương nhiên, cũng tiện thể trò chuyện một chút với nhóm Lý phu nhân.

Bốn sư đồ Định Hằng sư thái vừa tiếp quản Trấn Ninh Am, mọi thứ còn rối ren, dễ dàng cho cô thừa cơ hội thăm hai vị phu nhân khác vẫn đang bị "giam cầm" mà không sợ bị phát hiện và xua đuổi....

Hai người hăng hái bưng bưng tay nắm tay vui vẻ chạy đến cửa đông của Trấn Ninh Am hoàn toàn không phát hiện, vào lúc họ đang vây xem Chiêu Dũng hầu thì có một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng cách đó không xa đang nhìn họ. Sau khi họ chạy đi, người trong xe ngựa mới mở miệng nói:

- Nuôi nó hai mươi năm, ta luôn tiếc nuối vì cái bộ dạng ông cụ non không chút sức sống của nó, không ngờ sau khi nó trưởng thành ta mới may mắn được thấy nó trong dáng vẻ thiếu niên hoạt bát, đúng là khó mà tưởng tượng.

Giọng nói từ tốn mang theo uy nghiêm bẫm sinh của giới quý tộc vào lúc này tràn đầy hứng thú và mới mẻ.

- Còn không phải sao? Lão nô nhìn cũng thấy rất mới mẻ. Nhị gia luôn cao ngạo lãnh đạm, chưa bao giờ to tiếng với ai; dù lúc chơi chung với Kha thể tử và Minh thiếu gia, ngài ấy cũng không thể hiện thần sắc vui vẻ như thế, xem ra vị thư sinh kia nhất định có chỗ hơn người, có thể khiến nhị gia đối xử đặc biệt.

Một ma ma trung niên lên tiếng phụ họa.

- Công chúa, vị thư sinh kia trông rất lạ mặt, đại khái không phải sĩ tử kinh thành. Y phục mộc mạc như vậy, hẳn là gia cảnh cũng bình thường, không biết nhị gia làm thế nào mà quen biết.

Vĩnh Gia công chúa_____đồng thời cũng là mẫu thân của Hạ Nguyên, nghe hai ma ma tâm phúc nói thì khẽ cười:

- A Nguyên trước nay luôn có ngạo khí của một công tử tôn quý, đừng nói là không dễ kết giao với người không cùng giai cấp, dù là trong giới tôn thất quý tộc cũng khó có mấy ai vừa mắt nó, khiến nó sẵn lòng qua lại như bằng hữu. Cho nên, người thư sinh này nhất định rất đặc biệt.....Nói về người này, ta đoán.....có lẽ là đứa trẻ nông thôn mà mười năm nay A Nguyên chưa từng thư từ đứt đoạn kia nhỉ.

Nghe Vĩnh Gia công chúa nói vậy, hai ma ma lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra. Một người trong đó nói:

- Trước kia hình như có nghe Thu Linh bên cạnh nhị gia nhắc tới, người bằng hữu nông thôn kia của nhị gia mười sáu tuổi thi đậu cử nhân, chính là kỳ thi Hương năm ngoái đấy! Năm nay vào kinh đi thi kỳ thi mùa xuân, thời gian vừa khớp.

Vĩnh Gia công chúa lúc này mới ngẩn ra, nhớ hình như có chuyện như vậy, càng thêm khẳng định suy đoán của mình, không khỏi thở dài nói:

- Ta nghĩ không ra, tại sao chỉ quen biết dưới quê có mấy ngày hồi mười năm trước, chỉ là duyên bèo nước gặp nhau mà có thể khiến A Nguyên để tâm đến bây giờ, tình cảm dài lâu đến thế, đúng là kỳ lạ. Ta cũng không thấy đứa trẻ đó có gì đặc biệt, tướng mạo chỉ hơi tuấn tú chút thôi, còn không đẹp bằng A Nguyên nhà ta, không tiêu sái cứng cáp như A Nguyên nhà ta, ngược lại còn trông hơi nữ tính, tùy tiện xét thứ gì cũng kém hơn A Nguyên nhà ta, rốt cuộc có chỗ nào đáng cho A Nguyên để ý?

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Hai ma ma che miệng cười khẽ. Với công chúa nhà mình mà nói, nhị gia đương nhiên là tốt đến mức chỉ trên trời mới có, bất kỳ ai so sánh cũng kém hơn.

- Ôi chao, công chúa điện hạ của tôi ơi, nếu nhị gia chỉ muốn qua lại với người xuất sắc như ngài ấy, vậy cả đời này ngài ấy đừng mong kết giao được bằng hữu!

- Trước đây có người còn nói mắt nhị gia không chứa nổi chút nhơ, khinh thường những người dưới tầng lớp quý tộc, không muốn qua lại. Mấy người đó nên tới xem vị bằng hữu này của nhị gia, chỉ là một thư sinh quê mùa mà khiến nhị gia xem trọng như vậy, chứng minh nhị gia của chúng ta xem trọng nhân phẩm, không dùng quyền thế danh lợi để đánh giá người khác. Đối thành bách tính bình thường ở kinh thành, có ai chịu để ý tới một kẻ nhà quê?

Vĩnh Gia công chúa bị hai ma ma trái một câu phải một câu khiến nụ cười không dứt, dùng quạt lụa trong tay che miệng, sau khi cười thỏa thích mới nói:

- Được rồi, đến cửa đông thôi. Hôm nay là ngày tốt A Trần ra ngoài, tuy có người ngựa của Minh Tuyên hầu phủ ở đó, nhưng sợ người nhà Trung thư thị lang đến quấy rối, đòi nghênh đón chủ mẫu về gì gì đó. Kha Minh dù sao cũng nho nhã, không ứng phó được thủ đoạn khốc lóc om sòm của nữ nhân.

Nói đến đây, công chúa hừ lạnh:

- A Trần là thư đồng của ta, nhà mẹ đẻ cô ấy hiện giờ không ai làm chủ, nhưng vẫn còn có ta! Ta không thể để A Trần về đó chịu khổ, ở Thận Nghiêm Am chịu khổ mười hai năm đã đủ để cô ấy ân đoạn nghĩa tuyệt với Liễu gia rồi.

Một ma ma hơi vén rèm trúc, bảo bà hầu bên ngoài dặn phu xe đánh xe, sau khi xe ngựa từ từ chạy đi, bà mới nói:

- Trần phu nhân quá mức hiền thực. Một người quá hiền lành sẽ luôn chịu thiệt thòi.....

Nghĩ đến cảnh ngộ suốt nửa cuộc đời của Trần phu nhân, bất kỳ ai cũng không khỏi thở dài một tiếng ở hiền chẳng được gặp lành.

- Hiền thực không phải lỗi, lỗi của A Trần chỉ là gả nhầm người.

Vĩnh Gia công chúa than thở.

- Trong cái rủi có cái may, may mà có công chúa làm chủ cho Trần phu nhân! Nếu không, hai mươi năm trước chỉ sợ Trần phu nhân đã bị người ta hại chết rồi.

- Ta cũng không thể giúp được gì. Lúc đó điều duy nhất ta có thể làm chính là đưa cô ấy đi Thận Nghiêm Am. Người khác cho rằng cô ấy bị đày đến loại địa phương đó sẽ chết là cái chắc; nhưng ta biết, chỉ có ở dưới sự quản lý của Định Hằng, cô ấy mới có con đường sống.

Liễu thị lang và vị bình thê của ông ta tình sâu nghĩa nặng, sợ là không ngờ A Trần còn có thể sống quay về? Một người ngoài như bà, dù quyền thế cực cao cũng không ngăn được một trượng phu dùng danh tiếng thất xuất (7 điều mà người vợ thời xưa nếu vi phạm một trong đó cũng đủ để bị đuổi ra khỏi nhà: 1/ Không con; 2/ Dâm dăng; 3/ Không kính thờ cha mẹ chồng; 4/ Lắm điều; 5/ Trộm cắp; 6/ Ghen tuông; 7/ Có ác tật) để giam cầm thê tử của mình vào trong Trấn Ninh Am.

Có điều, trừ việc đó ra, chuyện mà một nữ nhân có quyền có thể có thể làm không ít___chẳng hạn như, khiến Trần phu nhân lúc bị giam không bị kẻ ác hãm hại; chẳng hạn như, khiến Liễu thị lang cả đời không thể thăng quan.

- Phải đấy! Vị bình thê kia ra sức tuyên dương danh tiếng hiển thực của mình trong giới quý phu nhân, nhưng cứ luôn mong mỗi đời tin Trần phu nhân qua đời, để bản thân được chiếm danh tiếng tốt của chính thê.

- Hừ, sợ là đến khi ả chết rồi, Trần phu nhân vẫn sống lâu trăm tuổi đấy.

Vĩnh Gia công chúa ha ha cười khê, nói:

- Ta nghe Kha Minh nói, mười năm trước lúc nó đi Vô Quy Sơn thăm A Trần, trong lòng A Trần vẫn không muốn sống, người gầy như que củi, dáng vẻ không còn gì lưu luyến; nhưng cách đây không lâu, A Trần theo nhóm Định Hằng về kinh, nó đi gặp A Trần, thấy mà cứ tưởng như hai người. Bây giờ tinh thần của A Trần cực kỳ tốt, không hề nhìn ra là một phu nhân bốn mươi tuổi, nói đến điều này khiến ta cũng hứng thú, hôm nay nhất định phải nhìn cho thật kỹ, cũng nhân đó hỏi xem cô ấy làm thế nào.

Tâm trạng Vĩnh Gia công chúa vô cùng tốt, vui vẻ chuyện phiếm nhiều hơn cùng ma ma thân cận, trong lòng vẫn nghĩ đến người bằng hữu được xem trọng kia của nhị nhi tử nhà mình, nghĩ rằng hôm nào đó nhất định bà phải gọi đến gặp mặt, chắc hẳn cũng là một người thú vị nhỉ?

Có điều, Vĩnh Gia công chúa không thể nào ngờ được, hai người mà một khắc trước còn vui đùa thăm thiết bên nhau, một khắc sau bà lại thấy sắc mặt họ quạu quọ, quay phắt đầu với nhau ai đi đường nấy.

Thế này là.....cãi nhau?

Vĩnh Gia công chúa kinh hãi há to mồm, quên dùng quạt che miệng, ngơ ngác ngồi trong xe ngựa nhìn nhị nhi tử nhà mình và thư sinh nhà quê kia

kẻ nam người bắc rời đi, không ai thèm quay đầu lại, về mặt tức tối.

Thế giới này thay đổi thật nhanh, khiến người ta hoàn toàn không phản ứng kịp.

Trong vòng một ngày, trong vòng một khắc, Vĩnh Gia công chúa vô cùng vinh hạnh được thấy dáng vẻ vui tươi hoạt bát cùng với dáng vẻ hờn dỗi bỏ đi như trẻ nít sau khi gây lộn của nhi tử nhà mình.

Hai mươi năm qua, bà chưa từng thấy nhi tử thể hiện cảm xúc lộ liễu như vậy, trong khi bây giờ, chỉ trong thời gian chưa tới một khắc, bà lại được thấy....

- Người thư sinh đó.....đúng là không thể không gặp.

Vĩnh Gia công chúa thật lâu cũng không hoàn hồn khỏi cơn khiếp sợ lắm bẫm nói.

Đúng vậy, cãi nhau.

Trong tình huống Bạch Vân và Hạ Nguyên hoàn toàn không lường trước được, họ đấu võ mồm với nhau, cãi nhau, không thèm đếm xỉa đến nhau, tự tránh mặt lẫn nhau___

Bạch Vân không nhớ mình về nhà thế nào, dù sao thì, khi cô hoàn hồn lại đã phát hiện mình đang ngồi xồm bên bếp trong nhà nhóm lửa nấu cơm.

Cô.....không phải là đi bộ một hơi từ Trấn Ninh Am về thành bắc đó chứ? Quãng đường xa như vậy, dù có chạy cũng phải chạy tới tối. Nhưng bây giờ ngoài cửa sổ mặt trời mới ngả về tây, chỉ khoảng đầu giờ Dậu, trên bếp cũng đã nấu xong một nồi canh thịt, hai loại rau xanh, hiện đang nấu cơm, trong bếp nhỏ kế bên vẫn đang đun thuốc cho mẫu thân, đủ thấy cô đã về được một lúc lâu___thậm chí có khả năng đã trò chuyện cùng mẫu thân một lát, nhưng cô không thể nào nhớ được mình đã nói những gì.

Đúng là tệ hại mà.....

Chỉ là chút cãi vã nho nhỏ lại khiến lòng cô hỗn loạn đến thế này.

Bạch Vân phải thừa nhận, đời này của cô (mặc dù tính đến nay chẳng qua chỉ mười bảy năm) chưa bao giờ thất thố như vậy; thậm chí cô còn từng rất kiêu ngạo cho rằng, vĩnh viễn cũng không có bất kỳ ai, bất kỳ việc gì có thể khiến cô mất bình tĩnh, làm ra những hành động không lý trí.....

Nhưng bây giờ, khi ngồi xồm bên bếp, dù không biết liệu trên mặt mình có không cẩn thận dính phải nhọ hay không, cô vẫn cảm thấy đen đui như bôi tro trát trấu vào người.

- Tên ngu ngốc Hạ Nguyên kia rốt cuộc đang giận gì chứ.

Cái tên quái đản, hại cô cũng liên lụy ngu ngốc theo mà tranh cãi với cậu ta, còn mang về mặt "người không xin lỗi trước, ta mãi mãi sẽ không thềm để ý tới người" rồi quay đầu rời đi. Thật là.....quá ấu trĩ.

- Tiểu Vân, con đang nói chuyện với ai à?

Hình như nghe được tiếng trong phòng bếp, Bạch mẩu chống gậy từ từ đi tới cửa bếp, hơi dựa vào khung cửa hỏi.

- Ôi, mẹ, sao mẹ lại đứng dậy? Mẹ mau về giường nằm đi, đừng để ngã.

Bạch Vân vội bỏ cây cời lò trong tay xuống, bước lên đỡ mẫu thân.

- Nằm suốt ngày, thân thể cũng cứng lại, còn không bằng xuống giường hoạt động một chút.

- Vậy mẹ ngồi trên ghế nhé. Đợi buổi tối tắm rửa xong, con sẽ giúp mẹ xoa bóp cho thân thể được thư giãn.

- Không cần đâu, tự mẹ có thể xuống đất đi lại được, may nhờ có con đêm nào cũng xoa bóp. Có thời gian thì con nên đọc thêm ít sách đi.

Bạch mẫu ngồi xuống ghế dài bên bàn trong phòng bếp, thở dài:

- Xem con kia, cứ ba ngày hai lượt chạy ra bên ngoài, lại còn mặc nam trang. Con không hiểu, nơi này là kinh thành chứ không phải thôn Tiểu Quy, một tiểu cô nương mười bảy tuổi như con nên ở trong nhà học thêu hoa may y phục, chờ bà mai đến cửa làm mai_____nhưng, bây giờ mẹ đã không dám nghĩ đến nữa rồi. Mẹ chỉ mong sao con bớt chạy ra bên ngoài một chút, dù là ở trong nhà chuẩn bị thi cử, để sau này cùng con bị chém đầu, mẹ cũng chấp nhận.

Từ khi sức khỏe Bạch mẫu xấu đi, chuyện gì bà cũng nghĩ theo hướng u ám, mỗi ngày đều âu sầu chuyện sau khi mình qua đời, nữ nhi phải làm sao? Rồi bà phát hiện mình không có biện pháp nào cả, tâm trạng lại càng bi ai tăm tối. Bà không hề oán than mình số khổ, là một nô tỳ, vận mệnh đặt trên tay chủ nhân, cuộc sống tốt hay xấu đều phải chấp nhận. Bà là người rất ngoan ngoãn an phận, dù chịu nhiều đau khổ cỡ nào, bà cũng không hận trời trách đất hay nguyên rủa ông trời bất công.

Một nô tỳ đương nhiên phải chấp nhận số phận nhưng một mẫu thân mãi mãi cũng không buông bỏ được đứa con của mình; đặc biệt là khi biết con mình bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng thì lại càng ngày ngày ăn ngủ không yên.

Số mình khổ không sao cả nhưng không thể để số con mình cũng khổ. Nhưng, bà có thể làm gì đây?

Hoàn cảnh của hai đứa trẻ bây giờ đều nguy hiểm thế này.....

- Mẹ, mẹ lại nói thế rồi. Con sẽ không bị chém đầu, cũng sẽ không để Chiêu Dũng hầu bị chém đầu. Chúng con đều sẽ sống rất tốt_____

- Tiểu Vân, chẳng lẽ con đi gặp nó rồi sao?

Bạch mẫu nhất thời hoảng kinh hồn vía, thất thanh hỏi.

- Con đâu có ngốc, huống hồ con cũng đâu ham hố thứ gì của huynh ấy, tại sao phải đi tìm?

Bạch Vân nhìn bếp lò, xác định không cần cho thêm củi nữa, mới đi đến bên mẫu thân xoa lưng bà, rót chén nước ấm cho bà uống.

- Hôm nay con đến Trấn Ninh Am xem lễ. Mẹ cũng biết hôm nay là ngày Định Hằng sư thái chính thức tiếp nhận chức trụ trì Trấn Ninh Am, đồng thời cũng là ngày Trần phu nhân mãn hạn giam, cảnh ở đó rất náo nhiệt, rất nhiều quý nhân tới, trong đó có Chiêu Dũng hầu. Lần này con được nhìn gần huynh ấy, nhìn rất tỉ mỉ, không giống như lần trước chỉ có thể nhìn xa xa, không ấn tượng.

- Nó.....trông thế nào?

Tuy đã cố gắng kiềm chế, nhưng cuối cùng bà vẫn hỏi ra miệng.

- Tốt lắm. Dù sao cũng là một tướng quân có thực quyền, trông thật sự cực kỳ oai phong.

Bạch Vân đương nhiên tốt khoe xấu che. Còn về hoàn cảnh khó khăn của Triệu Tư Ẩn ở kinh thành, cô không cần để mẫu thân biết. Loại chuyện này, họ cũng không giúp được gì, nói ra chỉ tăng thêm phiền não.

- Thế à.....thế thì tốt.

Bạch mẫu hơi được an ủi nói:

- Nó sống khó khăn như vậy, hung hiểm như vậy.....haiz, Tiểu Vân, con một lòng muốn thi trạng nguyên, có phải vì muốn dâng ngự trạng trên điện Kim Loan không?

- Mẹ, ngự trạng không phải ai cũng dâng được đâu. Hơn nữa, chuyện này nhất thiết phải cẩn thận kín đáo, không thể cứ chọc ra ngoài một cách đơn giản lỗ mãng như vậy được, ngược lại sẽ hỏng chuyện.

Bạch mẫu nghi hoặc nói:

- Sao lại hỏng chuyện? Chuyện đáng sợ như thế, càng sớm cho Hoàng đế biết thì càng sớm bắt những kẻ gian trá kia lại, hơn nữa còn có thể chứng minh Chiêu Dũng hầu vô tội.....

- Nếu chỉ đơn thuần chứng minh Chiêu Dũng hầu vô tội đương nhiên là dễ, nhưng điều này có ích gì với Chiêu Dũng hầu? Với Hoàng đế mà nói, xử lý một kẻ bất trung phản quốc, nếu thu hoạch duy nhất chỉ là chứng minh một tướng quân trong sạch thì ông ấy sẽ không xem trọng việc này, ngược lại còn sinh ra ác cảm với Chiêu Dũng hầu.....

- Sao lại sinh ra ác cảm? Nó hết mực trung thành ở nơi cực bắc bảo vệ cửa ải phương bắc Đại Ung, đó là chỗ còn lạnh khủng khiếp hơn cả thôn Tiểu Quy chúng ta. Chưa nói tới việc nó là một hầu gia kim tôn ngọc quý, dù không thừa kế tước vị mà chỉ là một thứ tử thì cũng đâu có thứ tử nhà quý tộc nào chịu khổ như vậy chứ!

Bạch mẫu nôn nóng nói.

Với chuyện của triều đình, bà hoàn toàn không cách nào hiểu được.

- Mẹ, mẹ đừng nôn nóng. Con cũng là gần đây sau khi biết chút chuyện về kinh thành và triều đình mới biết trước kia mình nghĩ quá đơn giản. Để không làm hỏng chuyện, con chỉ có thể càng thêm cẩn thận suy tính.....

- Một nữ nhi như con ở kinh thành thì có thể suy tính cái gì? Còn nữa, con tìm ai để hiểu mấy chuyện triều đình? Các sư phụ của Thận Nghiêm Am là người xuất gia, không thể nào biết được những thứ này; nhóm Trần phu nhân thì vừa mới vào kinh, hiểu biết cũng có hạn_____

Bạch mẫu càng nghĩ càng cảm thấy bất thường, kéo nữ nhi hỏi:

- Tiểu Vân, con nói thật đi, mấy ngày nay con theo ai đi dò la những chuyện này? Không phải là con chạy đi chung chạ với đám cử nhân sĩ tử đó chứ?

- Đương nhiên không phải. Con đâu có thích trò chuyện cùng người lạ, sao lại chạy đi chung chạ với đám người đó? Chưa kể đám thư sinh cử nhân đó bây giờ còn là đối thủ của con, càng không có khả năng giao hảo.

- Không phải vấn đề đối thủ hay không mà con là nữ nhi, dù dân phong Đại Ung cởi mở cũng không có nữ nhi nào chen lẫn trong đám nam nhi uống rượu vui chơi. Cho nên mẹ sợ con liêu lĩnh, tưởng mặc nam trang là có thể tự xem mình như nam nhi mà quên mất việc đề phòng nam nữ.....

Bạch mẫu nói được một lúc mới nhớ ra là mình lạc đề, vội quay lại:

- Được, con nói không chung chạ với đám cử nhân kia, vậy thì là với ai?

- Còn ai trồng khoai đất này? Mười năm nay, Kha gia công tử và Hạ gia công tử mỗi năm đều cho người đưa đến một xe lương thực vải vóc sách vở, nói là cảm tạ chúng ta làm bạn với Trần phu nhân, họ chính là người kinh thành mà! Con đương nhiên tìm họ để nghe ngóng tin tức. Đợt trước không phải con đã nói là họ tìm con đi đá bóng đấy sao?

Nảy sinh từ một tâm tư kỳ quặc nào đó, Bạch Vân đã lôi người qua đường Kha Minh vào đặt chung với tên của Hạ Nguyên.....như vậy, sẽ không thể hiện là Hạ Nguyên đặc biệt.

- Phải, con đúng là có nói.....

Từ sau khi bệnh nặng, trí nhớ Bạch mẫu kém đi rất nhiều, không còn nhớ những quý công tử năm xưa đến Thận Nghiêm Am thăm Trần phu nhân có lai lịch thế nào.

- Họ là con nhà quan à?

Cũng chỉ có thân phận như vậy mới hiểu rõ chuyện triều đình.

- Là công tử nhà quý tộc. Một người là thế tử hầu phủ, một người là đích ấu tử của quốc công phủ.

Bạch mẫu cả kinh, không ngờ thân phận của mấy đứa trẻ năm xưa lại hiển hách như vậy.

- Tiểu Vân, thân phận họ như thế, mấy năm nay vẫn luôn gửi thư cho con, là muốn con thi trạng nguyên, chiêu dụ con giúp sức cho họ sao?

Người có thân phận cách một trời một vực nhưng nhiều năm qua liên tục thư từ qua lại, nếu không phải có mục đích này thì thực là không hiểu nổi.

Bạch Vân mím môi, nói:

- Ban đầu họ chỉ là cảm tạ chúng ta chiếu cố Trần phu nhân, thấy chúng ta cô nhi quả mẫu cuộc sống khó khăn nên có lòng giúp đỡ một chút. Sau đó, họ thấy con học giỏi, đá bóng hay thì bảo con đừng lơ là thứ nào, sau này đến kinh thành sẽ tìm được tương lai tốt đẹp.

Ngoài miệng cô nói vậy nhưng trong lòng biết thật ra không phải vậy.

- Nhưng, con là nữ nhi mà.

- Họ đâu có biết. Vả lại, dù sao chúng ta cũng không ở lại kinh thành lâu, nếu mọi thứ thuận lợi thì sau khi thi xong, chúng ta sẽ về thôn Tiểu Quy.

Còn nếu mọi thứ.....không thuận lợi thì cũng không sao cả.

- Cũng đúng.....

- Được rồi, mẹ không cần nghĩ nhiều như vậy, hết thầy đã có con.

Bưng cơm đã nấu xong lên bàn, giúp mẫu thân xới cơm, cô nói.

Bạch mẫu thở dài, nhận lấy chén, yên tĩnh ăn cơm.

Bạch Vân vừa ăn cơm vừa âm thầm so sánh những điểm khác nhau giữa Kha Minh và Hạ Nguyên.

Họ đều là những người mỗi năm đưa quà đến nhà cô. Đồ của Kha Minh đưa rất hợp với quy củ, bình thường không có gì đặc sắc; đồ của Hạ Nguyên đưa thì rất dụng tâm, tuy toàn là những thứ không bắt mắt nhưng Bạch Vân có thể cảm nhận được sự tinh tế tỉ mỉ trong đó.

Kha Minh mỗi năm đều bảo thủ lĩnh trang đưa lương thực tới, đều mang tính cảm tạ và khách sáo, bên trong không hề có tình cảm cá nhân, tất cả quà tặng đều do thủ lĩnh trang mua về, đương nhiên không hề qua tay cậu ấy. Đối với Kha Minh mà nói, Bạch Vân cô chỉ là một đứa trẻ nông thôn bình thường đến mức không thể bình thường hơn, chênh lệch giai cấp quá lớn với cậu ấy, cậu ấy chưa từng nghĩ chỉ là duyên bèo nước gặp nhau mấy ngày mà đối đãi với cô như bằng hữu.

Đương nhiên, cách nghĩ của Kha Minh như vậy mới là bình thường.

Người không bình thường chính là Hạ Nguyên.

Chưa từng đứt đoạn việc gửi thư và vật phẩm cho cô, lúc mới bắt đầu, Bạch Vân cảm thấy người này cực kỳ quái gở. Cậu ấy gửi cho cô lương thực tinh tế, vải vóc bền chắc giữ ấm, tất cả sách vở cần dùng trong khoa cử, và một lá thư gây lộn đấu võ mồm với cô.

Đối với người chỉ gặp một thời gian ngắn mà thân phận lại chênh lệch quá lớn, bình thường Bạch Vân cũng là nhìn thoáng qua rồi quên; nhưng Hạ Nguyên lại dùng cách thức của cậu ấy buộc cô phải nhớ. Đến bây giờ Bạch Vân vẫn không hiểu nổi khi đó Hạ Nguyên nghĩ gì. Một quý công tử, dù cuộc sống nhàm chán đến mấy cũng không tới nỗi bận tâm đến một đứa trẻ

nông thôn cách xa ngàn dặm chứ nhỉ? Nhưng cậu ấy đã làm như vậy! Ban đầu cô oán thầm đầy bụng nhưng càng về sau thì tập mãi thành quen, sau đó nữa lại trở thành mong đợi. Đôi khi Bạch Vân nghĩ, một người ý chí kiên định như mình cũng bị Hạ Nguyên đánh gục, không thể không nói, Hạ Nguyên thật là một nhân vật lợi hại.

Mà, nhân vật lợi hại này, hiện đang giận đối với cô.

Nhìn bộ dạng có vẻ sẽ giận rất lâu đấy.

Ôi, thật phiền phức_____

Cô nên làm gì cho phải đây?

Bạch Vân thật sự cảm thấy rất oan ức, trận tranh cãi này không chỉ không đúng lúc mà còn không nên có.

Nhưng, cô phải làm sao đây cho cậu ấy hiểu, nếu cô có điều giấu giếm, đó chẳng qua là vì_____ cô đã bắt đầu quan tâm đến cậu ấy, hi vọng cậu ấy đừng lún sâu vào đống hỗn loạn này, tránh gặp phải phiền toái.....

Chuyện cô đang làm cực kỳ có khả năng khiến bản thân rơi đầu; cô không mong sẽ liên lụy đến cậu ấy.....

Tên ngu ngốc kia, đã không hiểu nỗi khổ tâm của cô thì thôi_____ dù sao thì cô quả thực chưa nói rõ. Nhưng sao cậu ấy lại cho rằng cô để ý Triệu Tư Ẩn, đây là ý nghĩ kinh hãi cỡ nào chứ, trời mới biết làm sao cậu ấy lại đưa ra được loại suy đoán này.

Dù cô và Triệu Tư Ẩn không có quan hệ huyết thống đi chăng nữa, cô cũng sẽ không để ý một lão nam nhân lớn hơn cô mười một tuổi chứ! Huống chi đời này cô hoàn toàn không nghĩ tới việc lập gia đình thì sao có thể để ý ai.

Trong cuộc đời mười bảy năm của cô, nam nhân duy nhất khiến cô lo lắng tận đáy lòng chỉ có tên ngu ngốc hôm nay vừa trở mặt với cô thôi.

Càng nghĩ càng tức, tức đến mức khiến cô ăn nhiều hơn một chén cơm, đồng thời cào tất cả thức ăn thừa đưa vào miệng ăn sạch.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 23

- Xuân Hà đâu?

Hạ Nguyên nhảy xuống khỏi con tuấn mã, ném dây cương cho mã phu bên cạnh, sải bước đi về viện của mình, vừa đi vừa hỏi Xuân Sinh.

- Nhị gia, Xuân Hà sáng sớm đã đến Tiến Tấu viện của Môn Hạ Tinh rồi.

- Tiến Tấu viện?

Hạ Nguyên suy nghĩ, chợt hiểu ra:

- Hôm nay là ngày phát hành kỳ báo mới nhất.

Xuân Minh nhìn sắc trời, nói:

- Lúc này có lẽ sắp về. Nhị gia có gì cản dặn sao?

Tuy việc làm chân chạy là do Xuân Hà phụ trách nhưng mấy người bọn họ có thể làm thay việc của nhau bất cứ lúc nào.

Hạ Nguyên buồn bực đi tới cửa thư phòng mới nói:

- Thôi, không có chuyện gì.

Xuân Sinh không hổ là thủ lĩnh nhóm người hầu, ngoại trừ hầu hạ chủ tử tỉ mỉ thận trọng và kín miệng ra, bản lĩnh quan sát sắc mặt càng được tu luyện thuần thực. Dù hai ngày nay chủ tử không thể hiện quá rõ ràng nhưng Xuân Sinh vẫn nhạy cảm phát hiện tâm tình nhị gia rất không tốt, vì vậy mà hẳn luôn cực kỳ cẩn thận hầu hạ, không dám mảy may sơ sót.

Còn Xuân Hà, sở dĩ được phân công làm chân chạy là vì hấn bầm sinh khéo miệng, rất dễ dàng hòa nhập với người khác. Dõi mắt nhìn những người gác cổng của các nhà các phủ, các lại sai vặt của nha môn khắp kinh thành, bất kể là người hà khắc, nghiêm túc hay quái gở, không có ai mà hấn không kết giao được. Tuy người ngoài thấy hấn lanh lợi nhưng kỳ thực Xuân Hà hơi thiếu tâm nhãn_____ít nhất, hấn hoàn toàn không cảm giác được tâm trạng chủ tử rất tệ, hơn nữa lúc này tốt nhất là đừng nhắc đến tên của người khiến cho tâm trạng chủ tử rất tệ kia.

- Nhị gia, đây là kỳ báo mới nhất, tiểu nhân mới lấy được, ngài có muốn lập tức đưa cho Bạch công tử không?

Vừa nhắc tới Xuân Hà, Xuân Hà liền xuất hiện, vả lại vừa xuất hiện liền nhắc đến người không nên nhắc.

Xuân Sinh lặng lẽ lui ra sau nhị gia, cố hết sức cách xa Xuân Hà.

- Đưa cho Bạch công tử? Ai nói với người là đưa báo này cho cô ta?

Dường như cơn khó chịu đè nén dưới đáy lòng suốt hai ngày nay cuối cùng cũng tìm được đường thoát, cậu nhìn Xuân Hà, mặt không biểu cảm hỏi.

- Nhưng.....không phải luôn lấy đưa cho Bạch công tử sao? Từ sau khi Bạch công tử thi đậu cử nhân vào mùa thu năm ngoái, nhị gia đã căn dặn tiểu nhân, tuần nào cũng phải chạy đến Tiến Tấu viện lấy báo gửi cho Bạch công tử, ngài quên rồi sao?

Xuân Hà cảm thấy nhị gia đúng là quý nhân hay quên chuyện. Không thể vì Bạch công tử đang ở kinh thành mà quên mất chuyện này chứ! Những tờ báo này rất quan trọng với thí sinh, bởi vì đề thi luận đều là bàn chuyện thời sự, nhất định phải xem báo để bất cứ lúc nào cũng hiểu rõ xu hướng của triều đình.

Hạ Nguyên dĩ nhiên không quên. Nhưng đối với "lòng tốt" của Xuân Hà, cậu cảm thấy rất không thoải mái. Đó là vì, hai ngày nay cậu đã cố sức không nghĩ tới nữ nhân khốn kiếp kia, vậy mà cứ có kẻ ngốc không có mắt nhắc tới, khiến thành quả hai ngày nay của cậu thất bại trong gang tấc!

Cậu bây giờ lại nghĩ tới nữ nhân kia rồi!

Nhìn hộp báo trên tay Xuân Hà, cậu không thể không nghĩ, mười ngày nữa là thi rồi, cô ấy rốt cuộc đã học hành ra sao?

Còn nữa.....cô ấy thực sự muốn thi ư?

Dù Hạ Nguyên có thể hoàn toàn nắm chắc giữ được cái đầu trên cổ cô ấy, nhưng nữ giả nam đi thi suy cho cùng vẫn là phạm tội, vả lại còn là tội nghiêm trọng nhất___khi quân. Một khi bị tố giác, hậu quả khó mà tưởng tượng. Cách thức "danh chấn thiên hạ" thế này, e là cô ấy cũng không muốn thấy.

Hạ Nguyên không cần nghĩ nhiều cũng biết, kể từ năm ngoái khi tham gia thi Hương, Bạch Vân đã hạ quyết tâm muốn làm chuyện gì đó; mà chuyện đó, một nữ tử đơn thuần của thôn Tiểu Quy không làm được, cô ấy phải có một thân phận gần với người ở trên cao, mà khoa cử chính là cơ hội tiến thân duy nhất của những người nghèo trong thiên hạ, dĩ nhiên, cũng là cơ hội tiến thân duy nhất của cô ấy.

Hừ! Nữ nhân kia xem cậu như chết rồi chắc?!

Thà một mình bí quá hóa liều cũng không muốn cân nhắc đến việc tìm cậu giúp đỡ.

Nếu cô ấy có chút để tâm đến cậu thì sẽ biết địa vị của cậu ở kinh thành, từ đó sẽ lợi dụng năng lực của cậu chứ không phải khư khư cố chấp, đặt bản thân vào hoàn cảnh như hôm nay.

Mấy ngày qua, Hạ Nguyên lôi kéo cô, dẫn cô đi đá bóng, nhìn cô mô phỏng "Thiên hạ quán quân thiếp", không ngừng giảng giải cho cô mọi thứ về kinh thành, về triều đình, thậm chí là về những nhân vật quan trọng của hoàng gia, hi vọng giúp cô mau chóng dung nhập vào hoàn cảnh kinh thành. Những điều nên hiểu, nên chú ý, nên lấy lòng, cậu đều nói với cô rất rõ ràng rành rọt, chỉ mong có thể khiến cô sau khi thân phận bại lộ sẽ không bị hoạch tội.....

Họ luôn bận rộn, bận đến mức không có thời gian trò chuyện tử tế, về lý do chân chính tại sao Bạch Vân muốn thi trạng nguyên____đương nhiên, Bạch Vân đã nói, vì Chiêu Dũng hầu.

Cô ấy mơ hồ nói, Chiêu Dũng hầu sắp gặp đại nạn, cô ấy phải giúp hắn.

Bạch Vân không phải loại người nhiệt tình làm người tốt.....được rồi, trên thực tế thôn Tiểu Quy không có ai là người tốt. Mấy trăm năm nay, họ sống trong nghèo đói, chỉ biết kiên cường không từ thủ đoạn để sống tiếp, chưa bao giờ biết cái gì gọi là chung tay vì lợi ích chung, vui vì làm điều thiện.....nếu thật có người tốt thì hắn cũng sẽ bị xem như trứng mỗi nhỉ?

Hạ Nguyên vẫn luôn chờ, chờ Bạch Vân chân thành thẳng thắn với cậu. Trước đây hai ngày, cậu cho rằng tốt nhất là đợi sau khi kỳ thi mùa xuân kết thúc, áp lực của Bạch Vân giảm đi nhiều, hai người mới từ từ nói rõ ràng, nhưng bây giờ, Hạ Nguyên không muốn thế nữa. Nếu Bạch Vân có thành ý, xem trọng người bằng hữu là cậu thì nên nhanh chóng nói cho cậu biết, cũng để cậu sớm có chuẩn bị.

Nhưng cô ấy không chịu nói, nghĩa là cô ấy không muốn mượn sức cậu, hoặc là, cô ấy không cho rằng cậu giúp được.

Bất kể đáp án nào cũng khiến Hạ Nguyên buồn bực, bởi nó sẽ khiến hết thảy những gì cậu làm trước đó, những tâm trạng lo lắng cho cô ấy của cậu đều có vẻ cực kỳ ngu xuẩn.

Cho nên, cậu tuyệt đối không tha thứ cho cô ấy_____trước khi cô ấy nói lời xin lỗi.

Cậu chỉ là giận cô không tin tưởng cậu chứ không phải giận cô quá quan tâm đến Chiêu Dũng hầu, cho nên lúc cậu chất vấn cô có phải để ý lão nam nhân Chiêu Dũng hầu kia không, kết quả lại bị một câu thuận miệng của cô_____ta và huynh ấy không có tương lai, muốn văn võ cấu kết cũng không trông cậy được vào huynh ấy_____khiến cậu xù lông. Bắt đầu từ câu đó, họ cãi nhau.

"Vậy nếu trông cậy được thì sao? Người sẽ lập tức cấu kết liền đúng không?!" Lúc đó đầu cậu nóng lên như lửa cháy lan tràn, tạo thành từng chuỗi lửa phun ra khỏi miệng.

"Người giận gì mà giận? Ta chỉ đùa thôi."

"Vậy sao người không đem ta ra đùa? Mà cứ đùa hăn? Người thanh cao khinh thường cấu kết cùng kẻ quyền quý như ta nhưng cứ nghĩ tới tính khả thi khi cấu kết cùng một thứ tử nghèo túng như hăn_____"

"Đừng có gọi huynh ấy là thứ tử nghèo túng, tốt xấu gì người ta cũng là một hầu gia, còn là một đại tướng quân đấy." Cô nói chen vào.

"Đúng! Ta chỉ là một ấu tử không thể thừa kế tước vị, càng là một tên công tử bột, chưa từng lên chiến trường, đương nhiên là không làm được đại tướng quân! Ta hai bàn tay trắng nên không đáng cho người để ý, đúng không?!" Hạ Nguyên tức giận nói.

"Người hai bàn tay trắng chỗ nào? Tùy tiện thứ gì trên người người, có đem ta đi bán một trăm lần cũng mua không nổi. Còn nữa, người đừng có so sánh với Triệu Tư Ân, các người hoàn toàn không giống nhau_____"

"Triệu Tư Ân? Người đã quen thuộc với hăn đến mức có thể gọi thẳng họ tên rồi sao? Ta quen người mười năm nhưng sau khi người tới kinh thành

mới gọi tên ta! Bây giờ nghĩ lại, ta cũng muốn hoài nghi có phải người cần bản không nhớ tên ta là gì hay không! Nếu không thì sao mỗi lần người hỏi âm cho ta, đều chỉ gọi ta là 'Hạ nhị gia'!"

"Hạ Nguyên, Hạ nhị gia, hôm nay người đặc biệt tới tìm ta để gây lộn à? Người có thể nói lý một chút không?"

Nhìn vẻ mặt Bạch Vân rất nhẫn nại, rất lười so đo với người không lý trí, Hạ Nguyên trực tiếp bùng nổ!

"Bạch Vân! Tên khốn kiếp nhà người rốt cuộc có biết ta đang giận cái gì hay không?!"

"Ta đương nhiên biết. Người tâm trạng không tốt nên tìm ta cãi lộn, lại cãi không thắng ta, thế là giận."

Nghe lời nói vô lại của Bạch Vân, Hạ Nguyên quả nhiên giận như cô muốn.

Sau đó, cuộc tranh cãi kết thúc khi hai người đều cảm thấy đối phương không thể nói lý, lời lẽ ấu trĩ, thế là hầu như cùng một lúc, họ ngoảnh mặt đi, xoay người, kẻ nam người bắc rời khỏi Trấn Ninh Am, quên mất dự tính ban đầu trước đó là gì.....

Đây đúng là một trận tranh cãi vừa không chút ý nghĩa vừa ấu trĩ, Hạ Nguyên thừa nhận. Nhưng.....đối phó với loại người không tim không phổi như cô ta, cứ một mực đối tốt là vô dụng. Cuộc sống quá bình yên, cô ta sẽ không chịu dùng đầu để suy nghĩ. Hạ Nguyên mơ hồ bất mãn với mối quan hệ của hai người hiện nay, cậu không cho phép cô ta vẫn tiếp tục ngây ngốc, cô ta phải suy nghĩ, phải nghĩ đến cậu!

Cô ta chưa từng để tâm tới cậu, ngược lại cứ một lòng lao vào Chiêu Dũng hầu; buồn cười chính là, cô ta ngay cả tướng mạo Chiêu Dũng hầu ra

sao, thân thế cảnh ngộ thế nào đều hoàn toàn không biết nhưng lại cứ vô cùng quan tâm.

Nếu cô ta dụng tâm với cậu bằng một phần mười với Triệu Tư Ân, có lẽ cậu sẽ không phiền nộ đến như vậy.

Cho nên, cậu không có lỗi, tất cả lỗi đều là của Bạch Vân, cô ta thật quá đáng!

Đang lúc Hạ Nguyên sa sầm mặt oán thán đủ loại hành vi tồi tệ không biết tốt xấu, không xem cậu ra gì của Bạch Vân, Xuân Hà rón ra rón rén chuẩn bị rời đi, Hạ Nguyên lơ đãng thoáng thấy, giọng nói bất thiện gọi hắt lại_____

- Xuân Hà, người đi đâu thế?

Trên tay vẫn đang cầm hộp báo, định đi đâu thế hả?

Xuân Hà giật mình nhảy dựng lên, mất thăng bằng, trượt chân, đập mạnh trán vào khung cửa, phát ra một tiếng "Cộp" rất to, nghe cũng biết là đau lắm.

Đang lúc Xuân Hà choáng váng đầu óc, cố gắng thẳng người dậy để trả lời câu hỏi của nhị gia thì thành linh bị người từ ngoài cửa xông vào đụng phải, không còn sức đứng dậy nữa, cả người té ngã nằm ngay đơ trên đất.

- Xuân Minh!

Xuân Sinh thấy người lỗ mãng xông vào thư phòng chính là người trước giờ luôn bình tĩnh - Xuân Minh thì không khỏi giật mình.

- Người sao thế?

Xuân Minh vội vàng tạ lỗi với Hạ Nguyên, không hề để ý tới người bị mình đụng đầu đơ người kia, hắt khom người nói:

- Nhị gia tha lỗi, tiểu nhân thất lễ, lát nữa tiểu nhân sẽ đi nhận phạt. Nhị gia cho phép tiểu nhân thưa lại, vừa rồi người bên dưới tới báo, Kỳ Tiểu Phương cô nương bị người của Chiêu Dũng hầu phủ đánh!

- Kỳ Tiểu Phương?

Hạ Nguyên trừng Xuân Minh, nhất thời không nhớ ra người này là ai.

- Nhị gia, Kỳ cô nương là đồng hương của Bạch Vân công tử, hiện đang làm việc dưới bếp của Minh Tuyên hầu phủ.

Xuân Sinh vội vàng nói rõ.

Là cô ấy! Cô ấy sao lại bị đánh? Người đánh cô ấy còn là người của Chiêu Dũng hầu phủ? Chiêu Dũng hầu tìm cô ấy không phải là để đánh cô ấy đó chứ? Rõ ràng chỉ muốn hỏi thăm tin tức của "Bạch Muội" từ miệng Kỳ Tiểu Phương thôi, không phải sao?

Không cần Hạ Nguyên lên tiếng hỏi, Xuân Minh đã vội báo cáo tiếp:

- Kẻ sai người đánh Kỳ cô nương chính là một thị thiếp của Chiêu Dũng hầu. Thị thiếp đó là nữ nhi của Quế ma ma, rất được Chiêu Dũng hầu sủng ái. Hôm nay cô ta vô tình gặp Kỳ cô nương ở phố Nam, một lời không hợp bèn sai những bà hầu khỏe mạnh bên mình đánh người. Người phụ trách theo dõi Quế ma ma thấy tình hình không ổn, bèn vội vàng về báo.

- Vậy bây giờ thế nào rồi?

Phố Nam không xa đường Kim Dương nơi phủ quốc công tọa trấn, bình thường đi bộ chưa đến hai khắc, còn cưỡi ngựa thì chỉ trong chốc lát.

- Chắc là vẫn đang đánh.

Xuân Minh đưa ra phán đoán căn cứ vào sức chiến đấu của Kỳ Tiểu Phương, sau đó báo cáo tiếp:

- Tiểu nhân đã bảo mã phu đóng yên ngựa xong xuôi, đang chờ ở cổng lớn.

- Rất tốt.

Hạ Nguyên gật đầu, lập tức sai bước đi ra ngoài, lúc ngang qua Xuân Hà ngã trên đất không dậy nổi, bước chân cậu hơi ngừng lại, nhìn Xuân Sinh một cái rồi mới rời đi.

Xuân Sinh không hổ là thủ lĩnh nhóm người hầu, hiểu rất thấu đáo ý muốn của chủ tử, một tay hẩn kéo cái hộp bị Xuân Hà cầm chặt trong tay, phí sức như nhổ củ cải ra khỏi đất, khi chiếc hộp đến tay, chân hẩn không chút trì hoãn, cùng Xuân Minh nổi gót theo nhị gia ra ngoài.

Người phụ trách theo dõi Quế ma ma nhanh nhạy chạy về báo cáo tình hình.

Bởi vì sự việc đã phát triển đến mức không chỉ là mấy hạ nhân đánh nhau, giảng hòa là xong chuyện nữa.

Kỷ Tiểu Phương đánh nhau với hạ nhân của Chiêu Dũng hầu phủ, cô ấy thắng, hai bà hầu khỏe mạnh khinh địch thua; chủ tử của hai người đó cũng bị liên lụy nhất thời tránh không kịp (trên thực tế là không ngờ Kỷ Tiểu Phương to gan đến vậy), bị Tiểu Phương đấm cho một đấm lui vào trong góc la đau oai oái, khóc như hoa lê trong mưa, son phấn trôi đầy mặt, đầu còn dánh vể hung hăng trước đó.

Tiếp theo, người hôm nay hẹn gặp Tiểu Phương trò chuyện - Bạch Vân xuất hiện.

Cùng Bạch Vân chân trước chân sau đến nơi là Chiêu Dũng hầu vừa yết kiến Hoàng đế xong, chuẩn bị về phủ, trên đường về sẽ đi ngang qua phố Nam, không ngờ gặp phải Quế ma ma thần sắc vội vã đang dẫn vài bà hầu và gia đình cường tráng đi về hướng chợ phố Nam.

Lúc nghe nói thị thiếp của mình bị đánh ở phố Nam, Chiêu Dũng hầu sa sầm mặt, dẫn đám người Quế ma ma cùng nhau đến hiện trường, đồng thời trong lòng nghĩ ngay đến mấy khả năng: kẻ ra tay là người của địch mầu? Người của các huynh đệ dòng thứ? Hay là người của chính thế hãn đang bị giam ở Trấn Ninh Am?

Bọn họ không thể yên tĩnh chút được à? Thật tưởng rằng thiên hạ thái bình là có thể yên tâm ở trong nhà lục đục với nhau suốt ngày à? Đúng là quá ngây thơ, hơn nữa còn cực kỳ ngu ngốc.

Chiêu Dũng hầu mang theo cơn giận ngầm như thế nên khi thấy kẻ hành hung mới kinh ngạc đến sững sờ. Người ra tay là Kỷ Tiểu Phương? Mấy lần hãn cho mời đều bị cô ấy láu cá tránh né, thậm chí hai ngày trước tình cờ gặp gỡ ở Trấn Ninh Am, hãn đích thân tiến lên mời mà cuối cùng vẫn bị lẩn tránh. Hãn đang nghĩ lần sau sẽ phái người trực tiếp đến Minh Tuyên hầu phủ đòi người, sai thị vệ trói người mang tới, xem cô ấy còn trốn thế nào, kết quả là lại gặp được cô ấy ở đây.

Giờ khắc này, trong cơn kinh ngạc, Chiêu Dũng hầu không thể không bắt đầu nghĩ nhiều về tình huống xảy ra_____chẳng lẽ Kỷ Tiểu Phương này không chỉ đơn thuần là một nha hoàn mà sau lưng cô ta còn có kẻ chủ mưu?

Trong lúc Chiêu Dũng hầu đang sững sờ và âm thầm suy tính, Hạ Nguyên đến.

Hạ Nguyên vừa đến, cái nhìn đầu tiên đương nhiên là hướng về nữ nhân khốn kiếp khiến cậu tức giận hai ngày nay - Bạch Vân; tiện đó phát hiện sự tồn tại của Triệu Tư Ân. Về phần Kỷ Tiểu Phương.....là ai nhỉ? Trên phố có cả đống người qua đường nam nam nữ nữ, cậu quả thực không có trí nhớ tốt như Bạch Vân, không nhớ nổi những khuôn mặt nhạt nhẽo muôn người như một kia.

Cậu bước qua, đứng sóng vai với Bạch Vân, đưa tay phải kéo cánh tay cô, để cô cách xa những người xung quanh một chút_____ít nhất là cách xa tầm mắt chăm chú của Triệu Tư Ẩn; nhưng cậu cứ không chịu nhìn cô, và lại vẫn duy trì vẻ mặt lãnh đạm xa cách, phong thái không coi ai ra gì.

Nếu không phải tay cậu nắm chặt đến thế, Bạch Vân cũng muốn nghi ngờ rằng Hạ Nguyên căn bản không hề thấy cô đứng ở đây. Người này.....sao lại tự lừa mình dối người như vậy?

- Còn giận à?

Cô dè dặt khẽ hỏi.

- Hừ.

- .....Được rồi, người cứ giận tiếp đi. Giải quyết xong chuyện Tiểu Phương, chúng ta sẽ nói chuyện đàng hoàng sau.

Cô thở dài trong lòng, nhưng ngoài mặt không dám thể hiện ra chút bất đắc dĩ hay kiềm chế nào, cô cúi đầu rũ mi, đồng thời cũng len lén nhìn sắc mặt cậu.

- Hừ.

Ừm, tiếng hừ lần này nhẹ nhàng hơn lần trước rất nhiều, ít nhất Bạch Vân không cảm thấy mùi thuốc súng nặng đến thế.

Được rồi, biểu hiện này xem như có nghĩa là Hạ nhị gia đồng ý.

Trong lúc hai người đang lặng lẽ luyện thần công mắt đi mày lại, ngầm hiểu lẫn nhau thì sự việc bên Tiểu Phương cũng có tiến triển mới_____

- Lão gia.....ngài phải làm chủ cho nô gia! Con nô tỳ ác độc này.....không phân tốt xấu đã đánh nô gia.....ngài xem, mặt của nô gia đã bị đánh hồng rồi.....hu hu hu.....

Triệu Tư Ân đỡ người thị thiếp lao vào lòng hãn giao cho Quế ma ma chăm sóc, sau đó mới thản nhiên nói với Tiểu Phương:

- Kỳ cô nương, lại gặp nhau rồi.

- Mấy người làm cái quái gì thế này?! Ta là người của Minh Tuyên hầu phủ, không chút liên quan tới Chiêu Dũng hầu phủ các người, nhưng các người cứ luôn quấn lấy ta không buông! Đầu tiên là lão bà kia, sau đó lại là người, sau đó ngay cả thê tử của người cũng xuất hiện. Một người muốn hỏi, một người muốn mời, một người muốn đánh, đủ lắm rồi!

Tiểu Phương tuy là một nô tỳ nhưng là nô tỳ của Minh Tuyên hầu phủ, muốn cô đi khúm na khúm nùm với quý nhân nhà người khác, không có cửa đâu! Cho nên từ trước tới nay cô chưa từng khách sáo với Chiêu Dũng hầu.

Tuy trận hôm nay cô đánh thắng, không làm mất mặt thôn Tiểu Quy, nhưng dù là ai gặp phải tai bay vạ gió như vậy cũng sẽ không có giọng điệu tốt, đúng không? Kỳ Tiểu Phương cảm thấy cô sắp bị người của cái nhà này làm phiền chết rồi.

- Ý người là, kẻ ra tay trước chính là những người bị người đánh nằm trên đất này, bao gồm cả thị thiếp của ta?

Chiêu Dũng hầu nhàn nhạt hỏi. Từ sắc mặt và ngữ điệu của hãn đều không thể nhìn ra tâm trạng.

- Chuyện này không cần dùng não cũng biết mà? Một mình ta hôm nay được trong phủ sai ra ngoài làm việc, sao có thể không tự lượng sức đi tìm một nhóm người gây phiền phức? Hơn nữa nhìn y phục của họ là biết nhà có thể lực lớn, một nha hoàn như ta có mượn gan trời cũng không dám gây sự với họ nữa là! Hai nha hoàn và hai bà hầu đi theo nữ nhân này vừa thấy mặt ta là đánh. Bọn họ năm người, còn ta chỉ có một mình, nếu không phải thực sự chạy không thoát thì người tưởng ta muốn đánh bọn họ làm à?

Giọng Tiểu Phương cay cú, đúng lý không tha người, sau khi nói thỏa thích mới có thời gian lo đến y phục mình, cô căm hận nói:

- Hai bộ y phục của ta đang yên đang lành bị rách rồi!

Phải biết là nhà giàu có cả đồng bệnh quái dị, là chủ tử thì cả ngày xinh đẹp ngăn nắp cũng thôi, nhưng lại không cho phép hạ nhân mặc y phục vá ra ngoài. Tiểu Phương vì quy củ này mà nhiều năm qua luôn cẩn thận từng li từng tí với y phục, quả thực còn chú tâm hơn cả chăm sóc mẹ. Không ngờ bộ y phục mùa xuân năm nay vừa mới phát chưa mặc được mấy ngày đã bị rách, đúng là khiến cô đau muốn chết.

- Đồ thô bạo vu oan giá họa! Không tiếc mạng người mà tiếc y phục, tâm địa ác độc như thế, trời đất không tha!

Chưa đợi Triệu Tư Ân cất lời, Quế ma ma thấy nữ nhi bị đánh thê thảm chật vật thì không kiềm được lửa giận nữa, lao về phía trước kéo đánh Kỳ Tiểu Phương.

Nhiều năm nay, nhờ Triệu Tư Ân tôn trọng nên bà được sống an nhàn sung sướng như chủ tử; thêm vào đó là nữ nhi trở thành ái thiếp của hầu gia, trong phạm vi thế lực của Triệu tứ gia, người ta chỉ luôn biết đến Quế di nương chứ không biết đến chủ mẫu.

Cả nhà Quế ma ma sống cực kỳ tốt, đặc biệt là hơn hai năm nay, hầu gia thừa kế tước vị, Quế ma ma ngang ngược khắp phủ cũng không ai dám nói gì, càng đừng nói là có người chọc tức bà.

Cuộc sống phú quý nhiều năm qua không hề làm mất đi bản tính ngang ngược đanh đá của bà, hơn nữa, bà đã nhẫn nhịn nha đầu chết tiệt này lâu rồi, lúc này thù mới hận cũ cùng gom lại, nếu không thể xé Kỳ Tiểu Phương ra thành từng mảnh thì bà sao có thể tiêu tan mối hận trong lòng.

- Quế ma ma!

Triệu Tư Ẩn hoàn toàn không ngờ Quế ma ma trước giờ cử chỉ nghiêm túc chuẩn mực lại có hành vi như một phụ nữ đánh đá, hấn đưa tay kéo bà lại nhưng đã muộn_____

- Á!

Đây là tiếng gào thê thảm của Quế ma ma.

Quế ma ma lao lên quá mạnh mẽ bị vấp chân, thân hình lao đảo, mất thăng bằng ngã đập mặt vào tường, tiếng đập rất vang. Nhìn sức lực ấy thì mặt bị đập thành dẹp lép cũng có khả năng_____

- Mẹ!

Quế di nương khó khăn lắm mới khóc xong một trận, lúc này thấy mẹ vì giúp mình đòi công đạo mà bị thương bèn thét lên, lao qua. Lúc ngang qua Kỷ Tiểu Phương, ả tức giận chất vấn:

- Hồ ly tinh đáng chết nhà ngươi sao lại tránh?

Đúng, tại Kỷ Tiểu Phương thành linh tránh đi, mẹ mới mất mục tiêu công kích mà đụng vào tường, đều là lỗi của hồ ly tinh này!

- Ta không có tránh.

Tiểu Phương bực dọc trả lời. Người của thôn Tiểu Quy làm gì có ai sợ đánh nhau?

- Là ta kéo bà ta.

Bạch Vân rất nhã nhặn nói.

- Ngươi? Ngươi là ai?!

Quế di nương bảo hai bà hầu khỏe mạnh đỡ Quế ma ma, ả nhìn chăm chăm Bạch Vân hỏi.

- Ta là bạn đồng hương của cô ấy.

Bạch Vân thuận miệng trả lời rồi nói tiếp:

- Bọn ta không sợ đánh nhau nhưng cũng không đánh người già. Cho nên, ta kéo bà ta ra.

Tiểu Phương lặng lẽ kéo vạt áo sau của Bạch Vân, dùng ánh mắt hỏi: Thôn Tiểu Quy chúng ta có quy tắc như vậy từ bao giờ?

Ở thôn Tiểu Quy, chỉ cần trở mặt đánh nhau thì ai còn lo đến chuyện nam nữ già trẻ, dám ra tay đánh thì phải có giác ngộ bị đánh, bằng không thì đừng đánh.

Bạch Vân dùng đuôi mắt liếc Tiểu Phương, ra hiệu để cô giải thích sau. Dù sao thì người bình thường quả thực rất khó dùng vẻ mặt để truyền đạt hàm ý của nhiều hơn một câu nói, ít nhất Bạch Vân xác định mình không làm được.

Tiểu Phương ngoan ngoãn lui sang một bên. Có Tiểu Vân ra mặt, cô rất yên tâm, cho nên cô lại có thời gian tiếp tục thương tiếc cho bộ y phục mùa xuân mới trên người mình phải chịu sự tàn phá bởi thủ đoạn độc ác. Cô mới mặc nó chưa được mấy ngày đã hỏng, phải làm sao mới tốt đây, phải vá thế nào để người khác nhìn không ra là nó bị vá đây....

Tiểu Phương lui thành người qua đường nhưng hiển nhiên vẫn chưa xong chuyện_____

- Người chắc chắn là cố ý hại người! Mẹ ta lao qua như vậy, không ai kéo lại thì sẽ đụng vào tường à, người là đồ rắn rết ác độc! Hầu gia, ngài nhìn hai người kia đi, hại mẹ thiếp thành thế này_____

Quế di nương chỉ vào Bạch Vân mắng một trận xong, biểu cảm trên mặt nhanh chóng thay đổi, trở thành điềm đạm đáng yêu, muốn tìm trụ cột trong nhà để đòi công đạo.

- Phải đấy, Ân thiếu gia, ngài phải làm chủ cho lão nô.....

Quế ma ma bị đụng máu mũi tèm lem, rụng hai cái răng, tuy vẫn chưa hết choáng váng và đau nhức, nhưng sau khi lau sơ máu trên mặt thì bảo hai bà hầu đỡ dậy, cực kỳ suy yếu đi tới, vừa đi vừa oán than số khổ. Tiếc là âm mũi bà quá nặng lại hơi thều thào khiến giọng bà nghe thú vị chứ không phải đầy thảm thương.

Bạch Vân đứng bên cạnh Tiểu Phương, trước mặt Quế di nương, khi Quế ma ma đi tới, đôi mắt già nua bị hoa mắt dần dần nhìn rõ, bà vốn định thừa cơ trừng hung ác với Kỳ Tiểu Phương nhưng không ngờ lại tìm sai hướng, trừng nhầm người___ người bà trừng là Bạch Vân.

Ánh mắt Bạch Vân từ lâu đã dán vào mặt Quế ma ma.

Khi ánh mắt hai người giao nhau, Bạch Vân mỉm cười vô cùng hòa nhã khiêm tốn, ánh mắt nhu hòa, nụ cười mềm mỏng...

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Lúc ánh mắt Quế ma ma khôi phục như thường, đầu tiên bà sững sờ, tiếp theo là kinh hãi, hét thất thanh:

- Thuận, Thuận Nhi! Lý Thuận Nhi!

Hét xong, bà tức thì hôn mê, không còn biết gì nữa.

Tình huống lại hỗn loạn.

Bạch Vân vẫn chưa hoàn toàn thu lại nụ cười trên mặt đã bị năm lấy cảm, xoay qua phía Hạ Nguyên.

- Lý Thuận Nhi?

Cậu nương mi hỏi.

Bạch Vân nhún vai.

- Đương nhiên không phải ta, bà ta nhận nhầm người.

Rồi cô đùa nói:

- Xưa kia có giai nhân cười một tiếng nghiêng nước nghiêng thành, ta khó mà theo được bóng lưng ấy, chỉ có thể làm nghiêng một bà già.

Hạ Nguyên đưa tay kia nhẹ nhàng xoa lên khóe môi cô, tựa như muốn lau đi dư âm nụ cười xinh đẹp nữ tính vừa rồi, hoặc tựa như muốn thu gom nụ cười ấy vào tay mình, độc chiếm.

- .....Còn có ta.

Cậu nói nhỏ, chỉ cô mới có thể nghe được.

Bạch Vân quả nhiên nghe được, bởi vì cô đỏ mặt.

Không muốn để người khác thấy dáng vẻ này của cô, Hạ Nguyên quyết định thật nhanh, kéo tay cô rời đi, mặc kệ đồng hồ loạn trước mắt này___ dù sao cũng không liên quan tới hai người họ.

- Đi.

Cậu vừa nói vừa hành động ngay. Mấy người hầu đi trước mở đường, gạt ra những người có ý đồ ngăn cản họ. Cậu mau chóng đưa cô rời khỏi nơi lộn xộn này, cũng đưa cô rời khỏi Chiêu Dững hầu mà cô rất để ý.

Bạch Vân chỉ kịp ra dấu tay với Tiểu Phương vẫn đang ai oán, đồng thời dùng khẩu hình nói: Rảnh thì tới nhà ta.

Số của cô và Tiểu Phương dạo này quá nhỏ, muốn trò chuyện tử tế cũng khó khăn; cho nên vẫn là tới nhà cô thì hơn, nơi đó dù sao cũng không thể nhảy ra một người nào đấy của nhà Chiêu Dững hầu.

Chiêu Dững hầu ở phía sau hình như đang cất tiếng gọi, hi vọng có thể ngăn họ lại, hẳn gọi "Hạ nhị gia" cũng gọi "Người thư sinh kia, xin dừng bước", nhưng Hạ nhị gia và "người thư sinh kia" đều không đếm xỉa đến hẳn, sớm đã chạy mất dạng.

Mặc dù Chiêu Dững hầu chính là nguyên nhân Bạch Vân lên kinh ứng thí nhưng hẳn không có tầm quan trọng nào với Bạch Vân. Tất cả những gì cô làm, thay vì nói là vì Chiêu Dững hầu thì nên nói là vì để chữa khỏi tâm bệnh của mẹ cô.

Đối với cô mà nói, Chiêu Dũng hầu Triệu Tư Ẩn mãi mãi chỉ là một người qua đường không liên quan mà thôi.

Hạ Nguyên trực tiếp đưa Bạch Vân về nhà.

Sau khi bảo các nha hoàn ở bên ngoài thư phòng dăng lên trái cây và trà thơm, cậu cho lui tất cả người hầu, chỉ sai Xuân Sinh và Xuân Minh gác cửa.

- Nguyên nhân họ đánh nhau là gì?

Hạ Nguyên thật sự tò mò.

- Đơn phương tranh giành tình nhân.

- Tranh giành tình nhân?

Hạ Nguyên không ngờ lại là một nguyên do không hợp lẽ thường như vậy.

- Quế di nương tưởng lầm Triệu Tư Ẩn đuổi theo Tiểu Phương là vì có ý với cô ấy, cho nên khi tình cờ gặp gỡ trên phố, đương nhiên sẽ không chịu bỏ qua, mắng mấy câu rồi đánh người.

- Sở thích của Chiêu Dũng hầu thật kỳ lạ.

Trong nhà công hầu bình thường, dù chỉ là thông phòng thì cũng không ngang ngược ngoài đường như vậy; người dám làm như vậy, chắc chắn là ngày thường được phóng túng mới tạo nên tính tình như thế.

- .....Có lẽ, đây chính là nguyên nhân Quế thông phòng kia hiểu lầm ____ Tiểu Phương hung hãn hơn ả, mà Chiêu Dũng hầu lại thích người hung hãn.

Nếu so về độ hung hãn, nữ nhân thôn Tiểu Quy chưa từng thua ai.

Hạ Nguyên khẽ cười lắc đầu nói:

- Ta vẫn biết nhà cửa của Chiêu Dũng hầu trước giờ không yên ổn nhưng không ngờ lại hỏng bét đến mức này.

- Chỉ từ một thông phòng là có thể nhìn ra trong nhà huynh ấy thế nào sao?

- Hoặc ít hoặc nhiều vẫn có thể nhìn ra được. Nếu không phải Chiêu Dũng hầu phủ toàn là kiểu người như vậy thì chính là chỉ có kiểu người như vậy mới có thể tồn tại.

Phải biết rằng, chính thê của Chiêu Dũng hầu hiện đang bị giam ở Trấn Ninh Am, nghe nói lúc ở trong phủ bị bức đến mức như điên như dại.

- Nghe có vẻ trong phủ đó rất không yên bình.

Bạch Vân nhún vai, không mấy hứng thú, chỉ là trong đáy lòng quyết định không thể để mẹ biết chuyện này.

Hạ Nguyên cũng không muốn nói nhiều về mấy thứ không quan trọng đó. Cậu nhìn Bạch Vân với vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, nói:

- Bà Quế Hoa kia gọi người là Lý Thuận Nhi. Người có gì muốn nói không?

Bạch Vân đảo mắt, nói:

- Chỉ cần người muốn biết, ta đương nhiên sẽ nói cho người biết. Có điều, người có muốn đoán không, tại sao bà ta gọi ta là Lý Thuận Nhi?

- Tuy ta không có ấn tượng với dung mạo của lệnh đường, nhưng ta nghĩ, hẳn là người rất giống bà ấy nhỉ?

- Đương nhiên. Ta giống với mẹ ta; mà mẹ ta hồi trẻ là nữ nhân đẹp nhất thôn Tiểu Quy đấy.

Cô tự hào ngẩng đầu ưỡn ngực hất cằm. Cô rất hài lòng với vẻ đẹp đủ để dọa người của mình.

- Mẫu thân của người thật sự là biểu tở muội của Lý Thuận Nhi?

Hạ Nguyên hỏi.

- Không, sau khi mẫu thân ta bị bán năm bốn tuổi, bà chưa từng gặp lại người nhà cữu phụ, căn bản không nhớ nổi quê quán, họ tên hay tướng mạo của họ. Dù có đi đường gặp phải, hai bên cũng không nhận ra nhau.

Bạch Vân chậm rãi nói:

- Cho nên, mẫu thân ta không có biểu tở muội.

Hạ Nguyên dù từng nghĩ tới khả năng này nhưng vẫn cảm thấy khó mà tin được, nhìn thẳng vào mắt Bạch Vân, nhẹ giọng hỏi:

- Mẫu thân của người chính là Lý Thuận Nhi?

- Ừ.

Cô gật đầu.

- Cũng có nghĩa.....Triệu Tư Ân là.....huynh trưởng của người.

Hạ Nguyên cảm thấy đau cả đầu.

- Không phải.

- Sao lại không phải? Các người rõ ràng cùng một mẹ mà.

Chuyện này đâu phải cứ chống chế là được.

Bạch Vân lắc đầu, uống một ngụm trà, nói:

- Mẫu tử bọn ta tới kinh thành không phải để nhận thân thích.
- Nhưng các người vì hãn mà đến, đúng không?

Giọng điệu chua chua.

Bạch Vân không để ý tới cậu, gật đầu nói:

- Phải. Nhưng bọn ta không nhận huynh ấy.
- Người cho rằng chuyện phát triển đến bây giờ, hết thầy còn có thể do người định đoạt sao?

Cậu không tin sau tiếng thét kia của Quế Hoa, Triệu Tư Ẩn sẽ không tiến hành điều tra.

Cứ điều tra tiếp, chân tướng luôn sẽ lộ ra ngoài. Muội muội cùng mẹ khác cha chưa chắc có thể khiến Triệu Tư Ẩn để ý nhưng mẹ ruột thì nhất định rước về phụng dưỡng. Nhìn bà Quế Hoa kia xem, sở dĩ có thể sống dễ chịu như vậy, không phải vì bà ta là "bằng hữu chí cốt" của mẹ ruột hãn sao?

- Dù rất khó khăn nhưng không phải không được.

Bạch Vân cảm thấy Triệu Tư Ẩn trên triều đình có lẽ rất thông minh tài giỏi, nhưng một nam nhân dung túng cho trong nhà loạn không ra thể thống gì thì hãn là tương đối hồ đồ cấu thả trong những việc cá nhân. Chỉ cần cô cần thận một chút, Triệu Tư Ẩn mãi mãi sẽ không biết mẹ ruột của huynh ấy "ngỡ chết nhưng còn sống".

- Người đừng có xem thường Chiêu Dũng hầu.

- Người xem thường huynh ấy chẳng phải là đám quý tộc dòng chính các người sao?

- Không chung đường nên không lui tới, không có nghĩa là xem nhẹ năng lực của hắn.

Đây là hai việc khác nhau.

Hơn một tháng qua, được Hạ Nguyên thời thời khắc khắc giải thích về cuộc đời, cô đã biết địa vị xã hội giữa đích và thứ hoàn toàn là một trời một vực, hai bên cực ít qua lại trò chuyện, mà dù có đi nữa cũng sẽ không đứng cùng nhau trong những trường hợp công khai. Dân chúng bình thường không rõ ràng như vậy nhưng tầng lớp quan lớn quý tộc vừa nhìn là biết, gia nghiệp càng lớn thì càng phân biệt rõ đích thứ, mỗi bên đều có phạm vi giao tiếp của riêng mình.

- Ta cũng không xem nhẹ huynh ấy, cho nên mới nói là rất khó.

- Tại sao người không muốn nhận người huynh trưởng này?

- Ta họ Bạch, huynh ấy họ Triệu; ta nghèo túng, huynh ấy giàu có, không phải người chung đường, không tiện nhận thân thích. Hơn nữa, hoàn cảnh của Triệu đại hầu gia ở kinh thành đã đủ tệ rồi, hà tất phải thêm chuyện khiến huynh ấy bị người đời đàm tiếu.

Nói thực, Bạch Vân cũng có chút cảm thông với huynh ấy.

- Người thực sự nghĩ vậy?

Cô suy nghĩ rồi nói thẳng:

- Đó là nói cho người ngoài nghe, dù sao nghe cảm thấy rất khí phách, cũng rất quan tâm.....Nhưng, sự thực là ta không muốn nhận huynh ấy. Tùy tiện xuất hiện một người, bảo là người thân của ta, ta không tiếp nhận được.

Cộng thêm việc mẫu thân vì bảo vệ danh tiếng của nhi tử nên cũng không có ý nghĩ nhận thân thích, vừa hợp.

- Người giận dữ sao?

- Không phải giận dữ, thật đấy.

Có lẽ sự khẳng khái cố chấp của cô rất kỳ lạ nhưng cô không có ý định nhận người huynh trưởng hầu gia này. Cô độc lập đã quen, từ trước đến nay luôn không dễ dàng tiếp nhận người khác vào trong cuộc đời của mình, dù là quan hệ huyết thống cũng vậy.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, Hạ Nguyên biết cô đã hạ quyết tâm không nhận Triệu Tư Ẩn. Nhưng cậu quả thực không thể hiểu nổi cách làm này của Bạch Vân. Triệu Tư Ẩn là máu mủ duy nhất trên đời này của hai mẹ con họ, họ vốn đã nghèo khó, hiện Bạch mẫu lại đang mang bệnh nặng, nếu có một chỗ dựa lại còn có quan hệ huyết thống là một người nam nhi có thân phận có địa vị tới chiếu cố sẽ làm giảm bớt tình trạng quẫn bách của họ_____ tiền bạc còn dễ nói nhưng những thứ thuốc tốt thì dân chúng bình thường không thể nào với tới.....Nghĩ đến đây, Hạ Nguyên hỏi ra vấn đề đã suy nghĩ rất lâu trong lòng:

- Người nói thật cho ta biết, tình trạng hiện tại của người có phải cực kỳ túng quẫn không?

- Không có đâu, trong tay ta vẫn xem như dư dả.

Bạch Vân kinh ngạc khi Hạ Nguyên lại hỏi cô vấn đề về kinh tế.

Sau khi đến kinh thành gặp lại cậu, tuần nào cậu cũng sai người đưa lương thực và thuốc bổ tới cho mẫu thân cô, lại còn đưa rất đúng bệnh, đủ thấy cậu đã lén lút điều tra về bệnh tình của mẫu thân. Nhờ sự tiếp tế hào phóng của cậu đã giải quyết được vấn đề thuốc bổ khiến cô đau đầu nhất (chủ yếu vì vừa đắt kinh khủng vừa khó mua), cô hoàn toàn không cần lo

không đủ tiền dùng. Cho nên cô không hiểu tại sao Hạ Nguyên lại đột nhiên hỏi cô như vậy.

- Sao người có thể dư dả? Ở cái nơi như thôn Tiểu Quy, dù đất đai cả thôn đều là của người thì người cũng kiếm không ra tiền, đừng nói chi là trong nhà người lại không có ruộng đất. Thế nhưng, dù đã biết tình hình của người, ta vẫn chưa từng đưa người tiền.

Hạ Nguyên có chút khó khăn nói xong mới hỏi:

- Người có biết là tại sao không?

- Bởi vì người như các người cảm thấy đưa tiền rất dung tục, hơn nữa còn dễ gây tổn thương lòng tự ái của người nghèo, đương nhiên không chịu đưa, ngay cả nói cũng không được.

Bạch Vân cảm thấy mình rất là biết quan tâm, chưa từng dùng "ngạo khí của người nghèo" để hành hạ cậu.

Hạ Nguyên lại bị tức đến lạc đề, hằm hừ chất vấn:

- Người như bọn ta gì chứ? Là người thế nào?

Bạch Vân hất cằm, dùng cách thức thường dùng để đả kích cậu trong thư từ qua lại mười năm nay, nói:

- Mời tham khảo Vương Di Phủ (*) trong "Thế thuyết tân ngữ, quy châm" sẽ biết ta nói là người nào.

(*) Vương Di Phủ đời Tấn khinh tiền, không bao giờ nói đến "tiền". Một hôm, ông ngủ, người nhà chất tiền quanh giường ông để xem lúc thức dậy ông có nói đến tiền hay không. Quả nhiên, lúc thức dậy, ông hết sức ngạc nhiên nhưng chỉ bảo người nhà sao không cất "cái vật tầm thường" ấy đi, chứ không nói đến "tiền". (1)

- Vương Di Phủ gì?!

Dù tự nhận là đầy bụng thi thư nhưng đáng tiếc Hạ Nguyên không có trí nhớ tốt như Bạch Vân, nhất thời không nhớ ra đó là ai, cho nên cậu suýt trở mặt với cô lần nữa, khoe khoang như thế đúng là muốn ăn đòn mà!

May mà cậu kịp thời nhớ ra, nữ nhân này có khốn kiếp cỡ nào cũng là người cậu quan tâm, lại còn là nữ nhân, cậu không thể giống như trước đây được. Phải nhin.

Bạch Vân khẽ cười ra tiếng, dưới cái nhìn chăm chú của cậu, cô chậm rãi đọc đoạn văn kia_____

- "Vương Di Phủ nhã thượng huyền viển, thường tậ kỳ phụ tham thực, khẩu vị thường ngôn tiền tự. Phụ dục nghị chi, lệnh tì dĩ tiền nhiều sàng bất đắc hành. Di Phủ thần khởi, kiến tiền ngại hành, hô tì viết: 'Cử khước a đồ vật.'" (Vương Di Phủ luôn tôn sùng lý lẽ sâu xa, thường căm ghét sự tham lam thấp hèn của vợ mình, miệng chưa từng nói ra chữ "tiền". Vợ ông muốn thử ông, bèn sai tỳ nữ xếp tiền quanh giường ngủ, khiến ông không thể bước đi. Buổi sáng Vương Di Phủ thức dậy, thấy tiền cản trở đường đi, liền gọi tỳ nữ, nói: "Đem những thứ này xuống!") (2)

Đọc xong, cô nhướn mày trả lời cậu vừa rồi của cậu:

- Người như các người chính là_____ cả đời không chịu nói chữ "tiền" ra khỏi miệng, nhìn thấy tiền cũng tức giận, nếu bảo các người dùng tiền đi giúp đỡ bằng hữu thì các người có thể xấu hổ đến mức nhảy sông tự vẫn.

Hạ Nguyên luôn phong thái hoàn mỹ rất không có khí chất lờm cô, thể hiện rằng mình không vui. Dù không vui nhưng đây không phải lúc đây đưa chuyện này, nên nói đến chính sự thì hơn, món nợ này để về sau hẵng tính! Hừ.

- Ta tặng người vật phẩm và sách vở nhưng chưa từng tặng người tiền. Sau đó khi biết mẫu thân người năm ngoài mắc bệnh nặng, suýt nữa không cứu được, trong lòng ta rất hối hận.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng mười năm nay cậu không chịu tặng tiền, chính là vì lo nghĩ đến lòng tự ái của cô, cũng hi vọng cô tự mình cố gắng vươn lên. Dẫu sao thì vô duyên vô cớ giúp đỡ quá mức, ngược lại sẽ khiến người được giúp đỡ trở thành lười nhác vô dụng, cậu đã nghe kể không ít những ví dụ về lòng tốt trở thành chuyện xấu.

- Hạ Nguyên, người cho rằng trừ đọc sách và đá bóng ra, ta không biết làm gì cả sao?

- Đương nhiên không phải. Người có đầu óc thông minh, tay chân nhanh nhẹn, ta tin người biết làm rất nhiều thứ, chỉ cần người muốn học.

- Đa tạ người coi trọng ta như vậy. Nhưng người nhất định không ngờ được, ta biết cách kiếm tiền lắm.

Bạch Vân lại tiết lộ một bí mật nữa cho Hạ Nguyên:

- Kỳ thực từ năm mười ba tuổi ta đã bắt đầu giúp Trương phu nhân xử lý các cửa hàng và khách điểm của bà ấy. Nếu ta không đi thi trạng nguyên thì chắc là sẽ trở thành một thương nhân giỏi. Bởi vì ta giúp Trương phu nhân làm việc chưa được mấy năm đã kiếm được không ít tiền lương và tiền thưởng, còn nhiều hơn cả mấy quản sự khác. Số tiền đó đủ để làm lộ phí và phí chi tiêu cho hai mẫu tử ta đến kinh thành. Trương phu nhân còn nói, chờ ta lo xong chuyện kinh thành, bà ấy rất hoan nghênh ta quay về làm việc cho bà ấy, bà ấy nói muốn đem bản lĩnh buôn bán của mình truyền cho ta, để ta trở thành thương nhân giỏi nhất trong thiên hạ ____

- Thương nhân?!

Hạ Nguyên nghi ngờ mình sắp bị cô chọc tức đến hôn mê. Cậu hỗn hên chất vấn:

- Ai xúi giục người đi con đường tà đạo đó?! Trương phu nhân lại là thần thánh phương nào?

Cậu muốn đi xé xác bà ta!

- Trương phu nhân giống Trần phu nhân, đều là người trong Thận Nghiêm Am. Ta nghe Trương phu nhân nói, Trương gia nhà bà ấy là phú thương đệ nhất kinh thành, dù người không qua lại với các thương nhân thì chắc là cũng có nghe nói?

- Hoành thương Trương gia...đúng rồi, Trương gia có một nữ nhi ở Thận Nghiêm Am. Nữ nhi đó là một nhân tài buôn bán, sau khi gả cho một tú tài nghèo, chỉ gần ngủi trong vòng năm năm bà ấy đã khiến gia tộc của tú tài kia thành hào phú một vùng, lại dùng thủ đoạn đưa trượng phu vào thư viện nổi danh nhất kinh thành, để ông ta được danh sư chỉ bảo, cuối cùng thuận lợi thi đậu cử nhân, sau đó gắng gượng thi đậu đồng tiến sĩ, bà ấy phí một món tiền lớn chạy chọt khơi thông đường làm quan cho ông ta, thủ đoạn vô cùng lợi hại. Đáng tiếc__

- Đáng tiếc trượng phu có tiền đồ liền nghĩ tới hưởng thụ vui chơi tửu sắc. Vậy nên Trương phu nhân lại dùng thời gian hai năm khiến cho nhà chồng trở về nguyên dạng hai bàn tay trắng.

Bạch Vân tiếp lời nói hết.

Hạ Nguyên nhìn cô, hỏi:

- Người thật biết Trương phu nhân đã làm những gì?

Chẳng hạn như: dùng thuốc độc giết chết thứ tử thứ nữ của trượng phu, sau khi khắc dấu lên mặt các thị thiếp thì đem bán tới kỹ viện, dùng danh

nghĩa bạn bè thân thích của Trương phu cho vay tiền, đồng thời tới quan phủ tố cáo...

- Ta biết, bà ấy đều nói cả.

Bạch Vân gật đầu.

- Thật sự biết?

Hạ Nguyên không cho rằng Trương phu nhân là người làm chuyện ác sẽ kể lại đúng sự thực. Quá nửa hẳn là sẽ nhấn mạnh sự đáng chết của kẻ phụ tình cũng như những điều tệ bạc mà bản thân gặp phải, đúng không? Còn về những chuyện ác mình làm, đại khái đều kể lại mơ hồ qua quýt.

- Thật. Trần phu nhân và Lý phu nhân cũng biết. Họ còn kinh ngạc nói tại sao Trương phu nhân không che giấu chút nào mà nói ra hết. Sau đó họ sợ sẽ dạy hư ta nên luôn bảo Trương phu nhân đừng nói.

Bạch Vân xòe tay.

- ....Người không có nhắc tới trong thư.

- Không phải chuyện gì to tát, có gì hay mà nhắc.

- Còn không phải chuyện gì to tát? Người sẽ bị bà ta dạy hư!

Hạ Nguyên tức giận nói.

- Ta không bị dạy hư đâu.

Bạch Vân không cho rằng như vậy.

- Thế ta hỏi người, sau này nếu người cảm thấy mình gả nhầm người thì người sẽ không màng đến luật pháp triều đình, giết toàn bộ tiểu thiếp và thứ

tử thứ nữ của trượng phu, sau đó khiến cả gia đình chồng thân bại danh liệt, hai bàn tay trắng ư?

- Không.

- Sao người có thể không chứ?

Hạ Nguyên hoàn toàn không tin, trong xương cốt Bạch Vân vốn dĩ không hề có các mỹ đức như dụ ngoan hiền thực nhân nhin gì gì đó.

- Ta không lấy chồng, đương nhiên không thể nào gặp tình huống như vậy.

Bạch Vân nói.

- Cái gì? Người không lấy chồng?!

Hạ Nguyên kinh hãi vỗ bàn, sức lực mạnh đến mức khay ly trên bàn đều nhảy lên.

- Người kích động như vậy làm gì? Cũng đâu phải chuyện lớn.

Mẹ cô cũng không quá trông cậy cô lấy chồng. Mặc dù bà luôn hi vọng cô xuất giá nhưng quả thực không tưởng tượng được người nào có thể chứa chấp cô, thế là bi quan không dám nghĩ nhiều, cùng lắm là thờ ngấn than dài mà thôi.

- Đương nhiên là chuyện lớn! Là ai dạy cho người cái loại ý nghĩ này? Có phải là các ni cô không gả được và các phu nhân trong Thận Nghiêm Am gả nhầm người không? A!

Ý thức nguy cơ nòng đậm khiến Hạ Nguyên bắt đầu thần hồn nát thần tính, cảm thấy tất cả mọi người Bạch Vân quen biết đều có hiềm nghi, đều là những kẻ ác dạy hư cô.

- Không có ai dạy ta không lấy chồng, là tự ta quyết định.

- Tại sao không lấy chồng? Rốt cuộc người đang nghĩ cái gì vậy?

Hạ Nguyên không ngồi yên nữa, đứng dậy vòng qua bàn, đứng trước mặt Bạch Vân, từ trên cao nhìn xuống, hùng hùng hổ hổ.

- Không nghĩ gì cả, ta đã cân nhắc qua một lần tất cả nam tử hợp độ tuổi mà ta biết, phát hiện không người nào ta có thể gả nên mới quyết định không gả.

Bạch Vân rất nghiêm túc nói.

- Không người nào có thể gả?

Hạ Nguyên cắn răng hỏi.

- Đúng vậy.

- Vậy ta thì sao? Ta cũng không đáng để gả sao?

- A?

Bạch Vân kinh ngạc nhìn chăm chăm đôi mắt bốc lửa của Hạ Nguyên, nhất thời không thốt nên lời.

Hai ngày nay cô mới hiểu rõ là mình thích Hạ Nguyên, nhưng quả thực cô không vì thích cậu mà cho rằng hai người nên kết thành phu thê. Suy cho cùng... điều này quá khó có thể tưởng tượng.

Cậu ấy là quý tộc kinh thành, cô là người nghèo ở sơn thôn, hai người không thể chung đường.

Cô hiểu rất rõ ràng; trong khi, hiển nhiên, Hạ Nguyên vẫn còn đang hỗn loạn, chưa có thời gian tĩnh táo suy nghĩ rõ nên lúc này mới tức giận như

vậy, cảm thấy... bị phụ bạc như vậy.

***

Editor: (1) và (2) có nội dung na ná nhau, (1) là diễn tích bằng tiếng Việt mình tìm được trên mạng, (2) dịch từ đoạn mà Bạch Vân đọc; diễn tích này hình như không quá phổ biến nên mình không tìm được nhiều, do đó không xác định được đâu là bản chính xác nên mình bê cả 2 đoạn lên.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 25

- Tiểu Vân, ta thực không hiểu mấy người đó của Chiêu Dũng hầu phủ rốt cuộc nghĩ gì nữa! Rõ ràng từ đầu ta đã nói, "Bạch Muội" kia không phải hạ nhân của Minh Tuyên hầu phủ, cô ấy chỉ là một băng hữu nhờ ta đưa đến Chiêu Dũng hầu phủ tìm người thân mà thôi, không tìm được nên về quê rồi. Quê cô ấy ở đâu ta cũng không biết_____ta nói vậy đủ rõ ràng rồi chứ nhỉ? Sao đám người bọn họ giống như nghe không hiểu ấy, năm lần bảy lượt chạy tới hỏi! Chẳng lẽ bọn họ tưởng rằng cứ hỏi nữa là sẽ hỏi ra hoa à?

Tiểu Phương xách lễ vật quý báu___một giỏ thức ăn ngon, chạy tới nhà Bạch Vân. Lúc cô ấy qua, Bạch mẫu vừa uống thuốc xong, dưới tác dụng của thuốc nên dần dần buồn ngủ, bà gắng gượng chào hỏi mấy tiếng, sau đó được Bạch Vân và Tiểu Phương khuyên nhủ mới đi ngủ.

Hai người nhỏ giọng đi đến phòng Tiểu Vân, sau khi đóng cửa phòng, Tiểu Phương không kiềm được oán trách mấy người kỳ quặc kia. Tuy cô đã hạ thấp giọng nhưng oán khí không hề giảm bớt.

- Tiểu Phương, xin lỗi vì đã mang nhiều phiền phức tới cho người như vậy. Là ta suy nghĩ không chu đáo, ban đầu không nên lấy danh nghĩa nha hoàn của Minh Tuyên hầu phủ đến Chiêu Dũng hầu phủ hỏi thăm, chuyện này là lỗi của ta.

Ban đầu Bạch Vân cũng không ngờ Chiêu Dũng hầu lại khó dây dưa như vậy.

Tiểu Phương khoát tay nói:

- Không sao, dù sao họ có muốn tìm ta gây phiền toái cũng không có cơ hội nữa. Ta nghe nói, Chiêu Dũng hầu về kinh báo cáo công tác không thể ở lại quá lâu, cùng lắm là hai tháng sẽ phải về phương Bắc. Tính ra cũng sắp rồi, mấy ngày này ta cứ trốn ở Minh Tuyên hầu phủ không ra ngoài, xem xem hãn có thể làm gì.

- Bất luận thế nào, ta đều cảm ơn người.

- Này! Người ngu à? Khách sáo với ta cái gì, chúng ta là ai với ai chứ.

- Tiểu Phương, tuy người của Chiêu Dũng hầu phủ quả rất đáng ghét nhưng nhiều chuyện phiền phức như vậy là do ta gây ra. Thực sự rất xin lỗi, ta không nói cho người biết nguyên nhân nhưng người vẫn luôn giúp đỡ ta.

Tiểu Phương liếc xéo cô, đưa tay vỗ mạnh lên vai cô, nói:

- Ta không hề quan tâm tại sao người đi chọc Quế ma ma, để rồi không cần thận chọc cả Chiêu Dũng hầu. Mấy chuyện cong cong queo queo này, ta không có kiên nhẫn biết; ta chỉ biết một điều: người của thôn Tiểu Quy chúng ta không thể bị người khác ức hiếp!

Bạch Vân xoa bả vai bị cô ấy vỗ hơi tê tê, nói:

- Ta cũng không nói nhiều, hiếm khi hôm nay cuối cùng không bị ai quấy rầy, ta có thể nói với người_____

- Đừng! Tiểu Vân, ta biết từ nhỏ người đã vô cùng thông minh, vô cùng biết suy nghĩ, chuyện đơn giản đến mấy người cũng có thể nghĩ ra vô số thứ cong cong queo queo. Ta không giống người, đầu óc ta không đủ thông minh, miệng ta không đủ kín, nếu thật có chuyện gì quan trọng, người không cần nói với ta, ta không muốn biết!

Tiểu Phương vội vàng hoảng sợ khoát khoát tay.

Bạch Vân bật cười. Cô suy nghĩ, quả thực không nên biến bí mật của mình thành áp lực cho Tiểu Phương. Nếu Tiểu Phương biết tất cả tiền căn hậu quả, sợ là cô ấy ngay cả ngủ cũng không yên tâm, lo bản thân nói mớ, vô tình để lộ bí mật ra ngoài. Vì vậy cô cũng không nói gì khác, chỉ giải thích đơn giản lý do mình tới Chiêu Dũng hầu phủ tìm người vào lần đầu tới kinh thành____

- Bà ma ma tên Quế Hoa kia từng suýt hại chết mẹ ta. Tuy mẹ ta mạng lớn vẫn còn sống, cũng không muốn báo thù nhưng ta không thể nào tha thứ khoan dung như vậy. Nhưng ta không quyền không thế, việc có thể làm được thực rất có hạn, cùng lắm chỉ cố hết sức khiến bà ta khó chịu mà thôi. Hôm đó ta đến Chiêu Dũng hầu phủ với ý định khiến bà ta giật mình kinh hãi, ăn không ngon, ngủ không yên.

Hiệu quả hình như không tệ, Bạch Vân rất hài lòng; có điều, nếu không chọc tới Triệu Tư Ẩn thì tốt hơn.

- Cái gì?! Lão bà đó từng hại Bạch thẩm?! Người tốt như Bạch thẩm mà bà ta cũng xuống tay được?

Tiểu Phương nhảy lên, nếu không phải vẫn nhớ Bạch thẩm đang ngủ trong phòng cách vách thì cô ấy đã hét to ra tiếng rồi.

Nhưng, sau khi kêu xong, Tiểu Phương lại đột nhiên cười ha ha, vội nắm lấy tay Bạch Vân, kích động nói:

- Tiểu Vân, đây đúng là báo ứng! Hôm nay lúc ta ra ngoài nghe được mấy ma ma khác đang tán gẫu tin tức mới nhất. Người biết không? Bà Quế Hoa đó bị điên rồi.

- Bị điên? Sao lại bị điên?

Bạch Vân kinh ngạc không thôi:

- Ba ngày trước ta thấy bà ta ngoại trừ đưng vắng hai cái răng thì đâu có gì không ổn.

- Đúng đấy, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, thậm chí có người còn cho rằng bà ta giả điên vì muốn Chiêu Dững hầu đòi lại công đạo cho bà ta. Ma ma phòng bếp bọn ta còn dặn ta nhất định phải cẩn thận, đừng để bị người của Chiêu Dững hầu phủ bắt đi xin lỗi bà lão đó.

Tiểu Phương hừ một tiếng, tiếp tục nói:

- Nhưng ta cho rằng bà Quế Hoa đó điên thật, nghe nói ba ngày trước sau khi được đưa về hầu phủ, lúc tỉnh lại thần trí bà ta đã mơ mơ hồ hồ, vừa khóc vừa mắng vừa cầu xin tha thứ, luôn thét gọi Lý Thuận Nhi_____Ờ? Không đúng! Tên của Bạch thậm không phải là Lý Thuận Nhi chứ?

Đầu óc Tiểu Phương hiểm khi nhanh nhạy, cô ấy nhảy lên hỏi.

- Ừ. Đó là khuê danh của mẹ ta.

- Bạch thăm họ Lý á? Nhưng sao mọi người đều gọi thăm là Bạch nương tử?

- Bởi vì họ Lý này vốn không phải họ của mẹ ta. Khi mẹ ta được sinh ra không lâu thì cha mẹ đều qua đời; sau đó bà được cữu cữu nuôi đến năm bốn tuổi, vốn dĩ không tên không họ, vì bán thân làm nô phải đến quan phủ ghi tên vào hồ sơ nên cữu cữu mới lấy họ của mình ghi cho mẹ ta; còn tên là sau khi mẹ ta vào phủ được ma ma tùy tiện đặt cho. Sau khi mẹ ta sinh ta, bà luôn tự xưng là Bạch nương tử, bảo với người khác rằng bà tên Thuận Nương, cũng tự cho rằng mình họ Bạch.

Tiểu Phương nghe mà há mồm líu lưỡi. Cô không ngờ Bạch thăm dịu dàng dễ mến như vậy lại có thân thế đáng thương dường ấy. Quá bi thảm, quá tội nghiệp, cữu cữu của Bạch thậm quá đáng ghét.....ờ, đợi đã!

- Tiểu Vân, câu cuối cùng có phải người nói nhảm không? Bạch thắm phải là sau khi gả cho Bạch thúc mới tự xưng là Bạch nương tử chứ, sao lại là sau khi sinh người mới tự xưng như vậy?

- Bởi vì ta là cốt nhục của mẹ ta, mẹ ta đương nhiên đều là vì ta.

Bạch Vân hất cao cằm, kiêu ngạo nói.

- Nhưng Bạch thúc là trượng phu của Bạch thắm. Với lại, Bạch thúc tốt với mẹ người đến mức táng gia bại sản, tới bây giờ thôn Tiểu Quy vẫn còn lưu truyền câu chuyện về Bạch thúc, khụ.....dù là chuyện về chưa từng thấy người nào của thôn Tiểu Quy ngu đến thế, nhưng có nữ nhân nào được đối đãi như vậy mà không cảm động chứ! Nếu có nam nhân chịu đối đãi với ta như vậy, ta sẽ lập tức đánh gãy người đó, kéo về nhà lấy thân báo đáp!

Tiểu Phương nói rất khí thế.

- Được rồi, cha ta cũng là nguyên nhân mà mẹ ta tự xưng Bạch nương tử.

Nể mặt cha đối xử tốt với mẹ, Bạch Vân hào phóng tán thành. Cô lại quay về đề tài ban đầu:

- Nếu bà Quế Hoa kia điên thật thì thù hận giữa bà ta và mẹ ta chấm dứt từ đây, sau này ta sẽ không để ý tới bà ta nữa.

Dù sao bà ta cũng không có tầm quan trọng gì, tiện tay chinh bà ta là được, không đáng phải quá phí tâm.

- Tiểu Vân, người nói xem, có phải bà ta thấy mặt người nên mới sợ hãi thành điên?

Vì từng làm chuyện xấu xa với Bạch thắm nên khi thấy Tiểu Vân có tướng mạo giống Bạch thắm liền sợ hãi thành điên.

- Ta cũng cho là như vậy.

Bạch Vân cười đắc ý, nói rất kiêu cạo:

- Đây gọi là đẹp đến dọa người.

- Xí!

Tiểu Phương phi nhõ, lười mắng.

- Không nói mấy thứ này nữa, dù sao chuyện của Chiêu Dĩnh hầu, trong lòng người nắm chắc là được. Vị hầu gia đó có lẽ không rảnh tới tìm ta, nhưng nhất định sẽ tìm người, người nên nghĩ đối sách trước cho tốt.

- Ừ, ta biết rồi.

Sau khi nói xong chủ đề không vui này, Tiểu Phương cũng xả xong cơn giận, hai người uống trà thư giãn, Tiểu Phương mới có tâm trạng quan sát khắp phòng Tiểu Vân_____nói là phòng ngủ không bằng nói là thư phòng, ngoại trừ một cái ván gỗ đơn giản, còn lại đều là sách vở chất đầy bàn đầy đất, đi không cẩn thận có thể giẫm phải giấy hoặc đá phải sách bất cứ lúc nào.

Nhìn lượng sách khổng lồ luôn khiến người ta sinh ra cảm giác kính sợ. Tiểu Phương chỉ tay vào sách khắp phòng, hỏi:

- Nè, Tiểu Vân, người thật sự muốn thi trạng nguyên à?

- Ừ.

Bạch Vân dời sách vở trên bàn đi, trái giấy, mài mực, bắt đầu làm chuyện chắc chắn sẽ làm vào những lúc rảnh rỗi mỗi ngày_____luyện thư pháp.

- Hử, cái người viết này là..... "thiên hạ quán quân thiếp"!

Tiểu Phương nhìn hồi lâu, kinh ngạc kêu ra tiếng.

- Người cũng biết thư thiếp này à? Xem hiểu không?

Bạch Vân tò mò hỏi.

- Đương nhiên không hiểu. Ta đâu biết mấy chữ, đủ để ta mua đồ không bị gạt là được. Ta không hiểu chút gì về mấy thứ của người đọc sách, chẳng qua bức thư thiếp này rất dễ nhận ra mà thôi, chỗ nào cũng thấy, ta không biết nó viết gì nhưng ta nhận ra được nó.

Xem thư pháp như một bức tranh để phân biệt, với Tiểu Phương mà nói không phải vấn đề lớn, càng khỏi nói bức "thiên hạ quán quân thiếp" này quả thực quá nổi tiếng, nổi tiếng đến mức hễ là người từng học thư pháp thì nhất định từng mô phỏng theo một lần, người tự cho rằng mình mô phỏng cực kỳ giống còn đem treo ở thư phòng hoặc phòng lớn để khoe khoang.

- Ừ, cái ta viết chính là "thiên hạ quán quân thiếp". Thế nào?

Bạch Vân nhanh chóng vung bút viết xong một bức hoàn chỉnh, hỏi.

- .....Tiểu Vân, người viết không đẹp như người khác viết.

Tiểu Phương nhớ lại những bức thư thiếp cô từng thấy, cảm thấy Bạch Vân viết kém hơn.

- Đẹp chưa chắc đã chính xác, bản gốc của nó cũng không phải nổi tiếng vì đẹp.

Bạch Vân bĩu môi.

- Ồ! Thế à? Vậy mọi người bắt chước như điên cái gì? Mặc mớ gì mà nổi tiếng?

- Bởi vì đây là bản duy nhất còn lưu lại của Thái Tổ khai quốc. Sau khi băng hà, trong di chúc ông chỉ cho con cháu hai lựa chọn: một là đốt nó để

tế ông; hai là chôn nó chung với ông. Hoàng đế kể vị và văn võ bá quan không dám không tuân theo, đành đem nó tùy táng.

- Ô! Là vậy à? Nhưng nếu đã tùy táng thì sao mọi người vẫn có thể mô phỏng?

- Bởi vì Thái Tông Hoàng đế sai người khắc nó lên bia đá, dựng trên bệ ngay chính giữa trước điện Cần Chính, bá quan lúc lên triều đều có thể thấy.

Tiểu Phương gật đầu, tiện tay rút một tờ giấy bị vứt lung tung, nhìn kiểu chữ ngay ngắn trên đó, hỏi:

- Cái này cũng là người viết?

Chữ nhìn rất gọn gàng.

- Đúng. Lúc đọc sách ta tiện tay ghi chép.

- Ghi chép này đẹp hơn nhiều. Thấy người viết "thiên hạ quán quân thiếp" như gà bới, ta còn lo người viết chữ xấu như vậy làm sao thi trạng nguyên được. Xem nè, không chỉ viết sai mà còn tô đen thành một cục, viết chữ sửa lại bên cạnh, xấu chết đi được! Hại cả tấm thư thiếp đều bị hỏng.

Cô chỉ vào một chữ viết hỏng nổi bật trên thư thiếp, chê bai nói.

- Bản gốc như vậy đấy.

Bạch Vân khẽ lẩm bẩm.

- Sao có thể? Người đừng chế bậy! Hoàng đế sao có thể viết chữ như vậy, mà còn viết sai nữa?! Viết sai rồi tô lên chứ không lập tức bỏ đi viết lại, cứ thế lưu truyền đời sau, không thể nào!

- Ta đoán... tấm bia đá trên bệ trước điện Cần Chính nhất định không có chữ sai, hơn nữa kiểu chữ cũng đẹp hơn không ít.

Dù sao cũng là kiêng kỵ cũng đáng chí tôn mà! Và lại, tám phần là vì bản gốc này xấu quá, rất mất mặt, cho nên Thái Tổ mới khăng khăng đem nó vào lăng tẩm, không chịu cho người đời thấy.

- Vậy à? Sao người biết?

Tiểu Phương không tin:

- Bản thư thiệp kia đã tùy táng rồi, rốt cuộc sự thật ra sao đâu ai nói chính xác được.

- Ta đã xem qua điệp khắc bút tích thực rồi, điều ta nói chính là sự thật.

- Điệp khắc lại là gì nữa?

Tiểu Phương đau đầu.

- Chính là mời thợ mộc chuyên khắc chữ thư pháp khắc lên gỗ những chữ y hệt như chữ viết trên giấy hoặc trên lụa, sau đó lại tiến hành in ra là có thể thấy bút tích thực. Trận động đất mấy năm trước làm chấn động đỉnh núi đặt lăng tẩm Thái Tổ, hoàng gia sợ lăng tẩm bị hỏng nên đã mở lăng mộ tiến hành kiểm tra tu sửa. Lúc đó có vài người nhân cơ hội lén đem theo vài thợ khéo khắc "thiên hạ quán quân thiệp" thành điệp khắc, do đó hình dạng thực sự của bút tích thực mới được truyền ra ngoài. Chuyện này không thể công bố nên thiên hạ chỉ có rất ít người biết.

Bạch Vân cảm thấy mức độ cá gan làm loạn của Hạ Nguyên so với cô cũng kẻ tám lạng, người nửa cân, ai cũng không nói được ai.

- Do đó, cái người viết....mới là thật?

Tiểu Phương lắp bắp, rất thất vọng nói:

- Chữ của Thái Tổ.....thật cá tính, không ai bắt chước được, dù sao thì người giỏi thư pháp rất khó viết được chữ thể này.....

Có lẽ thôn trưởng ở quê từng đọc sách ba năm có thể viết được chẳng?

- Chữ này tuy xấu nhưng ý chí và sát khí ngút trời trong con chữ là thứ mà người bình thường không viết ra được.

- A? Có thứ đó nữa à?

Tiểu Phương hoàn toàn nhìn không ra.

- Khi Thái Tổ lãnh binh tiến hành trận tử chiến cuối cùng với tộc Tây Di, ông đã vung bút viết ra nó trước lúc tuyên thệ xuất chinh. Lấy quán quân làm lời thề, thề sẽ đuổi hết tất cả ngoại tộc ra khỏi đất Trung Nguyên, tiêu diệt toàn tộc, báo thù món nợ máu bị người Tây Di áp bức tám năm ở Trung Nguyên. Không thành công, thì chịu chết.

Khi nghe Hạ Nguyên kể về đoạn lịch sử khai quốc kia, Bạch Vân tuy không cảm thấy nhiệt huyết sôi trào như người bình thường nhưng vẫn rất bội phục Thái Tổ.....Không tệ không tệ, có thù phải báo, báo phải diệt môn, rất có phong cách của thôn Tiểu Quy.

- Ờ. Nhưng người viết cái này để làm gì? Thi trạng nguyên cần dùng đến sao?

Là một người dân nhỏ bé bình thường nơi phố chợ, không có cảm giác sâu sắc về chuyện hưng vong của quốc gia, Tiểu Phương chỉ xem như nghe kịch, nghe qua rồi thôi, hỏi những vấn đề thực tế thì hơn.

Bạch Vân trầm mặc, lại rút một trang giấy ra bắt đầu viết, buồn bực nói:

- Cậu ấy nói.....cần dùng tới.

- Cậu ấy? Cậu ấy nào?

Tiểu Phương nghi hoặc, đầu óc chợt sáng lên:

- Có phải vị quý công tử kéo người chạy ba ngày trước không?

- Ừ, là cậu ấy.

Bạch Vân không có ý định giấu giếm.

- Đã tay nắm tay rồi, cậu ấy có muốn cưới người không?

Tiểu Phương luôn hỏi thẳng vào trọng điểm như vậy.

Bạch Vân nhìn cô ấy, buồn bực nói:

- Cậu ấy muốn, nhưng cậu ấy vẫn chưa suy nghĩ rõ là khó khăn cỡ nào; còn ta thì nghĩ rõ rồi, cảm thấy hai ta không thể đến với nhau.

Cho nên cậu ấy lại giận cô, không để ý tới cô. Đúng là sóng trước chưa qua, sóng sau lại tới. Chẳng lẽ lần này sẽ giận đến sau khi cô thi xong?

- Có gì khó? Kinh thành nếu không chứa được người thì người đánh ngất cậu ấy đem về thôn Tiểu Quy, người thôn Tiểu Quy chúng ta rất độ lượng, chắc chắn có thể chứa cậu ấy.

Tiểu Phương cảm thấy không hề có vấn đề gì cả.

- Tiểu Phương, tốt xấu gì người cũng lăn lộn ở hầu phủ mười năm, người không có chút nhận thức gì về quyền thế sao?

- Ta biết quyền thế đôi khi rất dọa người là không sai, nhưng vậy thì sao? Dù cuối cùng thực sự không thành thì người cũng đã từng thử. Giống như thi trạng nguyên rất khó, trong mấy trăm cử nhân chỉ có một người thi đậu trạng nguyên. Chẳng lẽ chỉ vì không chắc chắn thi đậu trạng nguyên mà người không thi nữa?

Tiểu Phương cố gắng khuyên cô.

Bạch Vân rất tự phụ nói:

- Ta cảm thấy thi trạng nguyên không hề khó.

- Được được, người cảm thấy dễ là được. Coi như ta sai, ta lấy ví dụ sai, người hiểu ý của ta là được. Dù sao thì, trừ phi người không để ý đến cậu ấy tí nào, bằng không người phải cố gắng, đừng có chưa cố gắng đã bảo là không được, như thế quá yếu đuối, không giống người.

Tiểu Phương nhìn không quen bộ dạng này của cô.

- Khó lắm....

Bạch Vân thở dài. Sự lùi bước trước tình cảm nảy sinh từ nỗi sợ mất mát, quả thực là yếu đuối, cũng đúng là hoàn toàn không giống cô. Có lẽ cô thực sự.....quá để ý nên mới mất đi tâm tư của ngày thường.

- Có gì khó? Người có phải người của thôn Tiểu Quy hay không thế? Người có biết cái gì gọi là môn đăng hộ đối không? Người có biết từ sau khi người thi đậu cử nhân, toàn huyện Vĩnh Định không ai dám cưới người không? Dù thôn Tiểu Quy có người dám can rằng cưới người đi nữa thì người nhìn người đi, bàn tay cầm bút này có thể xuống ruộng không? Lúc người nói chuyện hay thuận miệng nói mấy điển cố gì gì đó, khắp thôn có ai nghe hiểu không? Tha cho mấy nam nhân tội nghiệp dám cưới người đi! Người bọn họ cần là thôn phụ, có tiếng nói chung, có thể chăm sóc hoa màu chứ không phải một đại cử nhân đọc đủ sách thánh hiền. Rồi lại nói, người nhìn người đi! Cả đời này người chưa từng mặc nữ trang___ bộ tỳ nữ lúc trước không tính; không biết ăn diện, cả ngày bắt nam bắt nữ chạy nháy lung tung, vậy mà còn có nam nhân để ý người thì người không nên bỏ qua. Đứng trước đại sự cuộc đời mình, quyền thế là cái thá gì? Nghĩ cách ép nó thành cặn bã mới phải! Học hỏi Thái Tổ khai quốc đi! Không thành công, thì chịu chết!

Tiểu Phương hùng hồn đồng dục, chỉ thiếu nước bước lên lắc mạnh Bạch Vân, lắc cho cô tỉnh táo hơn một chút.

Bạch Vân bị một tràng kia làm cho hơi choáng váng, hồi lâu sau mới ập a ập úng nói:

- Nhưng.....cậu ấy giận ta rồi, ta chọc cậu ấy giận chạy rồi.....

- Vậy thì đuổi theo! Đuổi cậu ấy về!

- A?

Đuổi theo cậu ấy? Không phải nên là.....đợi cậu ấy hết giận tới tìm sao?

- Biểu cảm gì đấy hả? Người chưa từng nghĩ là mình nên chủ động ư? Đúng là người đọc sách tới ngu rồi! Bạch Tiểu Vân, tướng mạo người không tệ nhưng so với những tiểu thư kinh thành thì chẳng thấm vào đâu. Còn nữa, nam nhân kia của người, tướng mạo lại vô cùng đẹp_____

- A? Cậu ấy đẹp à?

Bạch Vân chưa từng nghĩ tới tướng mạo của Hạ Nguyên như vậy xứng được gọi là tuấn tú.

Cậu ấy chính là cậu ấy, tướng mạo từ nhỏ đã thế; lúc nhỏ cô không biết đẹp xấu, khi lớn lên cũng không có cảm giác đặc biệt.....Tiểu Phương cảm thấy sấp ngất, mắng:

- Mắt người mờ à! Trong các quý công tử mà chúng ta từng gặp, cậu ấy là đẹp nhất! Người không nhận ra sao? Được, người không nhận ra không có nghĩa là người khác không nhận ra. Ta đoán có rất nhiều tiểu thư muốn có được cậu ấy. Nam nhân của người sắp bị đánh ngất kéo đi mà người còn ngốc nga ngốc nghếch núp ở trong nhà làm oán phụ, người rốt cuộc đang nghĩ cái gì?!

- A, nhưng___

- Không nhưng nhị gì hết! Đi tìm cậu ấy! Ngay lập tức!

Thế là, Bạch Vân ảo não bị đuổi ra khỏi nhà đành cầm một hộp văn chương đón xe ngựa, từ thành Bắc đi tới thành Đông, khi mái nhà cao vút của hoàng thành xa xa ở trong tầm mắt thì cô đã đến đường Kim Dương. Cô lê la cất bước đến trước cổng lớn phủ Trấn quốc công, bị người gác cổng không nhận ra tưởng là thí sinh tới dâng bài vở nên rất khách sáo nói với cô___

Hạ Nguyên không có nhà, muốn dâng bài vở thì hẳn có thể nhận giúp cô, bảo đảm sẽ giao cho nhị gia.

Bạch Vân nhìn cái hộp trên tay mình, lắc đầu, khách sáo chấp tay chào định rời đi, không ngờ lúc này Xuân Sinh đột nhiên cười ngựa về phủ, nhận ra Bạch Vân bèn vội tiến lên ngăn lại. Nhờ Xuân Sinh cho hay, Bạch Vân mới biết hóa ra trong ba ngày họ chiến tranh lạnh này, Hạ Nguyên tạm thời được bổ nhiệm đến Hồng Lư Tự làm Thiếu khanh.

- Sao đột nhiên lại được bổ nhiệm?

- Sứ giả Bắc man tới, muốn đàm phán các việc thông thương và thông hôn. Hoàng thượng đặc biệt lệnh cho nhị gia làm Thiếu khanh, chuyên lo việc ở Tứ Phương Quán.

- Cậu ấy chưa bao giờ đảm nhiệm một chức vụ thực tế nào, sao bỗng dưng lại để cậu ấy làm Thiếu khanh, chuyên lo việc của sứ giả với triều đình?

Như vậy không khiến các triều thần phản đối à? Hơn nữa, lại là Bắc man... cũng chính là, quả nhiên tới rồi ư?

- Hoàng thượng tự có chủ kiến.

Xuân Sinh chỉ có thể nói vậy.

Bạch Vân hiểu dù Xuân Sinh có biết cũng không thể nói. Cô không hỏi nhiều, chỉ nói:

- Nếu bây giờ ta đến Hồng Lư Tự tìm cậu ấy, có tiện không?

Cô phải mau chóng gặp được cậu, nếu hiện tại chuyện Bắc man đã thành trách nhiệm của cậu, thì, cậu nên biết tất cả.

Thực ra là không tiện... nhưng Xuân Sinh biết nếu chủ tử thấy Bạch Vân công tử chủ động tới tìm mình thì nhất định sẽ vô cùng vui vẻ, có lẽ, tâm trạng ủ dột u ám khiến người ta thở không nổi mấy ngày nay sẽ tan thành mây khói, đám người hầu cũng có thể được thiên hạ thái bình__điều này đối với bọn người hầu như họ mà nói quả là cứu tinh; cho nên, dù có không tiện.... Xuân Sinh nghĩ đi nghĩ lại mấy lần vẫn cắn răng nói:

- Tiểu nhân về để giúp nhị gia thu dọn ít đồ, phải quay lại Hồng Lư Tự ngay. Mời Bạch công tử đi cùng tiểu nhân.

- Được.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Điều Xuân Sinh gọi là không tiện không phải vì Hạ Nguyên đang bận tối mày tối mặt mà vì cậu bị vây quanh bởi mấy quý tiểu thư phụ trách tiếp đãi nữ khách Bắc man. Mấy quý tiểu thư này xoay quanh Hạ Nguyên cả ngày, về phần nhiệm vụ tiếp đãi nữ khách_____ờ, chỉ là thứ phụ theo thôi, không cần làm gì cả; dù sao thì nữ nhân Bắc man địa vị thấp, đại khái là quan trọng hơn súc vật một chút, không có nam nhân dẫn dắt thì tuyệt đối không dám ra ngoài một mình, tổ chức một yến tiệc cho họ còn lo không ai tham gia nữa kìa, vậy nên các quý tiểu thư đều rất nhàn rỗi.

Bạch Vân đến Hồng Lư Tự thấy Hạ Nguyên đang bị một đám nữ nhân trang điểm xinh đẹp vây quanh.

Hạ Nguyên bận xem xét hồ sơ, mấy nữ nhân tranh nhau giúp đỡ, kết quả là lật tới lật lui lộn xộn hết hồ sơ trong tủ, các tiểu lại bên cạnh sắp khóc rồi.

Hạ Nguyên ngồi trước bàn muốn viết gì đó, mấy nữ nhân liền tranh nhau mài mực, trải giấy, lấy bút; kết quả là mực đổ, giấy nhăn nhúm, bút gãy, hồ sơ trên bàn rơi đầy đất.

Các quý tiểu thư không hầu hạ được người khác nhưng bản lĩnh ngáng chân nhau lại không tệ. Kết quả hãm hại lẫn nhau bày ra trước mắt Hạ Nguyên, bọn họ lộ vẻ thành sự không có, bại sự có thừa, đúng là đủ gốc nghềch.....

Đối diện với đám nữ nhân thêm phiền phức này, Hạ Nguyên ngoại trừ ra vẻ lãnh đạm thì không có hăm hăm giận dữ. Sau khi mời họ đi hết lần này đến lần khác mà không được, cậu chỉ có thể vờ như không thấy_____đợi trở

về cậu tìm Hoàng đế, giải quyết chuyện này từ gốc rễ mới là đúng đắn, nổi giận với họ không có chút ý nghĩa nào.

Biểu hiện của cậu như vậy khiến các quý tiểu thư càng thêm hài lòng, cảm thấy cậu thật sự là một người phẩm cách cao quý, nếu có thể gả cho một nam nhân bao dung hết thảy những hành vi của nữ tử mà không hề nổi giận như cậu thì chắc chắn sẽ trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất trong thiên hạ.

Trong giới quý tộc, Hạ Nguyên luôn nổi tiếng về phong thái xuất sắc. Cậu không cởi mở nhiệt tình, cũng không tính là lịch thiệp tao nhã, càng không dễ nói chuyện nhưng chưa ai từng thấy cậu có những hành vi thể hiện sự thay đổi tâm trạng quá độ ở nơi công cộng. Kể cả lúc chơi xúc súc, dù thắng hay thua, cậu cũng chưa từng thất thố. Khi vui vẻ cậu chỉ mím môi cười khẽ, khi tức giận cậu chỉ là mặt không biểu cảm nói vài câu lạnh nhạt mà thôi, tuyệt đối không hề có chuyện hầm hầm giận dữ, ăn nói bỗ bã.

Ở cậu có một loại khí chất cao quý tiềm ẩn, chưa bao giờ để chính mình thể hiện tâm trạng quá khích trước mặt người khác.

Có lẽ sẽ có người vì vậy mà cảm thấy cậu dối trá, nhưng càng nhiều người hơn cảm thấy cậu rất phong độ, rất có sức hấp dẫn—đặc biệt là trong giới các quý tiểu thư, độ nổi tiếng của cậu mấy năm nay chỉ cao không giảm, hầu như quý tiểu thư nào đến hoặc sắp đến tuổi thành thân đều âm thầm thề muốn có được cậu.

Từ lâu họ đã kiểm kê rõ ràng rành rọt tất cả nam nhi quý tộc đến tuổi thành thân trong ba năm nay, về ngoại hình, về gia thế, về tiền đồ, về tính cách vân vân đều được kiểm tra đánh giá. Không có ngoại lệ, Hạ Nguyên luôn chiếm ngôi đầu bảng.

Tháng giêng năm nay, Hạ Nguyên làm xong lễ nhượng quán, chính thức vào giai đoạn thích hợp thành thân, toàn bộ các quý tiểu thư khắp kinh

thành đều nín thở chờ Vĩnh Gia công chúa khi nào sai người làm mai, hi vọng mình có thể nằm trong danh sách lựa chọn của Vĩnh Gia công chúa.

Tiếc là Vĩnh Gia công chúa tuy đã tổ chức mấy yến hội nhưng không hề để Hạ nhị gia tham dự, cũng không hề đặt câu hỏi với các thiếu nữ, rõ ràng là không vội tìm đối tượng cho cậu.

Hạ gia không vội nhưng các quý tiểu thư thì vội! Nam nhân hợp tuổi thành thân rất nhiều nhưng nam nhân ưu tú về mọi mặt rất ít, nếu không ra sức tranh thủ thì chỉ có thể tro mắt nhìn nam nhân tốt rơi vào tay người khác, lúc đó các nàng chỉ có thể nhường lại xếp sau, điều này đương nhiên không được phép.

Cho nên họ nắm bắt tất cả cơ hội, cố hết sức đến gần Hạ Nguyên, quần lấy cậu, để cậu khắc sâu ấn tượng. Quý tiểu thư nào muốn gả cho cậu đều có ý nghĩ như vậy.

Hiếm khi lần này Hạ Nguyên được bổ nhiệm làm việc, chỉ có thể ngoạn ngoạn ở Hồng Lư Tự, không thể như trước đây, khi đám quý tiểu thư rầm rập chạy đến sân bóng bắt người, bình thường chỉ có thể thờ hồn hển với bóng lưng chạy trốn xa xa của cậu mà giậm chân không ngớt.

Dù biết Hạ Nguyên rất không kiên nhẫn, cố sức chịu đựng họ thì thế nào? Mấy năm qua, họ là những nữ nhân có thể đến gần Hạ Nguyên, điều này đã đủ để họ nở mày nở mặt thật lâu trong giới các quý tiểu thư. Nếu có thể nhân cơ hội này khiến Hạ Nguyên nhớ mình, về sau lại tăng thêm tình cảm thì hôn sự còn xa sao? Hạ Nguyên dù không gần nữ sắc đến đâu đi nữa vẫn phải lập gia đình. Nếu cưới ai cũng là cưới thì đương nhiên ít nhất cũng cưới người không mấy xa lạ nhỉ? Càng khỏi phải nói các quý tiểu thư luôn rất tự tin vào dung nhan xinh đẹp của chính mình, cảm thấy mình đứng cạnh Hạ Nguyên là tuyệt đối xứng đôi.

Đứng ở cửa thờ ơ lạnh nhạt nhìn một đám nữ nhân nỗ lực vì hôn nhân đại sự của bản thân, Bạch Vân không biết làm thế nào, đột nhiên cảm thấy trong ngực rất bức bối. Cô quả thực đã hiểu rằng bất kỳ ai cũng nên cố gắng vì điều mình mong muốn, nhưng điều kiện tiên quyết là "điều" đó không thể là Hạ Nguyên. Hạ Nguyên.....là của cô!

- Nhị gia, Bạch công tử tới.

Sau khi Xuân Sinh đánh xe ngựa ra chuồng ngựa phía sau Hồng Lữ Tự, giao cho mã phu chăm sóc mới tới đây; không ngờ Bạch Vân công tử tới này giờ vẫn đứng yên ở cửa, không lên tiếng cũng không bước vào, chỉ đứng đó xem trò vui bên trong. Thế là Xuân Sinh vội vã mở miệng báo cáo.

Nghe Bạch Vân tới, Hạ Nguyên vốn đang mang vẻ mặt lãnh đạm mà xa cách lập tức bật dậy, do động tác quá nhanh nên hơi thất thố khiến các quý tiểu thư xung quanh chấn động, vội vàng nhìn về phía cửa, muốn biết là thần thánh phương nào có thể khiến Hạ Nguyên như vậy.

Hạ Nguyên đầu tiên là bước nhanh hai bước lớn, rồi dừng lại một chút, kế đó là bước chân trở lại bình thường, cả người phong thái ngời ngời đi tới trước mặt Bạch Vân, dùng giọng điệu đạm nhạt quen thuộc nói:

- Sao lại tới?

- Ta tới tìm ngươi.

Bạch Vân mỉm cười nói.

- Ta đang bận.

Giọng điệu mất tự nhiên.

- Nhìn ra được.

Cô nương mi, giọng đầy hàm ý, đồng thời đưa mắt liếc mấy nữ nhân phía sau cậu đang mở to mắt chú ý nhất cử nhất động bên này.

Ánh mắt cô loáng thoáng hung dữ khiến vẻ mặt Hạ Nguyên trong nháy mắt hiện ra vài loại tâm trạng tinh tế: tựa như mừng thầm vì cô để ý, tựa như khẩn trương vì cô hiểu lầm, lại tựa như mong đợi vào biểu hiện của cô_____

- Vậy.....ý người thế nào?

Bạch Vân hơi nheo mắt, nhìn thẳng vào mắt cậu, hừ lạnh nói nhỏ:

- Ý ta là sao? Chẳng qua là_____như người mong muốn thôi.

Nói xong, cô vỗ một tay vào ngực cậu, đẩy cậu sang một bên, sải bước bước qua cửa, đi tới trước mặt bảy tám nữ nhân nọ, ánh mắt quét qua diện mạo của từng người không mang theo bất kỳ cảm xúc nào, sau đó cô chấp tay thi lễ, nói:

- Tại hạ có chuyện quan trọng nhất định phải thương lượng bí mật với Hạ nhị gia ngay lập tức, xin các vị giúp đỡ, tạm thời tránh mặt.

- Hừ, con người người rất vô lễ, vừa tới là đuổi người! Có chuyện gì quan trọng nhất định phải tránh bọn ta mới nói? Bọn ta nhận hoàng mệnh cùng ở đây làm việc với nhị gia, lo đại sự tiếp đãi sứ giả, trong thời gian ngắn không đi được. Người là kẻ nào? Lại đảm nhiệm công việc gì? Ai cho phép người tùy tiện ra vào Hồng Lư Tự?

Một quý tiểu thư chất vấn. Một quý tiểu thư khác cũng đi tới, ánh mắt khinh miệt nhìn cô từ trên xuống dưới, nói:

- Ta thấy người chẳng qua chỉ là một thư sinh nho nhỏ, không ở trong nhà ôn bài chuẩn bị thi cử lại chạy tới đây quấy rầy Hạ nhị gia. Ta thấy, chuyện quan trọng người nói ấy mà.....

Giọng điệu kéo dài:

- Chính là tìm nhị gia dâng bài vở chứ gì.

- Ha! Qua bảy ngày nữa là thi rồi, bây giờ còn dâng bài vở gì chứ! Huống hồ nhị gia tuy tài trí hơn người, rất được sùng bái nhưng không phải giám khảo, cũng không thể nhận bài vở rồi đề cử lên các quan chủ khảo lần này. Ta nói, tên thư sinh lỗ mãng nhà người từ đâu tới, tám phần là từ một sơn cốc hoang dã nào đó phải không? Không biết phép tắc gì hết!

Lại một quý tiểu thư chỉ vào cái hộp trên tay Bạch Vân cười nhạo.

Bạch Vân không để ý đến lời cười nhạo của họ, nếu cô không phải tới để dâng bài vở thì không cần đếm xỉa đến những lời giễu cợt này. Sắc mặt cô vẫn bình thản, hỏi:

- Có nghĩa là, các cô không đi?

- Không đi! Lẽ ra là người đi chứ.

Mấy quý tiểu thư đứng thành một chiến tuyến; họ là những nữ nhân kiêu ngạo ngang ngược khắp kinh thành, làm gì có chuyện lùi bước trước một thư sinh nghèo.

- Thật sự không đi?

- Người có phiền không? Trả lời rồi còn hỏi! Có hỏi nữa bọn ta cũng không đi!

- Nói được làm được?

Bạch Vân đảo mắt nhìn từng người một, hỏi rất nghiêm túc.

- Đương nhiên! Chín trâu kéo cũng không đi! Nói được làm được!

- Tốt.

Bạch Vân lùi một bước, chắp tay thi lễ, sau đó xoay người bỏ chạy_____đương nhiên là kéo Hạ Nguyên theo.

Hai người lao ra cửa, lập tức chạy mất dạng. Đợi lúc mấy quý tiểu thư vất vả lắm mới hoàn hồn lại, giậm chân đuổi theo tìm người thì đã không còn thấy góc áo họ đâu, chỉ có thể chửi mắng liên tục, thề lần sau gặp lại, nhất định sẽ dạy dỗ thư sinh thối tha kia đẹp mặt!

Hạ Nguyên và Bạch Vân chạy trốn không xa, trên thực tế, dưới sự hướng dẫn của Hạ Nguyên, họ chạy không tới mấy bước liền chui vào một gian thư phòng, khê khàng đóng cửa lại, cài then, người bên ngoài dù có đuổi tới cũng sẽ không cho rằng họ nấp trong phòng thứ ba cách vách chứ không phải rời khỏi Hồng Lư Tự_____dù sao thì hướng họ chạy là về phía chuồng ngựa.

Bên ngoài có âm ỉ thế nào thì hai người bị nhốt trong phòng này đều không để ý.

Cậu nhìn cô, cô chốc chốc lườm cậu, chốc chốc lại né tránh. Bầu không khí giống như đang giăng co lại tràn đầy mập mờ, nhưng hai người hình như đều không có ý định phá vỡ tình huống ấy, trong không gian này chỉ có hai người họ, trong mắt họ chỉ có nhau, trong tim nhau chỉ nghĩ cùng một việc_____

- Người nghĩ xong rồi?

- Lẽ ra là chưa, nhưng bây giờ thì nghĩ xong rồi.

Bạch Vân lại không có ý tốt lườm cậu.

Hạ Nguyên cười khê ra tiếng, hiểu ý cô, cũng hiểu tâm trạng của cô nhưng không chịu trấn an cô, càng không chỉ tay lên trời thề thốt để khiến

cô hết giận và an tâm.

Nữ nhân này nên tức giận nhiều hơn chút, càng không nên an tâm về cậu.

Có lẽ trong mắt Bạch Vân - người thôn Tiểu Quy lạ đời xem quyền thế như cặn bã kia, Hạ Nguyên cậu chỉ là một nam nhân không thể bình thường hơn; nhưng kỳ thực, trong mắt người bình thường, cậu rất xuất sắc. Cậu không phải vì không cưới được vợ nên mới kiên quyết theo đuổi cô - một nữ nhân hơn nửa đời chưa từng mặc nữ trang, nhận thức về thân phận nữ nhi của mình rất mơ hồ. Cậu có rất nhiều lựa chọn.

Trong số các quý tiểu thư ái mộ cậu thậm chí có cả công chúa và quận chúa mấy năm trước đã tính toán đánh tiếng mai mối với mẫu thân cậu để thân càng thêm thân. Cậu đương nhiên không có ý định cưới quý nữ hoàng gia, nhưng điều này không trở ngại việc cậu đem nó ra làm bằng chứng cho thấy giá cả thị trường của cậu không hề thấp như cô tưởng tượng.

- Cười cái gì? Người đặc ý lắng nghe không? Nhiều nữ nhân vây quanh người, ân cần hầu hạ người như vậy, chỉ đợi được lọt vào mắt xanh của người_____

- Họ chỉ là người không liên quan, ta không giận họ, cũng không cười với họ.

- Nhưng họ vây quanh người.

- Phải, họ vây quanh ta.

Hạ Nguyên nắm một tay cô, nhẹ nhàng xoa bóp lòng bàn tay, vô cùng dịu dàng nhưng giọng điệu lại có chút hờn mát:

- Họ muốn gả cho ta, hi vọng ta có ấn tượng tốt về họ, dù họ làm rối tung công việc của ta nhưng về tình có thể tha thứ. Huống hồ, đây là Hoàng đế cho phép.

Bất kỳ ai cũng có quyền tranh thủ hạnh phúc cho mình, cậu có thể không tiếp nhận nhưng sẽ không vì không thích mà đùa cợt dụng tâm của họ.

- Nhưng ta không cho phép.

Bạch Vân nói như đinh đóng cột.

- Đương nhiên nàng.....có thể không cho phép.

Cậu cho phép cô không cho phép.

- Nhưng, Tiểu Vân, không cho phép rồi thì sao? Nàng định thế nào? Giữa chúng ta, nàng tính toán thế nào?

Nghe cậu hỏi vậy, ánh mắt Bạch Vân không né tránh nữa mà nhìn thẳng vào cậu, hồi lâu sau mới nói:

- Ta biết người để ý ta nhưng không biết để ý nhiều đến mức nào.

- Nhiều đến mức, ta hoàn toàn chấp nhận một ngày nào đó sau khi cưới nàng, ta có thể sẽ gặp phải bất kỳ chuyện gì___bao gồm, cùng nàng lên pháp trường bị chặt đầu.

- Thật ư?

Cô khẽ yêu cầu xác nhận.

- Nhân phẩm của ta không đáng tin? Giao tình mười năm của chúng ta không đủ để nàng hiểu rằng ta nói được làm được hay sao? Lời ta nói có bao giờ ta lật lọng chưa?

Cậu không thích cô không tin tưởng cậu, một chút xíu xiu cũng không được.

- Mười năm trước, chúng ta chỉ là bằng hữu, tình cảm đó không giống tình yêu nam nữ.

Cậu đang định lên tiếng thì bị cô đưa tay kia khẽ che miệng:

- Cách nhau trời Nam đất Bắc cũng có thể làm bằng hữu cả đời. Nhưng làm phu thê thì phải chung sống bên nhau cả đời. Hoặc là người rời khỏi kinh thành hoặc là ta rời khỏi thôn Tiểu Quy, người có từng nghĩ tới khả năng người rời khỏi hoàn cảnh quen thuộc chưa? Ta đoán là chưa. Người muốn cùng ta bị chém đầu, lời này nghe rất ngọt ngào, ta rất thích. Thế nhưng, chuyện chém đầu nghe vô cùng đáng sợ, kỳ thực người chết là hết chuyện, không cần phiền não gì nữa. Điều chân chính cần giác ngộ chính là, sau khi thật lòng quyết định sống với nhau, phải dùng thời gian cả đời để chứng minh rằng mình không hối hận.

- Cả đời dài lắm, bây giờ ta không thể nào bảo đảm cho mỗi một ngày trong tương lai, nàng cũng không thể. Nhưng, ta biết, chúng ta nếu không thể làm phu thê thì chắc chắn ngay cả bằng hữu cũng không làm được. Ta không muốn mất nàng, ta muốn ở bên nàng.

Tuy không quá nhìn ra được nhưng Hạ Nguyên luôn là người khá thực tế.

- Nhưng___

Cô cảm thấy hai người nên thận trọng hơn với chuyện này.

Hạ Nguyên có chút không kiên nhẫn, cậu hừ lạnh ngắt lời cô, nghiêm túc nói:

- Nhưng nhị cái gì? Nàng phải thừa nhận, nàng có nhiều điều không chắc chắn như vậy, chẳng qua vì nàng nhu nhược, nàng không muốn gánh vác hậu quả có thể xảy ra khi ở bên ta, dù ta có bảo đảm với nàng nhiều hơn nữa cũng sẽ không nhận được lời ửng thuận dứt khoát của nàng mà chỉ

nhận được những cái "nhưng" mãi không hết! Bạch Vân, nàng hiệp người quá đáng!

- Người mắng ta?!

Bạch Vân trợn mắt.

- Ta chỉ đang nói ra sự thật, không phải mắng.

- Ta không nhu nhược! Ta đã quyết định cùng chàng đối mặt với tương lai nên mới muốn nói chuyện tử tế với chàng____

- Dựa vào sự thông minh nhạy bén của nàng, bất kể tương lai có xảy ra chuyện gì nàng đều có thể ứng phó được, không cần nói lúc này. Nàng chỉ là lấy cớ, bởi nàng không dám đối mặt với sự yếu đuối của chính mình; chỉ có người yếu đuối mới tìm lý do để lùi bước, mới lải nhải không ngớt, không dám hạ quyết tâm, không dám gánh trách nhiệm!

Hạ Nguyên không chút khách khí tiếp tục công kích cô.

- Ta không có lải nhải không ngớt! Ta cũng hạ quyết tâm rồi, ta không có vô trách nhiệm với chàng! Bằng không ta sẽ không tới!

Bạch Vân bị chọc xù lông. Mấy lần trước____được rồi, mười năm trước, cô đã chọc Hạ Nguyên xù lông vô số lần, tự cảm thấy mình rất vô tội, ngoại trừ thầm cười trộm ra thì cô cũng có chút cảm thán, quý công tử này tính tình thật tệ, thật dễ trêu.....đâu ngờ thời thế đổi thay, bây giờ đổi thành chỉ với hai ba câu nói của cậu, người bị chọc xù lông lại là cô.

Cậu khiêu khích lửa giận của cô. Mười bảy năm cuộc đời, lần đầu tiên cô thực sự tức giận.

Hạ Nguyên hận không thể kích cô càng giận hơn nên không xem đáng vẻ giận dữ của cô ra gì, giọng nói lạnh tanh:

- Nàng nói nàng hạ quyết tâm rồi? Vậy bây giờ, mời nàng chứng minh.

Lần này đổi thành cậu yêu cầu cô chứng minh.

- Chàng!

Bạch Vân cắn răng, oán hận rút lại bàn tay vẫn đang bị cậu nắm, không cho nắm! Sau khi hít sâu vài hơi, cô đứng thẳng người, hung dữ trừng cậu, nói:

- Được, ta chứng minh! Chàng đợi đấy!

Nói xong, cô nhìn quanh, tìm được cái bàn thì lập tức bước nhanh qua, trải giấy mài mực liền một mạch. Sau khi mài mực xong, cô nhắc bút viết nhanh, ngòi bút như bay, trôi chảy lưu loát, sát khí hào hùng.

Hạ Nguyên không bước qua quấy rầy cô viết, cũng không vội vã muốn biết ngay cô viết những gì; có lẽ là một lời thề, có lẽ là liệt kê ra đủ loại cam đoan, cũng có lẽ.....chỉ là những lời mắng cậu.

Bất kể là gì, cậu đều chờ.

Lúc này, cậu đứng cách Bạch Vân hơn năm bước, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô, nhìn bộ y phục xanh chính trực trên người cô, nhìn nữ nhân không hề giống nữ nhân, không hề xinh đẹp ấy, nhưng lại là nữ nhân sắp thuộc về cậu. Nữ nhân của cậu. Từ khoảnh khắc biết cô là nữ nhân, trái tim cậu đã đập loạn đến mức không ra gì. Những khuyết điểm mà trước đây cậu thấy có chút chướng mắt khi nhớ lại đều trở thành thuận mắt, thậm chí đáng vẻ cô bị cạo trọc đầu năm xưa cũng trở thành rất có phong cách, cái đầu tròn vo, đáng yêu như quả bóng, hèn gì chơi bóng giỏi như vậy.....Khi cậu nhìn một người kiểu gì cũng thấy tốt, hết thảy đều muốn tốt cho người đó, tốt đến mức đầu óc không cách nào vận hành như bình thường được, lúc đó cậu chợt giật mình nhận ra một sự thật, nếu không phải cô cho cậu uống nước bùa chú thần kỳ thì chính là, cậu thích cô mất rồi.

Con người cậu có chút tự phụ về bản thân, bằng hữu thật lòng kết giao không nhiều, phần lớn là người khác nhân nhượng cậu; trong lòng cậu lặng lẽ tự đắc mình tài trí hơn người, đối với rất nhiều sĩ tử nổi tiếng đều không mấy để mắt; năm mười sáu tuổi, trên sân xúc súc, cậu đã đá đến mức kinh thành không có đối thủ, được mọi người hâm mộ. Nói cậu là đứa con cưng được trời ưu ái không hề quá đáng, thái thượng hoàng là cữu cữu của cậu, hoàng đế là biểu ca của cậu, trưởng công chúa là mẫu thân của cậu, từ khi ra đời, cậu đã được định sẵn là không cần cúi đầu với bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì, cũng không cần lấy lòng ai; dù cậu có dốt nát kém cỏi, hoành hành ngang ngược khắp kinh thành thì vẫn có thể bình an hưởng phúc cả đời.

Hạ Nguyên không chỉ nghĩ một lần, tại sao cậu lại để ý Bạch Vân? Tại sao cậu lại xem như không thấy với những tiểu thư khuê các muôn hồng nghìn tía khắp kinh thành? Không phải tất cả họ đều có tính tình hung dữ đánh đá, trong số họ cũng có những đại gia khuê tú dịu dàng thùy mị, có thông minh đọc đủ thi thư, có yêu kiều mềm mại ngây thơ.....kiểu gì cũng có, hơn nữa, họ đều xinh đẹp như được điêu khắc tỉ mỉ, không phải loại ngoại hình trời sinh trời dưỡng như Bạch Vân có thể so sánh.

Điều mà các quý tiểu thư có, Bạch Vân xuất thân nhà nghèo không có; nhưng điều mà Bạch Vân có, nữ nhân khắp thiên hạ tuyệt đối không có. Ít nhất.....Bạch Vân cực kỳ có khả năng là nữ trạng nguyên đầu tiên cũng là nữ trạng nguyên duy nhất từ trước tới nay của Đại Ung, không, là của cả đất Trung Nguyên. Chỉ điểm này thôi, khắp thiên hạ đã không có nữ nhân nào sánh được với cô.

Bang!

Sau khi viết xong nét bút cuối cùng, Bạch Vân thuận thế quăng bút trong tay, bút lông được làm từ ngọc rơi xuống đất, gãy thành hai đoạn, vang lên một tiếng "rắc", kéo thần trí của Hạ Nguyên trở về.

Bạch Vân nhìn cậu, vươn một ngón tay ngoắc ngoắc về phía cậu:

- Qua đây xem.

- Viết gì thế?

- Quyết tâm của ta.

Cô quay đầu nhìn bản thư thiệp mình viết, hài lòng trước nay chưa từng có.

- Loại văn chương gì mà đủ để chứng minh quyết tâm của nàng?

Hạ Nguyên chậm rãi đi về phía cô, đến khi nhìn rõ cái cô viết là gì thì giật mình kêu lên:

- Thiên hạ quán quân thiệp!

"Thiên hạ quán quân thiệp" giống y như bản gốc!

Bạch Vân có thể viết được những con chữ giống nhau không có gì đặc biệt, điều đặc biệt là trong những con chữ ấy có sát khí và kiên quyết ngút trời. Là người từng tận mắt thấy bút tích thực, Hạ Nguyên đương nhiên đủ uy tín để bình luận độ mô phỏng chính xác của bản thư thiệp này, quả thực là giống y hệt.....không, còn thiếu một chút, thiếu những chữ sai.

- Nàng viết thiếu mấy chữ sai bị tô lên.

Về mặt Hạ Nguyên rất khó tả....nếu nói về mô phỏng thì bản này viết hỏng; nhưng so với bản gốc mà nói, bản này càng giống với bản chính hoàn mỹ hơn. Có lẽ, nếu năm xưa Thái Tổ không có không cẩn thận viết sai thì cũng sẽ không luôn tâm niệm muốn tiêu hủy "thiên hạ quán quân thiệp" này, đúng không?

- Cái ta mang đến là bản thư thiệp có chữ sai.

Bạch Vân cầm cái hộp bên cạnh qua, lấy một quyển bên trong, trải ra đặt bên kia, để Hạ Nguyên so sánh sự khác nhau giữa hai bản:

- Luyện nhiều ngày, bản này viết giống nhất nên mang tới cho chàng. Nhưng không đủ so với bản vừa rồi.

- Nàng không thể viết ra được bản thể này lần nữa, đúng không?

Chỉ vào bức thư thiệp vừa rồi Bạch Vân kiềm nén cơn giận viết ra, Hạ Nguyên hiểu. Bởi vì Thái Tổ cũng vậy, lúc sinh thời không thể nào viết ra được một bản có khí thế hào hùng như vậy nữa.

- Ừ.

Dù có bị chọc giận lần nữa cũng không viết ra được.

- Đây chính là quyết tâm của nàng?

- Không thành công, thì chịu chết.

Không còn dài dòng dáng vẻ tiểu nữ nhi "nhưng mà" nữa, Bạch Vân kiên định đứng lên, trong thiên hạ chưa có chuyện nào cô không dám làm.

Lời thề của cô khiến Hạ Nguyên cười khẽ, cậu xoay người kéo cô vào lòng, nhìn cô vì sự thân mật đột ngột này mà mất đi vẻ trấn tĩnh thì không nhận được cú đầu hôn lên má cô. Nhận ra cô giật người, cậu lại hôn. Bên này một cái bên kia một cái, liên tục thay phiên, đến khi cô không còn giật mình vì sự thân mật của cậu nữa, đến khi cô thả lỏng cơ thể yên ổn trong lòng cậu, đến khi đôi tay của cô lặng lẽ vòng quanh eo cậu.....

- Tiểu Vân_____

Nữ nhân này cuối cùng đã chân chính thuộc về cậu.

Hạ Nguyên bắt đầu không kiềm được bắt đầu mong đợi vào cuộc sống chung mỗi ngày sau này của hai người, cuộc sống ấy không nhất định rất vui vẻ, có lẽ họ sẽ thường xuyên đấu võ mồm tranh hơn thua nhưng chắc chắn đó sẽ là một cuộc sống cực kỳ náo nhiệt sôi động.

Thật tốt.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Kỳ thi mùa xuân của vương triều Đại Ung tổ chức vào trung tuần tháng ba, mồng mười tháng tư yết bảng. Người có tên trên bảng là cống sĩ, vào ngày hai mươi tháng tư vào hoàng cung tham gia thi Đình, do Hoàng đế đích thân ra đề; người đậu thi Đình sẽ được gọi là môn sinh thiên tử.

Đương nhiên, với tất cả các cống sĩ mà nói, nếu đã trăm cay nghìn đắng thi tới thi Đình thì chỉ làm một môn sinh thiên tử không thể nào thỏa mãn được họ. Cái họ tranh giành là tiến sĩ; người tự phụ về tài học đứng đầu thì mục tiêu duy nhất lại càng là nhất giáp, những thứ khác đều nhìn không vừa mắt.

Người đỗ đạt thi Đình, dựa theo thành tích cao thấp mà chia làm ba giáp. Nhất giáp chỉ lấy ba người: trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa; nhị giáp lấy mười bảy người, ban thường xuất thân tiến sĩ; còn lại đều liệt vào tam giáp, ban thường xuất thân đồng tiến sĩ.

Tuy có thể được đích thân Hoàng đế kiểm tra trên điện Kim Loan đã là vinh hạnh lớn nhất trong đời, đủ làm rạng rỡ tổ tông nhưng cống sĩ nào lại không liều cả mạng để giành được tư cách tiến sĩ trong hai mươi tên đầu. Dù sao các triều đại từ xưa tới nay, chưa có vị quan nào xuất thân đồng tiến sĩ có thể đứng đầu bách quan, đừng nói là đứng đầu bách quan mà tất cả các vị trí tốt nắm giữ thực quyền đều không tới lượt người có xuất thân đồng tiến sĩ.

Chuyện liên quan đến vận mệnh đường làm quan cả đời, tất cả thí sinh đương nhiên dốc hết toàn lực. Mỗi thí sinh đều muốn thể hiện tinh tế cách nhìn mà bản thân tự thấy là sâu sắc nhất, độc đáo nhất trên bài thi, vừa

muốn phơi bày sự ưu việt xuất sắc của mình vừa muốn hợp với thánh ý, dù sao học thành văn tài hay võ nghệ đều là để bán cho nhà đế vương. Bản thân có hàng hóa tốt nhưng cũng phải phù hợp với nhu cầu của đế vương thì mới bán được.

Trên thích dưới theo; chỉ là, thánh tâm khó dò! Liệu có thể nắm bắt đúng ý thích của bề trên hay không, đến cửa ải này, toàn bộ đều dựa vào số mệnh!

Thi khoa cử giống như leo núi cao vạn nham, mà đỉnh núi___thi Đình đã kết thúc trong tâm trạng giày vò vừa hăng hái vừa căng thẳng vừa sốt ruột của tất cả thí sinh.

Đại sự của thí sinh đã kết thúc, người bận rộn tiếp theo chính là các giám khảo chấm bài. Nhưng may là số người tham gia thi Đình không quá nhiều, không quá vài ngày là có thể chấm xong. Toàn bộ bài thi được chia thành ba hộp___bài thi được tất cả giám khảo nhất trí công nhận là ưu tú cho vào một hộp, danh sách trong hộp này nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đều là tiến sĩ nhất giáp và nhị giáp, tất cả bài thi còn lại được chia vào hai hộp đạt chuẩn và không đạt chuẩn, có thể được đề tên bảng vàng hay không thì phải xem tâm tình của Hoàng đế.

Ba hộp này nhanh chóng được dâng lên bàn Hoàng đế, nếu Hoàng đế cầu hiền tài như khát nước, sợ bỏ sót minh châu thì sẽ xem qua tất cả bài thi dù đạt chuẩn hay không đạt chuẩn một lần, có lẽ có một vài bài bị đánh giá là không đạt chuẩn nhưng vừa mắt Hoàng đế thì có thể trở mình cũng không biết chừng. Nhưng bình thường Hoàng đế đều không quá nhàn rỗi, ít nhất là không rỗi đến mức xem lại từng bài thi không đạt chuẩn, có thể xem lại trong đó vài bài đã xem như rất có tâm, rất yêu quý nhân tài rồi. Dù sao từ xưa đến nay hiếm khi mò được minh châu trong những bài không đạt chuẩn, các thí sinh biết phỏng đoán ý thích của Hoàng đế thì những người ngày ngày tiếp xúc với Hoàng đế lại càng là cao thủ quan sát sắc mặt, họ cân nhắc chọn văn chương cho Hoàng đế rất tinh rất chuẩn, những bài được

cho vào hộp không đạt chuẩn tuyệt đối sẽ không xuất hiện tác phẩm khiến mắt Hoàng đế sáng lên.

Tân đế Đại Ung mới đăng cơ được hai năm, niên hiệu Thiên Thịnh, lúc này đang dạo bước trầm tư trong ngự thư phòng, thỉnh thoảng dừng bước, đi đến trước bàn đặt ba bài thi, xem từng bài một, cầm lên bút son mấy lần nhưng không cách nào quyết định, thế là đành đặt bút xuống.

Sau nửa canh giờ, thái giám đưa trái cây bánh ngọt trà thơm tới, Thiên Thịnh để quay đầu nhìn đồng hồ nước ở góc tường, thấy mũi tên đang chỉ vào chữ "Thân sơ", tức là đến giờ ăn tối. Đột nhiên Hoàng đế hỏi thái giám thân cận:

- Đoan Phương tới rồi à?

- Hạ nhị công tử vừa tới, đang chờ ở bên ngoài, tiểu nhân vốn định đợi đến khi Hoàng thượng dùng bữa xong mới bẩm báo.

Thái giám thân cận cùng trưởng thành với Hoàng đế từ nhỏ đến lớn, tình cảm không như bình thường, lúc đáp lời cũng không cứng nhắc rập khuôn mà có vẻ hoạt bát hơn.

- Đoan Phương không phải người ngoài, trăm ăn bữa tối đâu cần đệ ấy tránh? Mau gọi đệ ấy vào.

Hoàng đế lại khoát tay nói tiếp:

- Người đưa mọi người lui xuống đi, nơi này không cần người hầu hạ.

- Tiểu nhân tuân lệnh.

Thái giám hiểu chủ tử không muốn cho ai biết về cuộc trò chuyện lát nữa giữa ngài và Hạ nhị gia nên mới bảo mọi người lui xuống.

Lúc Hạ Nguyên bước vào, trong ngự thư phòng chỉ có mỗi mình Hoàng đế; thái giám thân cận sau khi cho lui các cung nữ thái giám khác thì tự đến canh gác ngoài thư phòng năm bước, không để bất kỳ ai đến gần hoặc quấy rầy, bảo đảm cuộc nói chuyện này của Hoàng đế tuyệt đối bí mật.

- Tham kiến___

- Miễn.

Không có người ngoài ở đây, Thiên Thịnh để lười chờ biểu đệ làm hết lễ yết kiến, vẫy tay nói:

- Mau qua đây.

Hạ Nguyên đặt hộp gỗ trong tay lên bàn nhỏ bên cạnh, sau đó bước đến, ánh mắt quét qua ba bài thi trên bàn rồi nhìn về phía Hoàng đế, nói:

- Ngày mai yết bảng, thần ở đây chúc mừng Hoàng thượng có được anh tài trong thiên hạ. Nghe nói thí sinh tham gia thi Đình lần này không chỉ tài hoa xuất chúng mà còn khá trẻ tuổi. Người lớn nhất không quá ba mươi sáu tuổi, người nhỏ nhất chỉ mười bảy tuổi, đều trẻ trung sung sức, như mặt trời mới mọc, đủ cho ngài sử dụng ba mươi năm, hoàn thành ước nguyện vĩ đại trong lòng.

Thiên Thịnh để cười nhẹ, hơi khở nào nói:

- Có thể thi đến thi Đình, ai không phải là tinh anh trong những người đọc sách? Chỉ là, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, khó khăn lắm mới chọn trong hai mươi người đứng đầu được ba người, rồi lại phải quyết định thứ hạng trước sau của ba người này, quả thực khiến trẫm rất bối rối.

- Vậy thì cho tất cả thành trạng nguyên là được.

Hạ Nguyên vô trách nhiệm nói.

- Nói bậy bạ gì đó!

Thiên Thịnh để cười mắng. Hẳn biết người biểu đệ này trước giờ luôn có chừng có mực, đệ ấy thuận miệng nói linh tinh như vậy chẳng qua vì biết hẳn cần một người có thể nghe hẳn cảm rằm oán trách một chút mà thôi. Đại sự quốc gia như chọn hiền tài dĩ nhiên cuối cùng phải do một mình Hoàng đế đảm đương, do một mình hẳn quyết định cất nhắc ai bổ nhiệm ai, nếu không thì sao gọi là môn sinh thiên tử?

- Hoàng thượng, dù sao thời gian còn sớm, không vội quyết định ngay, ngài dùng bữa trước đi.

Hạ Nguyên nhìn trái cây và bánh ngọt xinh xắn trên bàn vẫn chưa được động đến, đề nghị.

- Trẫm đâu còn tâm trạng ăn nữa. Đệ ăn đi.

- Ngài không ăn thì thần đành phải nhìn thôi.

Nhân lúc xung quanh không có ai___quan trọng nhất là không có Khởi cư xá nhân và Khởi cư lang chướng mắt (Khởi cư xá nhân, Khởi cư lang: các chức quan phụ trách ghi lại lời nói và hành động của Hoàng đế để ghi vào sử sách), Thiên Thịnh để lờm Hạ Nguyên, hàm hừ:

- Trẫm thấy đệ rõ ràng là hoàn toàn không có khẩu vị, đừng vờ như biết tuân thủ lễ nghi lắm vậy.

Tiểu tử này từ nhỏ đã giỏi giả vờ, trước mặt và sau lưng người ta cứ như hai người khác nhau, thế mà thật giả vờ được cả đời.

- Thần luôn luôn tuân thủ lễ nghi.

Hạ Nguyên ra về đường hoàng nói, đồng thời nhấn mạnh:

- Toàn bộ đều nhờ biểu huynh của thần từ nhỏ đã là tấm gương tốt, biết cách dạy dỗ.

Lờm chưa đủ để thể hiện tâm trạng của Thiên Thịnh để bèn trực tiếp trợn trắng mắt. Thân là biểu ca ruột của Hạ Nguyên, với sự "khen ngợi" này, hẳn thật không dám nhận.

- Được rồi, không muốn ăn thì đừng ăn, nhân bây giờ trẩm đang rảnh, nói chuyện một tí đi.

Hôm qua Vĩnh Gia công chúa tiến cung phụng bồi thái thượng hoàng chơi xúc súc, đặc biệt qua hỏi hẳn một tiếng khi nào có thời gian rảnh, Hạ Nguyên muốn cầu kiến.

Bình thường hoàng thân tôn thất cầu kiến Hoàng đế chỉ cần tới hoàng cung nói một tiếng là được, không cần qua tầng tầng thông báo, đưa thiệp trước mấy ngày gì gì đó. Hoàng gia tuy nhiều quy củ nhưng phần lớn là dùng giữa quân thần hậu phi, còn huyết mạch chí thân trong nhà đều ngầm tùy tiện. Đợt này bận việc thi cử tuyển chọn hiền tài nên Hoàng đế trừ lúc lên triều, nghị luận chính sự và phê duyệt tấu chương ra, toàn bộ thời gian đều dùng cho việc chấm bài thi, cho nên Hạ Nguyên muốn gặp Hoàng đế một lần phải để Hoàng đế trích ra thời gian, không muốn quấy rầy chính sự của Hoàng đế.

Hạ Nguyên mỉm cười nói:

- Biểu ca, huynh còn nhớ chuyện năm năm trước, do động đất nên thái thượng hoàng ra lệnh mở lăng mộ Thái Tổ ra tu sửa không?

Biểu ca đại nhân - Thiên Thịnh Hoàng đế lờm biểu đệ nhà mình. Lúc Hạ Nguyên không gọi hẳn là thái tử hay Hoàng đế có nghĩa là chuyện họ cần nói rất riêng tư, không thích hợp cho bất kỳ nhân vật lớn nào biết, mà tốt nhất họ cũng nên tạm thời gác thân phận của mình qua một bên.

- Sao không nhớ chứ. Lúc đó chuyện tu sửa lăng mộ còn do trẫm chủ trì đây này, nếu không đệ tưởng rằng loại người bá vợ như đệ có thể chen lẫn vào hoàng lăng à?

Lúc đó tu sửa lăng mộ vì để phòng ngừa thất thoát nên tất cả thợ và quan viên vào lăng đều được tuyển chọn nghiêm khắc, giới hạn số người, đồng thời lúc ra vào cần phải soát người. Nếu không nhờ lúc đó Thiên Thịnh để còn là thái tử che chở thì Hạ Nguyên ngay cả đỉnh núi đặt hoàng lăng cũng không thấy được.

- May nhờ có biểu ca sấn sóc, tiểu đệ vô cùng cảm kích.

Hạ Nguyên rất nghiêm túc chấp tay hành lễ. Tiếp theo đó, cậu cười đầy thâm ý:

- Biểu ca, vậy, chắc hẳn huynh còn nhớ "thiên hạ quán quân thiếp" chứ?

- Sao không nhớ? Năm đó trẫm tranh việc tu sửa lăng mộ không phải chỉ vì muốn vào lăng tận mắt chiêm ngưỡng "thiên hạ quán quân thiếp" hay sao?

Trên mặt Thiên Thịnh để hiện lên biểu cảm kỳ quái vừa sùng bái vừa méo mó:

- Trẫm biết... Thái Tổ dù sau này trở thành bá chủ một phương, dù lúc nào cũng tay không rời sách, muốn bổ khuyết nỗi tiếc nuối ít học khi còn trẻ, nhưng suy cho cùng... đã bỏ lỡ thời gian học hành tốt nhất... nét chữ không thể nào hùng hồn khí phách, tuyệt đẹp như trên tấm bia đá ngoài điện Cần Chính kia. Nhưng bản thư thiếp ấy của Thái Tổ quả thực viết cực kỳ tốt.

Thiên Thịnh để lúc nhỏ rất sùng bái Thái Tổ, xem Thái Tổ như mục tiêu phấn đấu cả đời. Người hoàng gia đều là cầu thủ xúc cức, Thiên Thịnh để đương nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng hần lý trí hơn rất nhiều so với phụ

thân và tổ phụ; ít nhất, hẳn không muốn làm cao thủ xúc cức mà chỉ muốn sau khi chết được nhận tên thụy là "Võ". "Võ" không phải một tên thụy đẹp, còn ngầm có ý phê phán mát mẻ, nhưng Thiên Thịnh để lại cực kỳ thích.

Bốn phương thái bình, mở rộng biên cương, giương oai thiên hạ__ muốn đạt được những thứ này, một Hoàng đế bình thường không làm được. Tân đế hùng tâm dào dạt, từ nhỏ đã lập ra mục tiêu, dùng thời gian cả đời quét sạch giặc ngoại xâm biên cương, khiến vạn quốc triều bái, khiến ngoại tộc không dám xâm phạm. Hai trăm năm trước, Thái Tổ đã làm được; hai trăm năm sau, Thiên Thịnh để muốn một lần nữa mở ra thời kỳ vinh quang thịnh thế.

- Chữ trên tấm bia đá kia hơn ở thể chữ chứ không phải chữ của chính Thái Tổ; chữ của Thái Tổ không đẹp nhưng lại có khí thế bá vương mà không ai sánh được.

Hạ Nguyên nói đúng trọng tâm.

Đương kim Hoàng thượng và đại ca nhà mình đều là người hâm mộ trung thành của Thái Tổ, đối với họ mà nói, mọi thứ về Thái Tổ đều hoàn mỹ. Nếu có gì không hoàn mỹ, mời lặp lại xem.....

- Còn không phải sao.

Hoàng đế rất tiếc nuối, rất tuân lệnh Thái Tổ nên không thể mang bản thư thiệp kia ra ngoài. Hẳn hỏi:

- Tại sao đột nhiên để lại nhắc chuyện này?

- Đương nhiên là vì chỗ để có một bản mô phỏng "thiên hạ quán quân thiệp".

Thiên Thịnh để nghe vậy vốn định lên tiếng chế nhạo, nói với cậu là đây đường đều có bản mô phỏng thư thiệp của Thái Tổ, kiểu nào cũng có, đồng

thời đều tuyên bố là bản do mình viết mới là bản giống với bút tích thực của Thái Tổ nhất; có điều lời đến bên miệng Thiên Thịnh để lại dừng lại. Bởi vì hẳn nhớ người biểu đệ này của mình chưa bao giờ là người ăn không nói có. Đệ ấy không nói những lời đao to búa lớn, không dễ dàng đồng ý chuyện bản thân không làm được, nhưng lời đệ ấy đã nói thì chắc chắn sẽ nói được làm được.

- Mô phỏng thực sự?

Thiên Thịnh để nửa nghi ngờ nửa kinh ngạc mừng rỡ hỏi.

- Biểu ca, huynh và đệ đều là người chân chính được thấy bút tích thực, đệ đâu qua mắt được huynh.

Hạ Nguyên chậm rãi bước đến bên bàn nhỏ để cái hộp, thông thả mở khóa, lấy ra một trục cuộn được dán kỹ lưỡng, nói:

- Huynh xem bản này trước đi.

Không đợi Hạ Nguyên mở dây lụa trên trục cuộn, Thiên Thịnh để đã tự lấy, cẩn thận từng li từng tí kéo dây lụa, mở trục cuộn ra, sau đó, ngừng thở_____

- .....Giống, thật giống, ngay cả chữ sai cũng giống. Hình dáng và nét mực to nhỏ của khối tô lên cũng giống y như đúc.....

Thiên Thịnh để nhìn như si như say:

- Hiển nhiên, trong con chữ này thiếu khí thế sát phạt sắc bén, cái đó cũng hết cách. Năm xưa Thái Tổ từng định viết lại "thiên hạ quán quân thiếp" nhưng không được, suy cho cùng thì tâm trạng đã khác. Năm năm qua trăm cũng thử viết, nhưng không viết được.....

- Biểu ca, huynh lại xem tiếp bản này đi.

Hạ Nguyên mỉm cười, trên tay mở ra một cuốn trục khác.

- Đừng quấy rầy trẫm thường thức____ô! Đây là cái gì?!

Hoàng đế vốn chỉ là không kiên nhẫn liếc qua, nào ngờ lại bị nhuệ khí lẫn liệt trong những con chữ kia hoàn toàn hấp dẫn, ngay cả bản thư thiếp mô phỏng trên tay vốn xem như trân bảo, âm thầm quyết định sẽ quý nó cả đời rơi xuống đất cũng không hay biết.

Thiên Thịnh đế sai bước lớn qua, đoạt lấy thư thiếp, lần này lại càng cẩn thận hơn, đồng thời xem kỹ từng chữ từng chữ, thử tìm ra chỗ khác biệt.....được rồi, quả thực đúng là có "một chỗ" khác biệt.

- Bản thư thiếp này không có chữ sai?

- Người nọ viết một mạch ra bản thư thiếp này, quên mất chữ sai. Sau đó cô ấy muốn viết lại một bản khác có chữ sai nhưng không viết được ý cảnh như thế nữa.

Hạ Nguyên vừa nói vừa chỉ vào cuốn trục dưới đất:

- Dù cô ấy có viết lại thế nào, cùng lắm chỉ được đến thế kia thôi.

- Hai bản này là cùng một người viết?

- Dạ phải.

- Là ai? Người luyện võ ư? Trẫm muốn triệu kiến hă! Ngay lập tức!

Thiên Thịnh đế vội vã nói.

- Sợ là không được. Huynh không thể triệu kiến một mình cô ấy.

- Tại sao?

- Bởi vì, cô ấy í mà, có tên trong những bài thi kia, đang chờ huynh để tên lên bảng vàng đấy! Đến lúc đó trên điện Kim Loan cũng đâu phải chỉ gặp một mình cô ấy, đúng không? Còn nữa, triệu kiến cô ấy trước lại càng không thỏa đáng.

- Là thí sinh khoa thi này?! Chỉ là một thư sinh sao?

Thiên Thịnh để không khỏi hơi thất vọng, bởi hẳn cho rằng người có thể mô phỏng bản thư thiệp khí thế hào hùng như vậy hẳn là người học võ mới phải.

- Không phải chỉ là một thư sinh đâu, Hoàng thượng.

Hạ Nguyên nói ý tứ sâu xa.

- Có ý gì?

- Người thư sinh này bảy năm trước sau khi thi tú tài không có ý định theo đường công danh, sở dĩ lên kinh ứng thí hoàn toàn là bất đắc dĩ_____ vì muốn vạch trần một bí mật trước Hoàng thượng: về chuyện mật thám của tộc Bắc man ở phe ta cấu kết cùng con cháu thế gia.

- Cái gì?!

Trên đời lại có lý do đi thi kỳ lạ như vậy sao? Hẳn ta xem khoa cử là gì?! Còn nữa, một thí sinh sao lại biết bí mật cỡ này?

- Người thư sinh này khổ nỗi không cách nào tố cáo việc ấy nên đành phải lên kinh ứng thí, nếu không thì, có thể cô ấy sẽ trở thành cao thủ xúc cức đứng đầu suốt hai mươi năm tới của Đại Ung triều ta, ngay cả đệ cũng thua xa; cũng có thể cô ấy sẽ trở thành phú hộ giàu nhất Đại Ung triều trong tương lai___bởi cô ấy vốn định đi buôn bán, vị phu nhân phạm tội của Trương gia kinh thành luôn muốn nhận cô ấy làm đồ đệ, truyền thụ hết mọi

tài nghệ. Đương nhiên, nếu cô ấy muốn sống thoải mái hơn thì chỉ dựa vào việc mô phỏng thư thiếp danh gia cũng đủ để cô ấy an nhàn cả đời.

Thiên Thịnh để nghe mà trố mắt, ánh mắt không kiềm được dời về phía đồng bài thi được xác định là đỗ đạt trên bàn, cùng với ba bài thi nhất giáp đang bày ra giữa bàn, chỉ là vẫn chưa phân thứ hạng một hai ba.

Người thư sinh kỳ lạ trong lời Hạ Nguyên kia thật sự có tên trong đồng bài thi đó sao? Hẳn nhớ lại kiểu chữ trong tất cả bài thi, rất khẳng định là không có bài nào có kiểu chữ tựa tựa như bản thư thiếp này.

- A Nguyên, làm sao để chắc chắn người thư sinh đó có thể đề tên bảng vàng?

- Nếu cô ấy không thể đề tên bảng vàng thì nhất định là tổn thất lớn nhất trong khoa thi này của huynh.

Hạ Nguyên nhàn nhạt nói:

- Người này đã đọc qua là không quên, đầu óc nhanh nhạy linh hoạt, có thể mô phỏng tất cả thư thiếp của danh gia trong thiên hạ, nhưng không hề khoe khoang tài nghệ, bề ngoài luôn kiên trì giữ vững tác phong chuẩn mực nhất. Người vừa giỏi ứng biến vừa trầm ổn như vậy, huynh không thu về làm đại thần đặc lực, chẳng lẽ muốn thả cô ấy đi chiếm núi làm vua trở thành sơn tặc?

- Thế này là....thế nào? Sao không làm đại thần đặc lực thì chỉ có thể làm sơn tặc? Đệ đang khen hay đang mắng thư sinh đó?

Không thể phủ nhận, lòng hiếu kỳ của Thiên Thịnh để chưa bao giờ được khơi lên nhiều đến thế. Hẳn chưa từng thấy biểu đệ đánh giá ai cao như vậy, nhưng bây giờ đệ ấy lại vô cùng tự tin và cực kỳ sùng bái với mỗi mình thư sinh đó, sao có thể không khiến người khác hiếu kỳ cơ chứ.

- Đệ không phải khen cũng không phải mắng mà chỉ là bày ra sự thật thôi.

Hạ Nguyên không cảm thấy mình có nói lời nào hay ho.

Thiên Thịnh để cho rằng mình nên lập tức quyết định thứ hạng trạng nguyên bảng nhãn thám hoa, sau đó niêm phong hộp giao cho thái giám đưa tất cả bài thi đỗ đạt đến Lễ bộ, để họ viết tên lên bảng vàng, sáng sớm ngày mai đúng giờ yết bảng; còn hãn thì có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian tóm lấy biểu đệ, bảo đệ ấy nói nhiều hơn về chuyện của thư sinh đó; dĩ nhiên, quan trọng nhất là hiểu rõ chuyện Bắc man cấu kết với người Đại Ung bồi dưỡng mật thám là thế nào.

- A Nguyên, đệ ở đây chờ, trẫm quyết định thứ tự nhất giáp xong ngay. Sau khi đưa danh sách đỗ đạt đi, đệ lại nói cho trẫm biết người thư sinh đó là ai.

Hạ Nguyên thản nhiên nói:

- Lúc Hoàng thượng chưa quyết định xong thứ hạng, thần cũng không muốn nói với ngài họ tên của cô ấy, như vậy sẽ khiến ngài mất đi tính công bằng khi phán quyết, điều đó không phải ý nguyện của thần.

Nói xong, cậu xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, không liếc về phía bàn dài bên kia nữa, kỳ thực trong lòng cậu sớm đã xác định___cậu đã thấy trong ba bài nhất giáp xếp thành hàng kia, có một bài với thể chữ Đài Các nhìn vô cùng quen mắt. Bạch Vân dù không phải trạng nguyên, ít nhất cũng là thám hoa.

Thiên Thịnh để gập đầu, đứng trước bàn, cầm bút son, xem lại ba bài thi một lượt, nhắm mắt, lúc mở mắt ra lần nữa, hãn nhanh chóng viết xuống trên ba bài thi lần lượt là trạng nguyên, bảng nhãn, thám hoa, sau đó đích thân cuộn ba bài thi cho vào trong hộp màu đỏ thẫm khóa lại, kể đó thì gập

chung với hai hộp khác chứa các bài thi còn lại đi đến cửa thư phòng, gọi thái giám thân cận, nói:

- Lập tức đưa đến Lễ bộ, đích thân giao cho Triệu thượng thư.
- Tiểu nhân tuân lệnh.

Thái giám nhận lấy ba cái hộp, nhanh chóng rời đi.

Thiên Thịnh để quay đầu nhìn Hạ Nguyên, nói:

- Bây giờ đệ có thể nói cho trẫm biết thư sinh kia là ai, lai lịch gì, quen biết với đệ thế nào rồi chứ?

Thế là, Hạ Nguyên bắt đầu nói với Thiên Thịnh để rằng ở huyện Vĩnh Định của Thường Châu có một thôn Tiểu Quy, thôn Tiểu Quy này có lịch sử ra sao. Cậu nói sơ qua một cách đơn giản để Thiên Thịnh để hiểu rõ người thư sinh xuất thân từ thôn Tiểu Quy thông thường sẽ có tính tình thế nào.

Kế đó_____

Hạ Nguyên nói với Thiên Thịnh để rằng người thư sinh kia tên Bạch Vân, mười tuổi thi đậu tú tài, mười sáu tuổi đậu cử nhân, hiện nay chỉ mới mười bảy tuổi (Hạ Nguyên không hề bất ngờ khi thấy chân mày Thiên Thịnh để hơi nhướn lên, nhưng cậu vờ như không biết).

Hạ Nguyên nói với Thiên Thịnh để rằng: Bạch Vân xuất thân nhà nghèo, trừ đọc sách giỏi ra còn tay chân nhanh nhẹn, săn thú, đốn củi, trèo cây, chơi xúc súc, món nào cũng là cao thủ. Năm mười sáu tuổi, cô ấy giương cung bắn chim để thêm bữa ăn cho gia đình lại bắn được bồ câu đưa thư. Ban đầu cô ấy không chú ý, tùy tiện ném ống thư, ăn thịt bồ câu; sau đó thịt bồ câu ăn được nhiều hơn, vô tình phát hiện trong ống thư có kế hoạch hãm hại trung thần, lại còn là chuyện lớn thông đồng với địch, thế là cô ấy không ăn thịt bồ câu nữa, nhưng vẫn bắt sống tất cả bồ câu đưa thư, sau khi

sao chép lại y hệt thư bỏ lại vào ống thư thì thả cho chim bồ câu bay đi, còn cô ấy giữ lại bút tích thực để làm chứng cứ.

Lúc này, Thiên Thịnh để nghe đến mê mẩn, không kiềm được hỏi____

- Một thiếu niên thôn quê sao có thể nhận ra tin tức trong bồ câu đưa thư?
Sao biết được nhân mã hai phe đang hợp mưu muốn hãm hại trung thần?
Sao hẳn biết ai là trung thần?

- Một thư sinh thôn quê đương nhiên không biết ai là trung thần, dù sao vị quan lớn nhất cô ấy từng gặp trong đời chẳng qua là thôn trưởng. Nhưng cô ấy lại biết người sắp bị hãm hại kia nên bất kể thế nào cũng phải cứu người đó.

- Chuyện này lại là sao nữa?

Thiên Thịnh để kinh ngạc.

- Bởi vì, người đó là Triệu Tư Ân; mà Triệu Tư Ân lại là huynh trưởng cùng mẹ khác cha của cô ấy.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Liều này đủ mạnh.

Nhưng vẫn còn cái mạnh hơn.

Sau khi kể xong toàn bộ câu chuyện, bao gồm cả cuộc đời lận đận của Lý Thuận Nhi, Hạ Nguyên uống một chén trà cho trơn cổ họng, đồng thời khẳng định Thiên Thịnh để ngời đối diện cũng đã ăn bánh, uống trà xong, không lo bị sặc hay bị nghẹn, cậu rút cuộc cũng tuôn ra liều cực mạnh_____

- Cuối cùng, còn hai chuyện nữa, huynh nhất định phải biết.

- Là gì?

Thiên Thịnh để nhìn sắc mặt Hạ Nguyên, trong lòng không khỏi căng thẳng, cảm thấy điều đệ ấy sắp nói có lẽ không phải chuyện gì tốt.

- Chuyện thứ nhất, Bạch Vân_____

Giọng Hạ Nguyên hơi ngừng lại rồi thở dài nói:

- Là nữ.

Choang! Tay Thiên Thịnh để run lên, không cẩn thận làm rơi chén trà xuống đất, vỡ tan.

- Chuyện thứ hai, Bạch Vân_____

Dưới ánh mắt tàn bạo sắp trừng lợt con người ra ngoài của Thiên Thịnh để, Hạ Nguyên lại thở dài, vô cùng thương xót nhìn Hoàng để biểu ca của

cậu, nói:

- Sẽ là biểu đệ muội tương lai của huynh.

Cho nên, không được chém đầu cô ấy đấy.

Loảng xoảng! Khay đĩa chén trà trên bàn do tấm khăn trải bàn vô tình bị kéo mà toàn bộ rơi xuống đất.

Nén bi thương, thuận theo thay đổi.

Đó là ý trong ánh mắt Hạ Nguyên nhìn Thiên Thịnh đế.

Còn Thiên Thịnh đế lúc này đang nỗ lực kiềm chế chính mình____ một là kiềm chế không đánh Hạ Nguyên; hai là kiềm chế không chạy như điên đến Lễ bộ, đòi lại danh sách nhất giáp hãn vừa ngự bút bổ nhiệm kia.

Hoàng đế miệng vàng lời ngọc, lời ra khỏi miệng chính là thánh chỉ, không được phép sửa đổi; hành vi cử chỉ của Hoàng đế đều là mẫu mực cho thiên hạ, trước khi làm việc phải dẫn đo suy nghĩ, khi làm việc nhất định không được đổi ý giữa chừng.

Cho nên, Bạch Vân chắc chắn sẽ thành trạng nguyên khoa này.

Cho nên, sau tổ phụ Túc đế của hãn vì phong quan cho cao thủ xúc súc mà bị bá quan phê phán, Thiên Thịnh đế một lòng muốn làm Võ đế bắt đầu lo âu sâu sắc cho tên thụ của mình sau khi trăm tuổi_____

Ông trời ơi! Thái Tổ ơi! Hãn thế nhưng lại bổ nhiệm một nữ trạng nguyên!

Một canh giờ sau khi Hoàng đế biết được thân phận và lai lịch của Bạch Vân, Vĩnh Gia công chúa cũng biết.

Vĩnh Gia công chúa không để ý đến việc mất hình tượng, không thể tin nhìn chăm chăm tiểu nhi tử hồi lâu, sau đó trực tiếp kéo hẳn kinh hải kêu lên:

- Con nói cái gì?! Con nói, nói, nói Bạch Vân.....

Vì quá kinh hoàng nên bà ngay cả nói cũng lắp bắp, không thể lưu loát.

- Mẹ, bình tĩnh. Uống ngụm trà đi.

Một tay cậu đỡ lấy cánh tay mẫu thân, tay kia sẵn sóc rót nước trà đưa đến bên môi mẫu thân.

- Mẹ đâu còn tâm trạng uống trà! Bây giờ đầu óc mẹ loạn cả lên, sợ nghe lầm! Cho nên con, nói lại đơn giản những gì con vừa nói!

Bà vô thức nhấp một ngụm trà, sau đó đẩy chén trà ra, nắm cổ áo nhi tử ra lệnh.

- Được. Vừa nãy con nói rất nhiều nhưng chỉ có ba trọng điểm. Một, lúc con về đặc biệt đi một chuyến đến Lễ bộ, biết tân khoa trạng nguyên năm nay do Hoàng thượng ngự bút bổ nhiệm chính là Bạch Vân. Hai, Bạch Vân là nữ. Ba, Bạch Vân sắp trở thành con dâu của mẹ_____mẹ hiểu ba điều này là được rồi.

- Những chuyện này.....con đều nói hết cho Hoàng thượng?

Giọng của Vĩnh Gia công chúa phiêu phiêu như mộng du, sau cơn kinh hải, toàn thân bà như rơi vào trạng thái thần trí mơ hồ.

- Dạ phải. Con thấy Hoàng thượng rất phiền não đấy.

Hạ Nguyên ra vẻ nghiêm túc lo âu.

Giả bộ lo nước lo dân gì chứ! Vĩnh Gia công chúa giận đến mức đánh vào mu bàn tay cậu, mắng:

- Hoàng thượng hiện giờ bị những lời con nói làm cho hồ đồ, trạng nguyên được bổ nhiệm lại là nữ nhi, bây giờ nó đang đau đầu nhức óc nên không rảnh xử lý con. Chờ nó lấy lại tinh thần, con ráng mà chịu!

- Con không hề muốn trốn tránh trừng phạt của Hoàng thượng.

Muốn giữ lại cái đầu trên cổ Bạch Vân, đương nhiên phải trả giá thật nhiều.

Vĩnh Gia công chúa thấy biểu cảm thần nhiên chấp nhận hết thảy của tiểu nhi tử thì đột nhiên sinh ra lửa giận với Bạch Vân nữ giả nam trang, không ra thể thống gì kia. Nhi tử này của bà từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, thân phận cao quý, tư chất hơn người, văn võ song toàn, cần cù nỗ lực, đương nhiên cuộc đời phải thuận buồm xuôi gió, không nên gặp chút khổ hay chịu bất kỳ tội nào; nhưng bây giờ, vì một kẻ bất nam bất nữ, nhi tử lại chủ động đi chịu khổ chịu tội, điều này khiến người làm mẹ như bà trong lòng sao có thể bình an? Sao có thể có thiện cảm với con dâu tương lai kia chứ?

Vì tiểu nhi tử không thể thừa kế tước vị nên Vĩnh Gia công chúa từ sau khi sinh tiểu nhi tử đã thề rằng sẽ khiến nó sống thuận lợi vui vẻ, dù cả đời nó tầm thường vô vị, thậm chí ngang ngược lộng hành, bà cũng sẽ chở che cho nó, để nó được sống không buồn không lo, mọi việc chỉ cần nó vui vẻ là được.

Thế nên bà không giúp nhi tử chọn vợ theo ý thích của bà___đâu phải chọn tông phụ, không cần đủ cả hiền lương thực đức, môn đăng hộ đối. Trên biết hiếu thảo cha mẹ chồng, giữa biết giúp tiền đồ của trượng phu sơn sẻ, dưới biết sinh con dưỡng cái, toàn bộ những thứ đó đều là chức

năng mà con dâu trưởng mới cần chuẩn bị; còn đối với con dâu út, bà chỉ có một tiêu chuẩn: người trong lòng nó thích.

tông phụ: chính thê của tông tử, mà "tông tử" có hai nghĩa: 1/ người thừa kế của gia tộc, dòng họ; 2/ con cháu hoàng tộc nói chung; trong trường hợp này có lẽ được dùng theo nghĩa 1 nhiều hơn.

Bây giờ nhi tử chạy đến trước mặt bà nói nó có người trong lòng thích, tốt, rất tốt, cực kỳ tốt! Chỉ cần là lương dân, dù xuất thân nhà tranh vách đất cũng không sao; nhưng bà tính trước tính sau cũng không ngờ người mà nhi tử thích lại là một nữ tử đặc biệt như vậy.

- A Nguyên, nhiều năm qua con hoàn toàn nhìn không vừa mắt các quý tiểu thư tảo bạo ở kinh thành, mẹ luôn cho rằng người có thể lọt vào mắt con là nữ tử yếu điệu của danh môn được dạy dỗ nghiêm khắc nên đang định đi nghe ngóng trong nhà các quan văn đây! Nào ngờ con không thích tảo bạo cũng không thích yếu điệu mà lại thích một người vừa bất nam bất nữ vừa không xinh đẹp, mắt con rốt cuộc có vấn đề gì vậy?

Vĩnh Gia công chúa xoa thái dương vừa tức vừa than thở nói.

- Mẹ, mẹ chưa nhìn kỹ Tiểu Vân; cô ấy quả thực không phải tuyệt sắc nhưng cũng rất đẹp, đúng kiểu con thích. Cô ấy hoàn toàn phù hợp với vị thê tử tương lai trong tưởng tượng của con, con muốn cùng nữ tử như cô ấy sống chung cả đời.

- Hoàn toàn phù hợp với tưởng tượng của con? Tưởng tượng của con thế nào?

Vĩnh Gia công chúa hỏi.

Hạ Nguyên nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ. Khắp trong đầu cậu đều là hình ảnh của Bạch Vân, sau đó, cậu mở mắt ra, nói mười sáu chữ_____

- Biết động biết tĩnh, biết văn biết võ, cùng chung chí hướng, thấu hiểu lẫn nhau.

Đây là tiêu chuẩn khó khăn cỡ nào? Vĩnh Gia công chúa cảm thấy đầu càng đau hơn.

- Kỳ thực không cần mười sáu chữ, nói cho cùng thì bốn chữ là đủ____con thích là được.

- Bốn chữ vẫn còn nhiều, có thể rút gọn hơn nữa.

Hạ Nguyên cười khẽ nói.

- Hà?

- Chỉ hai chữ: Bạch Vân.

Vĩnh Gia công chúa than thở:

- Bạch Vân rốt cuộc đã cho con uống thuốc gì mà khiến con làm đến mức này vì cô ta? Cô ta lợi dụng con, kéo con xuống nước, để con chạy đôn chạy đáo cứu mạng cô ta, cuối cùng lại có được cả trái tim con, tiến thân vào chốn hoàng thân quốc thích, hưởng thụ vinh hoa phú quý cả đời_____

- Mẹ, không phải như vậy.

- Không phải như vậy gì chứ? Mẹ thấy chính là như vậy!

Vĩnh Gia công chúa tức anh ách đầy bụng:

- Để bảo vệ tính mạng Triệu Tư Ẩn, giúp hắn không bị hãm hại, Bạch Vân giữ lấy chứng cứ thứ tử Triệu gia thông đồng với địch; để vạch trần âm mưu này, cô ta quyết định tham gia khoa cử, đợi khi đề tên bảng vàng sẽ lập tức dâng chứng cứ lên ngự tiền!

Nói đến đây, Vĩnh Gia công chúa thở lấy hơi mới nói tiếp:

- Nhưng, A Nguyên, sao cô ta không nghĩ đến việc có thể nhờ con giúp đỡ? Dù cô ta chưa từng hỏi han về thân phận của con thì cũng biết con gia thế bất phàm, nhất định có thể giúp ích rất nhiều cho cô ta. Tại sao cô ta thà làm to chuyện đến mức không thể nào thu dọn mới nghĩ đến việc nhờ vả con? Theo mẹ thấy, cô ta quá kiêu căng, làm việc lỗ mãng, hoàn toàn không xứng là bằng hữu của con!

- Cô ấy chưa từng muốn gây phiền phức cho bất kỳ ai. Cô ấy xuất thân nghèo khó, từ khi ra đời phải luôn giành giật sinh mệnh với ông trời, trưởng thành đến ngày nay đã tạo cho cô ấy tính cách tuyệt đối không dựa dẫm vào người khác. Thế nên, mẹ à, là con nhiều chuyện quẩn lấy cô ấy, từ mười năm trước, khi chưa biết cô ấy là nữ nhi, con đã quẩn lấy cô ấy rồi.

Hạ Nguyên bình tĩnh nói:

- Nếu con không ôm đồm chuyện này, thu xếp hết thảy cho cô ấy, con tin rằng cô ấy vẫn có cách để đạt được mục tiêu vào cung rồi yên ổn thoát thân. Cô ấy.....không cần sự giúp đỡ của con đến vậy đâu.

- Sao có thể? Một nữ tử như cô ta giả làm nam nhi tham gia khoa cử, nói lớn chính là tội khi quân, một khi bị vạch trần, dù không chết cũng bị tước đi lương tịch trở thành tiện dân, đày ba nghìn dặm, đặc xá không được tha, cả đời không thể về kinh! Không có sự giúp đỡ của con, đó chính là kết cục của cô ta!

- Tin con đi, mẹ. Tiểu Vân nếu dám giả làm nam nhi thì chắc chắn có thể giấu giếm thân phận nữ nhi cả đời. Mẹ nhìn xem, cô ấy vào kinh đã hơn hai tháng nhưng đâu ai nhìn ra cô ấy là nữ. Con từng hỏi bọn Hạ Minh Kha Minh, cũng từng hỏi thái thượng hoàng và tiểu hoàng tử, họ thường cùng cô ấy chơi xúc súc nhưng không ai cảm thấy cô ấy là nữ.

Nói đến đây, da mặt trắng trẻo của Hạ Nguyên hơi ửng đỏ. Bàn tay phải của cậu từng vô tình chạm phải Bạch Vân chợt tê dại, nóng rát, không khỏi lặng lẽ nằm lại trong tay áo.

Vĩnh Gia công chúa tất nhiên không phát hiện nghi tử của mình khác thường, hừ nói:

- Cô ta sao có thể giấu được cả đời? Cả đời không lấy chồng sinh con à? Dù vậy đi nữa thì ở quê cô ta, ai mà không biết cô ta là nữ? Người có tâm đi tra sẽ có ngày tra ra được giới tính thật sự, chỉ là kéo dài thời gian thêm mấy năm thôi, cuối cùng cô ta vẫn trốn không thoát tội khi quân.

- Cái thôn nơi cô ấy sinh ra và lớn lên kia, thôn dân cực kỳ đoàn kết, không phải là điều chúng ta có thể tưởng tượng.

Hạ Nguyên đưa ra vài ví dụ để giải thích đơn giản với mẫu thân về sự đặc biệt của thôn Tiểu Quy, nhìn mẫu thân nghe mà há mồm cứng lưỡi, cậu không khỏi cười khẽ nói:

- Mẹ, mẹ nhìn xem, đúng như lời con nói với Hoàng thượng: nếu huynh ấy không trọng dụng Bạch Vân thì đó không chỉ là tổn thất của triều đình mà sau này còn có thể là tai nạn của triều đình. Con sẽ không để Tiểu Vân bị chém đầu, mà Tiểu Vân là người thôn Tiểu Quy, hơn nữa còn thông minh nhạy bén như thế, chỉ cần cô ấy còn sống là sẽ sống rất tốt. Dù có đày cô ấy đi ba nghìn dặm thì tám phần là cô ấy cũng có thể tổ chức đám phạm nhân kia cùng nhau chiếm đất làm vua trở thành thổ phỉ, không chừng mấy mươi năm sau lại cho ra đời một thôn Tiểu Quy khác.

- .....A Nguyên, rốt cuộc con thích nữ tử kiểu gì thế?

Vĩnh Gia công chúa tức đến mức không còn sức để tức nữa, bà mệt mỏi hỏi.

- Người con thích, là nữ tử có thể cùng con sánh vai cất bước.

Vĩnh Gia công chúa nhìn nụ cười dịu dàng hiếm thấy trên mặt nhi tử, hai mắt nó vì tình cảm mà vô cùng mê đắm, bà không khỏi hơi ghen tị nói:

- Dù sao mẹ cũng không thích cô ta!

Hừ.

- Đương nhiên mẹ có thể không thích cô ấy. Nhưng con bảo đảm, chỉ cần mẹ càng hiểu cô ấy sẽ càng cảm thấy cô ấy thực là một người thú vị. Mẹ sẽ không ghét cô ấy đâu.

- Tại sao lại nói vậy?

Từ xưa tới nay mẹ chồng nàng dâu luôn là kẻ thù, nam nhân vĩnh viễn cũng không hiểu.

- Bởi vì con là con của mẹ, từ ngoại hình đến tính cách đều giống mẹ. Người con thích cũng chính là người mẹ thích.

Hạ Nguyên đến gần mẫu thân, đưa tay ôm lấy vai bà, ánh mắt yêu thương như đứa trẻ nhìn mẫu thân nói.

Vĩnh Gia công chúa mím môi kiềm nén nụ cười rục rĩ nhưng không che được ý cười dạt dào trong đáy mắt, cuối cùng bà không dẫn được mà cầm lấy cái quạt tròn, vỗ nhẹ lên vai nhi tử.

- Tiểu tử thú vị miệng ngọt như đường! Đừng tưởng rót mật vào tai mẹ là có thể lừa mẹ bao che cho đồng phiến toái mà con tự rước lấy. Con cứ chờ đi, ngày mai lúc Hoàng thượng xử lý con, mẹ sẽ không cầu xin cho con một câu nào cả! Đợi cha con từ Đông Hải mãn nhiệm về kinh, đến lúc đó ông ấy có cầm quân côn đánh con, mẹ cũng sẽ không cản. Còn nữa, nếu thân phận của Bạch Vân làm huyên náo khắp kinh thành đều biết, dẫn tới đủ loại lời đồn đại, mẹ cũng sẽ không thềm để ý.

Hạ Nguyên cười khẽ nói:

- Chỗ Hoàng thượng dù phạt nặng đến đâu con đều sẽ gánh chịu, không cầu xin tiếng nào; đợi cha trở về, thấy con dâu mới, cha vui còn không kịp, sao lại đánh con? Cuối cùng____

Cậu suy tư một chút, nói:

- Mẹ, con cho rằng Hoàng thượng sẽ không vạch trần thân phận của Tiểu Vân đâu.

- Tại sao?

Dựa vào cái gì Hoàng thượng lại che giấu cho người phạm tội khi quân?

- Bởi vì Hoàng thượng không nỡ không dùng cô ấy.

Hạ Nguyên đã có tính toán sẵn nói:

- Viết luận trên bài thi hay, cùng lắm chỉ có thể chứng minh tài học của những tiến sĩ này vững chắc; nhưng khi đích thân kiểm tra so sánh trên triều đình, quân thần đối đáp mà vẫn biểu hiện xuất sắc, tùy cơ ứng biến, đó mới là nhân tài chân chính mà Hoàng thượng cần. Con dám cam đoan, chỉ cần Hoàng thượng đích thân kiểm tra Bạch Vân, huynh ấy sẽ quyết định bảo vệ cô ấy.

- Há? Tài học của cô ta giỏi như vậy?

Vĩnh Gia công chúa không tin. Nhi tử của bà mới là giỏi nhất!

- Đương nhiên giỏi. Sách cô ấy đọc đều do con chọn; kiến giải của cô ấy bất phàm đều do mười năm nay bọn con gây lộn trong thư mà ra. Con truyền thụ kiến thức cho cô ấy, bồi dưỡng cô ấy thành người nhạy bén xuất sắc, miệng mồm lạnh lợi như bây giờ. Mẹ, cô ấy phải là người của con.

Vĩnh Gia công chúa suy nghĩ nói:

- A Nguyên, không phải mẹ tạt nước lạnh vào con. Mẹ cứ luôn cảm thấy con vì quá thích Bạch Vân nên đánh giá về cô ta không được khách quan. Nếu cô ta thật giỏi như vậy thì sao lại đi thi trạng nguyên để gây ra phiền toái lớn như thế? Nói thật, muốn cứu Triệu Tư Ẩn, không nhất định phải dùng cách cáo trạng lên vua. Dù cô ta không muốn phiền con thì cô ta có thể trực tiếp tìm Triệu Tư Ẩn, đưa chứng cứ cho hắn, để hắn lạng lẽ thanh lý môn hộ. Nói đến đây cũng do thứ tử khác của Chiêu Dũng hầu phủ mơ mộng hão huyền muốn thừa kế tước vị, đến mức bị người Bắc man lợi dụng thôi. Loại chuyện này không để Hoàng thượng biết mà âm thầm giải quyết thì tốt hơn; Chiêu Dũng hầu phủ thị phi quá nhiều rồi, không nên để lại ấn tượng càng tệ hại hơn trong mắt Hoàng đế.

Thân là người trong hoàng thất, hiểu biết của Vĩnh Gia công chúa về chính trị cũng rất cao.

Hạ Nguyên nghe mẫu thân phân tích xong thì khẽ cười ra tiếng.

- Tiểu Vân tuy là muội muội của Triệu Tư Ẩn nhưng cô ấy đã quyết định đời này không nhận thân thích nên chưa từng nghĩ đến việc qua lại với Triệu Tư Ẩn. Chuyện cô ấy đến kinh thành thi trạng nguyên, nhi tử cũng có một phần trách nhiệm; mấy năm nay, vì để ép cô ấy tiến lên mà nhi tử đã làm mình làm mẩy trong thư rất nhiều.

- Dù con gánh hết toàn bộ trách nhiệm cũng đừng mong mẹ có thiện cảm nhiều hơn với cô ta.

- Không, con chỉ đang nói sự thật. Lúc Tiểu Vân làm chuyện gì, cô ấy luôn cân nhắc có thể đạt được bao nhiêu mục đích trong đó. Vì đối phó con mà cô ấy lên kinh dự thi, con cảm thấy rất vinh hạnh.....được được, đừng đánh, con nghiêm chỉnh nói tiếp đây!

Hạ Nguyên cười tránh bàn tay của mẫu thân đang đánh tới:

- Nói thế này vậy. Nếu cô ấy dùng thân phận một thanh niên nhà quê lên kinh tìm bất kỳ một vị quan nào trình lên chứng cứ thứ tử Triệu gia thông đồng với địch thì hoặc là cô ấy sẽ bị đánh đuổi ra ngoài vì ăn nói bậy bạ hoặc là cô ấy sẽ bị xem như đồng đảng khả nghi mà bị bắt giam, sau đó bệnh chết trong lao cũng không ai để ý. Một bình dân không quyền không thể dính líu vào đại sự như thông đồng với địch phản quốc, có chết cũng là chết vô ích. Thế nên, Tiểu Vân mới quyết định phải có được một thân phận địa vị nhất định. Tuy chức quan mà cô ấy mong đợi nhất là làm huyện lệnh huyện Vĩnh Định nhưng để hóa giải mối nguy cho Triệu Tư Ẩn, cô ấy nhất thiết phải có biểu hiện xuất sắc trước Hoàng đế, có được một vị trí quan trọng mới có thể làm được.

- Cô ta vọng tưởng muốn tham chính?! To gan lớn mật như vậy, cô ta có đầu óc hay không thế?

- Người thôn Tiểu Quy đều rất gan góc táo bạo.

Đây là linh hội tâm đặc nhất của Hạ Nguyên.

Vĩnh Gia công chúa liên tục hít thở sâu mấy lần mới mở miệng nói:

- Được rồi, A Nguyên, con thẳng. Bây giờ mẹ cực kỳ hứng thú với Bạch Vân, không nỡ thờ ơ nhìn cô ta bị chém đầu.

Bà tì khuỷu tay lên bàn, đưa tay chống gương mặt tiều tụy đi nhiều của mình, mệt mỏi nói:

- Cô ta bây giờ đang ở đâu? Gọi đến đi. Kỳ thực hôm nay con định đưa cô ta đến gặp mẹ phải không?

- Cô ấy đang đá bóng với thái thượng hoàng ở sân bóng hoàng gia, con đã bảo cô ấy sau khi đá xong thì theo Xuân Minh đến đây cùng dùng bữa tối với mẹ.

Cậu ngẩng đầu nhìn sắc hoàng hôn bên ngoài đang chuyển sang màu tối, ước chừng đang là giờ Dậu, cậu nói:

- Lúc này chắc là đến rồi.

Cậu dùng hơn nửa canh giờ bận rộn sắp đặt không phải đều vì lúc này sao?

Nàng dâu xấu phải gặp mẹ chồng rồi!

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 29

"Thập niên hàn song vô nhân vấn, Nhất cử thành danh thiên hạ tri" (trích "Quy tiềm chí" của Lưu Kỳ thời Nguyên, nghĩa: "Mười năm đèn sách không người hỏi, Một sớm thành danh thiên hạ hay")

Quỳnh Lâm yến, hoa giăng khắp chốn, ban thường ba ngày diễu hành trên phố. Đây là vinh dự chỉ thuộc về tân khoa tiến sĩ, là thời khắc vinh quang đặc ý nhất trong đời họ; nhiều năm gian khổ học hành chỉ vì khoảnh khắc đề tên bảng vàng vang danh thiên hạ, sao không khiến tất cả tiến sĩ mặt mày hồng hào, cười như gió xuân cơ chứ, dù có người cố ra vẻ lãnh đạm cũng không thể nào áp chế được khoe môi đang không ngừng cong lên của mình. Hai bên đường là biển người hoan hô vui cười, thỉnh thoảng lại có người ném hoa tươi và túi hương qua khiến lòng hư vinh của các tiến sĩ khoa này vô cùng thỏa mãn.

Các tiến sĩ năm Thiên Thịnh thứ ba có chung một đặc điểm là rất trẻ. Một đám tân khoa tiến sĩ khí thế rầm rộ, tóc đen bóng mượt, tinh thần hừng hực, thanh xuân rực rỡ, không có lấy một người tóc điểm màu sương. Cả đội hình vì vậy trông tràn trề sức sống, hăng hái dạt dào, dường như đang tỏ rõ rằng triều Thiên Thịnh trẻ tuổi đang căng buồm đón gió, vươn tới một tầm cao mới.

Tiến sĩ lớn nhất khoa này do Hoàng đế bổ nhiệm là một trạng nguyên thiếu niên mới mười bảy tuổi.

Bảng vàng vừa treo, tin tức kia tức khắc xôn xao khắp kinh thành. Mọi người đều bàn bạc sôi nổi, suy đoán dụng ý của Thiên Thịnh đế, bàn về xu hướng tương lai của triều đình, về việc để một thiếu niên chưa đầy nhọc

quán làm trạng nguyên có thỏa đáng hay không, vân vân. Nhưng bất kể thế nào, một trạng nguyên mười bảy tuổi xác thực đã ra đời, đồng thời vĩnh viễn được ghi lại vào sử sách Đại Ung.

Nghe nói để chứng minh tính công bằng của khoa thi này, không hề vì muốn chọn người trẻ tuổi nên chỉ lấy sĩ tử dưới ba lăm tuổi làm tiến sĩ mà xem nhẹ tài học của họ, sau khi hoàn tất cuộc diễu hành trên phố ba ngày, lúc các tiến sĩ vào cung tạ ơn, diện kiến bệ hạ tại điện Tuyển Đức, Hoàng đế sẽ công khai kiểm tra tài học của ba người trong nhất giáp, ra năm đề mục về thời thế lần lượt là: chính khách, cầu hiền, đổi mới, nền tảng, khống chế ngoại tộc. Họ được yêu cầu phải chọn đề và trả lời ngay tại chỗ, bất kể là trả lời hết năm đề hay chỉ chọn một hai đề trong đó để trả lời đều như vậy. Tóm lại là kiểm tra kiến thức và tài hùng biện cũng như tư duy nhanh nhạy, điều này không phải chỉ có tài học là có thể làm được.

Tiến sĩ có thể được liệt vào nhất giáp thì tài học và khả năng hùng biện đương nhiên đứng đầu, chẳng qua sợ hãi uy nghiêm Hoàng đế, dù là ai dưới áp lực đó cũng trở nên căng thẳng; thế nên không ai dám tự cao tự đại, bâng nhàn và thám hoa mỗi người chọn hai đề, Hoàng đế ban bút mực, cho phép họ dùng thời gian nửa canh giờ viết ra, sau đó mới trả lời. Hoàng đế lại nói tiếp:

- Bạch trạng nguyên là người nhỏ tuổi nhất khoa này nhưng lại đạt thứ hạng cao nhất. Để chứng minh với người trong thiên hạ là trạng nguyên do trẫm bổ nhiệm không chỉ có hư danh, khanh không cần dùng nửa canh giờ kia, trực tiếp trả lời đề mục cho trẫm.

Dứt lời, Hoàng đế chỉ vào đề mục "khống chế ngoại tộc" không ai chọn, tùy ý nói:

- Chỉ còn lại một đề này, bây giờ khanh trả lời trẫm.

Lời Hoàng đế vừa dứt, mọi người trong điện Tuyên Đức đều kinh ngạc, nhất thời không chú ý đến phong thái, khẽ thì thầm to nhỏ với nhau; mấy vị quan Lễ bộ thậm chí còn muốn đứng dậy nói đỡ cho trạng nguyên nhưng họ còn chưa kịp làm gì đã bị ánh mắt của Thiên Thịnh để quét qua ngăn lại, bèn không dám cựa quậy, chỉ có thể âm thầm sốt ruột thay Bạch Vân.

- Thần tuân chỉ.

Bạch Vân không thay đổi sắc mặt, không tuôn mồ hôi như tắm, không hoảng hốt lo sợ.....dĩ nhiên, cũng không có vẻ kiêu căng ngạo mạn, coi trời bằng vung của thiếu niên đặc chí.

Tân khoa trạng nguyên Bạch Vân dưới sự cho phép của Hoàng đế, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hoàng đế trả lời. Dưới áp lực như vậy mà cô vẫn bình tĩnh, không hề bị oai phong Hoàng đế làm cho sợ hãi lắp bắp hôn mê, suy nghĩ rối loạn.

Cô chỉ hơi suy nghĩ, không trì hoãn lâu liền mở miệng nói.

Lời lẽ lưu loát, giọng điệu từ tốn, ví dụ tuyệt diệu, luận cứ chặt chẽ, cô nói qua một lượt về mỗi họa biên cương khắp bốn phía Đại Ung_____khởi nguồn và quá trình hưng suy, chu kỳ xâm phạm Trung Nguyên, ân oán và sự tăng giảm thế lực giữa các bộ tộc ngoại tộc, vân vân; cô lại nói rõ nên lợi dụng những điều này quấy rối họ thế nào, khiến ngoại tộc tự mình sụp đổ ra sao.....Sau một khắc đồng hồ, cô đã trả lời xong đề mục. Thời gian không dài không ngắn, luận điểm tinh tế độc đáo, quan trọng là đầy tính khả thi khiến người nghe cảm thấy mới mẻ.

Đến khi cô trả lời xong, mọi người trong cả điện Tuyên Đức đều cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, muốn được nghe nhiều hơn, không kiềm được mà châu đầu ghé tai thảo luận tính khả thi của phương án do Bạch Vân nêu ra. Nếu không phải Hoàng đế còn đang ngồi phía trên thì Lễ bộ thượng thư cũng muốn chạy tới kéo Bạch Vân cùng đàm đạo ba ngày ba đêm rồi.

Hiển nhiên, Hoàng đế cũng cảm thấy như vậy.

Khuôn mặt vốn vô cùng nghiêm túc của Thiên Thịnh để dịu lại, ánh mắt từ bình tĩnh đến mức lạnh lùng ban đầu giờ như được đốt lên hai ngọn lửa hùng hực, cực kỳ nóng bỏng, làm thế nào cũng không thể che đậy, với đề tài khổng chế ngoại tộc này, hai quân thần một hỏi một đáp ngay tại chỗ, không ai nói những lời sáo rỗng dư thừa mà đều rất thiết thực và đầy tính sáng tạo.

Bạch Vân đâu chỉ không giống một đứa trẻ mười bảy tuổi, cô càng giống một mưu sĩ nhiều năm nghiên cứu về ngoại tộc hơn, vừa hiểu rõ về họ, vừa rút ra được vô số biện pháp đối phó họ, mà những biện pháp này đều rất khả thi.

Thiên Thịnh để long tâm mừng rỡ, nhất thời thất thố, hoàn toàn không để ý bên cạnh còn có bảng nhãn thám hoa đang chờ hãn kiểm tra, trực tiếp xem người ta như không tồn tại.....không, phải là xem quan viên và tiến sĩ cả điện đều như không tồn tại.

Khởi cư xá lang và Khởi cư lang phía sau Thiên Thịnh để đưa bút viết nhanh, ghi lại lời nói cử chỉ của Hoàng đế cũng không thể nào áp chế tâm trạng mừng rỡ như điên của hãn. Hãn lôi kéo Bạch Vân bàn về việc chống lại mối họa lớn trước mắt là Bắc man thâm nhập; lần thảo luận này vừa bắt đầu liền quả thực muốn ngừng mà không được. Thiên Thịnh để vui vẻ như nhật được bảo bối, sớm đã quên mất chuyện Bạch Vân là nữ lên chín tầng mây, càng quên mất quyết tâm trước đó là khi tiếp kiến các tiến sĩ sẽ cố ý gây khó để Bạch Vân nhằm bêu xấu cô trước mặt các tiến sĩ.

Bởi Hạ Nguyên thỉnh cầu không được chém đầu cô, vậy nên chỉ có thể khiến danh tiếng của cô bị bôi nhọ mới khiến cơn bức bối nén trong lòng Thiên Thịnh để dễ chịu hơn chút. Hơn nữa, tài danh của cô có vết nhơ cũng là điều tốt cho cô, sau này có tùy tiện đuổi cô đến nơi hoang vu nào đấy làm

quan, cả đời ở đó đến khi trí sĩ cũng không về kinh, thế thì không cần lo thân phận bị vạch trần nữa, không phải sao?

Để không lưu lại một vết nhơ trong sử sách khiến thanh danh cả đời mình hủy hết, Thiên Thịnh để không thể không làm đồng đảng của Hạ Nguyên, cùng nhau giấu giếm giới tính thật của Bạch Vân. Nhưng dù sao trong lòng hẳn cũng khó mà bình thản nên mới xảy ra chuyện ngày hôm nay.

Có ai ngờ khởi đầu không vui vẻ nhưng kết thúc lại vô cùng mừng rỡ thế kia?

Ánh mắt Thiên Thịnh để nóng rực nhìn Bạch Vân như nhật được chí bảo, cực kỳ vui sướng. Đến lúc này, trong lòng hẳn mới chân chính có cảm giác "anh hùng trong thiên hạ, vào hết túi của ta".

Với Thiên Thịnh để mà nói, Bạch Vân vốn chỉ là một người lệ thuộc Hạ Nguyên, dù có là trạng nguyên thì sinh tử của cô ấy cũng không đáng nhắc tới. Hẳn để cô ấy sống chẳng qua vì Hạ Nguyên muốn cô ấy sống, thế là Thiên Thịnh để trước giờ luôn dung túng biểu độ sau khi suy xét cân nhắc mấy ngày đã đồng ý để cô ấy sống____dĩ nhiên, sức bảo vệ của thái thượng hoàng cũng là một nguyên nhân khiến Thiên Thịnh để phải thận trọng. Trong mắt thái thượng hoàng, Bạch Vân là người hợp tác tốt nhất của ông trên sân bóng, có cô ấy, ông đá bóng cứ như được thần giúp, xem ai còn dám nói ông đá bóng dở tệ hay không! Cho nên, không thể để Bạch Vân vì một "chuyện nhỏ" mà bị giải đi chém đầu hoặc lưu đày. Thái thượng hoàng đang chờ cô ấy cùng đá bóng đấy.

Cho nên, Bạch Vân có thể sống nhưng phải làm nam nhân cả đời để giữ gìn danh tiếng cho Thiên Thịnh để.

Tuy nhiên, hiện tại Bạch Vân đã không còn là người lệ thuộc bất kỳ ai nữa, cô chính là cô, không cần nghe theo bất kỳ ai. Cô dùng tài năng vượt trội hơn người để chứng minh bản thân, quan trọng là tài năng đó chính là

thứ bức thiết cần có cho sự nghiệp quốc gia ba mươi năm tới của Thiên Thịnh đế. Hãn đang cần nhân tài như vậy, cho nên, Bạch Vân nhất thiết phải làm nam nhân, làm nam nhân mới có thể làm quan, làm quan mới có thể ra sức vì hãn, và ước nguyện vĩ đại tạo ra thời kỳ thịnh thế của hãn sẽ không còn là lời nói suông nữa.

Về chuyện Hạ Nguyên từng nói_____Bạch Vân là thê tử tương lai của đế ấy_____chuyện này, Thiên Thịnh đế tỏ vẻ hãn không thêm ngó ngang, việc nhà vật vãnh cứ để Hạ Nguyên tự đi mà xử lý. Còn xử lý thế nào thì hãn không quan tâm, tóm lại không thể tiết lộ tin tức Bạch Vân là nữ ra ngoài là được.

Hạ Nguyên vút cho Thiên Thịnh đế một phiến phức lớn, giờ đây, Thiên Thịnh đế cũng không khách sáo vút trở lại Hạ Nguyên một phiến phức lớn. Có qua có lại mới toại lòng nhau, Thiên Thịnh đế cảm thấy rất thỏa mãn, cơn buồn bực tích tụ trong lòng mấy ngày nay bỗng chốc tan thành mây khói, thật tốt.

Đoạn đối đáp lâm ly vui sướng giữa quân thần trên điện Tuyên Đức khiến thanh danh của tân khoa trạng nguyên Bạch Vân lên cao chói vót, cũng tạo cho cô khởi điểm cực cao trên con đường làm quan, dường như đang báo hiệu vận mệnh cả đời suôn sẻ trong tương lai của cô.

***

- .....Cho nên nói, xem như người đã thỏa nguyện rồi?

Hạ Nguyên buồn bực hỏi.

- Cũng không hãn.

Kỳ thực Bạch Vân có chút khổ não.

- Sao không hẳn? Đoạn quân thần đối đáp trên điện Tuyên Đức cực kỳ đặc sắc, danh chấn kinh thành, vinh quang vô hạn. Toàn bộ các tiến sĩ năm Thiên Thịnh thứ ba đều trở thành nền cho người.

Hạ Nguyên hàm hừ, nói tiếp:

- Trung thư xá nhân, Hàn lâm viện tu soạn, lại thêm Nội các trung thư đại học sĩ.....hai chức vụ sau thì cũng thôi, dù sao từ xưa tới nay tiến sĩ nhất giáp đều được thưởng như vậy. Nhưng chức Trung thư xá nhân thì khác, đó là cận thần thiên tử đấy! Địa vị tuy nhỏ, nhưng quyền lực lại to. Có thể nhìn ra được tiền đồ sáng lạn đứng đầu bá quan của người hai mươi năm sau.

- .....Nhưng ta vẫn muốn làm huyện lệnh huyện Vĩnh Định.

Bạch Vân than thở.

- Nếu người thật sự muốn làm huyện lệnh thì đã không thể hiện xuất sắc trước ngự tiền như thế. Ta không tin người không đoán ra được là Hoàng thượng vốn muốn đuổi người đi xa rồi nhắm mắt làm ngơ, nói không chừng người quả thực có thể áo gấm về làng làm huyện lệnh. Nhưng người không hề tỏ ra kém cỏi, ngược lại còn dốc hết sức khoe hàng hóa trong bụng mình với Hoàng thượng và thực sự đã bán được giá cao, không phải sao?

Hạ Nguyên rất mất hứng, đã mất hứng nhiều ngày nay, lúc nói chuyện đương nhiên cũng giọng điệu quái gở, hàm hừ liên tục.

- Haiz, nếu là vì cứu một mạng người nên mới thi trạng nguyên thì dù sao cũng phải làm người tốt đến cùng chứ.

Bạch Vân cũng đã suy nghĩ rất lâu mới quyết định làm như vậy. Dù rằng cô khá muốn làm một tiểu huyện lệnh.....dĩ nhiên, cô càng muốn thân thân với cậu, làm phu thê với cậu hơn, tránh cho cậu cả ngày bị nữ nhân khác thềm muốn khiến trong lòng cô tức giận.

- Với Triệu Tư Ẩn, người đã làm đủ lắm rồi. Vào lúc hăn còn chưa biết gì, người đã chọc tai họa ngầm bên cạnh hăn đến chỗ ngự tiền, để chuyện nhà đáng lo ngại của hăn trở thành chuyện nước mà Hoàng đế nhất định phải xem trọng, đồng thời người còn dùng bản lĩnh mô phỏng của mình, không chỉ giữ lại chứng cứ thông đồng với địch mà còn lợi dụng chức vụ của ta, ở Tứ Phương Quán lén trao mật thư người Bắc man truyền cho Man vương thành tin tức ngược lại, làm lẫn lộn phán đoán của Man vương.....

Nói đến đây, cậu thở dài một hơi:

- Lúc đó ta chỉ cho rằng người ra sức vì Triệu Tư Ẩn. Nhưng ta không ngờ, sức này của người đúng là ra lớn___người đang kích lên một trận chiến, nhân lúc chiến lược Bắc man chưa chuẩn bị đủ, tướng sĩ đang trong thời kì giáp hạt, cho bọn họ quân tình sai lệch, kích động bọn họ gây chiến, nhằm tiêu diệt hùng tâm tráng chí của họ trong một lần.

Ai có thể ngờ được, Bạch Vân chỉ dùng thời gian mười ngày năm rỗ tất cả tin tức trong Hồng Lư Tự về ngoại tộc, đồng thời lập ra một bộ phương án khống chế ngoại tộc; càng bất ngờ hơn là, số cô lại may mắn đến thế, bị Thiên Thịnh để kiểm tra đúng ngay đề mục "khống chế ngoại tộc", cho nên cô đã phát huy đến mức kinh diễm tuyệt thế, danh chấn thiên hạ.

- Có lẽ sẽ có một trận chiến, nhưng không thể nói là ta kích ra. Là Hoàng thượng muốn một trận chiến, ta thuận theo tình thế mà thúc đẩy thôi.

Từ nhỏ Bạch Vân đã biết, làm việc tuyệt đối không thể cứng rắn, tốt nhất là hết thảy cứ thuận theo tình thế, từ đó tìm ra thứ có lợi cho mình, cũng là thứ mà mình muốn, sau đó thúc đẩy nó, chắc chắn có thể làm ít ăn nhiều.

- Phải, người quả thực đoán đúng tâm tư Hoàng thượng. Nhưng Tiểu Vân, chúng ta làm sao bây giờ?

Hạ Nguyên nhắm mắt, tạm thời gác đại nghĩa quốc gia nhiệt huyết sôi trào qua một bên, cậu không rảnh đi lo loại chuyện này. Trước mắt, cậu chỉ

để ý đến một chuyện___tương lai của họ làm sao bây giờ?

Hoàng đế đã nói: Bạch Vân cứ làm nam nhân cả đời đi, trẫm muốn trọng dụng cô ấy.

Khi một người có tài năng xuất chúng lại thêm được yêu cầu khẩn thiết, giới tính đã không còn là vấn đề. Là một đế vương lòng ôm chí lớn, có tầm nhìn xa, Thiên Thịnh đế không xoắn xuýt quá lâu ở vấn đề giới tính___dù sao cũng đâu phải hẳn muốn cưới Bạch Vân. Chuyện chung thân đại sự của Bạch Vân thì cứ để người muốn cưới cô ấy tự đi mà phiền não! Bất luận thế nào, hai mươi năm tới, Bạch Vân phải làm việc dưới trướng hãn, điều này tuyệt đối không thể thay đổi, còn những chuyện khác cứ tùy ý.

- Chúng ta? Không trắng sao gì hết. Đương nhiên là thành thân thôi.

Bạch Vân nhướn mày nhìn cậu, chẳng lẽ cậu muốn nuốt lời? Nghĩ đến khả năng này, cô bắt đầu nhìn ngó xung quanh.

Dù Hạ Nguyên đang buồn bực tức tối đầy bụng cũng không khỏi bị hành động này của cô chọc cười, một tay cậu kéo cô vào lòng, hung hăng gặm môi cô, lát sau mới lên tiếng:

- Người đừng tìm nữa, trong thư phòng của ta không có thứ như gậy đầu. Hơn nữa, ta cũng không cần ăn gậy của người, hôn sự của chúng ta chắc chắn phải làm, dù là thiên hoàng lão tử cũng không ngăn được.

- Nếu chúng ta đã cùng chung mục tiêu thì vì sao người lại tức giận như vậy?

Môi cô bị cắn hơi đau, không nhịn được đưa đầu lưỡi ra liếm.

Cô vô ý nhưng lọt vào mắt Hạ Nguyên thì hồn của cậu suýt bị kéo đi mất. Kéo hồn đi cũng thôi nhưng nếu kéo luôn cả cơ giận thì không thể được.

Cậu còn đang giận mà! Chuyện hôn nhân đại sự còn chưa đạt được nhận thức chung mà.

- Chúng ta nhất định phải ở bên nhau, phải cưới hỏi đàng hoàng, quang minh chính đại. Cho nên, ta kiên quyết không che giấu quan hệ hai ta trước mặt mọi người. Người hiểu ý ta chứ?

Bạch Vân bưng tỉnh.

- Cho nên, người giận là.....vì không thể công khai thân phận thật của ta, cho nên, cái giá để hai chúng ta đi đôi về cặp là bị người đời bàn tán rằng chúng ta là khiết huynh đệ? Người cảm thấy uất ức?

Nếu người uất ức là cậu thì cậu cần gì giận đến như vậy? Hạ Nguyên oán hận lại gặm cô một cái.

- Người chân chính uất ức là người! Người là tân khoa trạng nguyên, danh hiệu này nghe vô cùng vinh quang, nhưng triều Đại Ung mỗi ba năm cho ra một trạng nguyên nên kỳ thực cũng không giỏi gì mấy. Người khác thấy người xuất thân nghèo khó quê mùa, không có chỗ dựa, không ai nâng đỡ, nếu công khai chuyện hai ta kết làm khiết huynh đệ thì người bị người khác bàn tán chỉ chỗ chỉ có một mình người. Do thân phận bối cảnh chênh lệch, ta sẽ bị nói thành phong nhã, còn người thì bị mắng thành____

Cậu không nói được cái từ kia nên đành bỏ lửng.

- Nam kỹ.

Giọng cô bình thường hời hợt như đang nói thời tiết hôm nay không tệ lắm vậy.

- Người biết thế nghĩa là gì không?

Hạ Nguyên tuy hỏi nhưng cậu biết khi từ này được thốt ra từ miệng cô có nghĩa là cô đã nghĩ đến cả rồi.

- Nghĩa là....

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc, tràn đầy lo lắng cho cô của Hạ Nguyên, Bạch Vân vừa cảm động vừa buồn cười. Bởi vì cô nghĩ đến__

- Nghĩa là người hưởng hết tề nhân chi phúc ấy mà. (tề nhân chi phúc: chỉ cuộc sống phú quý nhiều vợ)

- Ờ?

Hạ nhị gia đáng thương tự phụ tài hoa đầy mình, thông minh nhanh trí vì quá lo lắng cho cô tương lai bị hủy hết thanh danh nên nhất thời không theo kịp suy nghĩ, bị những lời không đầu không cuối của cô nói cho trống mắt.

- Người xem, người cười được một đôi huynh muội song sinh đấy. "Bạch Tiểu Vân" làm thê tử người, "Bạch Vân" kẻ vai sánh bước với người trên con đường sự nghiệp. Hai huynh muội họ đều chung tình với người, bất chấp sự chỉ chỏ của người đời, không sợ nét bút sử quan phê phán, dù để lại tiếng xấu vạn năm, đôi huynh muội ấy vẫn kiên định bên người. Người nói xem, đó có phải là tề nhân chi phúc viên mãn nhất trên đời không?

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Lẳng lẳng nghe xong lời Bạch Vân, nỗi lo âu tức giận đầy bụng của Hạ Nguyên cuối cùng bị cô dễ dàng làm tiêu tan vô hình.

Cậu nín thở chăm chú nhìn cô; cậu nghĩ, đây nhất định là những lời ngọt ngào khiến trái tim cậu hạnh phúc nhất trong đời mà cậu từng nghe, đương nhiên, cũng là lần đầu tiên Bạch Vân nói với cậu những lời yêu đương vừa ngọt ngào vừa khí phách như vậy.

Không dịu dàng tình tứ của phong hoa tuyết nguyệt như tắm gió xuân mà tràn đầy đặc sắc của con người Bạch Vân, lời yêu đương cô nói vừa ngọt ngào khiến người ta nhiệt huyết sôi trào vừa lạnh lùng khiến lòng người sợ hãi.

Cô kiên định ở bên cậu cả đời, bất kể người đời chê khen.

Sau khi nhìn cô rất lâu rất lâu, Hạ Nguyên nhẹ nhàng cất tiếng, do đong đầy cảm xúc mà giọng hơi khàn khàn:

- Người biết.....dù sau này người thành tâm phúc đệ nhất bên Hoàng thượng, vì Đại Ung lúc cung tậ tận tụy lập bao nhiêu công trạng vang dội đi chăng nữa, nhưng vì người là "nam kỹ" của ta nên cuối cùng có thể bị sử quan sỉ nhục trong "nịnh hạnh liệt truyện" (nịnh hạnh: chỉ những người nhờ nịnh hót hoặc nhờ nhan sắc quyến rũ quân vương mà trèo lên được chức quan cao)_____giống như Vệ Thanh vậy, dẫu công lao ngút trời nhưng hề có chút dính dáng đến nam sủng thì dưới ngòi bút sử quan thành chẳng đáng một đồng.....đương nhiên, vì người không phải nam sủng của Hoàng đế nên nói không chừng người ngay cả "vinh hạnh" được vào "nịnh hạnh

liệt truyện" cũng không có mà trực tiếp biến mất, bất kể người làm bao nhiêu chuyện vì Đại Ung, đều sẽ không có cơ hội lưu danh muôn thuở.

Hai tay Bạch Vân khẽ xoa lên mặt cậu, cô cười lắc đầu.

- Ta muốn lưu danh muôn thuở làm gì? Tên của ta để người đời tranh cãi mấy mươi năm là đủ rồi, ta không muốn bị thế gian đời đời kiếp kiếp nhắc mãi không xong. Người xem, những người tin Phật ngày ngày đều niệm "nam mô A Di Đà Phật", sĩ tử đọc sách thì luôn mồm nhắc Khổng Mạnh, ta đoán mấy thánh nhân kia ở trên trời chắc chắn là ngày nào tai cũng ngứa, ngòi hay năm đều không yên ổn.

- Lại nói vớ vẩn rồi.

- Không vớ vẩn đâu, ta thật sự nghĩ vậy đấy.

Đùa xong, cô nghiêm mặt nói:

- A Nguyên, ta chỉ muốn tên của ta được người gọi thôi; đời này của ta cũng chỉ muốn sống cùng người. Trừ người ra, người khác dù có phê bình hay ca ngợi ta đối với ta mà nói đều không có ý nghĩa. Cho nên, ta hi vọng người cũng không cần để ý.

- Tiểu Vân.....Tiểu Vân Tiểu Vân Tiểu Vân.

Hạ Nguyên ôm chặt cô, khàn khàn gọi tên cô, hết tiếng này đến tiếng khác gọi lên cái tên từ nay về sau chỉ thuộc về cậu, đến khi khắc ghi cái tên ấy vào trong tâm khảm, in trong xương tủy, chảy vào trong máu, dung hòa cô vào trong sinh mạng cậu, mà sinh mạng cậu từ nay về sau cũng thuộc về cô.

- Ta chỉ muốn ở bên người suốt đời suốt kiếp, người mà ta để ý cũng chỉ có người thôi.

Cô cẩn thận bưng lấy khuôn mặt cậu, kề sát mặt vào cậu, cực kỳ vụng về hôn lên môi cậu. Tuy vụng về nhưng không hề e lệ. Năng lực học tập của cô rất mạnh, cho nên đã nhanh chóng học được cách dùng môi để thể hiện sự yêu thích của mình, trêu chọc tình ý của cậu.....

Dưới thế công mãnh liệt mà chính xác của cô, Hạ Nguyên hiển nhiên không hề có sức chống đỡ. Cậu liên tục thở dốc, vì kiềm chế chính mình, thậm chí cậu còn nghĩ đến việc đẩy cô ra để giữ khoảng cách giữa hai người, nhưng.....sao cậu nữ? Cậu yêu cô đến thế, cuối cùng cũng kéo được cô vào lòng, bảo vệ được mạng nhỏ của cô_____tuy cái giá phải trả là cả đời không thể cho thiên hạ biết cô là nữ. Nhưng đây không phải vấn đề gì lớn, chỉ cần cô vẫn là thê tử của cậu, vậy là đủ rồi.

Cậu không cách nào đẩy cô ra mà chỉ muốn ôm cô càng chặt hơn, tốt nhất là có thể hòa cô vào trong máu thịt để hai người mãi mãi không thể chia lìa.

Rất lâu rất lâu sau đó, hai người y phục xốc xếch, hơi thở không ổn định buông nhau ra, cố gắng thở dốc đè nén cảm xúc mất khống chế của mình. "Phát hồ tình, chỉ hồ lễ" (một học thuyết của Khổng Tử, ý nói nam nữ yêu nhau vẫn giữ đúng lễ nghĩa, khuôn phép) là điều rất khó làm với những đôi yêu nhau, nhưng Hạ Nguyên luôn quý trọng Bạch Vân. Theo tư duy thôn Tiểu Quy của Bạch Vân, nhất định cô ấy sẽ nghĩ: nếu đã muốn bên nhau thì sao còn cố kỵ? Hôn lễ chắc chắn sẽ có, vậy thì thân mật thế nào cũng được.

Nhưng Hạ Nguyên không thể làm như vậy, cậu yêu quý cô, hi vọng cô dù ở bất cứ đâu bất cứ lúc nào đối diện với bất cứ ai đều có thể đường đường chính chính ngẩng đầu ưỡn ngực, không có chút vết nhơ nào cho người ta chỉ trích. Thế nên chuyện sau hôn lễ mới có thể làm thì không thể làm trước hôn lễ. Người mà cô gả là đích thứ tử của Quốc công phủ, ấu tử của công chúa, thân thích của hoàng gia. Danh dự của cô nhất thiết phải trong sạch không tỳ vết, đây là điều cậu nhất định phải bảo vệ cho cô, bất kể cô có cảm thấy cần hay không.

Để áp chế dực vọng, Hạ Nguyên nói chuyện để dời đi sự chú ý, cậu cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng cười cợt nói:

- Người là ái thiếp kiêm nam kỹ của ta, nửa đời sau chúng ta chắc chắn sẽ dây dưa không ngớt. Cho nên.....nếu tương lai xảy ra chiến tranh, người ắt sẽ là tham mưu do Hoàng thượng bổ nhiệm, còn ta là____

- Giám quân.

Bạch Vân rất nắm chắc với suy đoán này. Cô nói xong, thấy Hạ Nguyên cười hơi phiến muộn thì vỗ nhẹ mu bàn tay cậu, trấn an nói:

- Vừa khéo để hai ta lên tiền tuyến văn võ cấu kết, cùng chung một giuộc, đúng với tâm nguyện của ta. Ta không cấu kết với Triệu Tư Ẩn mà cấu kết với người.

Cô còn nhớ lần đầu tiên cậu giận cô chính là vì chuyện này.

- Làm sao người đoán được?

Quả thực chính là giám quân.

- Người là tâm phúc và biểu đệ ruột của Hoàng thượng, là đích tử của Quốc công phủ nhưng không thể thừa kế tước vị, người phú quý nhưng không có chức quan đàng hoàng, cả ngày giống một công tử bột vô tích sự, dốc lòng vào thú vui chơi giải trí như xúc súc, không làm chính sự; cùng lắm chỉ thỉnh thoảng làm những công việc tạm thời trông có vẻ rất có thể diện____chẳng hạn như Thiếu khanh Hồng Lư Tự; chẳng hạn như giám quân khi đánh giặc. Dường như người đã được định sẵn là có chí nhưng khó vươn lên, làm chút chút phía Đông, quây chút chút phía Tây, kết quả là không đạt được chút lý lịch chính trị nào, cả đời khó có thành tựu. Nhưng, ta lại không thấy vậy.

- Ồ?

Hạ Nguyên muốn giả vờ nghiêm túc nhưng rất thất bại, trong mắt đều là ý cười thương thức. Vì Bạch Vân quan tâm cậu, sẵn lòng đi sâu tìm hiểu cậu, hiểu rõ cậu, chứ không bị mê hoặc bởi vẻ ngoài mà người đời nhìn thấy. Trong mắt cô, cậu chưa bao giờ là một kẻ phú quý ăn no rủng mỡ chỉ biết học đòi văn vẻ, cả ngày chỉ nghĩ làm thế nào để luyện thành tài nghệ xúc súc đỉnh cao.

- Thân phận của người cho người tiện lợi rất lớn, Hoàng thượng dễ dùng người. Cả đời này người sẽ làm rất nhiều việc cho Hoàng thượng nhưng người đời sẽ không biết đến công lao của người, thậm chí người còn không thể kiếm được một tước vị cho mình. Nhưng người sẽ sống rất tự do tự tại, có Hoàng thượng che chở, khắp Đại Ung triều mặc sức người hoành hành.

Cô cho cậu một vẻ mặt cùng chung cảnh ngộ:

- Cho nên, A Nguyên, chúng ta là một cặp trời sinh. Có lẽ xuất thân chúng ta cách một trời một vực, nhưng vận mệnh lại như nhau.

Qua phân tích của cô, Hạ Nguyên cũng thấy rất có lý, cười ôm chặt cô nói:

- Hèn gì mười năm trước ta cứ thế mà để ý người. Chúng ta như nhau.

Hạ Nguyên nói bên tai cô:

- Ta không quan tâm đánh giá của người đời, cũng không quan tâm việc lưu danh sử sách, nhưng ta nguyện bỏ ra hết thảy vì tương lai tốt đẹp hơn của quốc gia này, đó là trách nhiệm của quý tộc. Bọn ta sinh ra đã được nhân dân nuôi dưỡng, đương nhiên hi vọng quốc gia này mãi mãi trường tồn. Nhưng oan uổng cho người, người đọc sách cả đời chỉ cầu được rạng rỡ tổ tông, thân nhân hưởng lộc, mà người - nữ trạng nguyên duy nhất từ cổ chí kim là thành tích vẻ vang bậc nào nhưng lại không thể vinh danh hậu thế, thật quá đáng tiếc.

- Có gì mà đáng tiếc, ta có người rồi.

Chỉ điều này thôi, cô đã cảm thấy cuộc đời này không còn gì tiếc nuối.

- Cũng giống như người không cần công trạng, người có người tri kỷ là ta đã đủ để hơn hẳn hàng ngàn hàng vạn người không liên quan vậy.

- Loại lời thế này mà người cũng dám nói ra không chút xấu hổ.

- Ta nói sai à?

Cô hừ hời.

- Không có.

Cậu cười, cụng trán vào cô:

- Người nói không sai. Sự thực là không thể đúng hơn nữa.

Chứ sao! Đời người có một tri kỷ là đủ, không cần hàng ngàn hàng vạn người không quen biết ca ngợi làm gì.

Cậu hiểu cô, cô hiểu cậu, họ là tri kỷ, sẽ tay nắm tay bên nhau cả cuộc đời. Bất kể tương lai của hai người là cấu kết làm chuyện xấu hay đồng cam cộng khổ, được ở bên nhau mới là quan trọng nhất.

Họ sẽ không có thanh danh quá êm tai, nhưng đều sẽ chân thật góp hết sức lực vì quốc gia này, vậy là đủ rồi.

- Nam kỹ.

Hạ Nguyên chợt gọi cô như vậy.

- Công tử bột.

Bạch Vân đương nhiên cũng đáp trả.

- Ta là hoàng thân quốc thích.

Giọng điệu rất cao ngạo.

- Ta là tân khoa trạng nguyên.

Âm điệu càng cao ngạo hơn.

Hai đôi mắt mang theo ý cười tinh nghịch nhìn nhau, tâm linh tương thông đồng thanh cất tiếng:

- Đúng là môn đăng hộ đối.

Cậu nói.

- Đúng là ông trời tác hợp.

Cô nói.

Nói xong, họ ôm nhau cười phá lên không chút hình tượng, tràn đầy mong đợi về cuộc sống tương lai.

Cuộc sống đó chắc chắn là vô cùng thú vị và kích thích!

Mà giang sơn Đại Ung dưới sự nỗ lực cả đời của họ sẽ ngày càng phát triển theo hướng phồn vinh.

~~ TOÀN VĂN HOÀN ~~

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Lời Cuối Truyện

Lời Cuối Truyện: Chút Vụn Vặt Về Hai Mươi Và Tám Mươi

Vốn dĩ quyển thứ tám mươi mà tôi viết không phải là chuyện này.

Nội dung của câu chuyện ban đầu ấy tuyệt đối không có gì đặc biệt, chỉ là một câu chuyện ngôn tình bình thường, nhưng vì nó là quyển thứ tám mươi mà tôi viết trong sự nghiệp sáng tác của mình, càng là cột mốc hai mươi năm tôi trở thành "Tịch Quyên" nên xem ra phải rất thận trọng, thế nên, tôi không hề bất ngờ mà lao đầu viết...

Tôi cũng không biết tại sao lại khó như vậy, mới viết được tám chương là quăng bản thảo, thật lâu cũng không có tâm trạng hoàn thành, thế là nó đã mất đi danh hiệu lấp lánh được tôi đánh dấu - "kỷ niệm quyển thứ tám mươi và hai mươi năm". Có lẽ, vận mệnh đã định mấy con số này rất ý nghĩa với tôi, vì thế nó không nên là một quyển ngôn tình hiện đại đơn giản nhưng không hề trơn tru.

Quyển đầu tiên của tôi là truyện cổ đại, quyển thứ tám mươi cũng là truyện cổ đại. Thật thú vị.

"Tình yêu đan xen thời gian" hoàn thành vào tháng bảy năm 1993, sau đó tôi được cho biết bản thảo được thông qua, tháng mười một xuất bản; lúc đó tôi cảm thấy mình chỉ là một vị khách qua đường trong giới ngôn tình, căn bản không định viết tiếp, quyển truyện ấy là quyển duy nhất trong đời được in thành sách, vậy cứ dùng tên thật để kỷ niệm.

Mà bây giờ... tác phẩm vốn dùng tên thật để kỷ niệm kia đúng là một kỷ niệm hiếm thấy. Bởi vì chỉ có quyển đầu tiên được in mới có, đến quyển thứ

hai, nhà xuất bản sẽ gọi điện thương lượng: cô lấy bút danh đi. Thế là, tôi cũng lấy bút danh mà không ngờ bút danh này lại dùng đến bây giờ chứ không phải chỉ dùng hai ba lần rồi chìm ngấm trong biển sách mênh mông.

Một bút danh có thể dùng đến hai mươi năm cũng là điều hiếm thấy; ngay cả bản thân tôi cũng không dám tin tưởng, suýt nữa đi mua bánh kem tự ăn mừng cho chính mình; trên bánh kem viết: Tịch Quyên, sinh nhật hai mươi tuổi vui vẻ.

Sau đó tôi lại nghĩ, dù sao mình cũng đã qua cái tuổi ăn uống thả cửa cũng sẽ không béo phì rồi, loại chuyện như mua bánh kem chỉ nghĩ thôi là được, chứ nếu làm thật thì ăn xong sẽ khiến tôi vô cùng phiền não mất. Cho nên, rêu rao trong phần cuối truyện là được chứ đừng kiếm chuyện với thân thể của mình.

Tuy luôn viết nhưng sau khi viết nhiều năm, tôi thường hay có cảm giác rằng tác phẩm mình đang viết có lẽ là quyển cuối cùng! Đâu ngờ hết năm này đến năm khác, dù mỗi ngày sáng tác ít nhưng luôn không ngừng nghỉ, một năm còn có thể viết hai ba quyển, điều này đối với tôi mà nói thật sự là rất cừ.

Người sáng tác bình thường chỉ duy trì nhiệt huyết ở năm năm đầu; năm năm sau đó sẽ tự sinh ra nhận thức với mình rằng "ồ, mình là một tác giả chuyên nghiệp này!", lúc đó sẽ có lòng cầu tiến rất mạnh, cảm thấy mình phải có đạo đức nghề nghiệp nên có, thế là sẽ tìm về một số lượng lớn sách, cảm thấy tự mình cần mở rộng tầm mắt, trau dồi kiến thức, mỗi lần sáng tác đều phải càng dụng tâm hơn càng cẩn thận hơn càng phong phú hơn_____

Yêu cầu với bản thân nhiều thì người bị hành hạ không chỉ có chính mình mà còn có độc giả_____được rồi, tôi thừa nhận là tôi tùy hứng, luôn thỏa mãn ước muốn sáng tác của mình trước tiên rồi mới nghĩ đến vấn đề độc giả có thích chuyện này hay không. Tôi luôn cảm thấy mình đã có may mắn

làm một người sáng tác thì đương nhiên phải trút hết những thứ trong đầu cho thỏa thích, vậy mới không uổng phí.

Sau mười năm sáng tác, chí khí tràn trề "ta là tác giả" đã bị mài mòn gần hết, tâm cảnh cũng bình lặng lại. Không còn quá để ý phê bình của độc giả, không còn khổ sở vì những bình luận ác ý trên mạng, đương nhiên, cũng không quá hồi âm nữa; sau đó, mỗi lần viết một quyển đều nghĩ rằng: đây hẳn là quyển cuối cùng nhĩ_____năm thứ hai mươi, khi viết quyển thứ tám mươi, tôi vẫn nghĩ như vậy....

Tôi nghĩ, bất kỳ một người sáng tác nào cũng rất khó phác thảo được cả đời làm nghề này của mình.

Chúng tôi thừa nhận, khả năng sáng tác của một người là có hạn. Dù chưa từng dừng bút không có nghĩa là luôn đổi mới mà đa phần là lặp lại phong cách của mình, những câu chuyện viết khác đi cũng không khác quá nhiều. Tuy có tâm muốn đột phá nhưng nhận ra không dễ dàng như vậy; thế nên, người luôn sáng tác hai mươi năm như tôi cũng không dám nói mình có thể sáng tác đến năm thứ ba mươi hay bốn mươi.....Mấy con số này kêu lên rất dọa người! Nếu thật sự có thể như vậy, tôi cũng sẽ sùng bái với sự kiên trì bền bỉ vĩ đại của mình.

Thôi, quay lại đề tài chính. Sau khi nhiều lần bấm ngón tay xác định mình thật sự đã viết được hai mươi năm, tôi mới nhận ra, kỳ thực mấy năm nay lượng sáng tác của tôi tương đương với trạng thái nửa về hưu rồi! Khi tôi càng xem trọng nghề nghiệp này thì sẽ càng cẩn thận. Đồng thời, càng có ý định mỗi lần đều phải viết khác nhau, dù biết rõ rằng sức sáng tác không thể nào cuồn cuộn không dứt, nhưng cứ luôn gây sự với chính mình, thế là, viết chậm lại, ra sách ít hơn, hơn nữa cứ luôn không hài lòng với chính mình.....tôi luôn tự tìm phiền toái, cả đời này có lẽ cũng không thay đổi được.

Tôi không rõ những tác giả ngôn tình xuất đạo cùng thời với mình còn bao nhiêu người vẫn kiên trì sáng tác nhưng tôi biết hoàn cảnh thị trường cực kỳ ác liệt, trong nhà sách ở Đài Loan ngôn tình không còn là thời kỳ cường thịnh chiếm nửa giang sơn nữa mà bây giờ đáng thương tội nghiệp nấp trong quây sách nhỏ nơi xó xỉnh, không đất cắm dùi. Thời kỳ thịnh vượng và xuống dốc của ngôn tình, tôi đều đã trải qua. Thân là một thành viên trong đó, tôi từng rất khổ sở, từng rất căm giận bất bình, từng rất hoang mang, cũng từng có ý nghĩ từ bỏ.

Nhưng, bất kể tâm tư thay đổi thế nào, bất kể tiếc nuối bao nhiêu vì sự xuống dốc của ngôn tình, từ đầu đến cuối tôi vẫn không có dũng khí chân chính buông bút___tôi yêu ngôn tình hơn nửa đời người, tôi là tác giả, lại càng là độc giả, luôn tâm niệm trong lòng rằng vất vả lắm mới làm tác giả, sao nỡ đành buông bút?

Thế gian này làm độc giả cả đời rất dễ nhưng nếu muốn làm tác giả cả đời là hi vọng xa vời, đặc biệt trong thời đại ngày nay lại càng là như thế.

Bởi vì yêu, cho nên không từ bỏ.

Bởi vì không dễ dàng, cho nên không buông được.

Mặc dù tôi cũng không biết tôi sẽ viết đến khi nào, nhưng cứ luôn cảm giác rằng cứ chống đỡ tiếp, gắng gượng tiếp, trong đầu còn có cốt truyện, hai tay còn có thể viết, nhà xuất bản còn sẵn lòng xuất bản cho mình, vậy thì, cứ tiếp tục thôi, đến khi tận mắt thấy một thời mới lại phất nó lên một lần nữa, đến lúc đó, dù có thoái lui cũng cam tâm hơn một chút.

Được rồi, không nói mấy thứ này nữa. Nói về truyện lần này của chúng ta đi.

Về hệ liệt "Bộ bộ tinh tâm" này, từ đầu tháng hai nhà xuất bản đã gọi muốn tháng sáu xong bản thảo, tức có hơn bốn tháng thời gian. Quãng thời gian này, tôi ôn lại cảm giác gập rút đã nhiều năm chưa cảm nhận, người

vốn quen chậm rãi hoàn thành bản thảo bỗng chốc phải hoàn thành trong thời gian giới hạn, thật vô cùng khó.

Nói thực, tôi tháng sáu mới nộp bản thảo đã là muộn hơn người khác rất nhiều rồi. Không phải không muốn nhanh nhưng khó, gần mười lăm vạn chữ, viết đến mức khiến tôi thở hồng hộc, chết cả đồng tế bào não, đúng là có sách thì sẽ có động lực, bất kể thế nào cũng phải để tác phẩm tốt hơn một chút, thế là lại càng tính toán chi li với nội dung cũng như câu chữ; càng đừng nói viết cổ đại phải tra tìm rất nhiều tư liệu, tuy hiện nay internet rất tiện lợi nhưng đôi khi bạn phải hiểu rõ hướng mình tìm mới có thể đưa vào chữ máu chốt, đúng không?

Ví dụ như, khi tôi quyết định để nữ chính mười tuổi thi đậu tú tài, vậy thì tôi phải tìm được chứng cứ để thuyết phục chính mình rằng tuổi nhỏ như vậy mà thi đậu tú tài không phải là không có khả năng. Thế là, tôi lên mạng hết tra lại tìm, cuối cùng cũng tìm được trạng nguyên trẻ tuổi nhất trong lịch sử__ Mạc Tuyên Khanh. Đó là người thời Đường Tuyên Tông, mười hai tuổi thi đậu tú tài, mười bảy tuổi thi đậu trạng nguyên, tuy bất hạnh trẻ tuổi mất sớm nhưng sự tích về cậu đến nay vẫn được lưu truyền ở quê nhà, được xây "Trạng nguyên từ", cúng bái vào lễ tết.

Lại ví dụ như, tôi phải tìm trong lịch sử liệu thật sự có nữ trạng nguyên không? Sau đó, tôi phát hiện là có, khoa thi của Thái Bình Thiên Quốc mở đã cho ra một nữ trạng nguyên. Nữ trạng nguyên ấy tên Phó Thiện Tường, nghe nói tài mạo song toàn hiếm thấy, đáng tiếc Thái Bình Thiên Quốc chưa được mấy năm liền bị diệt vong; chủ trương nam nữ bình đẳng của Thái Bình Thiên Quốc đương nhiên cũng theo sự sụp đổ của chính quyền mà hóa thành bọt nước trong con sông dài lịch sử, tất cả những điều từng không được lịch sử xem trọng đều không cách nào kiểm chứng, hết thầy chỉ có thể trở thành "nghe nói".

Viết truyện cổ đại chính là như vậy, độc giả sẽ không tích cực với bạn, nhưng tác giả lại luôn gây sự với chính mình, luôn cảm thấy phải cố hết sức

tìm tư liệu lịch sử để thuyết phục bản thân về tính hợp lý của những điều mình viết. Dù sao cũng có thể nhân đó mà tra dồi kiến thức, đúng không?

Cho nên nói, viết truyện cổ đại đúng là một chuyện vừa vui sướng vừa đau khổ.

Tóm lại, bị sách của mình hành hạ hơn bốn tháng, sau khi viết xong, tôi cảm thấy như tróc một lớp da, đồng thời lại đầy cảm giác thành tựu, cảm thấy cái đầu rỗng của mình được bổ sung không ít kiến thức.

Phi Điền hiếm khi thiết kế hoạt động sách lần này, tóm lại là tôi viết rất vui thích, tôi nghĩ những tác giả khác tham dự cũng có cùng tâm trạng giống tôi, sau khi nỗ lực sáng tác vừa hồi hộp vừa mong đợi phản ứng của các bạn độc giả.

Đây là quyển thứ tám mươi được tôi hoàn thành vào năm sáng tác thứ hai mươi. Tôi thích mấy con số này, thích cái năm này, thích câu chuyện này; cũng như, vừa khéo vào thời điểm này lại có hoạt động sách. Trùng hợp và viên mãn. Cảm giác thật tuyệt.

Hi vọng mọi người cũng thích quyển sách này như tôi vậy.

Tịch Quyên.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 1

Ngoại truyện 1: Cảm Ngộ Và Chí Hướng Cuộc Đời Của Tiểu Phương

Tiểu Phương là một nữ nhân thôn Tiểu Quy điển hình - dũng cảm gan góc, chịu được khổ nhọc, ý thức về thôn pháp cao hơn quốc pháp.

Thôn Tiểu Quy là một thôn nghèo, đất đai cằn cỗi, quanh năm không cần nộp thuế, gặp năm mất mùa thì được triều đình cứu tế, gặp năm loạn thế thì cả thôn không chút do dự trở thành sơn tặc. Nhà Tiểu Phương lại là nhà nghèo nhất thôn, mùa đông năm nào cũng có một hai người chết đói chết rét.

Sinh tồn là chuyện khó khăn như vậy, tuổi thơ của Tiểu Phương chỉ cần mỗi ngày có thể ăn một miếng lương thực là cô không còn đòi hỏi gì hơn.

Cô không có hoàn cảnh trưởng thành như Bạch Vân, chủ yếu là không có người mẹ xem trọng việc giáo dục như mẹ Bạch Vân.

Bạch Vân rất thông minh, điều này từ nhỏ Tiểu Phương đã nhìn ra được. Cô lớn hơn Bạch Vân một tuổi nhưng từ khi Bạch Vân biết đi biết nói đến nay, thông thường cô đều nghe theo cô ấy. Điều này không có nghĩa cô là một người không có chủ kiến. Ngược lại, cô rất có chủ kiến, cũng tự mình hiểu mình. Tiểu Vân bẩm sinh thông minh, chuyện bình thường đến mấy cô ấy cũng có thể nghĩ quanh co khúc khuỷu chín queo mười tám rẽ mà không hề rối loạn, vậy nên, người có trí thông minh bình thường như cô dĩ nhiên phải nghe theo lời người đặc biệt thông minh rồi.

Khi còn bé, Tiểu Phương nghĩ thế này: Bạch Vân thông minh như vậy, hầu như không hề đưa ra quyết định sai lầm, thế thì cô cần gì phải tranh lên

dẫn đầu? Cứ nghe lời Tiểu Vân chẳng phải sẽ bớt việc hơn sao? Cho nên, lúc hai người cùng nhau ra ngoài làm việc, cô luôn nghe theo lời Tiểu Vân.

Sự thực chứng minh, Tiểu Vân luôn đúng.

Năm cô bảy tám tuổi quyết định đại sự cuộc đời mình - tự bán thân, cô nghe lời Tiểu Vân, bất cứ lúc nào cũng để mình sạch sẽ, y phục có thể rách rưới cũ vá nhưng không được dơ bẩn lôi thôi; tóc không được có rận; móng tay không được để dài, không được có vết bẩn; giữa những người ngang hàng phải cần cù ít nói, trước mặt chủ phải thật thà đáng tin. So với ra về tháo vát giỏi giang thì thà để người ta cảm thấy mình ngốc nghếch đần độn. Đó là đạo sinh tồn, trước khi chưa đủ lông đủ cánh thì không được xuất sắc.

Những thứ này, cô đều làm được hết, đồng thời còn thu được lợi ích lớn hơn cô mong đợi. Ít nhất, cô đã nhanh chóng tìm được nhà chủ tốt, và lại từ ngày cô vào nhà chủ kia thì không bao giờ đói bụng nữa.

Kỳ thực so với việc được thăng chức làm nha hoàn đến hầu hạ ở hầu phủ kinh thành, Tiểu Phương càng muốn được ở trong trang viện của huyện Vĩnh Định hơn, làm một nô bộc của nô bộc. Với điều kiện tiên quyết là không đói bụng, đương nhiên làm việc ở chỗ gần nhà thì càng tiện cho cô chăm sóc gia đình hơn, không phải sao?

Nhưng thân là nô bộc, khế ước bán thân nằm trên tay chủ, chủ bảo đi phía Đông thì không được đi phía Tây; chủ nói thế nào thì phải làm thế nấy, không có chỗ cho cô ý kiến ý cò. Thế nên, khi chủ ở kinh thành điều cô qua, cô đành phải qua, rước lấy ánh mắt ghen tị và hâm mộ của hơn mười người từ trên xuống dưới khắp trang viện, nhưng cô lại không mảy may đắc ý, lẳng lặng thu dọn hành lý, theo quản sự trang viện vào kinh.

Kinh thành rất phồn hoa, không chỉ người đi đường đều ăn mặc rất xinh đẹp mà ngay cả tên ăn mày co ro trong hẻm cũng ăn mặc tốt hơn, sắc mặt cũng đầy đà hơn đệ đệ muội muội trong nhà Tiểu Phương. Nhà chủ ở kinh

thành rất lớn rất hoa lệ, thực giống như cung điện của Ngọc Hoàng Đại Đế, những người mặc y phục xinh đẹp giống nhau đi tới đi lui đều chỉ là người hầu và nha hoàn chứ không phải chủ tử như cô tưởng. Trong nửa năm đầu đến nhà chủ ở kinh thành, Tiểu Phương được mở rộng tầm mắt, cảm thấy mình cuối cùng cũng chân chính từng trải việc đời!

Cô dùng ánh mắt như đói như khát ghi nhớ tất cả những gì mình thấy, đặc biệt là ba bữa mỗi ngày, đó đúng là mỹ thực! Bữa nào cũng có cá có thịt, hơn nữa ăn ngon đến mức mỗi lần cô nhớ đến đều phải nuốt mạnh nước miếng mới không bị sặc! Cấp bậc này so với đồ ăn ở trang viện ngon hơn gấp mấy lần, ngon đến mức từ trước đến nay cô không thể nào tưởng tượng được, đồ mà thần tiên trên trời ăn bất quá cũng chỉ thế này thôi nhỉ?!

Một tiểu nha hoàn đã được ăn ngon thế này, Tiểu Phương thực không cách nào tưởng tượng đồ ăn của các chủ tử được hạ nhân bọn họ hầu hạ lại là như thế nào? Chẳng lẽ là quỳnh tương ngọc dịch tiên đơn bàn đào?

Tuy hiểu kỳ nhưng Tiểu Phương cũng không phải người không biết phải trái. Cô hiểu rất rõ thân phận của mình, cô chỉ là một hạ nhân đến từ bên ngoài, bất kỳ chức vị nào có thể đến gần hầu hạ chủ tử đều vĩnh viễn không đến lượt cô.

May mà chí hướng của cô chưa bao giờ là thể hiện bản thân trước mặt chủ, trở thành nha hoàn nhất đẳng. Chí hướng của cô cực kỳ thiết thực, chính là muốn no bụng, mãi mãi không chịu đói. Cho nên khi cô bị đày đến phòng bếp làm nha đầu nhóm lửa, cô rất hài lòng, dù loại công việc này thường khiến cô mặt mày nhem nhuốc, không ai tranh giành với cô, thậm chí có thể nói là tránh còn không kịp. Nhưng cô lại vì nhận được phần "công việc tốt" này mà mừng thầm hơn nửa năm mới bình tĩnh lại được.

Mười năm nay, Kỳ Tiểu Phương luôn thuận lợi ở Minh Tuyên hầu phủ làm một nha đầu nhóm lửa nhỏ bé, cứ thế trở thành tiểu lâu la đặc lực dưới

trưởng quản sự mua sắm, tiền đồ xán lạn, mỗi hai ba ngày được ra ngoài thay đổi không khí, cuộc sống có thể nói là như cá gặp nước.

Kế hoạch cuộc đời của cô vô cùng đơn giản, chính là được ăn no, sau đó là để cho tất cả mọi người trong nhà được ăn no. Tuổi cô càng lúc càng lớn thì chức vụ mà cô đảm nhiệm cũng theo đó càng lúc càng có trọng lượng, tiền lương và thưởng lễ tết do chủ thỉnh thoảng phát xuống, dù chức vị của cô thấp đến mấy cũng được phân phát chút lợi ích, đó là chưa nói đến việc phòng bếp là một nơi rất béo bở. Những thứ tiền nhiều vô số này cô không tiêu phí một đồng mà đều tiết kiệm lại, liều mạng gửi về nhà, cuối cùng cũng khiến người nhà mấy năm nay không còn bị đói nữa.

Trong nhà dư dả rồi mua đất, xây nhà mới trong thôn, cả nhà cô cuối cùng cũng không cần sợ chết đói vào mùa đông nữa, cuối cùng có thể ngẩng cao đầu trong thôn. Có nhà mới có ruộng tốt có lương thực, ở trong thôn có thể coi là người có thể diện rồi, các đệ đệ muội muội của cô sau này có thể đánh tiếng dạm hỏi với gia đình tốt đều không thành vấn đề.

Tiểu Phương rất vui mừng, cảm thấy việc mình bán thân làm nô để cả nhà có thể sống những ngày tháng tốt đẹp là rất đáng giá.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 2

Ngoại Truyện 2: Chung Thân Đại Sự Của Tiểu Phương

Tiểu Phương năm hai mươi tuổi cảm thấy đời này không còn gì nuối tiếc, có thể bắt đầu để dành tiền dưỡng lão thì ma ma quản sự cấp trên của cô nói những lời khiến cô mơ hồ, ma ma ấy nói thế này:

- Tiểu Phương, người cũng hai mươi tuổi rồi, có thể kết duyên với tiểu tử, trong nhà có an bài gì chưa? Nếu chưa, người cảm thấy tiểu nhi tử của người gác cổng thế nào? Còn nữa, tam nhi tử của bà hầu Lâm phòng y phục cũng xấp xỉ tuổi người, bọn họ một người là chân chạy ngoài cổng, lanh lợi nhanh nhẹn; một người đang học nghề ở bố trang, sau này thành nghề cũng xem như có tương lai.

- A?

Tiểu Phương nghe mà kinh hãi, hoàn toàn không kịp phản ứng. Kết duyên với tiểu tử? Ý là lập gia đình ư?

Phải ha! Hèn gì cô luôn cảm thấy kế hoạch cuộc đời mình hình như thiếu thiếu, hóa ra là thiếu lập gia đình! Cô trưởng thành rồi, hai mươi tuổi rồi, nên lập gia đình rồi!

Đời này cô dốc lòng giúp người nhà ăn no mặc ấm, chưa từng để tâm đến chuyện gì khác, dù từng tham gia hôn lễ của các nha hoàn khác mấy lần, uống rượu mừng mấy bận, cũng đau lòng xì tiền mừng ra, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy chuyện vui đó liên quan gì đến mình___cả nhà còn đang bữa đói bữa no, ai còn có tâm tư lo chuyện khác ngoài chuyện ăn?

Hiện nay cô hai mươi tuổi, cái tuổi này ở thôn Tiểu Quy đã là mẹ của mấy đứa trẻ, nếu còn chưa xuất giá thì sẽ bị người ta chỉ chỏ. Nhưng ở Minh Tuyên hầu phủ, nha hoàn người hầu đều là hai mươi tuổi mới thành thân, cho nên nữ tử lớn tuổi như cô nên tính toán chuyện chung thân của mình rồi.

Cô không hề có ấn tượng với người do ma ma quản sự đề nghị nên không tùy tiện đồng ý hay từ chối mà chỉ nói sẽ về suy nghĩ, đồng thời viết thư về nhà hỏi ý kiến phụ mẫu. Dù cô là người đã bán thân nhưng nhà chủ hiền lành, với chuyện chung thân đại sự, họ càng mong hạ nhân có thể cưới người do chính mình vừa ý, tránh phu thê bất hòa, ăn ở không hợp thì sao có thể hầu hạ tốt chủ tử? Thế nên các chủ nhân bên trên giao nhiệm vụ này cho các ma ma quản sự, bảo họ phụ trách kết duyên cho những nha hoàn và người hầu thích hợp.

Thế là, khi Tiểu Phương vừa cảm thấy cuộc đời không còn gì nuối tiếc thì việc hôn nhân đại sự ập ngay trước mắt, đồng thời khiến cô phải nhanh chóng đưa ra quyết định. Lập gia đình? Chuyện này liên quan đến cả cuộc đời, nếu không chọn được người tốt, ngược lại gả cho một kẻ hết ăn lại nham, nói như rồng leo, làm như mèo mửa thì nửa đời sau của cô sẽ hỏng mất!

Nữ nhân thôn Tiểu Quy không sợ gặp kẻ xấu xa, nhưng nếu có thể sống tốt thì ai muốn ngày ngày cầm gậy đánh người? Đánh người phí sức lắm, đúng không?! Rảnh rỗi như vậy còn không bằng ngồi bên bếp ăn nhiều thêm một bát cơm.

Có lập gia đình hay không? Gả cho ai đây? Ôi, đúng là một vấn đề phiền phức.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 3

Ngoại truyện 3: Có Vấn Đề, Tìm Tiểu Vân

- Cho nên... hôm nay người tới tìm ta là để hỏi ta sau này người gả cho người gác cổng hay gả cho người nhuộm vải thì tốt hơn?

Bạch Vân cau mày hỏi.

Tiểu Phương rất phóng khoáng thân nhiên gật đầu, hoàn toàn không biết một cô nương khi nhắc tới chuyện chung thân đại sự của mình phải ra vẻ thẹn thùng xấu hổ.

- Hai người này ta đều gặp rồi, cũng có nói chuyện mấy câu. Trương Viên tuy lanh lợi nhưng có chút gian xảo, mở miệng là không dừng được; còn Lý Mộc, nói chuyện ta hiền lành thật thà còn không bằng nói chuyện ta lấp bắp, trả lời mấy câu đơn giản mà ấp a ấp úng cả nửa ngày.

Không ai hoàn mỹ, yêu cầu của Tiểu Phương với trượng phu không cao, thân phận phù hợp, không ai chê ai, nếu có chê thì cũng là người trong phủ chê người từ bên ngoài tới như cô chứ nào có chuyện cô chê người khác?

- Chỉ có hai người đó để lựa chọn à?

Theo Tiểu Vân thấy, gian trá hay hiền lành đều không phải đối tượng tốt. Sống chung với người quá có tâm cơ hoặc quá không có tâm cơ đều rất mệt mỏi.

- Không phải ta chọn, là người ta chọn cho ta, ta đồng ý còn chưa chắc sẽ thành.

Tiểu Phương trước giờ luôn rất hiểu rõ mình. Dù cô có một bằng hữu trạng nguyên, đồng thời bằng hữu trạng nguyên ấy còn là con dâu dòng chính của quốc công gia, thân phận từ một thôn phụ quê mùa bay lên đầu càn biển thành phượng hoàng, cực kỳ hiển hách. Nhưng Kỳ Tiểu Phương cô vẫn chỉ là một nha hoàn phòng bếp của Minh Tuyên hầu phủ, cô không vì có một bằng hữu là quý phu nhân mà cảm thấy mình phải đứng trên người khác.

Tính cô trước giờ rất bình dị nên chưa từng rêu rao khắp nơi cho người ta biết về tình bạn này, một mặt là cảm thấy không có gì hay để nói, nhưng quan trọng hơn là, thân phận của Bạch Vân càng ít người tìm hiểu càng tốt. Kỳ Tiểu Phương không hiểu đạo lý lớn lao gì nhưng cô là người thôn Tiểu Quy, bầm sinh đã bao che khuyết điểm. Cô chắc chắn sẽ giúp che giấu bí mật của Bạch Vân đến cùng___người cả thôn đều làm như vậy. Không cần liên hệ dạn dò lẫn nhau, tất cả mọi người đều làm như vậy.

Thôn Tiểu Quy cho ra một trạng nguyên rất không dễ dàng, càng đừng nói là nữ trạng nguyên, công lao này đủ cho thôn Tiểu Quy bọn họ nở mày nở mặt năm trăm năm, khiến các thôn giàu có chung quanh mấy đời cũng không ngóc đầu lên được. Mỗi lần nghĩ tới đây cô đều đặc ý thật lâu, Bạch Vân là đại công thần của thôn Tiểu Quy! Nghe nói thôn trưởng và các thôn dân đã thương lượng xong xuôi, chờ sau khi Bạch Vân trăm tuổi, thôn sẽ xây cho cô ấy một Trạng Nguyên Từ, để thôn dân đời đời thờ cúng!

- Tiểu Phương, người... có từng nghĩ đến việc chuộc thân ra ngoài không?

Trước kia là không có năng lực, bây giờ Bạch Vân tốt xấu gì cũng là cận thần của thiên tử, tệt đến mấy cũng là dâu của phủ quốc công, dù thăng quan vùn vụt là chuyện về sau nhưng bây giờ giúp bằng hữu thời thơ ấu chuộc thân làm lương dân không phải vấn đề gì to tát.

- Chuộc thân? Đương nhiên ta có nghĩ, nhưng dù sao cũng phải đợi đệ đệ trong nhà ta trưởng thành, có thể chống đỡ gia nghiệp rồi hẵng nói. Hiện

nay ta làm việc trong hầu phủ rất tốt, chi phí ăn mặc đều là trong phủ đưa, lại được ăn đồ ngon như vậy, nếu chuộc thân thì lại phải rầu rĩ lo âu chuyện sinh hoạt hàng ngày. Tiền lương một tháng của ta có thể nuôi sống cả nhà ta, cha mẹ đệ đệ muội muội ta vất vả cực nhọc dưới ruộng cả năm cũng không kiếm được nhiều bằng nửa năm của ta, bây giờ chuộc thân là không có lợi, ta không muốn trở về những ngày không có cơm ăn như hồi bé.

Về chuyện này, Tiểu Phương đã nghĩ thấu đáo từ lâu, tự do tuy đáng quý nhưng con người chết đói thì không còn gì cả, tự do cái rắm? Cô vẫn nên an phận làm việc trong phòng bếp hầu phủ thì hơn.

- Người biết ta có thể giúp người__
- Đừng. Chuyện này nên để tự ta làm.

Kỷ Tiểu Phương nhanh chóng ngắt lời Bạch Vân, nói:

- Tiểu Vân, nếu ta thật sự cần người giúp đỡ, ta nhất định sẽ không khách sáo với người, nhưng bây giờ ta sống rất tốt. Người thôn Tiểu Quy chúng ta xưa nay giúp khẩn không giúp nghèo, chuyện có thể tự mình nỗ lực thì phải tự mình làm. Người đừng dung túng ta, nếu người dung túng ta tới mức ý lại vào người, làm xằng làm bậy vợ vét khắp nơi thì tình nghĩa hai ta xem như uổng phí rồi.

- Ta hiểu ý người, nhưng... hai đối tượng kia hình như đều không thích hợp với người.

- Ta cũng không phải chỉ có thể chọn một trong hai người họ.

Tiểu Phương ngược lại rất cởi mở:

- Trước tiên chưa nói đến việc người ta có ưng ta không, ta cũng đâu phải không xuất giá thì không được. Cuộc sống là của mình, nếu ta thật sự xuất giá thì cũng sẽ tự sống rất tốt, người yên tâm.

- Bằng không, bên cạnh Hạ Nguyên còn hai người hầu chưa cưới vợ, người chọn một nhé? Họ sau này ít nhất cũng là quản sự cai quản trang viện lớn.

Tiểu Phương tiếp tục từ chối. Cô nói:

- Ta ở Minh Tuyên hầu phủ sống rất tốt, tại sao phải dây dưa với quốc công phủ? Làm vậy cũng quá rêu rao rồi, người sợ người khác không biết quan hệ giữa hai chúng ta chắc? Là nhân vật được bàn tán xôn xao khắp kinh thành, người nên tự giác khiêm tốn chút mới phải, cả đồng người đang đợi để đâm vào điểm yếu của người đấy.

- Mấy người đó không đủ đáng sợ.

Lăn lộn trong quan trường sắp ba năm, ngay cả chiến trường cũng đi rồi, Bạch Vân thật sự cảm thấy đối phó với những đối thủ chính trị phe đối lập kia không hề tốn sức.

- Đừng chủ quan, dù người không để vào mắt đi nữa thì bớt chuyện nào đỡ chuyện nấy, ta cũng nhàn hạ hơn.

Hai người tuy là bằng hữu thân thiết đồng hương nhưng thân phận địa vị suy cho cùng khác xa nhau, từ nhỏ đến lớn, ước mơ duy nhất của Tiểu Phương là có lương thực ăn không hết, về phần vinh hoa phú quý đứng trên người khác gì gì đó cô chưa từng nghĩ tới. Làm người quý ở tự biết mình, cô chỉ là một thôn cô một chữ bẻ đôi không biết, chỉ có chút sức khỏe và tính cách siêng năng chịu khó, không chịu nổi cuộc sống đấu đá với nhau, không tưởng tượng được cách sống của các quan to đại thần hoàng thân quốc thích.

Cô dùng năm đêm tốt hơn dùng đầu óc, không bì được với người như Tiểu Vân suốt ngày động não không động thủ. Dù cô quả thực vô cùng hâm mộ những điều Tiểu Vân đã trải qua cũng như sự vinh hiển của cô ấy,

nhưng cũng chỉ là hâm mộ mà thôi, cô chưa từng nghĩ đến việc mình cũng muốn có cuộc sống như cô ấy.

- Ta thấy người không phải quá để ý Trương Tam Lý Tứ nào đó, cũng không phải muốn ta tìm đối tượng tốt cho người, vậy hôm nay người tới tìm ta chỉ là vì rảnh rỗi tới chơi thôi sao?

- Ta sao có thể rảnh rỗi tới tìm người chơi? Đương nhiên là có việc.

- Ta giúp được gì không?

- Tiểu Vân, đầu óc người trước giờ rất tốt, ta tới nhờ người nghĩ giúp ta.

- Nghĩ giúp người chuyện gì?

- Thì nghĩ xem, nữ nhân chúng ta có nhất định phải lập gia đình không? Ở một mình không được à?

- Không phải không được. Nhưng nếu như người gặp được người mình thích thì lập gia đình sẽ tốt hơn.

Bạch Vân dĩ nhiên không hi vọng Tiểu Phương sẽ đặt mục tiêu cả đời là hi sinh vì người nhà, hoàn toàn không đếm xỉa đến bản thân.

- Gặp người mình thích? Thế nào gọi là thích?

Tiểu Phương cau mày, không tưởng tượng được đó là cảm giác ra sao.

- Với người mà nói, có lẽ... giống như thích thức ăn vậy.

- Người sao so với thức ăn được? Đó hoàn toàn khác nhau có được không, ta không hề muốn ăn thịt người.

Tiểu Phương trừng mắt, cảm thấy ví dụ này quá tệ!

Tiểu Vân biết nghe lời phải, nhanh chóng sửa chữa:

- Vậy đổi cách nói khác. Nếu có người có thể khiến người vui đến mức nảy ra ý định dùng gậy đánh ngất kéo về nhà thì tám phần chính là thích.

- Ừm, nói thế còn đáng tin hơn chút.

Tiểu Phương gật đầu, nhớ kỹ.

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 4

Ngoại truyện 4: Gậy Đánh Nơi Nào

Tiểu Phương luôn cho rằng nếu không có gì bất ngờ thì trượng phu của mình sẽ là một trong hai người đó, chỉ còn xem xem trường bối hai gia đình có ấn tượng tốt với cô đến mức rước cô về làm dâu hay không thôi. Cha mẹ cô từ lâu đã nhờ người nhắc lại rằng để cô tự chọn trượng phu theo tâm ý chính mình, gia đình hoàn toàn ủng hộ, không có ý kiến.

Nói là chọn trượng phu nhưng kỳ thực Tiểu Phương hiểu rõ, là người ta chọn cô. Cô biết, nếu người ta biết cô và Hạ nhị phu nhân có giao tình thì sẽ có rất nhiều người sẵn lòng kết thân với cô, thậm chí có thể ngay cả đại tổng quản cai quản cả phủ cũng muốn cho nhi tử của mình cưới cô. Dù Tiểu Vân không mấy may để ý bị cô cáo mượn oai hùm nhưng Tiểu Phương cảm thấy chuyện vật vãn như thành thân mà đem tên tuổi Tiểu Vân ra dọa người thì quá chuyện bé xé ra to.

Cô chỉ là một tiểu nha đầu phòng bếp, vừa được thăng chức từ nha đầu nhóm lửa lên chân chạy tạp dịch, đi theo một tiểu quản sự mua gia vị, việc nhỏ việc nặng đều phải làm, tiền đồ tốt nhất sau này cùng lắm cũng chỉ là làm nữ đầu bếp hoặc tiểu quản sự mua sắm, mà thân phận như vậy trong cấp bậc nô bộc của hầu phủ vẫn là không lên được mặt bàn. Theo chức vụ của cô thì đối tượng có thể bàn hôn sự chính là những người học việc từ bên ngoài đến như cô hoặc là người hầu làm chân chạy vặt. Tiểu Phương không hề thấy tủ thân, giống như cô nói, cuộc sống là của mình, không cần ngẩng mặt ước ao những người trông có vẻ tiền đồ xán lạn, nở mày nở mặt kia.

Miễn không phải chịu đói, những thứ khác đều không là vấn đề gì lớn. Tiểu Phương luôn nghĩ như vậy.

Vì thế cô hoàn toàn không để ý việc mình không hề để lại ấn tượng cho hai nam nhân "có thể sẽ thành trượng phu của mình" kia, sau khi ngó mặt qua loa hai lần cho có lệ, quay đầu cô liền quên mất người ta tương tá ra sao. Cô suy nghĩ rất không tìm không phổi: tại sao phải nhớ? Dù sao tới lúc thành thân sẽ nhớ thôi, bây giờ quên cũng không sao.

Cô nói rõ với ma ma quản sự rằng hai người kia cô đã xem rồi, cảm thấy cũng không tệ. Dù nhà nào có ý với cô, cô cũng đồng ý. Cho nên ma ma quản sự liền đi thăm dò ý tứ của hai nhà. Có điều, bà ấy đã thăm dò hơn một tháng mà không có chút tin tức nào cả. Hiển nhiên là người ta cũng đang chọn lựa, hi vọng trên nền tảng cô đang chờ sẵn, họ còn có thể chọn được nha đầu có tiền đồ tốt hơn. Tiểu Phương cũng hiểu, với những người sinh ra và lớn lên trong phủ thì điều kiện của cô không được tốt lắm__không phải người sinh ra trong phủ, chức vụ không có tiền đồ, ngoại hình bình thường.

Có điều, cô không vội. Hôn nhân chẳng qua là kết nhóm để sống, cô vốn không ôm kỳ vọng quá tốt đẹp, cũng không cảm thấy nhất thiết phải lập gia đình.

Những ngày chờ đợi lại tiếp diễn, hơn một tháng trôi qua, cô đã đi ăn thêm mấy bữa tiệc mừng. Hai nhà nọ không hề có chút tin tức nào, xem ra là không vừa ý cô, Tiểu Phương cũng dần nhạt đi chuyện lập gia đình, cô nghĩ, đời này của cô sẽ không gặp được nam nhân có thể khiến cô muốn dùng gậy đánh ngất. Nếu đã không gặp thì thôi, sống một mình cũng rất tốt.

Đang lúc ý nghĩ này dần dần cắm rễ trong đầu cô thì không ngờ lại có một gậy đánh ngất ngoài ý muốn!

Hôm đó, cô đến phố Nam làm việc, bất ngờ gặp phải vụ cướp bóc__mặc dù người bị cướp không phải cô nhưng cô bất hạnh trùng hợp đi vào phạm vi xảy ra vụ cướp, trở thành cá trong chậu, trong con hẻm nhỏ, ba kẻ ác vây đánh trước sau, cô muốn tránh đi xa cũng không có cơ hội, ầu đã bắt đầu.

Ba gã xách đao cầm gậy vây đánh một người đeo bọc đồ, luôn mồm bảo người đó để đồ lại. Người bị cướp tay không tắc sắt, bị đánh đến mức liên tiếp thụt lùi, rất nhanh đã lùi đến chỗ Tiểu Phương nấp khiến Tiểu Phương không thể không gia nhập vào hàng ngũ đánh nhau.

Tiểu Phương may mắn, lúc cô nấp trong góc đã nhặt được một cây đòn gánh, vừa khéo có thể làm hung khí tự vệ. Cô nhanh tay nhanh mắt, trước khi bị kẻ ác phát hiện liền từ phía sau nhắm ngay kẻ ác cầm đao duy nhất, dùng hết sức mà đập không chút lưu tình, khiến gã hôn mê ngay tại chỗ. Sau đó cô cầm đao của gã vứt cho khố chủ bị cướp, nói:

- Đừng có lúc nào cũng tránh, người ta muốn chém người mà người tránh cái rắm! Mau chém trở lại mới là chính đạo!

Cô vừa nói vừa tránh gậy của hai kẻ ác kia vung tới, thỉnh thoảng còn đánh trả lại, đánh cái nào chuẩn cái nấy, đánh đến mức hai kẻ cướp còn lại kêu đau oai oái.

Kết quả, khi khố chủ kia cầm đao lên, chuẩn bị tốt tâm lý, quyết định xông vào tham gia hành động chống ác thì Tiểu Phương đã đập ba kẻ kia hôn mê hết cả____ơ, không, phải nói là tuy chỉ có ba kẻ ác nhưng cô đập hôn mê hết bốn người.

Tiểu Phương cảm thấy mình rất oan uổng, khi cô đập ba kẻ ác kia thì phát hiện khố chủ nọ luôn co rụt lại bên cạnh, để một nữ tử yếu đuối như cô một mình đối diện với ba kẻ ác, trong lòng cô khó chịu trăm bề, quay đầu muốn mắng hăm một trận, nào ngờ hăm lại lao vào gậy trên tay cô, sau đó, cứ thế mà ngất đi!

Vậy mà cũng ngắt được? Nam nhân này là giấy à?!

NGHỀ NÀO CŨNG CÓ TRẠNG NGUYÊN

Tịch Quyên
www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 5

Ngoại truyện 5: Hậu Đánh Ngất

- Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, khi đó ta vừa từ quan ngoại trở về, trên người mang theo hàng hóa quý giá do quý nhân kinh thành đặt, không dám mảy may chậm trễ, dù bị bệnh cũng phải nhẫn nhịn không đi khám chỉ vì muốn nhanh chóng đưa hàng hóa đến tay quý nhân. Khi đó ta toàn thân sốt cao, bệnh hơn nửa tháng, dọc đường bồn ba mệt nhọc, chống đỡ một hơi không để gục ngã, kỳ thực ta đã váng đầu hoa mắt từ lâu, toàn thân đau nhức. Ta là không chịu đựng nổi mới ngã bệnh chứ không phải đập vào gậy của nàng mà ngất! Ta đường đường là một thương nhân du hành vào Nam ra Bắc, đương nhiên từng luyện quyền luyện cước, một mình đấu với bảy tám tên đạo chích không thành vấn đề, hôm đó là ta bệnh nặng mới ngất chứ không phải vì bị nàng đập...

- Được rồi được rồi, người nói mấy trăm lần rồi, không phiền à? Coi như người thật sự bệnh đến mức đi đứng không vững chứ không phải bị ta đánh ngất thì sao?

- Ta là bệnh thật chứ không phải kiếm có! Khi đó nàng còn nhờ người đưa ta đến y quán, ta ở y quán dưỡng bệnh một tháng chẳng lẽ là giả sao?!

- Không phải ta mời người đưa người đến y quán mà là một mình ta kéo người tới y quán, sức ta rất khỏe, vật tay với người cũng thắng được đấy, có biết không?

Tiểu Phương không chịu nổi, một tay chống nạnh một tay chỉ vào nam nhân bị gậy đánh ngất kia, nói:

- Ta nói này, suốt dọc đường chúng ta từ kinh thành tới Thường Châu, bây giờ sắp đến huyện Vĩnh Định, tổng cộng đi hơn hai tháng, người ngày nào cũng niệm niệm niệm như vậy, thú vị lắm à?

- Đương nhiên không thú vị, nhưng nàng không thể cứ đem chuyện đập ta một gậy ra khoe khoang chứ, rõ ràng không phải như vậy! Nếu lúc đó ta không bệnh, nàng có đập ta mười gậy, ta cũng sẽ không ngắt!

Nam nhân bị trừng hơi thoái chí, giọng càng nói càng nhỏ.

- Nhưng người rõ ràng ngắt mà, bất kể ngắt thế nào, nói chung vẫn là ngắt, không phải sao?

Cái này có gì hay mà biện bạch? Sự thật rành rành ra đấy.

- Nhưng nàng cũng đừng nói mãi thế, chờ chúng ta về nhà mẹ nàng, nhạc phụ nhạc mẫu cũng nói như vậy thì mặt mũi ta biết để đâu? Nàng trông ta lưng hùm vai gấu thế này, sao có thể bị đánh một gậy liền bất tỉnh, phải không? Nàng nói ta thành một kẻ nhìn được mà không xài được thì nhạc phụ đánh giá ta ra sao?

- Được được, người đừng niệm nữa. Nếu người thực sự để ý chuyện này như vậy thì ta không nói với cha mẹ ta rằng người chính là trượng phu bị ta đánh ngắt đem về là được chứ gì? Chuyện chỉ một câu nói mà người nói suốt cả đường.

- Ta cũng không phải...

Nam nhân vẫn còn muốn biện bạch.

- Được rồi được rồi, ta hiểu rồi. Người khát không, mau uống trà đi!

Kỷ Tiểu Phương ngửa mặt lên trời, không tưởng tượng được mình lại gả cho nam nhân trước mắt này, thậm chí còn vì hấn mà rời khỏi Minh Tuyên

hầu phủ, từ bỏ ước mơ tốt đẹp làm nữ đầu bếp và ước mơ về thức ăn cả đời ăn không hết, cứ thế trở thành thê tử của một thương nhân du hành...

Mỗi lần nghĩ đến đây, cô đều than thở đúng là nghiệt duyên. Lỗi tại cây đòn gánh ban đầu kia, sao lại để ngay đó cho hấn đâm vào chứ?

Kết quả cô phải chịu trách nhiệm cho một gậy ấy, đem cả chung thân đại sự của mình vào.

Đến giờ cô vẫn không hiểu, hấn cưới cô, chuộc thân cho cô rốt cuộc là vì báo ân hay báo thù? Rõ ràng cô rất muốn được ở Minh Tuyên hầu phủ cả đời, tại sao vừa chớp mắt đã rời phủ, lập gia đình, trở thành thê tử của thương nhân du hành trước mắt này?

Tuy cô sẵn lòng theo hấn lưu lạc đến chân trời góc biển, ngắm đủ loại phong cảnh trong thiên hạ; tuy cô cảm thấy nam nhân trước mặt này tốt hơn kiểu người như Trương Viên Lý Mộc rất nhiều, vừa không lỗ mãng vừa không ngốc nghếch, mặc dù có hơi nói nhiều nhưng không phải không thể chịu nổi__là người thì luôn có khuyết điểm, đừng bới móc lẫn nhau. Tâm nhìn của Tiểu Phương luôn rất thoáng, cô không hề soi mói cả người và thức ăn. Cô chỉ luôn nghĩ: một nam nhân tốt và có thể đi khắp trời Nam đất Bắc sao lại khiến cô quyết định rời khỏi hầu phủ?

Tiểu Phương xuất giá hơn nửa năm nay nhưng vẫn không thể nào lý giải được.

Sao mình có thể dễ dàng từ bỏ nhiều thức ăn miễn phí như vậy để rời phủ đi theo nam nhân này?

- Nàng uống ngụm trà đi. Đang nghĩ gì thế?

Nam nhân rót một chén trà đưa cho cô, thuận miệng hỏi.

- Ta đang nghĩ, sao ta lại theo người rời phủ nhỉ? Rõ ràng từ lâu ta đã hạ quyết tâm sẽ ăn của Minh Tuyên hầu phủ cả đời mà.

- Ở đó có gì tốt? Ta có thể cho nàng đồ ăn ngon hơn!

Nam nhân không vui nói.

- Ngon đến mấy cũng phải tốn tiền!

Đây mới là trọng điểm được không? Nghĩ đến là đau lòng, giờ hối hận còn kịp không?

- Ta rất giỏi kiếm tiền.

Câu trả lời của hắn tràn trề sức lực. Thân là một thương nhân thành công, quen sống hời hợt, có lẽ hắn không thể có phong thái dáng vẻ như nhà giàu đại phú đại quý, nhưng chỉ đơn thuần thỏa mãn ham muốn về ăn uống thì không thành vấn đề, đôi khi thậm chí hắn còn được ăn ngon hơn cả quý nhân kinh thành chính gốc.

- Đây không phải vấn đề giỏi kiếm tiền hay không...

Tiểu Phương lờm hắn, đối với đề tài này, cô cũng không muốn nói nữa.

- Thôi, nói không thông được với người.

Nam nhân bĩu môi, hắn đã quen với dáng vẻ vô cùng đau lòng kia của thế tử nhà mình nên không thèm để ý, cũng lười giận dỗi. Dù sao hắn đã chuộc nàng ra rồi, nàng có muốn quay lại làm nô bộc cũng không có cửa đâu, chỉ có thể hơi đau lòng vào mỗi lúc ăn cơm thôi, cứ mặc nàng.

Tiểu Phương ôm đầu suy nghĩ hồi lâu, thở dài hỏi:

- Nè, đầu óc người tốt, người nghĩ kỹ lại xem, ban đầu khi chúng ta mới gặp nhau, kỳ thực người bị đập một gậy là ta chứ không phải người, đúng

không?

- A?

Nam nhân kinh ngạc, không hiểu thế tử nhà mình lại đang suy nghĩ lung tung cái gì?

- Ôi, quả nhiên...

Tiểu Phương thở dài liên tục.

- Mặc dù người té xỉu là người nhưng người bị gậy đập là ta.

Hắn hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì, mà Tiểu Phương cũng không có tâm trạng giải thích, chỉ lặng lẽ rơi lệ trong lòng mà nghĩ__

Tiểu Vân chỉ nói gặp một nam nhân muốn đánh ngất kéo về nhà thì là thích. Nào ngờ thích một người phải trả giá thật nhiều!

Hu hu hu, cơm miễn phí cả đời ở Minh Tuyên hầu phủ cứ thế mà mất rồi...

Gậy này gõ thật oan mà!

- HOÀN -